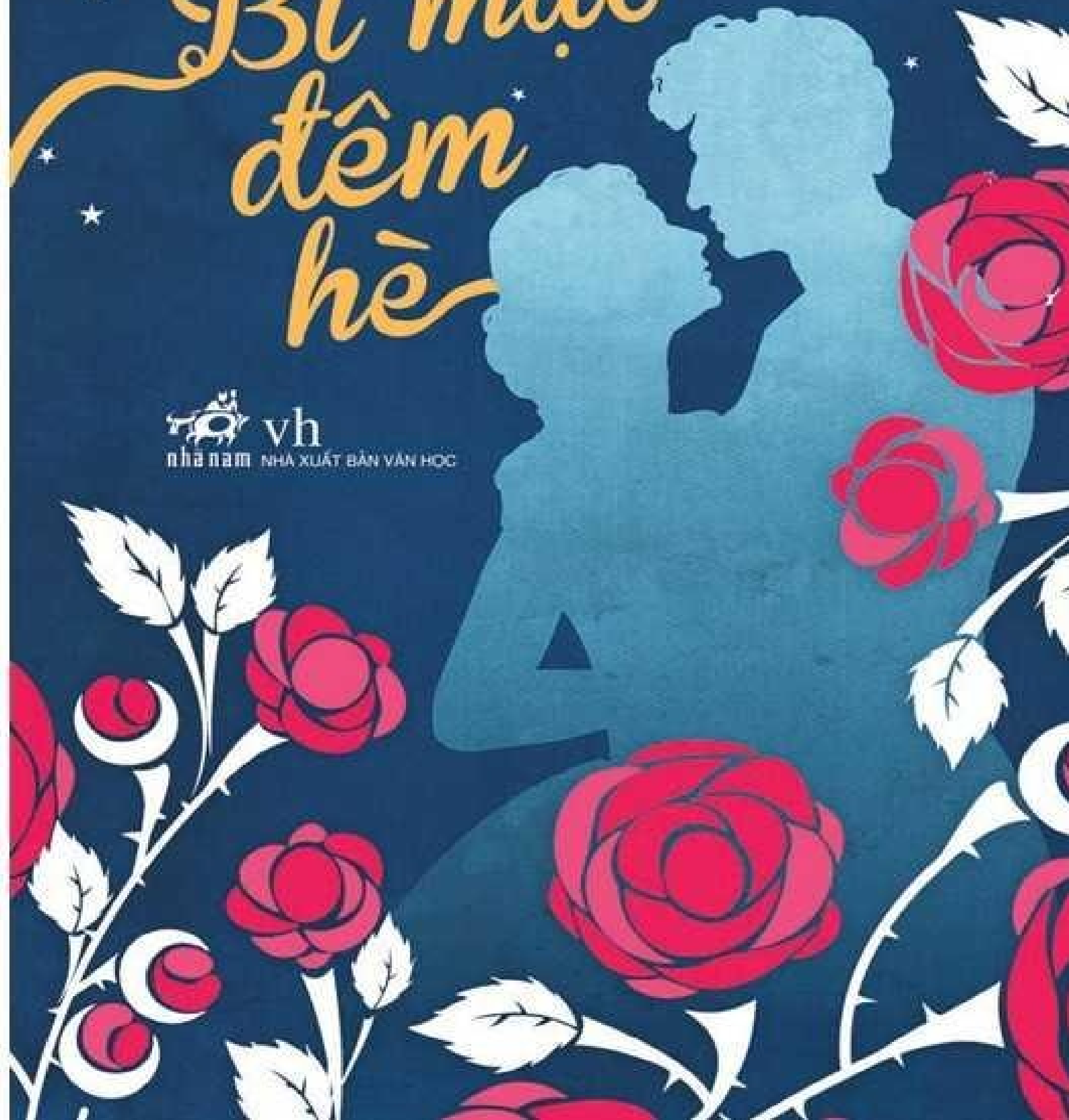

LISA KLEYPAS

Bí mật
đêm
hè

nh nam **nh**
NHA XUẤT BẢN VĂN HỌC

LISA KLEYPAS

Bí mật đêm hè

HUỶNH THANH TRÚC *dịch*

NHA XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục lục

Mở đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Phân kết

Giới thiệu

Bốn quý cô gia nhập xã hội thượng lưu Luân Đôn với cùng một mục tiêu: sử dụng mọi mưu chước hòng kiếm được một ông chồng. Và thế là một kế hoạch bầy-chồng liêu lĩnh đã ra đời.

Khát khao cứu gia đình thoát khỏi cảnh khốn cùng, Annabelle Peyton quyết định sử dụng nhan sắc và trí tuệ để quyến rũ một quý ngài đáng kính nào đó. Nhưng người mê đắm và kiên trì theo đuổi Annabelle nhất - chàng Simon Hunt giàu có, quyền lực - lại tỏ rõ rằng chàng chỉ có thể đem lại cho nàng niềm vui sướng khó cưỡng chứ không phải một lời cầu hôn. Annabelle quyết tâm bác bỏ lời đề nghị không cần nghĩ đến của chàng... nhưng đương đầu với một khả năng cảm dỗ lão luyện như thế là một việc không tưởng.

Những người bạn của nàng góp tay giúp sức để tìm kiếm một quý ông phù hợp hơn với Annabelle, hy vọng giúp nàng an toàn thoát khỏi Simon - và cả những ham muốn mãnh liệt của cá nhân nàng. Nhưng một buổi tối mùa hè, Annabelle đã không thể chống đỡ nổi sự ôm áp đam mê và những nụ hôn cảm dỗ của Simon... và nàng phát hiện ra rằng tình yêu là trò chơi nguy hiểm nhất trên đời.

Đôi nét về tác giả

Lisa Kleypas sinh năm 1964, là một trong những tác giả Mỹ nổi tiếng nhất của dòng tiểu thuyết lãng mạn lịch sử và đương đại. Năm 1985, sau khi tốt nghiệp trường Đại học Wellesley với tấm bằng cử nhân khoa học chính trị, Lisa xuất bản cuốn tiểu thuyết đầu tay. Cũng trong khoảng thời gian đó, cô đăng quang danh hiệu Hoa hậu bang Massachusetts và tham gia cuộc thi Hoa hậu Mỹ.

Các tác phẩm của cô đã được dịch sang 14 thứ tiếng, nằm trong danh sách bán chạy trên toàn thế giới và đem lại cho cô rất nhiều giải thưởng.

Hiện cô đang sống ở Washington cùng chồng và hai con.

Mở đầu

London, 1841

Mặc dù từ khi Annabelle Peyton còn bé tí, mẹ của cô đã luôn cảnh báo cô đừng bao giờ nhận tiền từ người lạ, nhưng một ngày kia cô đã phá lệ... để rồi nhanh chóng nhận ra tại sao cần phải lưu tâm đến lời khuyên của mẹ.

Hôm đó là ngày nghỉ học hiếm hoi của em trai cô, Jeremy, và theo thói quen, Jeremy cùng Annabelle đến quảng trường Leicester thưởng lãm cuộc trưng bày tranh toàn cảnh mới nhất. Vé vào cửa đã ngốn hết tiền sinh hoạt trong hai tuần. Với tư cách là những đứa con duy nhất còn sống sót của gia đình Peyton, Annabelle và em trai có mối liên hệ mật thiết một cách bất thường cho dù cách nhau đến mười tuổi. Những căn bệnh của trẻ con đã cướp đi hai bé sơ sinh chào đời sau Annabelle, không bé nào được sống đến ngày thôi nôi của mình.

“Annabelle,” Jeremy nói khi từ quầy bán vé trở về, “chị còn tiền không?”

Cô lắc đầu ném cho Jeremy cái nhìn dò hỏi. “Chị e là không. Sao vậy em?”

Thở hắt ra, Jeremy vuốt vệt tóc màu mật ong đang rũ trước trán ra phía sau.

“Họ đã tăng tiền vé của chương trình này lên gấp đôi, hình như chi phí sản xuất đắt hơn mọi lần.”

“Mục quảng cáo trên báo không nói gì đến chuyện tăng giá,” Annabelle phẫn nộ la lên. Rồi hạ thấp giọng xuống, cô vừa lầm bầm “Quý thật” vừa mở cái túi thắt dây của mình, hy vọng tìm thấy đồng xu nào đó còn sót.

Cậu bé Jeremy mười hai tuổi giậm dũi liếc mắt lên tám băng rôn khổng lồ căng ngang những cột trụ ở mặt tiền nhà hát... SỰ SUY TÀN CỦA ĐẾ CHẾ LA MÃ: TRÌNH DIỄN ẢO ẢNH TỐI ĐA VỚI NHỮNG CẢNH TÂM SÂU. Vì chương trình đã khai mạc từ hai tuần trước nên giờ buổi triển lãm đông nghịt những vị khách nóng lòng trải nghiệm các kỳ quan của đế chế La

Mã và sự suy tàn bi thảm của nó - “giống như ngược dòng thời gian”, như người ta bàn luận say sưa sau khi xem về. Ở những cuộc triển lãm tranh toàn cảnh thông thường, người ta sẽ treo một bức tranh sơn dầu trong căn phòng hình tròn, bao bọc khán giả bằng một khung cảnh được sơn phết phức tạp. Thỉnh thoảng người ta sử dụng âm nhạc và hiệu ứng ánh sáng nhằm gia tăng tính hấp dẫn cho hình ảnh trong lúc một diễn giả đi vòng quanh giới thiệu về những địa điểm xa xôi hoặc những trận chiến trứ danh.

Tuy nhiên theo tờ *Times*, tác phẩm mới là một quang cảnh “tâm sâu”, tức là những bức tranh sơn dầu vẽ trên nền vải hoa trong suốt, được chiếu sáng từ phía trước và đôi chỗ từ phía sau, với những luồng sáng thẩm thấu đặc biệt. Ba trăm năm mươi quan khách đứng trên một cái bục xoay ở chính giữa phòng, và hai người đàn ông sẽ điều khiển bục sao cho họ từ từ xoay vòng tròn trong suốt buổi tham quan. Sự cộng hưởng của ánh sáng, thủy tinh mạ bạc, thiết bị lọc sáng và các diễn viên đóng vai những người dân La Mã bị bao vây sẽ tạo nên một hiệu ứng được dán nhãn “buổi triển lãm hoạt họa”. Theo thông tin Annabelle đã đọc, phân đoạn cao trào cuối cùng mô phỏng cảnh núi lửa phun trào sống động đến mức khiến cho mấy phụ nữ trong khán phòng hét toáng lên và ngất xỉu.

Giật cái ví tiền từ đôi tay bận rộn của Annabelle, Jeremy tháo sợi dây buộc ra rồi trả lại cho chị.

“Chúng ta đủ tiền cho một vé,” cậu dừng dưng nói. “Chị vào đi. Dù sao thì em cũng không muốn xem.”

Biết rõ Jeremy nói dối vì mình, Annabelle lắc đầu. “Không được. *Em* vào xem đi. Nếu muốn thì bất cứ lúc nào chị cũng có thể xem triển lãm tranh toàn cảnh, còn em thì toàn phải ở trường. Mà nó cũng chỉ kéo dài mười lăm phút thôi. Chị sẽ tạt vào cửa hiệu nào đó gần đây trong lúc em xem.”

“Đi mua sắm với cái ví rỗng hả?” Jeremy hỏi, đôi mắt xanh lộ vẻ ngờ vực rành rành. “Ồi chà, nghe thú vị quá nhỉ.”

“Điểm cốt yếu của việc đi mua sắm là nhìn ngắm hàng hóa chứ không phải mua.”

Jeremy khịt mũi. “Đó chỉ là cách mấy gã nghèo tự an ủi mình khi bước qua phố Bond thôi. Thêm nữa, em sẽ không để chị đi đâu một mình, chị sẽ khiến

tất cả đàn ông gần đây nhảy bổ vào chị cho xem.”

“Đừng ngờ ngẩn như thế,” Annabelle lẩm bẩm.

Đột nhiên Jeremy cười toe toét. Mắt cậu lướt qua gương mặt cân đối, đôi mắt xanh và những lọn tóc nâu vàng được cặp gọn gàng đang lấp ló dưới vành mũ cô chị. “Đừng giả vờ khiêm tốn như vậy. Chị thừa biết sức ảnh hưởng của mình đối với cánh đàn ông cơ mà, và theo em biết thì chị cũng chẳng ngại tận dụng nó.”

Annabelle đáp lại lời trêu tức của em bằng vẻ cau có giả vờ. “Theo em biết? Hừ! Em thì biết gì về tác động của chị với đám đàn ông trong khi hầu hết thời gian em đều ở trường chứ?”

Nét mặt Jeremy nghiêm trang hẳn. “Giờ mọi chuyện sẽ khác,” cậu nói. “Lần này em sẽ không quay lại trường. Em có thể giúp mẹ và chị rất nhiều nếu kiếm được việc làm.”

Mắt cô trợn tròn. “Jeremy, em không được làm như vậy. Mẹ sẽ đau khổ lắm, và nếu cha còn sống...”

“Annabelle,” cậu thấp giọng ngắt lời chị, “chúng ta không có tiền. Thậm chí chúng ta còn chẳng đào đâu được thêm năm siling cho một tấm vé xem tranh toàn cảnh...”

“Còn em cũng đừng hòng kiếm được một công việc tử tế khi không có học vấn, không chỗ dựa dẫm,” Annabelle mỉa mai. “Trừ phi em muốn làm công nhân quét đường hoặc xin chân chạy việc, còn thì tốt hơn hết em nên ở lại trường cho đến khi đủ khả năng kiếm được một công việc khá khẩm. Trong lúc đó chị sẽ cố kiếm một tấm chồng giàu có và thế là mọi việc sẽ ổn cả.”

“Chị tóm đâu được một anh chồng tử tế khi chẳng có của hồi môn chứ?” Jeremy trả miếng.

Hai chị em cau mày nhìn nhau cho đến lúc cửa rạp hát mở ra và đám đông nườm nượp lách qua họ để vào khán phòng mái vòm. Vòng cánh tay che chở Annabelle, Jeremy đưa cô tránh khỏi đám đông hỗn loạn. “Quên cuộc triển lãm đi,” cậu nói dứt khoát. “Chúng ta sẽ làm chuyện khác, kiếm trò gì đó vừa vui vừa không tốn kém.”

“Ví dụ?”

Giây phút trầm tư trôi qua. Có vẻ không ai nghĩ ra được bất kỳ ý tưởng nào, thế là cả hai cùng cười phá lên.

“Cậu Jeremy,” một giọng trầm trầm vang lên từ phía sau.

Vẫn còn cười, Jeremy quay lại đối diện với người lạ kia.

“Ngài Hunt,” Jeremy nồng nhiệt chìa tay ra. “Không ngờ ngài còn nhớ tôi.”

“Tôi cũng vậy, cậu cao hơn đến cả cái đầu so với lần trước tôi gặp cậu đấy.” Người đàn ông bắt tay Jeremy. “Vừa được nghỉ học phải không?”

“Vâng, thưa ngài.”

Nhận thấy vẻ bối rối của Annabelle, Jeremy thì thầm vào tai chị trong lúc người lạ mặt cao dong dỏng kia ra hiệu cho đám bạn của anh ta vào rạp trước. “Ngài Hunt, con trai người bán thịt,” Jeremy thì thầm. “Em gặp anh ta một hai lần ở cửa hàng khi mẹ nhờ em đi mua thịt. Cư xử tử tế với anh ta nhé - một anh chàng ưu tú đấy.”

Annabelle không thể không ngạc nhiên nhận thấy Hunt ăn mặc quá bảnh bao so với con trai một người bán thịt. Anh ta mặc áo khoác đen thanh lịch kèm một cái quần dài tân thời may hơi rộng nhưng không thể che hết những đường nét săn chắc, mạnh mẽ bên dưới lớp vải. Giống như hầu hết các quý ông đang bước vào rạp, anh ta đã bỏ mũ ra, để lộ mái tóc đen gọn sóng. Hunt trạc ba mươi tuổi, vóc người cao lớn, đường nét rắn rỏi, sống mũi dài, miệng rộng, đôi mắt đen đến mức khó phân biệt nổi đồng tử và tròng mắt. Khuôn mặt của anh ta đậm chất nam tính, và vẻ mĩa mai thấp thoáng trên miệng cùng đôi mắt dễ khiến người khác có ấn tượng rằng anh ta không quen với trò phù phiếm. Ngay cả một kẻ thiếu óc quan sát cũng dễ dàng nhận ra Hunt hiếm khi nhàn rỗi, cơ thể và tính cách của con người này cho thấy sự cần cù và tham vọng tiềm tàng.

“Đây là chị tôi, tiểu thư Annabelle Peyton,” Jeremy giới thiệu. “Còn đây là ngài Simon Hunt.”

“Hân hạnh được gặp tiểu thư,” Hunt cúi người thì thầm.

Thái độ của anh ta vô cùng lịch thiệp nhưng trong mắt anh lại lấp lánh một ánh nhìn khiến Annabelle cảm thấy một nỗi xao xuyến lạ kỳ râm ran ngay phía dưới xương sườn. Không lý giải nổi nguyên do, Annabelle vừa gật đầu chào Hunt vừa lùi lại thu mình vào vòng tay che chở của em trai. Cô bối rối nhận thấy mình không thể rời mắt khỏi người đàn ông này. Giống như có một luồng nhận biết tinh tế nào đó đang chảy giữa hai người... không phải theo kiểu họ đã từng gặp nhau trước đây... mà giống như thể họ đã rất nhiều lần đi song song bên nhau cho đến khi Định Mệnh nôn nóng buộc hai con đường của họ phải giao nhau. Một ảo tưởng kỳ lạ, nhưng dường như cô không tài nào xua đuổi đi được. Mất hết nhuệ khí, Annabelle đành chết cứng trong cái nhìn chăm chú của Hunt cho đến khi cảm thấy hai má mình ửng đỏ và nóng ran ngoài ý muốn.

Hunt trò chuyện với Jeremy, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào Annabelle, “Tôi có thể tháp tùng hai người vào nhà mái vòm được không?”

Một khoảnh khắc bối rối trôi qua trước khi Jeremy đáp lại với vẻ hờ hững chủ tâm, “Cảm ơn ngài, nhưng chúng tôi đã quyết định không vào xem nữa.”

Hunt nhướn mày. “Hai người chắc chứ? Buổi diễn hứa hẹn sẽ rất thú vị.” Cái nhìn sắc sảo của anh ta chuyển từ mặt Annabelle sang Jeremy, những gì anh ta đọc được đã lật tẩy sự gượng gạo của hai chị em. Anh ta nói với Jeremy, giọng mềm mỏng, “Hiển nhiên theo phép tắc thông thường, người ta không nên bàn những vấn đề này trước mặt một quý cô. Tuy vậy, tôi không thể không tự hỏi... liệu có khi nào cậu không hề biết chuyện giá vé đã tăng không, cậu Jeremy? Nếu đúng vậy, tôi rất vui lòng được bù vào khoản chênh lệch...”

“Không, cảm ơn ngài,” Annabelle nói nhanh, thúc mạnh khuỷu tay vào người em trai.

Vừa nhăn nhó, Jeremy vừa nhìn đăm đăm vào gương mặt không thể dò xét được của người đàn ông này. “Tôi rất cảm kích trước lời đề nghị của ngài, thưa ngài Hunt, nhưng chị gái tôi không sẵn lòng...”

“Chị không muốn xem nữa,” Annabelle điềm tĩnh ngắt lời. “Chị nghe nói có một vài hiệu ứng khá bạo lực khiến phụ nữ căng thẳng. Chị thích dạo chơi

yên tĩnh trong công viên hơn.”

Hunt lại nhìn cô, đôi mắt sâu thẳm của anh ta ánh lên vẻ mỉa mai. “Cô mới nhút nhát làm sao, cô Peyton nhỉ?”

Bực bội vì trò thách thức quỷ quyệt, Annabelle giật giật tay em trai, “Đến lúc phải đi rồi, Jeremy. Chúng ta không nên giữ chân ngài Hunt nữa, vì chị chắc chắn ngài đây đang rất muốn vào xem triển lãm...”

“Tôi e rằng buổi diễn sẽ trở nên tẻ nhạt đối với tôi,” Hunt trang trọng cam đoan, “nếu hai người không có mặt.” Anh ta liếc nhìn Jeremy cổ vũ. “Tôi không thích chỉ vì vài đồng bạc lẻ mà hai chị em mất một trò tiêu khiển buổi chiều.”

Cảm thấy em trai đang xiêu lòng, Annabelle thì thầm gay gắt vào tai cậu, “Chị thách em cả gan để anh ta trả tiền vé đấy, Jeremy!”

Phớt lờ cô, Jeremy thẳng thắn đáp lời Hunt, “Thưa ngài, nếu chấp nhận lời đề nghị cho mượn tiền của ngài, tôi không dám chắc khi nào mình mới có khả năng hoàn lại.”

Annabelle nhắm mắt, bật ra một tiếng rên rỉ yếu ớt đầy hổ thẹn. Cô đã cố gắng hết sức để không ai biết về tình cảnh túng quẫn của họ... và cô không thể chịu đựng nổi khi người đàn ông này biết rằng mỗi đồng xu các bạc đều đáng quý nhường nào đối với họ.

“Không có gì phải vội,” Hunt ung dung nói. “Đến kỳ nghỉ sau cậu ghé qua cửa hàng của cha tôi và để lại tiền cho ông ấy là được.”

“Vậy thì được,” Jeremy nói với vẻ hài lòng rõ ràng rồi họ bắt tay thỏa thuận. “Cảm ơn rất nhiều, ngài Hunt.”

“Jeremy...” Annabelle dợm giọng, rất nhẹ nhàng nhưng sắc mùi chết chóc.

“Đợi ở đó nhé,” Hunt nói với lại, chân đã sai bước đến quầy vé.

“Jeremy, em biết thừa nhận tiền của anh ta là sai lầm thế nào rồi mà!” Annabelle quát mắt nhìn khuôn mặt không chút ăn năn của em trai. “Ôi, sao em có thể làm thế? Thật không đúng đắn... và chỉ cần nghĩ đến chuyện mắc

nợ loại người đó là chị đã không chịu nổi rồi!”

“Loại người gì?” em trai cô ngây thơ chất vấn. “Em đã nói với chị rồi, anh ta là nhân vật ưu tú... Ô, chắc ý chị là anh ta xuất thân từ tầng lớp thấp kém.” Một nụ cười buồn bã xuất hiện trên môi Jeremy. “Chẳng hiểu sao người ta lại khó có thể dùng chuyện đó để chống lại anh ta, nhất là khi Hunt giàu kinh khủng. Mà em với chị cũng có phải thật sự thuộc hàng quý tộc gì cho cam. Chúng ta chỉ là nhánh xa lắc trong phủ hệ mà thôi, có nghĩa là...”

“Làm sao con trai ông hàng thịt lại giàu kinh khủng được?” Annabelle hỏi. “Trừ khi dân London tiêu thụ thịt bò và thịt xông khói nhiều hơn chị tưởng, vì đó là cách duy nhất làm đầy túi tiền một ông hàng thịt.”

“Em chưa bao giờ nói anh ta làm việc ở cửa hàng của cha,” Jeremy thông báo bằng giọng trịch thượng. “Em chỉ nói em đã gặp anh ta ở đó. Hunt là doanh nhân.”

“Ý em là người đầu cơ tài chính?” Annabelle cau mày. Trong cái xã hội vốn xem việc nói hoặc nghĩ đến những vấn đề vụ lợi là một hành động khiếm nhã thì không còn gì vô giáo dục hơn một gã chọn đầu tư làm sự nghiệp.

“Hơn thế một chút,” em trai cô nói. “Nhưng em cho rằng dù anh ta làm gì hay đã đạt được những thành tựu nào thì cũng thế cả thôi, bởi vì anh ta vốn xuất thân bản hàn mà.”

Nghe được sự chỉ trích trong giọng em trai, Annabelle nheo mắt liếc cậu. “Em có vẻ dân chủ tích cực quá, Jeremy,” cô thờ ơ nói. “Và em cũng không cần phải làm ra vẻ như chị là một kẻ hợm hĩnh thế, cho dù một Công tước muốn trả tiền vé cho chúng ta đi nữa thì chị cũng sẽ từ chối như với một người đàn ông có nghề nghiệp bình thường thôi.”

“Nhưng sẽ không kiên quyết như thế này,” Jeremy nói, và phá lên cười trước vẻ mặt của chị gái.

Simon Hunt quay lại vừa kịp lúc giúp cho cuộc tranh luận không đi xa hơn. Quan sát họ bằng đôi mắt cảnh giác màu cà phê, anh ta cười. “Mọi việc đã xong. Chúng ta vào ngay chứ?”

Annabelle bước giật về phía trước để đáp lại cú thúc kín đáo của em trai.

“Ngài không cần phải miễn cưỡng tháp tùng chúng tôi đâu, ngài Hunt,” cô nói, biết rõ mình đang tỏ ra bất lịch sự, nhưng ở anh ta toát lên một điều gì đó khiến từng dây thần kinh trong cô rung lên cảnh giác. Cô không có cảm giác anh là người đáng tin... thật ra, bất chấp tất cả trang phục thanh nhã và diện mạo bảnh bao, dường như Hunt vẫn không có được vẻ thanh lịch. Anh ta thuộc kiểu đàn ông khiến cho bất kỳ phụ nữ có giáo dục nào cũng sẽ không bao giờ muốn ở một mình bên cạnh. Và nhận thức của cô về anh ta không hề liên quan đến địa vị xã hội - đó là cảm nhận thuộc về bản năng khi tiếp xúc với một cơ thể cường tráng và đậm khí chất đàn ông, dù tất cả đều rất xa lạ với cô. “Tôi chắc chắn,” cô khó chịu nói tiếp, “rằng ông sẽ muốn đi cùng nhóm bạn của mình.”

Lời bình phẩm của cô gặp phải một cái nhún vai uể oải. “Trong đám đông thế này thì tôi không thể nào tìm được họ nữa.”

Đáng lẽ Annabelle có thể bắt bẻ rằng anh ta là một trong số những khán giả cao lớn nhất và như thế thì dư sức tìm ra nhóm bạn của mình. Tuy nhiên, tranh luận với anh ta về điểm này thật vô nghĩa. Cô sẽ phải xem buổi trình diễn với Simon Hunt đứng bên cạnh - không còn lựa chọn nào khác. Tuy nhiên khi nhìn thấy vẻ phẫn khích của Jeremy thì một phần cơn tức giận dè chừng của cô đã tan biến, và giọng cô dịu bớt khi nói chuyện lại với Hunt.

“Thứ lỗi cho tôi. Tôi không có ý tỏ ra chua cay như thế. Chỉ là tôi không muốn bị người lạ ép buộc.”

Hunt bắn cho cô cái nhìn thấu hiểu tuy ngắn ngủi nhưng cũng đủ khiến cô lúng túng. “Một quan điểm tôi có thể hiểu được,” anh ta nói, mở lời cho cô xuyên qua đám đông. “Tuy nhiên, trong trường hợp này thì không có sự ép uổng nào cả. Và chúng ta không hẳn là người lạ - gia đình cô đã lui tới cửa tiệm nhà tôi suốt nhiều năm nay rồi.”

Họ đi vào nhà hát rộng lớn và bước lên một vòng xoay rộng rãi được bao bởi các đường ray và cánh cổng làm bằng sắt rèn. Vòng quanh họ là một bức ảnh về vùng đất La Mã cổ đại được làm thủ công hết sức tỉ mỉ, mép vòng xoay và các bức họa cách nhau ba mét. Khoảng trống này chất đầy hệ thống máy móc phức tạp gây nên những lời bình phẩm hết sức phẫn khích của đám đông. Ngay khi người xem đã nếm chậi vòng xoay, căn phòng chìm vào bóng tối và những tiếng thở hắt hắt kích động và hưởng ứng nổi lên. Với một tiếng động nhỏ của máy móc và ánh chớp xanh nhá lên từ sau bức tranh

sơn dầu, cả khung cảnh trưng bày một góc độ và cảm giác chân thật đến mức làm Annabelle phải sửng sốt. Cô gần như để bản thân bị lừa mị chìm đắm trong ý nghĩ họ đang đứng ở thành La Mã buổi ban trưa. Vài nam diễn viên mặc áo choàng và mang xăng đan xuất hiện, cùng lúc một giọng thuyết minh bắt đầu giới thiệu về lịch sử La Mã cổ đại.

Khung cảnh tầm sâu này thậm chí còn mê hoặc Annabelle nhiều hơn những gì cô đã mong đợi. Tuy nhiên, màn trình diễn vẫn không thể làm cô quên cả bản thân mình - cảm nhận của cô về người đàn ông đứng cạnh quá mạnh mẽ. Thật khó mà chịu nổi khi thỉnh thoảng anh ta lại cúi đầu lằm bằm vài câu nhận xét vô lối vào tai cô, giấu cợt cô vì đã quá thờ ơ trước hình ảnh các quý ông bận áo gối. Cho dù Annabelle đã gắng hết sức để tỏ ra lạnh lùng hòng che giấu sự thích thú nhưng một vài tiếng cười khúc khích miễn cưỡng vẫn bật ra, kéo theo những cái liếc mắt phật lòng của khán giả xung quanh. Và rồi, Hunt điềm nhiên la rầy cô vì đã cười cợt suốt một bài giảng quan trọng như thế, và điều đó càng làm cô khúc khích nhiều hơn. Jeremy thì có vẻ nhập tâm đến mức không buồn để ý mấy trò hề của Hunt, cổ của cậu đang bận xoay vòng vòng để quan sát cỗ máy tạo ra những hiệu ứng kỳ diệu trước mặt.

Thế nhưng, sau một sự cố của vòng xoay khiến sàn bị rung nhẹ, Hunt bỗng nhiên lặng thinh. Vài người mất thăng bằng nhưng ngay lập tức đứng vững trở lại nhờ những người xung quanh. Bị bất ngờ, Annabelle loạng choạng nhưng lập tức cảm thấy vòng tay dịu dàng mà chắc chắn của Hunt đỡ cô tựa vào ngực anh ta. Rồi ngay khi cô lấy lại được thăng bằng, anh ta buông cô ra và cúi xuống hỏi nhỏ xem cô có ổn không.

“Ồ, vâng,” Annabelle nói không ra hơi. “Tôi xin lỗi. Vâng, tôi hoàn toàn...”

Có vẻ như cô không thể hoàn tất câu nói, giọng cô nhỏ dần, cuối cùng chỉ còn lại sự im lặng hoang mang khi một làn sóng nhận thức tràn qua. Trong đời mình, chưa bao giờ cô được trải nghiệm thứ phản ứng như thế với một người đàn ông. Chỉ là cái ý nghĩa cấp bách khẩn thiết của tình huống, hay cái cách đối phó với tình huống đó, tất cả đều vượt quá vốn hiểu biết hạn hẹp của cô. Tất cả những gì cô biết là trong một khoảnh khắc, cô đã khao khát được tiếp tục dựa vào anh, dựa vào cơ thể nhàn nhã vững chắc không gì có thể tấn công được như bến đậu an toàn khi sàn nhà dưới chân cô rung chuyển ấy. Mùi hương của anh; làn da đàn ông sạch sẽ, mùi da thuộc, mùi vải lanh được hồ cứng hoàn toàn khác với những gã quý tộc sực nức mùi

nước hoa và sáp thơm mà cô đã cố mời chài suốt hai mùa vũ hội vừa qua.

Hoang mang cực độ, Annabelle nhìn đắm đắm vào mấy bức tranh sơn dầu trên đầu, cô không buồn nhìn mà cũng chẳng quan tâm đến sự chuyển động của ánh sáng và màu sắc báo hiệu hoàng hôn đang xuống dần... hoàng hôn của đế chế La Mã. Hunt tỏ vẻ thờ ơ tương tự với buổi trình diễn, đầu anh nghiêng về phía cô, tia nhìn của anh khóa chặt khuôn mặt cô. Dù hơi thở của anh vẫn nhẹ và đều đều nhưng cô cảm thấy dường như nhịp thở ấy đã thay đổi chút ít.

Annabelle liếm đôi môi khô khốc, “Anh... anh không nên nhìn tôi chăm chăm như thế.”

Êm ái như một lời thăm thì, anh đáp ngay, “Có em ở đây thì không còn gì khác đáng để tôi nhìn cả.”

Cô không hề nhúc nhích hay đáp lại, giả vờ không nghe thấy lời thì thăm dịu dàng ma mị kia, trong khi tim cô đập thình thịch, những ngón chân bám chặt xuống giày. Làm thế nào chuyện này có thể xảy ra giữa một nhà hát đông nghẹt người, với em trai cô ở ngay bên cạnh? Cô nhắm mắt chống chọi với sự quay cuồng không phải do vòng xoay gây ra.

“Nhìn kìa,” Jeremy hào hứng níu tay cô. “Họ sắp cho xem núi lửa.”

Bất thành linh cả rạp hát lùi sâu vào bóng đen mịt mù, vài chuyển động đáng ngại diễn ra bên dưới sàn nhà. Đây đó vang lên vài tiếng la hét nhỏ, vài tràng cười và những tiếng thở hổn hển. Xương sống Annabelle đột nhiên bị đóng băng khi cô cảm thấy một bàn tay đặt lên lưng mình. Tay của *anh*, thật trọng trượng lên sống lưng cô... mùi của anh, tươi mới và mời mọc xộc vào cánh mũi cô... và trước khi cô kịp nói gì thì đôi môi anh đã khóa môi cô trong một nụ hôn dịu dàng, ấm áp và mê đắm. Cô ngạc nhiên đến nỗi không thể nhúc nhích nổi, tay cô chới với trong không khí như cánh bướm lảo đảo giữa chuyến bay đêm, cơ thể đang lảo đảo của cô tì vào bàn tay anh đang đặt hờ nơi eo cô trong khi bàn tay còn lại thì đỡ lấy gáy cô.

Trước đây Annabelle đã từng được hôn, bởi những tay trẻ tuổi xác lác biết chớp thời cơ trong một cuộc dạo chơi ngoài vườn hay một góc khuất nào đó tại phòng riêng, nơi hai người không bị nhìn thấy. Nhưng không lần nào trong số những cái hôn phớt ngấn ngủi đó giống lần này... một nụ hôn chậm

rãi và choáng váng đã nhấn chìm cô trong nỗi mê mẩn. Những làn sóng xúc cảm tràn qua người cô, quá mạnh mẽ không thể kiểm soát nổi, và cô run lên trong vòng tay anh. Bị dẫn dắt bởi bản năng, cô mù quáng ngửa đầu đón nhận đôi môi mỏng trớn dịu dàng của anh. Sức ép từ đôi môi ấy gia tăng khi anh đòi hỏi nhiều hơn, tưởng thưởng cho phản ứng tuyệt vọng của cô bằng sự bùng nổ khoái lạc đủ sức đốt cháy mọi giác quan.

Ngay lúc cô bắt đầu mất hết lý trí, miệng anh giải thoát cô trong sự đột ngột đến ngỡ ngàng, bỏ lại cô thẫn thờ đứng đó. Vẫn giữ bàn tay mỏng trớn sau phần gáy mềm mại lông tơ của cô, anh cúi đầu cho đến khi cô thấy một lời thầm thì rầu rĩ nhột nhạt bên tai, “Xin lỗi, tôi không thể cưỡng lại được.” Anh hoàn toàn tách khỏi cô, và khi thứ ánh sáng đỏ tràn ngập nhà hát thì anh đã đi mất rồi.

“Chị nhìn xem kia.” Jeremy hết sức thích thú chỉ vào một ngọn núi lửa đã được kích hoạt ngay trước mặt họ, những tảng đá nóng chảy đỏ rực chảy dọc hai bên. “Không thể tin được!” Rồi nhận ra Hunt không còn ở đây, cậu nhăn mặt dò hỏi, “Ông Hunt đi đâu vậy? Chắc ông ấy đi tìm đám bạn của mình rồi.” Jeremy nhún vai rồi quay lại với màn quan sát núi lửa đầy phấn khích và trao đổi những lời tán dương với khán giả đang khiếp đảm xung quanh.

Mất mở to và hoàn toàn mất khả năng nói chuyện, Annabelle tự hỏi liệu những gì cô nghĩ là vừa xảy ra có thật sự xảy ra hay không. Chắc chắn cô chưa từng bị hôn ngay giữa nhà hát bởi một người lạ bao giờ. Mà lại còn bị hôn theo cách đó...

Ồ, đó là hệ quả của việc cho phép một quý ông không quen biết trả tiền giùm - cho họ cái quyền lợi dụng bạn. Nhưng còn hành động của cô... Xấu hổ và ngỡ ngàng, Annabelle cố gắng hiểu tại sao cô lại cho phép Hunt hôn mình. Đáng lẽ cô nên chống cự và đẩy anh ra mới phải. Thế nhưng, cô chỉ trân trối đứng đó trong khi anh ta... ôi, cái ý nghĩ đó khiến cô rùng cả mình. Chuyện tại sao và làm thế nào Simon Hunt có thể phá vỡ tuyến phòng thủ kiên cố của cô như vậy không quan trọng. Sự thật là, anh ta đã phá được... và, vì lẽ đó, cô cần phải tránh xa anh ta bằng mọi giá.

Chương 1

London, năm 1843, Cuối mùa vũ hội

Một cô gái có ý định kết hôn thực sự có thể vượt qua bất kỳ trở ngại nào, ngoại trừ chuyện thiếu của hồi môn.

Annabelle vừa nôn nóng sai bước trong bộ váy trắng lụng bùng vừa cố giữ nét mặt dửng dưng. Trong suốt ba mùa vũ hội thất bát vừa qua, cô đã dần quen với việc không được ai mời nhảy. Quen, nhưng không cam chịu. Đã hơn một lần, cô nhận thấy mình xứng đáng nhận được nhiều thứ tốt đẹp hơn cái việc ngồi chết gí ở rìa phòng trên cái ghế cao lêu đêu. Hy vọng, hy vọng, rồi lại hy vọng một lời mời sẽ không bao giờ đến. Và cố gắng giả vờ là mình không quan tâm, rằng mình hoàn toàn hạnh phúc khi được quan sát thiên hạ khiêu vũ và tán tỉnh nhau.

Buột miệng thở dài, Annabelle đùa nghịch cái tấm thẻ khiêu vũ màu bạc nhỏ xíu đang đeo lủng lẳng trên dải ruy băng buộc ở cổ tay. Bìa thẻ trượt ra, để lộ một quyển sổ trong có những tấm thẻ làm từ ngà voi màu trắng nhạt xòe ra theo hình cánh quạt. Các cô gái sẽ ghi tên bạn nhảy của mình vào miếng ngà mỏng manh đó. Với Annabelle, một cây quạt toàn thẻ trống có vẻ giống hệt một hàm răng đang toét miệng cười chế giễu. Đóng phắt tấm thẻ lại, cô liếc mắt về phía ba cô gái ngồi cạnh mình, cũng như cô, cả ba đều đang gắng sức tỏ ra không buồn quan tâm đến số phận của mình.

Cô biết chính xác tại sao họ lại ngồi đây. Khối tài sản đáng kể của gia đình tiểu thư Evangeline Jenner bắt nguồn từ cờ bạc, còn cô ta thì xuất thân từ tầng lớp thường dân. Hơn nữa, tiểu thư Jenner đặc biệt nhút nhát và bị tật nói lắp, khiến cho cái viễn cảnh về một cuộc đối thoại trở thành quá trình tra tấn cho cả hai bên tham gia.

Hai cô gái khác, tiểu thư Lillian Bowman cùng em gái Daisy, vẫn chưa thích nghi được với không khí nước Anh - và cứ nhìn họ thì biết, họ sẽ cần thêm một khoảng thời gian dài nữa. Người ta kháo nhau là mẹ của hai cô đã đưa họ từ New York tới đây vì không kiếm nổi một lời cầu hôn nào tử tế ở đó.

Bọn họ thường được ví là nữ thừa kế bong bóng xà phòng, hoặc thi thoảng là những công chúa đô la. Mặc kệ hai bên xương gò má cân đối thanh nhã và đôi mắt xéch đen láy, hai cô vẫn dùng hồng gập vận may ở đây trừ phi tìm ra một nhân vật nào đó thuộc tầng lớp quý tộc chịu bảo trợ và dạy cho họ biết làm thế nào để hòa hợp được với xã hội Anh quốc.

Đối với Annabelle thì mùa vũ hội vừa qua thật là tồi tệ, cả bốn người bọn họ - cô, tiểu thư Jenner và hai chị em Bowman - thường xuyên ngồi cạnh nhau trong các buổi dạ hội hay khiêu vũ, luôn luôn đứng nép một góc hoặc dựa lưng vào tường. Và họ hiếm khi nói chuyện với nhau, tất cả cùng bị mắc kẹt trong sự im lặng chờ đợi chán ngắt. Ánh mắt của Annabelle bắt gặp Lillian Bowman, cô gái có đôi mắt đen láy ẩn chứa nét hài hước bất ngờ.

“Đáng lẽ ít nhất họ cũng nên làm cho mấy cái ghế này thoải mái hơn chứ,” Lillian lầm bầm. “Rõ ràng bọn mình sẽ chiếm lĩnh chúng suốt cả buổi tối còn gì.”

“Họ nên khắc tên chúng ta lên ghế,” Annabelle nhăn nhó đáp. “Sau một khoảng thời gian quá dài ngồi trên ghế này, tôi *sở hữu* nó.”

Một tiếng khúc khích nghèn nghệt phát ra từ Evangeline Jenner, cô vừa nhấc ngón tay đeo găng lên hất một lọn tóc đỏ rực phủ xuống trán. Nụ cười khiến đôi mắt xanh lam to tròn của cô lấp lánh, và hai bên má cô chuyển sang màu hồng dưới những đốm tàn nhang hơi vàng. Có vẻ như sự đồng điệu nhất thời đã làm Evangeline quên mất sự rụt rè vốn có. “Thật vô... vô lý khi cô cũng không có ai mời khiêu vũ,” cô nói với Annabelle. “Cô là người xinh đẹp nhất ở đây... Lẽ ra đàn ông ph... phải hạ mình xin nhảy với cô.”

Annabelle nhún vai duyên dáng. “Không ai muốn cưới một cô gái không có của hồi môn.” Công tước cưới gái nghèo ư? Chỉ toàn những mộng tưởng từ mấy cuốn tiểu thuyết. Thực tế thì Công tước, Tử tước hay những người đàn ông thuộc tầng lớp quý tộc luôn phải gánh trách nhiệm tài chính to tát là duy trì các điền trang bao la và gia đình đông đúc, đồng thời phải chu cấp cho toàn bộ người làm. Một quý tộc giàu có cũng cần kết hôn vì tiền giống như người nghèo vậy.

“Cũng không ai muốn cưới một cô gái Mỹ *nouveau-riche*[\[1\]](#) cả,” Lillian Bowman thổ lộ. “Dù ở đâu thì chúng tôi cũng chỉ vì mỗi một hy vọng là được kết hôn với một người Anh có tước hiệu vững vàng.”

“Nhưng chúng tôi không có người bảo trợ,” em gái cô, Daisy, nói thêm. Daisy là cô gái mảnh dẻ, giống một phiên bản thu nhỏ của Lillian, cũng với nước da sáng, mái tóc đen dày và đôi mắt nâu. Nụ cười tinh quái nở trên môi cô gái. “Nếu cô có biết nữ Công tước tốt bụng nào sẵn lòng bao bọc chúng tôi thì chúng tôi sẽ rất biết ơn.”

“Tôi thì thậm chí còn *không muốn* kiếm chồng nữa,” Evangeline Jenner nói. “Tôi ch...ch... chịu đựng cả một mùa vũ hội này chỉ vì không có việc gì khác để làm. Tôi không thể ở lại trường vì đã quá tuổi, và cha tôi...” Cô đột ngột ngưng bật rồi thở dài. “Ồ, tôi chỉ còn đúng một mùa vũ hội nữa, rồi thì tôi sẽ bước sang tuổi hai mươi ba và chính thức trở thành một bà cô không chồng. Tôi mong đợi chuyện đó biết bao!”

“Thời nay hai mươi ba là cột mốc để xác định tình trạng ế chồng hả?” Annabelle hỏi với vẻ giả đò lo lắng. Mắt cô tròn tròn. “Chúa lòng lành, tôi còn không biết tôi đã qua thời vàng son của mình bao lâu rồi nữa.”

“Cô bao nhiêu tuổi rồi?” Lillian Bowman tò mò hỏi.

Annabelle liếc trái rồi ngoảnh phải để chắc chắn rằng họ không bị nghe trộm. “Tháng sau là hai mươi lăm.”

Lời thú nhận này kiếm được ba cái liếc mắt cảm thông, và Lillian đáp lại chắc nịch. “Trông cô không quá hai mươi một tuổi dù chỉ một ngày.”

Annabelle siết chặt tấm thẻ khiêu vũ cho đến khi nó được giấu kín trong bàn tay đeo găng. Thời gian trôi nhanh thật, cô nghĩ. Mùa vũ hội thứ tư này của cô đã đi nhanh đến hồi kết. Và người ta sẽ không chường mặt đến mùa thứ năm, vì như thế thì quá lố lăng. Cô phải bắt cho được một ông chồng, và phải nhanh lên. Mặt khác, họ cũng không thể trả nổi các khoản phí của Jeremy ở trường... rồi họ sẽ bị buộc chuyển khỏi ngôi nhà đơn sơ của mình, tìm một nhà trọ nào đó mà sống. Và một khi đã trượt xuống rồi thì đừng mong có ngày trèo lên lại.

Trong vòng sáu năm từ ngày cha Annabelle qua đời vì bệnh tim, nguồn thu nhập của gia đình đã teo tóp lại đến mức chẳng còn gì. Họ cố che giấu tình trạng thoi thóp tuyệt vọng, giả vờ là nhà có nửa tá gia nhân trong khi thực tế chỉ có mỗi một cô ở kiêm đầu bếp lúc nào cũng làm việc quá sức và một

người hầu lớn tuổi... lộn trái những bộ váy áo đã bạc màu để mặc... bán những viên đá quý trên nữ trang rồi thay thủy tinh vào. Annabelle đã quá mệt mỏi với việc lúc nào cũng phải cố gắng dối lừa mọi người, trong khi hầu như ai mà chẳng biết gia đình cô đang trên bờ vực của sự khủng hoảng. Gần đây, thậm chí Annabelle còn bắt đầu nhận được mấy lời đề nghị bóng gió của những người đàn ông đã có gia đình, họ bảo cô chỉ cần hỏi xin sự giúp đỡ và họ sẽ đáp ứng ngay lập tức. Khỏi cần nói chắc ai cũng hiểu các “Mạnh Thường Quân” ấy đòi hỏi cái gì. Annabelle nhận thức khá rõ là mình đang trên đường trở thành nhân tình cấp một.

“Tiểu thư Peyton này,” Lillian Bowman hỏi. “Người chồng lý tưởng của cô phải như thế nào?”

“Ồ,” Annabelle nhanh nhẩu đáp. “Quý tộc là được.”

“*Bất kỳ* quý tộc nào cũng được?” Lillian ngờ vực hỏi. “Còn ngoại hình thì sao?”

Annabelle nhún vai. “Đẹp trai thì càng tốt, nhưng không cần thiết.”

“Còn sự đam mê?” Daisy hỏi.

“Dứt khoát không cần.”

“Trí tuệ?” Evangeline gợi ý.

Annabelle nhún vai, “Có thể thương lượng.”

“Quyền rũ?” Lillian hỏi.

“Cũng có thể thương lượng.”

“Cô không đòi hỏi nhiều lắm nhỉ,” Lillian nhận xét tinh bơ. “Nếu là tôi thì sẽ phải có thêm vài điều kiện. Người tôi chọn phải là quý tộc có mái tóc đen và đẹp trai, và khiêu vũ điệu nghệ... và anh ấy *không bao giờ* xin phép trước khi hôn tôi.”

“Tôi muốn kết hôn với một người đã đọc hết những tác phẩm của Shakespeare,” Daisy thì nói. “Một người trầm lặng và lãng mạn, sẽ tuyệt hơn

nếu anh ấy đeo kính, anh ấy cũng phải thích thơ phú và thiên nhiên, và tôi sẽ không thích nếu anh ấy có quá nhiều kinh nghiệm với phụ nữ.”

Chị cô ngược mắt lên trời. “Hình như chúng ta sẽ không phải giành nhau một người đàn ông rồi.”

Annabelle nhìn Evangeline Jenner. “Người chồng như thế nào thì phù hợp với cô vậy tiểu thư Jenner?”

“Evie,” cô gái lẩm bẩm, màu đỏ lan dần trên gương mặt cho đến khi nó chạm đến cả mái tóc rục rở. Evie đấu tranh để trả lời, tính rụt rè ăn vào máu đang xung khắc dữ dội với bản năng thích sự kín đáo riêng tư. “Tôi cho là... tôi sẽ thích a...a...ai đó tử tế và...” Ngừng lại, cô lắc đầu với nụ cười vẻ không hài lòng với bản thân. “Tôi không biết nữa. Chỉ cần ai đó yêu tôi. Thật lòng yêu tôi.”

Những lời đó khiến Annabelle xúc động và bỗng nhiên lòng cô tràn ngập nỗi buồn. Tình yêu là một thứ xa xỉ mà cô chưa từng cho phép bản thân hy vọng, một vấn đề rõ ràng là không cần thiết khi mà cô còn chưa biết ngày mai mình sống chết ra sao. Tuy nhiên, cô nhào người chạm vào bàn tay đeo găng của Evie và chân thành nói, “Tôi hy vọng cô sẽ tìm thấy người đó. Có lẽ cô sẽ không phải chờ đợi lâu nữa đâu.”

“Tôi muốn cô tìm thấy người đàn ông của cô trước,” Evie đáp với một nụ cười bền lên. “Tôi ước gì mình có thể giúp được cô.”

“Có vẻ tất cả chúng ta đều cần được giúp theo cách này hay cách khác,” Lillian nhận xét. Ánh mắt của cô lướt qua Annabelle với vẻ đánh giá một cách thân thiện. “Hừmmm... Tôi sẵn sàng lên kế hoạch cho cô.”

“Cái gì?” Annabelle nhướn mày, không biết nên cảm thấy buồn cười hay khó chịu đây.

Lillian tiếp tục giải thích. “Chỉ còn vài tuần nữa là mùa vũ hội sẽ kết thúc, và đây là lần cuối của cô, tôi cho là vậy. Nói trắng ra là nguyện vọng kết hôn với một quý tộc của cô sẽ tan tành vào cuối tháng Sáu.”

Annabelle thận trọng gật đầu.

“VẬY TÔI ĐỀ NGHỊ...” ĐỘT NHIÊN LILLIAN BỎ NGANG.

Nhìn theo ánh mắt Lillian, Annabelle trông thấy một dáng người tối đen đang tiến lại chỗ họ, và cô thầm rên rĩ.

Kẻ phá bĩnh là Simont Hunt - người mà không ai trong số họ muốn dính dáng tới với lý do hoàn toàn chính đáng.

“Mở ngoặc,” Annabelle hạ thấp giọng. “Người chồng lý tưởng của tôi phải hoàn toàn đối lập với ngài Hunt.”

“Ngạc nhiên làm sao.” Lillian thì thầm giọng mỉa mai vì sự đồng tâm nhất trí giữa họ.

Người ta có thể lượng thứ cho một người đàn ông dám trèo cao nếu anh ta sở hữu vẻ quyến rũ bất thiệp cần thiết. Tuy nhiên, Simon Hunt không hề có thứ đó. Không thể nói chuyện lịch sự với một kẻ lúc nào cũng nghĩ gì nói nấy, chẳng cần biết những ý nghĩ đó trần trụi và phiến diện đến mức nào.

Có lẽ ai đó sẽ nói ngài Hunt có ngoại hình ưa nhìn. Annabelle tin rằng một số phụ nữ thấy anh ta nam tính tráng kiện, thậm chí cô cũng phải thừa nhận là có nét gì đó rất hấp dẫn toát ra từ hình ảnh một gã đàn ông mạnh mẽ bị ghìm cương trong bộ dạ phục đen trắng lịch thiệp kia. Tuy nhiên, sức hấp dẫn đáng bàn cãi của Simon Hunt hoàn toàn bị che lấp bởi tính cách thô lỗ. Trong bản chất của anh ta chẳng có tí ti sự nhạy cảm, cũng không chút lý tưởng hay thái độ đoái hoài gì đến sự lịch thiệp, tao nhã... Anh ta chỉ biết có đồng bằng, tiền xu và những tính toán thiệt hơn. Bất cứ gã đàn ông nào ở địa vị của anh ta cũng sẽ tự biết xấu hổ mà tỏ ra đứng đắn hơn - nhưng hình như Hunt đã quyết tâm không thỏa hiệp với chuyện đó. Anh ta thích chế giễu những lễ nghi và quy tắc lịch sự của xã hội thượng lưu, đôi mắt đen lạnh lẽo của anh ta lấp lánh tia thích thú, như thể anh ta đang cười nhạo tất cả bọn họ vậy.

Annabelle nhẹ cả người vì Hunt chưa để lộ một lời hay cử chỉ nào cho thấy anh ta còn nhớ về buổi thưởng lãm tranh toàn cảnh đã qua từ lâu, khi anh ta cưỡng hôn cô trong bóng tối. Cùng với thời gian, thậm chí cô còn tự thuyết phục bản thân rằng toàn bộ câu chuyện chỉ là do cô tưởng tượng ra. Nhìn lại quá khứ, mọi thứ có vẻ không có thật, đặc biệt là phản ứng nồng nhiệt của cô đối với kẻ lạ mặt tráo tráo đó.

Chắc chắn là rất nhiều người khác cũng không thích Simon Hunt giống Annabelle, nhưng trước sự thất vọng của giới thượng lưu London, anh ta vẫn ở đó. Vài năm trở lại đây, anh ta trở nên giàu có nhất nhì Anh quốc, nắm cổ phần đa số trong các công ty sản xuất thiết bị nông nghiệp, tàu thuyền và đầu máy xe lửa. Bất chấp tính tình lỗ mãng của mình, Hunt vẫn được mời đến những buổi tiệc thượng lưu, đơn giản vì anh ta quá giàu có đến mức không ai có thể phớt lờ đi được. Hunt là hiện thân của mối đe dọa mà nền công nghiệp đang đặt ra cho cái thói thủ cựu của giới quý tộc nước Anh trong lĩnh vực trồng trọt chăn nuôi. Vì lẽ đó, giới quý tộc vẫn đón tiếp anh ta bằng thái độ thù địch được nguy trang khéo léo ngay cả khi họ đã miễn cưỡng cho phép anh ta tham gia vào cái xã hội cao quý của họ. Nhưng thật tồi tệ, Hunt không những không nhún nhường vì địa vị thấp kém của mình mà ngược lại, anh ta còn ra vẻ thích thú chường mặt đến những nơi mình không hề được chào đón.

Trong một vài dịp hiếm hoi kể từ lần họ gặp nhau ở buổi diễn, Annabelle đối xử với Simon Hunt hết sức lạnh nhạt, phớt lờ mọi nỗ lực bắt chuyện và từ chối mọi lời mời khiêu vũ của anh ta. Lần nào anh ta cũng tỏ ra thích thú trước vẻ khinh bỉ của cô và nhìn cô chòng chọc với kiểu đánh giá trơ trẽn khiến mấy cọng tóc sau gáy cô cứ dựng đứng cả lên. Cô hy vọng một ngày nào đó anh ta sẽ từ bỏ hứng thú với cô, nhưng đến giờ thì anh ta vẫn cứ nhằng nhẵng ám theo cô.

Annabelle đánh hơi thấy sự nhẹ nhõm của ba cô gái kia vì Hunt đã phớt lờ họ và dành toàn bộ sự chú ý cho cô. “Xin chào, tiểu thư Peyton,” anh ta mở lời. Xem ra tia nhìn lạnh lẽo của anh ta không bỏ sót thứ gì, từ hai ống tay áo được cắt sửa tỉ mỉ của cô, cái sự thật là cô đã quen dùng một cành hồng để che giấu những chỗ sần rách trên váy cho đến những viên thủy tinh ngọc trai giả đang lủng lẳng trên tai cô. Annabella đứng đối diện Hunt, mặt đanh lại. Bầu không khí giữa hai người căng lên bởi thể giằng co và sự thách thức đến nghẹt thở, và Annabelle cảm thấy dây thần kinh của mình đang rung lên khó chịu vì anh ta đứng quá gần.

“Xin chào, ông Hunt.”

“Liệu cô có vui lòng nhảy với tôi một điệu không nhỉ?” anh ta hỏi ngay mà không cần rào đón.

“Không, cảm ơn ông.”

“Tại sao không?”

“Tôi mời chân rồi.”

Hunt nhướn mày, “Sao lại mời? Cô ngồi một chỗ suốt cả buổi tối mà.”

Annabelle nhìn thẳng vào anh ta mà không thèm chớp mắt. “Tôi không có nghĩa vụ phải giải thích với ông, ông Hunt.”

“Một điệu valse sẽ không quá sức đối với cô đâu.”

Bất chấp mọi nỗ lực để giữ bình tĩnh, Annabelle vẫn cảm thấy cơn tức giận luôn lách đến tận cơ mặt cô. “Ông Hunt,” cô căng thẳng nói, “không có ai nói cho ông biết là rất bất lịch sự khi đeo bám ép buộc một quý cô làm việc gì đó mà rõ ràng cô ta không thích hay sao?”

Hunt cười nhạt. “Tiểu thư Peyton, nếu quan tâm đến phép lịch sự thì tôi đã chẳng bao giờ có được bất cứ thứ gì mình muốn. Tôi chỉ nghĩ là cô sẽ thích giải lao đôi chút sau khi đã ngồi miết ở đây. Và nếu buổi khiêu vũ này diễn ra như thường lệ đối với cô thì có khả năng lời mời khiêu vũ của tôi sẽ là lời mời duy nhất cô nhận được.”

“Thật quyến rũ làm sao,” Annabelle bình luận bằng một giọng trêu tức thích thú. “Một lời tặng bốc đầy tính nghệ thuật. Sao tôi có thể từ chối được nhỉ?”

Ánh mắt của Hunt lóe lên vẻ cảnh giác. “Vậy cô sẽ khiêu vũ với tôi chứ?”

“*Không*,” cô thì thầm dứt khoát. “Giờ thì rời khỏi đây. Làm ơn.”

Thay vì lên đi trong sự xấu hổ vì bị cự tuyệt, Hunt lại nhe răng cười, để lộ hàm răng trắng bóng trên gương mặt r ám nắng. Nụ cười đó làm anh ta trông có vẻ lắc cắc. “Một điệu nhảy thì có hại gì nhỉ? Tôi là một bạn nhảy khá giỏi đấy, thậm chí cô sẽ thích cho mà xem.”

“Ông Hunt,” Annabelle làm bầm trong cơn tức tối mỗi lúc một tăng. “Cái ý tưởng kết đôi với ông dưới bất kỳ hình thức nào, nhằm bất kỳ mục đích nào, cũng làm tôi lạnh cả sống lưng.”

Nhích lại gần, Hunt hạ giọng đến mức không ai có thể nghe thấy. “Tốt thôi. Nhưng tôi muốn nói điều này để cô cân nhắc kỹ, tiểu thư Peyton ạ. Sẽ đến một lúc nào đó cô không còn được tận hưởng cái quyền xa xỉ là từ chối một lời mời tử tế từ một ai đó giống tôi... hoặc thậm chí là một lời mời đáng khinh.”

Mắt Annabelle mở to, và cô cảm thấy một cơn thịnh nộ đang dâng lên toàn thân. Quả thực, thế này thì quá lắm rồi - dựa lưng vào tường suốt cả buổi tối, rồi trở thành mục tiêu công kích của một gã mà cô khinh miệt. “Ông Hunt, ông nói nghe như vai phản diện trong một vở kịch tồi vậy.”

Câu nói đó lại nhận thêm một điệu cười nhăn nhó khác, và Hunt cung kính cúi người trước khi bỏ đi.

Quay cuồng vì cuộc chạm trán, Annabelle nheo mắt ngó anh ta chăm chăm.

Ba cô gái không ai mời nhảy kia cũng thở phào nhẹ nhõm vì anh ta đã đi khỏi.

Lillian Bowman là người đầu tiên lên tiếng. “Có vẻ như từ ‘không’ không gây cho anh ta ấn tượng gì cả?”

“Câu cuối cùng anh ta nói là gì vậy Annabelle?” Daisy tò mò hỏi. “Cái câu làm cho mặt cô đỏ bừng ấy.”

Annabelle nhìn đăm đăm xuống mảnh bìa bạc của thẻ khiêu vũ, ngón cái miết đi miết lại cái vết bẩn nhỏ xíu ở góc. “Hunt ám chỉ rằng một ngày nào đó tình cảnh của tôi sẽ trở nên tuyệt vọng đến mức tôi phải cân nhắc đến việc trở thành nhân tình của anh ta.”

Nếu không phải đang quá lo lắng thì nhất định Annabelle đã bật cười trước ba khuôn mặt ngạc nhiên tột độ trông như cú của họ. Nhưng thay vì la lên phẫn nộ, hoặc té nhị bỏ qua chủ đề này, Lillian lại hỏi một câu mà Annabelle không ngờ đến. “Anh ta nói có đúng không?”

“Anh ta nói đúng về tình cảnh bi đát của tôi,” Annabelle thừa nhận, “nhưng sẽ không có chuyện tôi trở thành nhân tình của anh ta, hay của một ai đó. Tôi sẽ kết hôn với một nông dân trồng củ cải đường trước khi kịp tha hóa đến

mức đó.”

Dường như Lillian đã nhận ra vẻ cương quyết gay gắt trong giọng Annabelle và mỉm cười với cô. “Tôi thích cô,” Lillian thông báo rồi ngả người ra lưng ghế, bắt chéo hai chân về lơ đãng không thích hợp với một quý cô tham dự mùa vũ hội đầu tiên.

“Tôi cũng thích cô nữa,” Annabelle tự nhiên đáp lại, bị thôi thúc phải cư xử cho phải phép. Nhưng khi những từ đó vượt khỏi miệng thì cô bỗng ngạc nhiên vì chúng là sự thật.

Cái nhìn đánh giá của Lillian tiếp tục lia khắp người cô. “Tôi ghét phải thấy cô kết thúc bằng việc lê bước mệt mỏi, kéo theo một con la và một cái cày trên cánh đồng củ cải đường của mình, cô xứng đáng có được những điều tốt đẹp hơn thế.”

“Tôi đồng ý,” Annabelle nói khô khốc. “Vậy chúng ta sẽ làm gì bây giờ?”

Mặc dù cô chỉ định hỏi đùa nhưng Lillian lại tiếp nhận nó một cách nghiêm túc. “Khi này tôi đang định nói về chuyện đó. Trước khi chúng ta bị chen ngang, tôi đã tuyên bố: chúng ta nên thành lập một hiệp ước giúp đỡ nhau kiếm chông. Nếu các quý ông thích hợp không theo đuổi chúng ta thì chúng ta sẽ theo đuổi họ. Mọi việc sẽ hiệu quả hơn rất nhiều nếu chúng ta hợp sức thay vì tự đối phó đơn lẻ. Chúng ta sẽ bắt đầu với người lớn tuổi nhất, là cô đây Annabelle, và cứ lần lượt như vậy đến người trẻ nhất.”

“Như thế không có lợi cho em,” Daisy phản đối.

“Như thế là công bằng rồi,” Lillian khẳng định. “Em sẽ có nhiều thời gian hơn hết thảy chúng tôi.”

“Ý cô là loại ‘giúp đỡ’ nào vậy?” Annabelle hỏi.

“Bất cứ loại nào cần thiết,” Lillian nguệch ngoạc vào tấm thẻ khiêu vũ.” Chúng ta sẽ bổ sung chỗ khiếm khuyết của những người còn lại và đưa ra lời khuyên cũng như hỗ trợ nhau khi cần thiết.” Rồi cô liếc mắt với nụ cười hóm hờ. “Chúng ta sẽ giống một đội rounders[2].”

Annabelle nghi ngại quan sát Lillian. “Cô đang nói đến cái trò có một đám

đàn ông thay phiên nhau đánh một quả bóng da bằng một cây gậy dẹt ấy hả?”

“Không chỉ có đàn ông,” Lillian đáp. “Ở New York, phụ nữ cũng có thể chơi, miễn sao đừng phấn khích thái quá đến mức quên cả bản thân.”

Daisy mỉm cười láu cá. “Như cái lần Lillian điên tiết vì đánh bóng hỏng, đến nỗi chị ấy đã lôi cả một cột mốc ra khỏi sân đấu.”

“Nó đã long sẵn rồi mà,” Lillian phản bác. “Một cây cột lỏng lẻo sẽ là mối nguy cho những người chạy ghi điểm.”

“Đặc biệt là khi chị khua khua nó nhắm vào bọn họ,” Daisy nói rồi bắt gập vế cau có của chị nên nhoèn miệng cười.

Cố nín cười, Annabelle đưa mắt từ chị em nhà Bowman sang nét mặt đăm chiêu của Evie. Cô có thể dễ dàng đọc được suy nghĩ của Evie - rằng hai cô gái người Mỹ này cần phải luyện tập rất nhiều nếu họ muốn thu hút sự chú ý của các quý ông. Chuyên sự quan tâm trở lại chị em Bowman, cô không thể không mỉm cười trước những khuôn mặt tràn trề hy vọng của họ. Chẳng khó gì để tưởng tượng hai chị em đang cầm gậy quất bóng và chạy vòng vòng khắp sân, váy xống cuộn lên tận đầu gối. Cô tự hỏi có phải mọi cô gái ở Mỹ đều mạnh mẽ giống vậy hay không... Chắc chắn chị em Bowman sẽ khiến bất cứ quý ông người Anh nào dám tiếp cận họ phải chết khiếp mất.

“Không hiểu sao tôi chưa từng nghĩ sẵn chông lại là môn thể thao đội nhóm cơ đấy,” cô nói.

“À, nên như thế!” Lillian nhấn mạnh. “Hãy nghĩ xem chúng ta sẽ đạt được hiệu quả cao hơn chừng nào. Khó khăn tiềm ẩn duy nhất là chẳng may hai trong số chúng ta cùng có hứng thú với cùng một người đàn ông... nhưng có vẻ chuyện đó sẽ không xảy ra nếu căn cứ vào sở thích của từng người.”

“Vậy chúng ta sẽ thống nhất là không bao giờ được tranh giành cùng một quý ông,” Annabelle nói.

“Và th...thêm nữa,” Evie bắt ngờ tham gia, “chúng ta sẽ không gây hại cho bất kỳ ai.”

“Rất Hippocrates,” Lillian đồng tình.

“Em nghĩ là cô ấy nói đúng đó Lillian,” Daisy nghe nhầm nên tỏ ý phản đối. “Vì Chúa, đừng hăm dọa cô gái tội nghiệp ấy.”

Lillian bực mình quắc mắt. “Chị nói ‘Hippocrates’ chứ không phải ‘đạo đức giả[3]’, đồ ngốc.”

Annabelle hấp tấp xen vào trước khi hai người bắt đầu cãi nhau tiếp. “Vậy thì tất cả chúng ta phải thống nhất kế hoạch hành động, sẽ không tốt cho bất cứ ai trong chúng ta nếu tồn tại sự hiểu nhầm hay bất đồng ý kiến.”

“Và chúng ta sẽ kể cho nhau mọi thứ,” Daisy thích thú nói.

“Kể cả những chi tiết r...riêng tư sao?” Evie rụt rè hỏi.

“Ôi, đặc biệt là mấy cái đó.”

Lillian nhăn nhó cười, lướt mắt khắp chiếc váy của Annabelle rồi phán thẳng thừng. “Váy áo của cô tệ thật đó. Tôi sẽ đưa cô vài bộ váy dạ hội của tôi. Tôi có mấy va li đầy váy áo mà tôi chưa từng mặc qua, và tôi sẽ không nhớ nhưng gì chúng đâu. Mẹ tôi thì chả bao giờ để ý tới.”

Annabelle ngay lập tức lắc đầu, và cảm thấy biết ơn vì lời đề nghị vẫn chưa làm bẽ mặt cô vì tình trạng tài chính eo hẹp. “Không, không, tôi không thể nhận một món quà như thế, mặc dù cô thật quá hào phóng...”

“Cái váy xanh nhạt với đường viền màu hoa oải hương, em có nhớ không?” Lillian thì thầm với Daisy.

“Ôi, cái đó sẽ khiến cho cô ấy đẹp tuyệt trần,” Daisy hồ hởi nói. “Nó hợp với cô ấy hơn là với chị.”

“Cảm ơn nha,” Lillian trả đũa, ném cho cô em một cái liếc mắt hài hước.

“Không, thật sự là...” Annabelle phản đối.

“Rồi cả chiếc váy may bằng vải muslin xanh có đăng ten chạy dọc đăng trước nữa,” Lillian tiếp tục.

“Tôi không thể nhận những chiếc váy của cô, Lillian,” Annabelle kiên quyết, giọng thấp xuống.

Lillian ngẩng lên khỏi cái ghế khiêu vũ. “Tại sao không?”

“Một là, tôi không thể trả tiền cho cô. Hai là sẽ không ích lợi gì cả. Những bộ cánh tốt không thể tô vẽ cho thực tế là tôi không có của hồi môn trở nên hấp dẫn hơn.”

“Ồ, tiền,” Lillian nói với điệu bộ thờ ơ chỉ có thể thấy ở một người có rất nhiều tiền. “Cô có thể trả lại tôi bằng một thứ khác chắc chắn có giá trị hơn tiền mặt. Cô sẽ dạy cho tôi và Daisy biết làm thế nào... ừm, để giống cô. Dạy chúng tôi phải nói hay làm gì cho đúng, tất tần tật những luật lệ bất thành văn mà có vẻ như chúng tôi đang liên tục vi phạm. Nếu được thì thậm chí cô có thể giúp chúng tôi tìm một người bảo trợ. Và khi đó chúng tôi sẽ có thể bước qua những cánh cửa vốn đã rất gần chúng tôi rồi. Còn chuyện cô thiếu của hồi môn... cô chỉ cần làm một gã nào đó cắn câu. Chúng tôi sẽ lo việc kéo dây lên.”

Annabelle sừng sốt nhìn Lillian. “Cô thật sự nghiêm túc đây à.”

“Tất nhiên là chúng tôi nghiêm túc rồi,” Daisy đáp. “Thật là nhẹ cả người khi có việc để làm thay vì ngồi dính vào tường như mấy con ngóc thế này! Lillian và tôi sắp phát điên vì cái vũ hội chán ngắt này đây.”

“Tôi c...cũng vậy,” Evie chêm vào.

“À mà...” Annabelle lần lượt nhìn hai gương mặt đang khắp khởi hy vọng và không thể ngăn mình dừng cười toe toét. “Nếu cả ba người đã sẵn sàng thì tôi cũng vậy. Nhưng nếu chúng ta định thiết lập hiệp ước thì sao không ký kết nó bằng máu hay cái gì đó nhỉ?”

“Ôi Chúa ơi, không đâu,” Lillian nói. “Tôi nghĩ chúng ta có thể thống nhất mà không cần phải cắt mạch ăn thề.” Cô huơ huơ tấm thẻ khiêu vũ. “Bây giờ tôi cho rằng chúng ta nên lập một danh sách những ứng viên hứa hẹn nhất còn sót lại sau mùa vũ hội. Và giờ thì hơi ít rồi đấy. Vậy ta sẽ xếp họ theo thứ tự tước vị nhé? Bắt đầu từ Công tước nhé?”

Annabelle lắc đầu. “Ta không nên dây dưa với Công tước làm gì vì tôi không biết có ai thích hợp mà dưới bảy mươi tuổi và còn sót vài cái răng đâu.”

“Vậy thông minh và quyến rũ thì có thể thương lượng, nhưng răng lợi thì không?” Lillian nói với vẻ tinh nghịch khiến Annabelle phải phì cười.

“Răng cũng có thể thương lượng được,” Annabelle đáp, “nhưng tôi thích người có răng hơn nhiều.”

“Được rồi, vậy thì bỏ qua nhóm mấy ông lão Công tước khó chịu, chuyển sang Bá tước thôi. Tôi biết ngài Westcliff, là một...”

“Không, Westcliff không được,” Annabelle nhăn nhó gạt đi. “Anh ta là một con cá máu lạnh, và không có hứng thú gì với tôi. Cách đây bốn năm, tôi đã tự nguyện lặn xả vào anh ta, và anh ta nhìn tôi như thể tôi là cái gì đó dính trên giày của anh ta vậy.”

“Quên Westcliff đi, rồi.” Lillian nhướn mày dò hỏi. “Còn ngài St. Vincent thì sao? Trẻ, tử tế, đẹp trai kinh khủng...”

“Không được đâu,” Annabelle nói. “Bất cần biết tình huống tình ngay lý gian cỡ nào, St. Vincent cũng sẽ không bao giờ cầu hôn. Hắn đã lừa lọc, cảm dỗ, và hủy hoại cuộc đời ít nhất một tá phụ nữ, danh dự không có nghĩa lý gì với hắn đâu.”

“Còn Bá tước Eglinton,” Evie ngập ngừng gợi ý. “Nhưng ngài ấy khá đ...đ...đầy đà, và ít nhất cũng năm mươi tuổi...”

“Cho ông ta vào danh sách đi,” Annabelle cố nài. “Tôi không thể kén cá chọn canh được nữa.”

“Có Tử tước Rosebury,” Lillian nghiêm túc cân nhắc. “Mặc dù ông ta khá kỳ quặc, và rất... ờ, ử rữ.”

“Ông ta cứ có hầu bao rủng rinh thì muốn ử rữ ở đâu cũng được,” Annabelle phát biểu một câu làm ba cô gái kia cười khúc khích. “Viết tên ông ta vào luôn.”

Phốt lờ âm nhạc và những cặp đôi đang xoay vòng xung quanh, cả bốn người cần mẫn lên danh sách, thỉnh thoảng lại chọc nhau cười phá lên và thu hút những cái liếc mắt tò mò của mấy người tạt ngang qua.

“Trật tự,” Annabelle nói, nỗ lực tỏ vẻ nghiêm khắc. “Chúng ta không muốn bất kỳ ai nghi ngờ những gì chúng ta đang lên kế hoạch... và người ta cho rằng những cô gái không được mời khiêu vũ thì không nên cười cợt.”

Cả nhóm cố gắng chuyển sang nét mặt sàu thẳm nhưng vẫn không kìm nén được những tràng cười rúc rích sáng khoái. “Ồ, nhìn này,” Lillian há hốc miệng nhìn vào danh sách đối tượng kết hôn tiềm năng đang mỗi lúc một dài ra. “Ít nhất thì cũng có một lần thẻ khiêu vũ của chúng ta không còn chỗ trống.” Vừa xem xét danh sách những người độc thân, cô vừa mím môi suy tư. “Tôi thấy vài người trong danh sách này có khả năng sẽ tham dự buổi tiệc cuối mùa của Westcliff ở Hampshire. Daisy và tôi đã được mời. Còn cô thì sao, Annabelle?”

“Tôi có quen em gái anh ta,” Annabelle đáp. “Tôi có thể thuyết phục cô ấy mời tôi. Tôi sẽ *nài nỉ* nếu cần.”

“Tôi sẽ nói giúp cô vài câu,” Lillian tự tin nói rồi quay sang mỉm cười với Evie. “Và tôi sẽ nói với cô ta mời cả cô nữa.”

“Sẽ vui lắm đây,” Daisy kêu lên. “VẬY THỐNG NHẤT KẾ HOẠCH LÀ NHƯ THẾ NHÉ. Hai tuần nữa chúng ta sẽ xâm chiếm Hampshire và tìm một anh chồng cho Annabelle.” Họ đập tay nhau, cảm thấy thật ngốc nghếch và một chút gì đó phấn khởi. *Có lẽ vận may của mình sắp thay đổi rồi*, Annabelle nghĩ và nhắm mắt lại cầu nguyện trong hy vọng.

Chương 2

Từ nhỏ Simon Hunt đã biết số mệnh không ưu ái ban cho mình một huyết thống danh giá, sự giàu có, hay những món quà đặc biệt, và anh sẽ phải giành giật vận may từ một thế giới vô cùng khắc nghiệt. Anh dữ dội và tham vọng gấp mười lần đàn ông bình thường. Người ta nhận thấy rằng sẽ dễ chịu hơn rất nhiều nếu để anh tự do thay vì cản đường anh. Bất chấp tính cách độc đoán, đôi khi cả nhân tâm của mình, Simon vẫn chưa có đêm nào bị lương tâm trỗi dậy mà quấy quả giấc ngủ ngon. Kẻ nào mạnh nhất thì sống, còn kẻ yếu thì tốt nhất là biến đi cho đỡ chật đất, đó là quy luật tự nhiên rồi.

Cha anh là chủ một cửa hàng bán thịt đủ sức chu cấp thoải mái cho gia đình sáu người. Khi Simon đủ tuổi cầm dao chặt thịt, ông đã thuê anh làm phụ tá. Nhiều năm làm lưng cho cửa hàng của cha đã giúp Simon có đôi tay vạm vỡ và bờ vai rắn rỏi của một anh chàng bán thịt. Gia đình từng kỳ vọng Simon sẽ tiếp quản công việc kinh doanh của cha mình, nhưng đến năm hai mươi mốt tuổi, anh đã khiến ông phải thất vọng khi bỏ cửa hàng để tìm kiếm một cuộc đời khác. Sau một thương vụ đầu tư bằng khoản tiền tiết kiệm ít ỏi của mình, Simon nhanh chóng phát hiện ra tài năng thật sự của mình, đó là kiếm tiền.

Simon yêu ngôn ngữ kinh tế, những yếu tố mạo hiểm, những tác động qua lại giữa thương mại - công nghiệp - chính trị... và anh tức khắc nhận ra điều đó rất lâu trước khi hệ thống xe lửa đang phát triển của Anh trở thành phương tiện chủ chốt để công việc kinh doanh của các ngân hàng được thực hiện hiệu quả. Hoạt động chuyển phát cổ phiếu và tiền mặt - nguồn gốc của vô số cơ hội đầu tư sinh lợi nhanh - sẽ phụ thuộc rất nhiều vào dịch vụ tàu lửa. Theo bản năng của mình, Simon dốc toàn bộ tài sản vào đầu cơ xe lửa và được tưởng thưởng bằng những khoản lợi nhuận kékch xù mà anh lập tức tái đầu tư vào rất nhiều thương vụ khác. Giờ đây, ở tuổi ba mươi ba, anh sở hữu đa số cổ phần ở ba công ty sản xuất, một xưởng đúc rộng gần bốn hecta và một xưởng đóng tàu. Anh là một vị khách - hầu không được chào đón - ở các phòng khiêu vũ của giới quý tộc, sánh vai với các đồng sự trong ban giám đốc của sáu công ty.

Sau nhiều năm làm việc không ngơi nghỉ, anh hầu như đã có tất cả những thứ mình muốn. Tuy nhiên, nếu có ai đó hỏi anh có hạnh phúc không thì Simon sẽ khịt mũi ngay. Hạnh phúc, cái hệ quả mơ hồ của thành công, là một dấu hiệu chắc chắn của sự thỏa mãn. Mà bản tính của Simon là không bao giờ thỏa mãn, hoặc hài lòng, và anh cũng không muốn thế.

Dù thế nào đi nữa... Ở một góc sâu thẳm nhất, riêng tư nhất trong trái tim hờ hững của Simon, có một điều ước mà dường như anh không thể nào đỗ yên được.

Simon lén liếc mắt sang bên kia phòng khiêu vũ, và như mọi lần khác, anh cảm thấy nhức nhối kỳ lạ khi nhìn thấy Annabelle Peyton. Trong tất cả những phụ nữ sẵn sàng dâng hiến cho anh - mà không chỉ có vài người - không ai chiếm được sự chú ý của anh một cách trọn vẹn đến vậy. Sức hấp dẫn của Annabelle không chỉ đơn thuần từ vẻ đẹp cơ thể, mặc dù đúng là cô đã được Chúa ban cho một nhan sắc thật bất công. Nếu có một chút xiu lãng mạn nào trong tâm hồn Simon thì anh đã nghĩ ra hàng tá cụm từ cuồng nhiệt để miêu tả sự quyến rũ của cô. Nhưng tư chất của anh thì tầm thường quá, và anh không thể kiếm được từ ngữ nào miêu tả chính xác sức hấp dẫn của cô đối với anh. Tất cả những gì anh biết là chỉ cần nhìn Annabelle dưới ánh sáng của đèn chùm cũng đủ khiến anh suýt quy gối.

Simon không bao giờ quên được giây phút đầu tiên, khi anh thấy cô đứng bên ngoài nơi triển lãm tranh toàn cảnh, lục tung túi xách, trán hằn lên đôi ba nếp nhăn. Ánh mặt trời rọi những tia vàng óng lên mái tóc nâu óng ánh của cô và làm cho làn da cô bừng sáng. Ở cô toát lên vẻ gì đó vô cùng ngọt ngào... vô cùng gần gũi, đến mức tưởng như có thể chạm vào được, làn da mềm mại, cặp mắt xanh lấp lánh và vẻ tự lự mà anh khao khát có thể quên đi ấy.

Anh cứ tưởng lẽ ra đến giờ Annabelle đã kết hôn rồi mới phải. Việc gia đình Peyton từ lâu đã rơi vào tình trạng túng bấn không có ý nghĩa gì nhiều với Simon, vì anh cho rằng bất cứ quý tộc nào có bộ óc nguyên vẹn cũng sẽ nhận ra giá trị của cô và tiếp cận cô ngay lập tức. Nhưng đã hai năm trôi qua, và Annabelle vẫn chưa kết hôn, một hy vọng mỏng manh lại trỗi dậy trong Simon. Anh đã thấy sự dũng cảm tuyệt vời trong quá trình kiên định tìm kiếm một tấm chồng của cô, khả năng bình tĩnh mà cô khoác lên cùng những bộ váy áo ngày càng xơ xác... cái giá trị thật sự mà cô tự tạo ra cho mình, bất chấp chuyện thiếu thốn của hội môn. Cái nghệ thuật tiếp cận một đối tượng

tiềm năng của cô khiến người ta nghĩ đến một con bạc dày dạn kinh nghiệm đang cầm trên tay những lá bài ít ỏi cuối cùng trong một ván bài xấu. Annabelle thông minh, cẩn trọng, không chịu thỏa hiệp, và vẫn xinh đẹp, mặc dù gần đây nguy cơ nghèo đói đã in hằn vài nếp nhăn khó nhọc trên mắt và môi cô. Thật ích kỷ làm sao, Simon lại không cảm thấy tiếc chút nào cho tình cảnh túng quẫn của cô, vì nó đem đến cho anh một cơ hội mà lẽ ra anh không bao giờ có được.

Vấn đề là Simon vẫn chưa tìm ra cách để Annabelle muốn anh, khi mà rõ ràng là toàn bộ con người anh chỉ đẩy cô ra xa hơn. Simon thừa biết tính cách của mình hầu như không có chút gì phong nhã. Hơn thế nữa, anh cũng chẳng có tham vọng trở thành một quý ông vì chuyện đó giống như con cọp đói khát mà biến thành con mèo giữ nhà vậy. Anh chỉ là một gã có rất nhiều tiền và đang chán nản vì nhận ra chừng ấy tiền cũng không thể mua được thứ anh muốn có nhất.

Cho đến lúc này, chiến thuật của Simon vẫn là kiên nhẫn chờ đợi vì anh biết sự tuyệt vọng rốt cuộc sẽ khiến Annabelle làm những chuyện mà trước đây thậm chí cô chưa từng cân nhắc đến. Cái cảnh nghèo túng buộc người ta phải nhìn mọi sự dưới con mắt khác. Cuộc chơi của Annabelle sẽ sớm kết thúc. Cô sẽ phải chọn một trong hai cách, kết hôn với một người nghèo hoặc trở thành nhân tình của một kẻ giàu sụ. Và ở trường hợp thứ hai thì giường của anh là điểm đến của cô.

“Cô nàng ghê gớm nhưng ngon lành phải không?” Lời bình phẩm cất lên bên cạnh, và Simon quay phắt lại nhìn Henry Burdick, con trai một Tử tước đang nằm chờ chết. Bị kẹt với bao nhiêu ngày ròng rã chờ đợi tới lúc ông bỏ qua đời để được thừa kế tước vị và gia sản, Burdick dốc hết phần lớn thời gian vào việc đánh bạc và bám váy phụ nữ. Hắn dõi theo ánh mắt của Simon dành cho Annabelle lúc này đang say sưa thảo luận gì đó với một nhóm các cô gái không ai mời nhảy khác.

“Tôi không biết,” Simon đáp trả, tự dưng có ác cảm với Burdick và tất cả những kẻ như hắn, cái bọn sinh ra trong nhung lụa bạc vàng. Chẳng có lý do nào để thông cảm cho sự hào phóng bất cẩn này của số phận cả.

Burdick mỉm cười, mặt hấn đỏ như tôm luộc vì uống quá nhiều và ăn những món đầy dầu mỡ. “Tôi sẽ sớm xác minh được thôi,” hắn nhận định.

Burdick không phải là trường hợp cá biệt. Một số lượng đáng kể đàn ông đang dán mắt vào Annabelle với sự háo hức của một con sói lần theo dấu vết con mồi bị thương. Vào thời điểm cô yếu đuối nhất, và nhận được ít lời đề nghị nhất, một trong số bọn chúng sẽ bước ra giáng đòn quyết định. Nhưng theo quy luật tự nhiên, kẻ mạnh nhất trong bầy sẽ chiến thắng.

Khuôn miệng nghiêm nghị của Simon thoáng nhếch lên thành một nụ cười. “Ông làm tôi ngạc nhiên đấy,” anh lầm bầm. “Suýt chút nữa tôi đã nghĩ rằng tình huống khó xử của một quý cô đã đánh thức bản năng che chở trong những quý ông như ông, vậy mà thay vào đó tôi lại thấy ông đang tiêu khiển với những ý tưởng vô giáo dục mà người ta mong chờ được thấy ở hạng người như tôi.”

Burdick phát ra một tiếng cười khàn khàn, không nhận thấy tia nhìn hoang dã trong cặp mắt đen của Simon. “Có là quý cô hay không thì cô ta cũng phải chọn một người trong chúng ta ngay khi cạn túi thôi.”

“Không ai trong số các ngài định ngỏ lời cầu hôn với cô ấy sao?” Simon hỏi vu vơ.

“Chúa lòng lành, tại sao phải thế?” Burdick liếm môi khi bao nhiêu toan tính lướt qua tâm trí. “Không cần thiết phải cưới một cô ả khi mà chẳng bao lâu nữa ta có thể mua được cô ta với giá phải chăng.”

“Có vẻ như điều đó không xứng với đức hạnh của cô ấy.”

“Tôi nghi ngờ việc này đấy,” gã quý tộc trẻ tuổi hào hứng phản bác. “Những cô nàng xinh đẹp mà nghèo thì không thể ôm mãi cái đức hạnh được. Bên cạnh đó, người ta còn đồn là cô ta đã qua lại với đức ông Hodgeham.”

“Hodgeham?” Simon thoáng chột dạ, nhưng nét mặt của anh vẫn vô cảm. “Tin đó từ đâu mà ra?”

“Ồ, nhiều người đã nhìn thấy xe ngựa của Hodgeham ở chuồng ngựa đằng sau nhà Peyton vào những giờ kỳ quặc ban đêm... Và theo lời của vài nhân chứng, thỉnh thoảng ông ta lại chi trả mấy cái hóa đơn cho nhà đó.” Burdick ngừng lại cười khùng khục. “Một đêm giữa cặp đôi xinh đẹp thì cũng đáng để trả tiền tạp hóa lắm đúng không?”

Phản ứng tức thời của Simon là muốn được chém phăng đầu gã Burdick. Anh không chắc cơn giận lạnh lẽo điên người này có bao nhiêu phần trăm xuất phát từ hình ảnh Annabelle Peyton trên giường với đức ông Hodgeham ục ịch, bao nhiêu phần trăm xuất phát từ thái độ phẫn khích hiểm ác của Burdick khi rêu rao những chuyện nghe không thật một chút nào.

“Tôi cho rằng nếu ông muốn phỉ báng thanh danh của một quý cô,” Simon nói bằng tông giọng êm ái một cách nguy hiểm, “thì tốt hơn ông nên có vài chứng cứ cụ thể chứng minh cho những điều đang nói.”

“Ôi trời, lời đồn không cần chứng cứ,” Burdick đáp lại với một cái nháy mắt. “Và thời gian sẽ sớm cho thấy tính cách thật sự của quý cô kia. Hodgeham không có đủ điều kiện để giữ chân một vẻ đẹp hoàn hảo đến như thế - chẳng mấy chốc cô ta sẽ đòi hỏi nhiều hơn những gì ông ta có thể đáp ứng được. Tôi đoán việc đó sẽ xảy ra vào cuối mùa vũ hội, và cô ta sẽ mời chài kẻ nào đó có hầu bao nặng nhất cho mà xem.”

“VẬY ĐÓ SẼ LÀ TÔI,” Simon thản nhiên nói.

Burdick chớp mắt kinh ngạc, nụ cười héo dần trong lúc hấn tự hỏi không biết có nghe chính xác hay không. “Cái...”

“Tôi đã quan sát ông và một đám thằng ngu các ông vừa chạy vừa hít hà gót chân cô ấy suốt hai năm qua,” Simon nheo mắt. “Giờ thì ông lỗ mất cơ hội với cô ấy rồi.”

“Mất cơ... ý ông là gì?” Burdick phẫn nộ hỏi.

“Ý tôi là tôi sẽ hành hạ kẻ đầu tiên dám bén mảng tới địa phận của tôi sao cho hấn phải đau đớn về tinh thần, thể xác và tài chính mới thôi. Và kẻ nào dám lặp lại những lời đồn đoán vô căn cứ về tiểu thư Peyton mà lọt đến tai tôi thì sẽ phải nuốt lại nó cùng với năm đám của tôi.” Nụ cười của Simon hàm chứa mối đe dọa tàn bạo khi anh dán mắt vào gương mặt chết trân của Burdick. “Hãy nói điều này cho bất cứ ai quan tâm nhé,” anh khuyên một câu rồi đi khỏi, bỏ lại gã thanh niên vênh váo đang há hốc mồm.

Chương 3

Trở về ngôi nhà trên phố của mình cùng cô chị họ thì thoáng hay làm ra vẻ người giám sát, Annabelle sải bước dọc sảnh vào lát đá vắng vẻ. Bỗng nhiên cô nhìn thấy cái mũ được đặt trên mặt bàn bán nguyệt hình vỏ sò kê sát tường. Đó là một cái mũ chóp cao của nam giới, may bằng vải xa tanh màu đỏ sậm, viền xám. Chiếc mũ thật đặc biệt so với những cái tuyền một màu đen mà đám quý tộc hay đội. Annabelle đã nhiều lần thấy nó nằm trên chính cái bàn này như một con rắn cuộn tròn.

Tựa vào cạnh bàn là một cây ba toong sành điệu với tay cầm nạm kim cương. Annabelle thích thú tận hưởng nỗi khao khát được cầm cây ba toong đập bẹp chóp cái mũ kia - nếu nó đang ở trên đầu chủ nhân của nó thì càng tuyệt. Nhưng thay vào đó, cô chỉ đi lên cầu thang với trái tim nặng trĩu, trán khẽ nhăn lại.

Khi Annabelle gần lên đến lầu hai, nơi có phòng ngủ của các thành viên trong gia đình thì một người đàn ông to cao rắn rỏi bắt đầu đi xuống. Ông ta nhìn cô với một cái nhếch mép không thể chịu nổi, da ông ta đỏ hồng và lấp nhấp mồ hôi vì vừa phải gắng sức, một bên mái tóc vuốt ngược rũ xuống như cái mào gà.

“Đức ông Hodgeham,” Annabelle nói cứng nhắc, cố nuốt trôi nỗi xấu hổ và cơn giận dữ đang mắc nghẹn trong cổ họng. Hodgeham là một trong số vài người ít ỏi trên thế giới này mà cô căm ghét đến tận xương tủy. Được cho là bạn cũ của cha cô, thì thoáng Hodgeham cũng có ghé thăm gia đình Peyton nhưng không bao giờ đến vào những giờ bình thường. Ông ta chỉ đến lúc rất khuya, và bất chấp mọi phép tắc chuẩn mực, ông ta dành phần lớn thời gian trong phòng riêng của Philippa, mẹ Annabelle. Và sau những đợt thăm viếng của ông ta, Annabelle khó có thể không nhận ra vài hóa đơn cấp thiết của họ đã được thanh toán một cách bí ẩn, và vài chủ nợ giận dữ đã chịu nhượng bộ. Còn Philippa thì đột nhiên trở nên dễ cáu gắt và không thích nói chuyện.

Annabelle gần như không thể tin được rằng mẹ cô, người lúc nào cũng tránh xa những chuyện không đứng đắn, giờ lại đem thân xác mình ra đổi lấy tiền.

Thế nhưng đó lại là kết luận hợp lý duy nhất có thể rút ra, và trong lòng Annabelle dâng đầy cảm giác xấu hổ và giận dữ. Cô không tức giận với mẹ mà giận cái tình cảnh của họ và giận chính mình vì không tìm nổi một người chồng. Phải mất quá lâu Annabelle mới nhận ra thực tế rằng bất kể cô có xinh đẹp và quyến rũ đến mức nào chẳng nữa, bất kể một quý ông có thể bày tỏ sự si mê cô đến mức nào chẳng nữa thì vẫn sẽ không có ai cầu hôn cô. Ít ra cũng không phải là một lời cầu hôn đứng đắn.

Vì đã sắp hết thời, Annabelle đành phải ép mình chấp nhận rằng giấc mơ về một bạch mã hoàng tử đẹp trai, có học thức phải lòng cô và giúp cô giải quyết mọi rắc rối chỉ là thứ ảo tưởng thơ ngây. Áo mộng tan tành càng thêm xa vời vợi trong suốt mùa vũ hội thứ ba dài đằng đẵng đáng thất vọng. Và bây giờ là mùa thứ tư của cô, hình ảnh Annabelle-vợ-nông-dân không được hấp dẫn gì cho lắm đã đến gần thực tế một cách đáng ngại.

Mặt lạnh tanh, Annabelle cố im lặng đi qua Hodgeham. Lão liền đưa cánh tay phì nộn chặn cô lại. Annabelle giật lùi với một mối ác cảm lớn đến mức suýt chút nữa thì cô mất thăng bằng. “Đừng chạm vào tôi,” cô nói, quắc mắt nhìn gương mặt đỏ ửng của lão.

Cặp mắt của Hodgeham có màu xanh đối lập với nước da hồng hào. Miệng cười nhăn nhở, lão đặt tay trên lan can, không cho Annabelle đi lên. “Không mền khách một chút nào nhỉ,” lão lẩm bẩm bằng giọng nam cao chói lói vốn có thể khiến nhiều gã đàn ông cao lớn phải khỏ sở. “Sau những gì tốt đẹp ta đã làm cho gia đình cô...”

“Ông không làm gì tốt đẹp cho chúng tôi hết,” Annabelle đáp cộc lốc.

“Đáng lẽ cô đã ra đường ở từ lâu nếu không có sự hào phóng của ta.”

“Ông đang gợi ý rằng tôi nên cảm thấy biết ơn?” Annabelle hỏi, giọng khinh miệt nghe thấy rõ. “Ông đúng là đồ rác rưởi.”

“Ta không lấy cái gì người khác không sẵn lòng cho ta,” Hodgeham đưa tay chạm vào cằm cô, những ngón tay ẩm ướt của lão khiến cô lùi lại với vẻ ghê tởm. “Thật ra mà nói, đó là môn thể thao thuần hóa. Mẹ cô quá ngoan ngoãn so với gu của ta.” Lão tiến sát hơn, cho đến khi mùi cơ thể của lão - mùi mồ hôi át cả mùi nước hoa - xộc thẳng vào mũi Annabelle, hôi hám đến nhức cả đầu. “Có lẽ lần tới ta nên thử với cô,” hần thì thào.

Rõ ràng lão hy vọng Annabelle sẽ khóc lóc, hoặc đỏ mặt, hoặc van xin. Nhưng thay vì thế, cô lại héch mặt lên với một cái nhìn lạnh lẽo. “Ông là một lão già ngu ngốc hão huyền,” cô nói đều đều, “nếu tôi có phải trở thành nhân tình của ai đó thì ông không nghĩ là tôi có thể kiếm được ai đó tốt hơn ông sao?”

Rốt cuộc môi Hodgeham cũng xoắn lại thành một nụ cười, mặc dù Annabelle hài lòng nhận thấy lão đã phải nỗ lực một chút. “Trở thành kẻ địch của ta là một việc làm không thông minh đâu. Chỉ cần vài lời đúng lúc đúng chỗ, ta có thể khiến gia đình cô lụi bại đến mức không còn góc đầu lên được nữa.” Lão liếc qua mép váy sần rách của cô rồi khinh khỉnh cười. “Nếu ta là cô, ta sẽ không khinh người khi bản thân đang mặc quần áo rách và mang nữ trang giả đâu.”

Annabelle đỏ mặt và giận dữ gạt tay Hodgeham ra khi lão với tay cố mò mẫm mép váy cô. Cười thầm, Hodgeham bước xuống cầu thang trong lúc Annabelle đứng chết trân. Sau khi nghe thấy tiếng cửa trước mở rồi đóng lại, cô hấp tấp đi xuống khóa cửa. Thở dốc vì lo lắng và giận dữ, cô áp tay lên cánh cửa gỗ sồi nặng nề và tỉ trán vào một ô cửa.

“Thế đấy,” cô lầm bầm thành tiếng, người run rẩy vì cơn thịnh nộ. Không Hodgeham nữa, không hóa đơn chưa thanh toán nữa... họ đã chịu đựng đủ rồi. Cô sẽ tìm ra một người nào đó và kết hôn ngay lập tức, cô sẽ tìm ra người triển vọng nhất có thể ở buổi tiệc săn chồng tại Hampshire rồi dứt điểm. Còn nếu thất bại thì...

Cô trượt tay dọc theo ván cửa, lòng bàn tay để lại từng vạch trên thớ gỗ. Nếu không thể tìm ra ai đó chịu kết hôn với mình thì cô sẽ trở thành nhân tình của một gã xa lạ. Mặc dù số lượng các quý ông tỏ ra muốn lấy cô làm vợ bằng không nhưng số lượng các quý ông sẵn lòng giữ cô trên giường họ lại nhiều không đếm xuể. Nếu khôn khéo thì cô có thể kiếm được cả một gia tài. Nhưng cô chùn bước khi nghĩ đến việc sẽ không bao giờ trở lại cuộc đời tươi sáng được nữa... bị khinh bỉ, bị tẩy chay và giá trị chỉ còn tính bằng những kỹ năng trên giường ngủ. Nhưng nếu sống trong sạch với công việc may vá giặt giũ, hoặc trở thành gia sư thậm chí còn nguy hiểm hơn nhiều - một phụ nữ ở vị trí đó sẽ nhận sự cảm thông của tất cả mọi người. Và tiền lương cũng không đủ phụng dưỡng mẹ cô, hoặc trang trải cho Jeremy, nó sẽ phải lăn lộn kiếm tiền. Xem ra cả ba đều không đủ khả năng chi trả cho đức hạnh của

Annabelle. Họ đang sống trong một ngôi nhà làm bằng bìa cứng... và chỉ cần một chút bụi dọc là đủ khiến nó sụp đổ.

Sáng hôm sau, Annabelle ngồi ở bàn ăn sáng với cái tách sứ kẹp chặt trong những ngón tay lạnh cóng. Mặc dù cô đã uống hết nhưng cái tách vẫn còn ấm nhờ bã trà bên trong. Trên lớp men có một vết nứt nhỏ, và cô liên tục chà xát đốt tay lên đó, không hề ngẩng đầu lên khi nghe thấy tiếng mẹ mình, bà Philippa, bước vào phòng.

“Trà chứ mẹ?” cô hỏi bằng giọng đều đều cẩn trọng và nghe thấy tiếng thầm thì đồng ý của Philippa. Rót một tách khác từ ấm trà trước mặt, Annabelle cho thêm vào đó ít đường cùng vài giọt sữa.

“Mẹ không còn uống trà có đường nữa,” Philippa nói. “Mẹ thích uống không đường hơn.”

Chỉ có trời sập thì mẹ cô mới không thích đồ ngọt nữa. “Chúng ta vẫn đủ tiền mua đường để mẹ uống trà mà,” Annabelle đáp, nhẹ tay khuấy tách trà. Cô vừa liếc mắt lên vừa đẩy cái tách và đĩa hứng nước đến vị trí ngồi của Philippa. Đúng như cô nghĩ, nhìn mẹ cô có vẻ ủ rũ phờ phạc, sự hổ thẹn in hằn dưới nét mặt cay đắng. Cô chưa từng nhìn thấy những cảm xúc ấy in hằn trên khuôn mặt của mẹ cô, một phụ nữ sôi nổi, can đảm và xinh đẹp nhất trần đời. Và khi nhìn đăm đăm vào gương mặt căng thẳng của mẹ, Annabelle nhận ra vẻ ngoài của bà giống như là chán đời, khoe miệng bà trễ xuống đầy thất vọng.

“Vũ hội thế nào?” Philippa hỏi, cúi sát mặt xuống tách trà để hơi nóng tỏa lên khắp mặt.

“Vẫn thảm hại như mọi khi thôi,” Annabelle cố giảm bớt sự thành thật trong câu trả lời của mình bằng một tiếng cười khe khẽ. “Người duy nhất mời con nhảy là ông Hunt.”

“Thánh thần ơi,” Philippa thì thào rồi nhấp một ngụm trà nóng phồng miệng. “Con có nhận lời ông ta không?”

“Đương nhiên là không. Chẳng việc gì con phải nhận lời. Khi ông ta nhìn con, rõ ràng trong đầu ông ta hoàn toàn không nghĩ đến chuyện kết hôn.”

“Những người như ông Hunt rồi cũng phải kết hôn thôi,” Philippa phản đối, ngược mắt lên khỏi tách trà của mình. “Và con sẽ là một cô vợ lý tưởng cho ông ta... có lẽ con sẽ có chút ảnh hưởng nào đó để giúp ông ta gia nhập xã hội thượng lưu dễ dàng hơn...”

“Chúa ơi, mẹ... nghe như mẹ đang khuyến khích con chấp nhận để ông Hunt quan tâm vậy.”

“Không...” bà Philippa nhặt lấy cái muỗng vẫn vợ khuấy trà. “Không, nếu con thật sự thấy ông Hunt chướng tai gai mắt. Tuy nhiên, nếu con có thể xoay xở để ông ta sẵn sàng cưới con thì hiển nhiên tất cả chúng ta sẽ no đủ...”

“Ông ta không phải là loại người để kết hôn mẹ ạ. Mọi người đều biết như thế. Bất kể con có làm gì đi nữa thì con vẫn sẽ không nhận được một lời cầu hôn tử tế nào từ con người đó,” Annabelle cào cào lọ đường bằng một cái kẹp xỉn màu, tìm miếng nhỏ nhất. Lôi ra được một mẩu đường phèn, cô bỏ nó vào tách và rót trà mới.

Bà Philippa nhấp một ngụm trà, thận trọng nhìn đi nơi khác khi lái câu chuyện sang một chủ đề mới mà Annabelle biết thừa là sẽ liên quan một cách khó chịu đến chủ đề vừa rồi. “Chúng ta không có điều kiện cho Jeremy học tiếp kỳ tới. Mẹ thì chưa trả lương cho đám gia nhân hai tháng nay rồi. Còn cả mấy hóa đơn...”

“Vâng, con biết cả mà,” Annabelle nói, hơi đỏ mặt vì bực mình. “Con sẽ tìm được chồng. Sớm thôi.” Bằng cách nào đó cô ép mình nặn ra một nụ cười gượng gạo. “Mẹ có thích đến Hampshire chơi không? Sắp hết mùa vũ hội rồi, nhiều người sẽ rời London để tìm thú vui mới... mà Bá tước Westcliff sẽ tổ chức một chuyến đi săn ở gia trang của anh ta.”

Bà Philippa liếc cô con gái về cảnh giác. “Mẹ còn không biết chúng ta đã nhận được lời mời của ngài Bá tước cơ đấy.”

“Chúng ta chưa được mời,” Annabelle đáp. “Vẫn chưa. Nhưng chúng ta sẽ được mời... và con linh cảm thấy những điều tốt đẹp đang đợi chúng ta ở Hampshire mẹ ạ.”

Chương 4

Hai ngày trước hôm Annabelle cùng mẹ đến Hampshire, một núi thùng giấy và buro kiện cao chót vót được chuyển đến. Cậu người hầu phải đi lại đến ba lượt mới có thể vác hết đống thùng từ sảnh lớn lên phòng của Annabelle trên lầu rồi chất chúng thành một núi bên cạnh giường cô. Cẩn thận mở từng cái hộp, Annabelle khám phá ra có ít nhất nửa tá váy áo mới nguyên bằng lụa mỏng và vải muslin đủ màu sắc, mấy chiếc áo choàng tiệp màu với váy viền da dê thuộc, một bộ váy dạ hội may từ lụa dày màu trắng ngà với nhiều dải đăng ten Bỉ tinh tế chạy dọc thân trước và ống tay. Có thêm cả găng tay, khăn choàng và mũ, cái nào cũng đẹp mê hồn và chất lượng tuyệt hảo khiến Annabelle cảm động muốn khóc. Chỗ váy áo phụ kiện này phải đáng giá cả một gia tài, chúng không là gì đối với hai cô gái nhà Bowman nhưng với Annabelle thì món quà này thật là quá sức tưởng tượng.

Cô cầm lá thư đính kèm buro phẩm, mở niêm phong và đọc những dòng chữ nguệch ngoạc nhưng dứt khoát.

Từ những bà tiên đỡ đầu xinh đẹp tuyệt trần của cô, còn được biết đến dưới tên Lillian và Daisy. Những thứ này là để dành cho chuyến đi săn thành công ở Hampshire.

Tái bút: *Cô không mất bình tĩnh đấy chứ?*

Annabelle hồi âm:

Hai bà tiên đỡ đầu xinh đẹp tuyệt trần thân mến,

Sự bình tĩnh là thứ duy nhất tôi còn. Vô vàn cảm ơn các cô vì chỗ váy áo. Tôi đang sung sướng ngất ngây vì cuối cùng cũng được mặc lại những bộ váy đẹp đẽ. Một trong nhiều tính xấu của tôi là mê mẩn những thứ xinh đẹp mà.

Annabelle tận tụy của các cô

Tái bút: *Tuy nhiên, tôi sẽ gửi trả lại giày vì chúng quá nhỏ. Vậy mà tôi vẫn*

hay nghe người ta nói các cô gái Mỹ có bàn chân to cơ đấy!

Annabelle thân mến,

Mê mẩn những thứ xinh đẹp mà lại là một tính xấu sao? Hẳn đó là quan niệm của người Anh chứ bọn tôi chắc chắn không ai ở Manhattanville nghĩ vậy. Còn về chuyện cỡ chân của cô, bọn tôi định rủ cô cùng chơi rounders ở Hampshire. Cô sẽ thích trò cầm gậy đập bóng cho mà xem. Không có gì đem lại cảm giác thỏa mãn bằng trò đó đâu.

Lillian và Daisy thân mến,

Tôi chỉ tham gia chơi rounders nếu hai cô thuyết phục được Evie cùng chơi, mà tôi thì hơi nghi ngờ khả năng đó. Và mặc dù phải thử mới biết nhưng tôi đã nghĩ ra rất nhiều việc đem lại cảm giác còn thỏa mãn hơn nhiều so với trò cầm gậy đập bóng. Tôi đang nghĩ đến việc tìm một người chồng...

Nhân tiện, khi chơi roundes người ta sẽ ăn mặc như thế nào? Mặc trang phục đi dạo hả?

Annabelle thân mến,

Tất nhiên là bọn tôi mặc quần bó gối để chơi chứ. Không thể chạy nhảy thoải mái trong những cái váy được.

Lillian và Daisy thân mến,

Từ “quần bó gối” nghe lạ ghê. Có phải các cô đang nói đến bộ đồ mặc ở trong không? Không phải các cô định nói là chúng ta sẽ mặc quần chèn mà nô đùa ngoài trời như mấy đứa trẻ không được dạy dỗ đấy chứ?

Annabelle thân mến,

Từ đó xuất phát từ từ “dân New York”[\[4\]](#) - một tầng lớp trong xã hội New York mà bọn tôi cách ly hoàn toàn. Ở Mỹ, ngắn kéo[\[5\]](#) là một bộ phận của đồ nội thất. Và Evie đã đồng ý chơi.

Evie thân mến,

Tôi không còn tin vào mắt mình nữa khi đọc những dòng chữ của chị em Bowman thông báo cô đã đồng ý mặc quần bó gối chơi bóng. Có thật là cô đã nói vậy không? Tôi hy vọng cô sẽ phủ nhận việc này, vì quyết định của tôi phụ thuộc vào quyết định của cô đấy.

Annabelle thân mến,

Tôi tin là vụ hợp tác với chị em nhà Bowman này sẽ giúp tôi khắc phục chứng nhút nhát bẩm sinh. Mặc quần bó gối chơi bóng chỉ là bước khởi đầu. Mà tôi có làm cô bị sốc không vậy? Trước giờ tôi chưa từng làm ai bị sốc, thậm chí ngay bản thân mình cũng chưa! Tôi hy vọng là cô sẽ bị ấn tượng bởi tinh thần sẵn sàng lao vào thử thách của tôi.

Evie thân,

Tôi cảm thấy bị ấn tượng, kích động và chút ít sợ hãi trước những tình thế mà chị em Bowman sẽ đẩy chúng ta vào. Ôi cô thử nói tôi xem, làm sao chúng ta có thể tìm được một nơi để mặc quần bó gối chơi rounders mà không ai thấy chứ. Đúng, tôi hoàn toàn bị sốc đấy, cô gái mắt nét không biết xấu hổ ạ.

Annabelle thân mến,

Tôi bắt đầu tin rằng trên đời có hai loại người... một là những người chọn cách làm chủ số mệnh của họ và hai là những kẻ ngồi chờ trên ghế trong lúc thiên hạ khiêu vũ. Tôi thà thuộc nhóm đầu còn hơn nhóm sau. Còn chuyện chi tiết chơi bóng ở đâu và lúc nào thì tôi xin dành lời cho chị em Bowman.

Với tất cả lòng yêu mến,

Evie mắt nét

Trong lúc trêu đùa qua những lá thư đến và đi tới tấp, Annabelle bắt đầu cảm nhận được điều gì đó mà cô đã quên từ lâu... cảm giác dễ chịu vì có bạn bè. Những người bạn cũ của cô giờ đã yên bề gia thất, và cô bị bỏ lại phía sau. Tình trạng không được ai để mắt tới, chưa kể đến chuyện thiếu tiền bạc, mà cô vướng phải đã dựng lên một hố ngăn không thể vượt qua trong tình bạn. Vài năm gần đây, cô ngày càng tự lực cánh sinh và cố gắng né tránh những người bạn gái đã có thời cùng cô chuyện trò, cười khúc khích và chia

sẽ bí mật.

Thế nhưng, dùng một cái cô đã có tận ba người bạn có nhiều điểm chung với mình nếu bỏ qua hoàn cảnh gia đình khác nhau. Họ đều là những cô gái trẻ đầy hy vọng, ước mơ và nỗi sợ... và đều quá quen với cảnh một quý ông mang đôi giày đen bóng loáng bước qua hàng ghế nơi họ ngồi để tìm kiếm một con mồi hứa hẹn hơn. Bốn cô gái không ai mời nhảy đang giúp đỡ lẫn nhau với tinh thần được ăn cả, ngã về không.

“Annabelle,” giọng mẹ cô vang lên ở cửa, và cô bèn cẩn thận xếp đống hộp đựng găng tay vào một chiếc va li, “Mẹ có một câu hỏi, và con phải trả lời thành thật.”

“Con luôn thành thật với mẹ mà,” Annabelle ngược mắt nhìn mẹ. Cảm giác tội lỗi ủa tới khi cô nhìn thấy gương mặt đáng yêu đang hết sức lo lắng của Philippa. Lạy Chúa, cô đã phát mệt vì tội lỗi của Philippa, giờ lại thêm cả tội lỗi của cô nữa. Cô thấy vừa thương hại vừa thất vọng vì mẹ cô đã phải chấp nhận hy sinh mà ngủ với Hodgeham. Mà thực ra, sâu thẳm trong tâm trí mình, Annabelle vẫn luôn thắc mắc một điều rằng nếu Philippa đã quyết định làm một việc như thế thì tại sao bà không chọn một vị trí xứng đáng là làm nhân tình đúng nghĩa thay vì an phận với những đồng tiền còm mà Hodgeham cho?

“Những trang phục này ở đâu ra vậy?” Philippa nhìn thẳng vào mắt Annabelle và hỏi, trông bà tái nhợt nhưng hết sức nghiêm nghị.

Annabelle sững người. “Con đã nói với mẹ rồi mà... Lillian Bowman gửi cho con. Sao mẹ lại nhìn con như thế?”

“Có phải những thứ này từ một người đàn ông không? Có lẽ là ông Hunt?”

Annabelle há hốc miệng. “Mẹ thật sự nghĩ con... với ông ta? Chúa ơi, mẹ! Mà thậm chí nếu con có chấp nhận ông ta đi chẳng nữa thì con cũng không có lấy một mảy may cơ hội. Làm sao mà mẹ nghĩ ra cái ý tưởng đó vậy?”

Bà Phillipa đăm đăm nhìn cô không chớp mắt. “Mùa vũ hội này con đã nhắc đến ông Hunt khá thường xuyên. Thường xuyên hơn rất nhiều so với những quý ông khác. Và những chiếc váy này rõ ràng là rất đắt...”

“Chúng không đến từ ông Hunt,” Annabelle nói dứt khoát.

Bà Philippa có vẻ nhẹ nhõm, nhưng ánh mắt bà vẫn lộ vẻ băn khoăn. Không quen bị ai đó nhìn mình kiêu ngạo, Annabelle nhặt một chiếc mũ đặt nghiêng nghiêng lên đầu. “Không phải từ Hunt,” cô nhắc lại.

Nhân tình của Simon Hunt ư... Xoay người về phía gương, Annabelle nhìn thấy vẻ tê liệt kỳ quặc trên mặt mình. Cô nghĩ mẹ mình nói đúng - gần đây cô nhắc đến Hunt khá thường xuyên. Ở anh ta có gì đó làm Annabelle cứ nghĩ mãi mỗi khi họ chạm mặt. Annabelle chưa từng gặp người đàn ông nào có sức lôi cuốn đầy mê hoặc nhưng nguy hiểm như anh ta, hay tỏ vẻ thích cô lộ liễu như anh ta. Giờ đây, trong vài tuần cuối cùng của một mùa hội thất bại, cô thấy mình thường tính toán những chuyện mà chẳng phụ nữ đứng đắn nào dám nghĩ đến. Chẳng cần động não cô cũng biết mình dư sức trở thành người tình của Hunt, và toàn bộ rắc rối của cô sẽ biến mất. Anh ta rất giàu có, anh ta sẽ cho Annabelle bất cứ thứ gì cô cần, trả nợ cho gia đình cô, và mua cho cô quần áo, nữ trang, xe ngựa, nhà cửa... Đổi lại, cô chỉ cần ngủ với anh ta.

Ý nghĩ đó làm bụng cô quặn lên. Cô cố tưởng tượng cảnh mình ở trên giường với Simon Hunt, những điều anh ta có thể đòi hỏi ở cô, tay anh ta trên cơ thể cô, miệng anh ta...

Mặt đỏ bừng, cô dẹp hình ảnh đó qua một bên và nghịch bông hồng bằng vải trang trí trên viền mũ. Nếu cô trở thành nhân tình của Simon Hunt, anh ta sẽ toàn quyền sở hữu cô, trên giường cũng như bất cứ nơi nào khác, và cái ý nghĩ bị lệ thuộc hoàn toàn vào lòng thương hại của anh ta khiến cô khiếp hãi. Một giọng nói giễu cợt vang lên trong đầu cô, “Danh dự của cô có quan trọng đến vậy với cô không? Nó có quan trọng hơn hạnh phúc của gia đình cô không? Hay thậm chí là hơn sự sống còn của chính cô không?”

“Có,” Annabelle thở hắt ra, nhìn chăm chăm vào cô gái tái nhợt nhưng quả quyết trong gương. “Ngay lúc này thì có.” Cô không thể nói chắc sau này thế nào. Nhưng cho dù tia hy vọng cuối cùng có tắt ngấm đi nữa thì cô vẫn còn lòng tự trọng... và cô sẽ đấu tranh để giữ lấy nó.

Chương 5

Rất dễ hiểu tại sao cái tên Hampshire lại bắt nguồn từ từ “hamm” trong tiếng Anh cổ, có nghĩa là đồng nước. Vùng đất này có rất nhiều đồng nước, chưa kể đến những cánh rừng xanh tốt rậm rạp có thời từng được xem là một chốn săn bắn của hoàng gia. Nhờ địa hình tương phản giữa sườn dốc thẳng đứng và thung lũng xanh rì sâu thẳm, những dòng sông phẳng lặng đầy cá hồi nên Hampshire thích hợp cho mọi loại hình thể thao. Điền trang Stony Cross Park của Bá tước Westcliff ngạo nghễ như viên ngọc quý trong một thung lũng màu mỡ bên dòng sông êm đềm chảy qua cánh rừng. Có vẻ Stony Cross Park lúc nào cũng nhộn nhịp khách khứa vì Westcliff không những là một thợ săn tham lam mà còn là vị chủ nhà tuyệt vời.

Trên mọi phương diện, Bá tước Westcliff xứng đáng với danh tiếng không tì vết và là người có chuẩn mực đạo đức cao. Anh không phải kiểu người hay dính líu vào mấy vụ tai tiếng, vì có vẻ như anh không chịu đựng được những mối quan hệ nhập nhằng và tình trạng đạo đức suy đồi của xã hội London. Thay vào đó, anh ta dành hầu hết thời gian ở Hampshire để gánh vác trách nhiệm và chăm lo cho đám gia nhân, tá điền. Thỉnh thoảng, Westcliff đến London để mở rộng kinh doanh hoặc bàn thảo một số vấn đề chính trị đòi hỏi anh ta phải có mặt.

Trong một lần Bá tước đến London, người ta đã giới thiệu Annabelle với anh tại một buổi khiêu vũ. Không mang vẻ đẹp trai cổ điển nhưng Westcliff vẫn có sức hấp dẫn riêng. Tuy chỉ cao trung bình nhưng anh sở hữu một thân hình mạnh mẽ của người thường xuyên chơi thể thao và khí chất đàn ông không thể lẫn vào đâu được. Tất cả những điều đó, cộng thêm một gia tài cá nhân đồ sộ và dòng dõi Bá tước lâu đời vào hàng bậc nhất đã khiến Westcliff trở thành một trong những miếng mồi hôn nhân đáng giá nhất nước Anh. Hiển nhiên, Annabelle lập tức tính chuyện tán tỉnh đối tượng ngay trong buổi đầu gặp gỡ. Thế nhưng Westcliff vốn đã quá quen với những trò như vậy của các phụ nữ trẻ trung vồ vập và ngay lập tức dán cho Annabelle cái mác “kẻ săn chồng” - dù đúng sự thật nhưng vẫn khá đau.

Từ khi bị Westcliff cự tuyệt, Annabelle hết sức cố gắng tránh mặt anh ta.

Nhưng tình cờ là cô lại thích em gái ngài Bá tước, tiểu thư Olivia, một cô gái đa cảm trắc tuối Annabelle đang mang vết nhơ vì một vụ lùm xùm trong quá khứ. Và chính nhờ sự tử tế của tiểu thư Olivia mà Annabelle và Evie mới được mời đến buổi tiệc. Trong ba tuần tới, tất tần tật các loài thú săn hai chân và bốn chân sẽ tụ tập ngay tại Stony Cross Park.

“Chào tiểu thư,” Annabelle kêu lên khi Olivia bước ra đón tiếp họ. “Cô thật tử tế khi mời chúng tôi! London giờ ngọt ngào kinh khủng, khí hậu trong lành ở Hampshire chính xác là thứ chúng tôi cần.”

Tiểu thư Olivia mỉm cười. Mặc dù vóc dáng khá nhỏ nhắn và diện mạo chỉ ở mức trung bình nhưng dịp này nhìn cô có vẻ xinh đẹp khác thường, khuôn mặt rạng rỡ vì hạnh phúc. Theo lời Lillian và Daisy thì tiểu thư Olivia đã đính hôn với một triệu phú người Mỹ. “*Một cuộc hôn nhân vì tình yêu ư?*” Annabelle đã hỏi như vậy trong bức thư cuối cùng gửi chị em nhà Bowman và Lillian trả lời rằng theo tin tức nghe được thì đúng thế. “*Tuy nhiên,*” Lillian gượng gạo bổ sung, “*cha tôi nói rằng liên minh giữa hai gia tộc này chắc chắn sẽ đem lại cho Bá tước Westcliff ưu thế về mặt tài chính, đó là lý do tại sao anh ta tán thành vụ này.*” Với Bá tước, trò yêu đương lãng mạn không quan trọng bằng những mối bận tâm thực tế.

Kéo suy nghĩ quay về thực tại, Annabelle mỉm cười khi thấy tiểu thư Olivia nồng nhiệt siết tay mình. “Còn các bạn thì chính là điều *chúng tôi cần,*” tiểu thư Olivia cười vang. “Nơi này đang thừa mứa đàn ông... tôi đã lưu ý với Bá tước là chúng tôi *phải* mời thêm vài phụ nữ để giữ cho không khí văn minh đúng mực. Lại đây, tôi sẽ dẫn hai người lên phòng.”

Nhắc chân váy may bằng vải muslin màu hồng cá hồi mà Lillian cho mượn, Annabelle theo tiểu thư Olivia bước lên bậc tam cấp vào tiền sảnh. “Ngài Westcliff thế nào?” Annabelle hỏi khi họ đi dọc cầu thang khổng lồ. “Tôi hy vọng là ngài ấy vẫn khỏe.”

“Anh tôi rất khỏe, cảm ơn cô. Mặc dù tôi e là anh ấy đang phát điên lên với đồng kế hoạch cho lễ cưới của tôi. Anh ấy cứ khăng khăng muốn xem qua từng chi tiết một.”

“Tôi chắc đấy là bằng chứng cho thấy sự quan tâm của ngài ấy dành cho cô,” bà Philippa lên tiếng.

Tiểu thư Olivia bật cười gượng gạo. “Đó là bằng chứng cho thấy anh ấy muốn kiểm soát tất cả những gì trong tầm tay mình thì đúng hơn. Cháu e là khó mà tìm nổi một cô gái đủ cứng cỏi mạnh mẽ để đương đầu với anh ấy.”

Bất gặp cái liếc mắt ẩn ý của mẹ, Annabelle khẽ lắc đầu. Khuyến khích bà hy vọng theo hướng đó thật không tốt chút nào. Tuy nhiên... “Tôi biết một cô gái cứng cỏi mạnh mẽ và khá quyến rũ mà vẫn còn độc thân đấy,” cô nhận xét. “Thật ra thì cô ấy là người Mỹ.”

“Có phải cô đang ám chỉ một trong hai chị em nhà Bowman không?” tiểu thư Olivia hỏi. “Tôi vẫn chưa gặp họ, mặc dù trước đây cha họ từng sống ở Stony Cross.”

“Cả hai chị em họ đều rất thú vị về mọi phương diện,” Annabelle đáp.

“Tuyệt vời,” tiểu thư Olivia reo lên. “Chúng ta có thể tìm được một mối tốt cho anh trai tôi.”

Đi lên tầng hai, họ dừng lại liếc nhìn đám người đang bước vào tiền sảnh ở dưới. “Tôi e số đàn ông độc thân đến đây không được nhiều như người ta hy vọng,” tiểu thư Olivia bình luận. “Nhưng cũng có vài người... Ngài Kendall chẳng hạn. Nếu cô thích tôi sẽ giới thiệu cô với anh ta khi có cơ hội.”

“Cảm ơn cô, tôi rất thích.”

“Mặc dù tôi sợ anh ta hơi trầm lặng,” tiểu thư Olivia bổ sung. “Có thể anh ta không hấp dẫn đối với người sôi nổi như cô, Annabelle ạ.”

“Ngược lại thì có,” Annabelle nhanh nhẩu. “Tôi thấy trầm lặng là một trong những phẩm chất cuốn hút nhất của đàn ông. Một quý ông điềm đạm đúng mực thì dễ chịu hơn nhiều so với những kẻ luôn miệng ba hoa về bản thân.” *Giống Simon Hunt*, cô thầm nghĩ, kẻ bảo thủ, cứng đầu cứng cổ ai cũng thấy.

Tiểu thư Olivia còn chưa kịp đáp lại thì đã nhìn thấy một mái tóc vàng óng ở đằng xa vừa tiến vào tiền sảnh. Anh ta có dáng vẻ trí thức, vai thõng xuống dựa vào cột nhà, tay đút trong túi áo choàng. Ngay tức thì Annabelle biết anh ta là người Mỹ. Đôi mắt xanh biếc, điệu cười bất kính và cung cách phóng khoáng mà bộ quần áo thanh lịch kia được vận lên người anh ta khiến anh ta trở nên thật xa xăm. Hơn thế nữa, cái kiêu anh ta nhìn tiểu thư Olivia làm cô

gái này đỏ cả mặt và dường như hụt cả hơi. “Thứ lỗi cho tôi,” tiểu thư lo lắng nói. “Tôi... hôn phu của tôi... có lẽ anh ấy đang cần tôi...” Rồi cô lướt đi, mơ màng nhắm với lại rằng phòng của mẹ con Annabelle nằm trên lầu năm, bên tay phải. Ngay lập tức, một cô hầu xuất hiện để dẫn họ đi nốt đoạn đường còn lại, và Annabelle buông một tiếng thở dài.

“Cuộc chiến giành giật ngài Kendall sẽ rất khắc nghiệt,” cô cúi kính nói to. “Con mong anh ta chưa bị bắt đi.”

“Cậu ta không thể là người *duy nhất* còn độc thân ở đây,” Philippa lưu ý vẻ tràn đầy hy vọng. “Đừng quên Bá tước Westcliff.”

“Mẹ đừng hy vọng gì chuyện đó.” Annabelle cau có. “Rõ ràng là khi gặp con ngài Bá tước chẳng có ấn tượng gì hết.”

“Cậu ta mắc sai lầm lớn rồi,” mẹ cô phần nộ đáp.

Annabelle mỉm cười siết tay bà Philippa. “Cảm ơn mẹ. Nhưng tốt hơn con nên tập trung vào những mục tiêu khác để tiếp cận hơn.”

Khách khứa tiếp tục đổ về, vài người lập tức đi tới phòng của mình ngủ trưa cho lại sức để còn tham gia bữa tiệc khuya và dạ vũ chào mừng. Đám đàn bà con gái lảm chuyện tụ tập ở phòng khách và phòng chơi bài, trong lúc các quý ông chơi bi-da hoặc hút thuốc trong thư viện. Sau khi người giúp việc đã sắp xếp xong quần áo, Philippa quyết định nghỉ ngơi trong phòng. Phòng họ nhỏ nhưng đáng yêu với giấy dán tường in hoa văn kiểu Pháp và cửa sổ che rèm xanh nhạt.

Nôn nóng và háo hức đến mức không thể ngủ được, Annabelle đoán có lẽ Evie và chị em nhà Bowman đã đến. Nhưng dù sao họ cũng cần thời gian nghỉ ngơi sau chuyến đi. Không muốn ngồi không cả giờ đồng hồ, Annabelle quyết định sẽ thám hiểm khu vườn bên ngoài lâu đài. Thời tiết ấm áp và chan hòa ánh nắng, và sau chuyến xe ngựa quá dài, giờ cô thèm được đi lại hoạt động. Thay chiếc váy mặc ban ngày bằng vải muslin màu xanh có những hàng li xếp lăn tăn, cô đi ra khỏi phòng.

Cô đi ngang qua vài gia nhân rồi ra ngoài theo lối cửa sau, đi dạo dưới ánh nắng dễ chịu. Không khí ở Stony Cross Park có nét gì đó rất đặc biệt. Người ta có thể dễ dàng tưởng tượng nơi đây là chốn huyền ảo xa xăm. Khu rừng

bao quanh điện trang này sâu thăm thẳm như thời nguyên thủy, trong khi góc vườn rộng gần năm héc ta sau lâu đài lại có vẻ hoàn hảo quá mức. Có lùm cây, thảm cỏ, hồ cá và vòi phun nước. Một khu vườn nhiều sắc thái, không còn vẻ u ám nặng nề mà thay vào đó là sự thanh bình nhộn nhịp đầy màu sắc. Một khu vườn được thiết kế tỉ mỉ, mỗi nhánh cỏ đều được cắt xén gọn ghẽ, mỗi góc hàng rào đều được tỉa tót diêm dúa.

Không mũ, không găng tay, trong lòng đột nhiên tràn ngập cảm giác phấn khích lạc quan đến không ngờ, Annabelle hít thật sâu khí trời ngoài ô. Cô đi dọc mép đất cao của khu vườn phía sau lâu đài, lần theo một con đường sỏi đá xuyên qua những rặng anh túc và phong lữ. Không gian thom nức vì song song với con đường là bức tường toàn hoa hồng màu đỏ và màu kem.

Thả bộ vẫn vợ, Annabelle đi ngang qua một vườn trồng toàn lê cô thụ được thời gian gọt giữa thành những hình thù tuyệt vời. Xa hơn nữa là vòm cây bu lô màu bạc kéo dài đến tận bìa rừng. Cuối con đường rải sỏi là một vòng tròn nhỏ, chính giữa đặt một chiếc bàn đá. Bước đến gần hơn, Annabelle nhìn thấy hai chân nến đã cháy hết được cắm trực tiếp trên mặt đá. Cô cười băng khuâng, chợt nhận ra khoảng đất trống kín đáo và tách biệt này hẳn phải được bố trí dành riêng cho một sự kiện lãng mạn nào đó.

Đã quen với không khí mộng mơ xung quanh, một đàn năm chú vịt mập mạp lạch bạch đi ngang vòng tròn về phía cái hồ nhân tạo bên kia khu vườn. Có vẻ chúng không còn lạ gì vô số khách khứa ở Stony Cross Park, vì thế khi đi ngang qua Annabella, chúng hoàn toàn phớt lờ cô. Vừa tiến đến chỗ cái hồ, chúng vừa kêu quác quác rất to. Cuộc điểu hành thật hết sức thú vị khiến Annabelle không thể nhịn được cười.

Sự thích thú của cô còn chưa kịp tan thì bỗng có tiếng bước chân lạo xạo trên lớp sỏi. Đó là một người đàn ông, rõ ràng anh ta đang quay lại sau một chuyến thăm thú khu rừng. Anh ta ngẩng đầu lên nhìn Annabelle, dường như bị cô thu hút, đôi mắt đen của anh ta gặp mắt cô.

Annabelle sững người.

Simon Hunt, cô nghĩ, bị sốc đến mức không thể thốt nên lời khi gặp anh ở Stony Cross này. Cứ nghĩ đến Simon là cô liền tưởng ngay đến cuộc sống thành thị - lúc nào cô cũng gặp anh trong nhà, vào buổi tối, bị đóng khung trong những bức tường, cửa sổ và cà vạt trang trọng. Tuy nhiên, giữa thiên

nhiên tràn ngập ánh sáng mặt trời, dường như anh đã biến thành một sinh vật hoàn toàn khác. Bờ vai rộng vốn không hợp với lối cắt may cứng nhắc của những bộ lễ phục ban đêm, nhưng lại có vẻ rất đẹp trong chiếc áo khoác đi sẵn cùng áo sơ mi không cài cúc ở cổ và không thắt cà vạt. Nước da Simon sẫm hơn bình thường, nó có màu hồng phách do anh ở ngoài trời rất nhiều. Ánh nắng chiếu xuống mái tóc cắt gọn của anh, làm những món tóc dày lấp lánh một màu không hẳn đen mà là nâu thẫm. Dưới ánh mặt trời, những đường nét của anh càng thêm rắn rỏi, rõ nét và ấn tượng. Vài ba đường nét mềm mỏng trên khuôn mặt Simon... hàng chân mày đen dày hình lưỡi liềm, môi dưới căng mọng cong lên... chúng càng thêm quyến rũ nhờ sự tương phản gay gắt với những đường nét rắn rỏi.

Hunt và Annabelle nhìn nhau trân trối trong khoảnh khắc sửng sốt chết lặng, như thể ai đó vừa đặt một câu hỏi mà cả hai đều không biết phải trả lời thế nào.

Khoảnh khắc đó kéo dài một cách khó chịu, cuối cùng Simon Hunt đành phải lên tiếng. “Âm thanh đó thật đáng yêu,” anh nói êm ái.

Annabelle cố gắng lắm mới tìm lại được giọng nói của mình và hỏi, “Âm thanh gì?”

“Tiếng cười của em.”

Annabelle cảm thấy nhói lên ở thắt lưng, không hẳn là đau, cũng không hẳn dễ chịu. Một cảm giác nhói nhói nguôi ngoai không giống bất cứ điều gì cô từng trải nghiệm trước đây. Một cách vô thức, cô đặt tay lên cạnh sườn. Ngay tức khắc, Hunt nhìn về phía tay cô trước khi chậm chậm trở lên mặt cô. Anh đến gần bàn đá, rút ngắn khoảng cách giữa họ.

“Tôi không nghĩ sẽ được gặp em ở đây.” Tia nhìn của anh quét qua người cô, thấu suốt đến mức khiến cô bối rối... “Nhưng tất nhiên, theo logic thì nơi này rất thích hợp cho một phụ nữ trong hoàn cảnh của em.”

Mắt Annabelle nheo lại. “Hoàn cảnh của tôi?”

“Cố gắng câu được một ông chồng,” anh giải thích rõ hơn.

Cô đáp trả bằng cái liếc mắt kiêu kỳ. “Tôi không có ‘câu’ ai hết, thưa ông

Hunt.”

“Quăng mồi,” anh tiếp tục, “chỉnh lưỡi câu, kéo con mồi khinh suất lên cho đến khi anh ta nằm ngáp ngáp trên sàn tàu.”

Miệng Annabelle mím chặt thành một đoạn thẳng. “Ông có thể yên tâm, ông Hunt ạ, vì tôi không có ý định tách ông ra khỏi sự tự do quý giá của ông đâu. Ông nằm dưới cùng danh sách.”

“Danh sách gì?” Hunt nhìn cô chăm chăm, im lặng đến căng thẳng và tự tìm câu trả lời. “À. Quả thực em đã lên danh sách những ông chồng tiềm năng hay sao?” Sự thích thú nhảy nhót trong mắt anh. “Thật nhẹ cả người khi biết mình không có cơ hội chiến thắng, vì tôi vốn kiên quyết né tránh bị trói buộc vào hôn nhân bằng mọi giá. Nhưng tôi không thể không thắc mắc... ai đứng đầu danh sách vậy?”

Annabelle từ chối trả lời. Dù trong đầu thầm nguyện rửa cái tính hay bồn chồn của mình nhưng cô không thể ngăn bản thân đưa tay cào cào chỗ sáp nến trên bàn.

“Chắc là Westcliff,” Hunt đoán.

Annabelle phát ra một âm thanh khinh miệt, ngồi ghé vào cạnh bàn. Mặt bàn đá già nua láng mịn và ám áp ánh mặt trời. “Chắc chắn không. Tôi sẽ không cưới Bá tước dù anh ta có quỳ gối cầu xin tôi đi nữa.”

Hunt cười ngật nghẻo trước lời nói dối rành rành. “Một đức ông danh gia vọng tộc, tài sản kếch xù sao? Em sẽ không ngại làm bất cứ điều gì để có anh ta ấy chứ.” Một cách tình cờ, anh ngồi lên phía bên kia bàn đá, và Annabelle phải gồng người để không rúm ró vì sự gần gũi của anh. Thông thường, khi một quý ông và một tiểu thư đối thoại với nhau thì người ta sẽ ngầm hiểu rằng có những hành động nhất định mà quý ông đó không được phép làm... anh ta sẽ không làm cho cô ta bối rối khó xử, hoặc xúc phạm hay lợi dụng cô ta dù theo cách nào đi nữa. Tuy nhiên, với Simon Hunt thì những sự bảo đảm đó không tồn tại.

“Sao ông lại ở đây?” cô hỏi.

“Tôi là bạn của Westcliff,” anh thản nhiên đáp.

Annabelle không thể tưởng tượng nổi Bá tước lại công nhận một người Hunt là bạn. “Sao anh ta lại không đi cùng ông? Và đừng cố bảo rằng giữa hai người có điểm chung nào, ông và Bá tước khác nhau một trời một vực.”

“Thật ra Bá tước và tôi cũng có vài sở thích chung. Chúng tôi đều thích săn bắn, và chia sẻ khá nhiều quan điểm chính trị. Không giống như phần lớn bạn bè, Westcliff không cho phép bản thân bị xiềng xích bởi những giới hạn của đời sống quý tộc.”

“Lạy Chúa nhân từ,” Annabelle chế giễu. “Có vẻ ông xem giới quý tộc như một chốn giam cầm ấy nhỉ.”

“Đúng là tôi nghĩ thế thật.”

“Vậy thì tôi đang nóng lòng muốn giam mình trong đó và tiêu hủy luôn chìa khóa.”

Câu nói đó khiến Hunt bật cười. “Có lẽ em sẽ đảm đương tốt vai trò một bà vợ quý tộc đấy.”

Nhận ra giọng điệu của anh không có chút gì tán tụng, Annabelle cau mày. “Nếu ông không thích giới quý tộc đến vậy thì tôi không hiểu tại sao ông lại suốt ngày quanh quẩn với họ nhỉ.”

Mắt anh lóe lên một tia ranh mãnh. “Họ có giá trị sử dụng. Và không phải tôi không thích họ - chỉ là tôi không khao khát được trở thành một trong số họ. Nếu em không thấy thì để tôi nói cho em hay, giới quý tộc - hay chí ít là cái cuộc sống mà họ vẫn biết cho đến lúc này - đang đến hồi hấp hối.”

Annabelle tròn mắt ngạc nhiên, thực sự bị sốc trước lời phát biểu vừa nghe được. “Ý ông là sao?”

“Tài sản của hầu hết giới địa chủ đang bị hao hụt dần, bị teo tóp dần vì không biết bao nhiêu họ hàng hốc nhào vào chia chác, đòi chu cấp... rồi họ còn phải vật lộn với giai đoạn chuyển đổi của nền kinh tế. Các địa chủ lớn sắp hết thời rồi. Chỉ những người như Westcliff - cởi mở với những cách làm mới - mới trụ được.”

“Tất nhiên là với sự giúp đỡ vô giá của ông nữa chứ,” Annabelle nói.

“Đúng thế,” Hunt đáp với vẻ tự mãn làm Annabelle không thể nhịn cười.

“Ông có bao giờ cân nhắc đến việc giả vờ khiêm tốn không ông Hunt? Chỉ vì phép lịch sự thôi?”

“Tôi không tin vào sự khiêm nhường giả tạo.”

“Có thể người ta sẽ thích ông hơn nếu ông tỏ ra như vậy.”

“Em có thích thế không?”

Ngón tay bấm sâu vào lớp sáp ong màu lam, cô liếc thật nhanh về phía Hunt để ước lượng mức độ chế giễu trong mắt anh. Và cô hết sức bối rối khi thấy không có chút cười nhạo nào trong đó cả. Có vẻ như anh thật sự muốn biết câu trả lời của cô. Trước cái nhìn chăm chú của anh, cô mất hết tinh thần khi cảm nhận được mặt mình đang dần đỏ ửng không sao kiểm soát được. Cái tình thế này khiến cô hoàn toàn không thoải mái một chút nào, một mình nói chuyện với Simon Hunt trong khi anh ta thì nhả nha bên cạnh giống như một tên cướp biển lười nhác, tọc mạch. Ánh mắt của cô dừng lại nơi bàn tay anh to lớn đang vịn vào cạnh bàn, những ngón tay dài, sạch sẽ và rậm nắng, móng được cắt sát đến tận phần thịt.

“‘Thích’ thì có hơi quá,” Annabelle nói, nới lỏng bàn tay đang nắm chặt cây nến đến đau buốt. Cô càng cố không chế làn sóng đỏ bùng lan trên mặt thì nó càng trở nên tệ hơn, cho đến khi từng chân tóc cũng nóng ran. “Tôi cho là mình có thể dễ dàng chịu đựng việc ở cạnh ông hơn nếu ông thử cư xử như một quý ông.”

“Ví dụ?”

“Bắt đầu là, cái... cái cách ông thích sửa lưng người khác...”

“Thành thật không phải là đức tính tốt hay sao?”

“Đúng... nhưng nó khó mà góp phần xây dựng được một cuộc đối thoại tốt đẹp.” Phớt lờ tiếng cười khùng khục của anh, cô tiếp tục, “Và cái cách ông thản nhiên nói về tiền bạc là rất thô tục, đặc biệt là với những người có địa vị

cao hơn. Người tử tế sẽ giả vờ không quan tâm đến tiền bạc, hay làm thế nào để kiếm tiền, hay đầu tư, hay bất cứ gì khác ông thích thảo luận.”

“Muôn đời tôi cũng không tài nào hiểu nổi tại sao việc đam mê theo đuổi sự giàu có lại bị khinh miệt như thế.”

“Có lẽ vì sự theo đuổi ấy thường đi kèm quá nhiều thói hư tật xấu... tham lam, ích kỷ, hai mặt...”

“Tôi không có những thói xấu ấy.”

Annabelle nhướn mày, “Sao?”

Hunt mỉm cười và chậm rãi lắc đầu, ánh mắt trời lấp lánh trên những lọn tóc sẫm màu của anh. “Nếu tôi tham lam và ích kỷ thì tôi sẽ giữ lại hầu hết lợi nhuận kiếm được. Tuy nhiên, các đối tác của tôi sẽ nói cho em biết họ đã được thưởng hậu hĩnh cho khoản đầu tư của mình. Nhân viên của tôi thì được trả lương cao cho dù xét trên bất cứ mức chuẩn nào đi nữa. Còn về chuyện hai mặt... tôi nghĩ mọi người đều dễ dàng nhận thấy tôi có nhiều khía cạnh đối lập nhau. Tôi thành thật... trong xã hội văn minh thì điều này gần như không thể tha thứ được.”

Vì một lý do nào đó, Annabelle không thể ngăn mình cười toe toét với cái gã vô lại, vô giáo dục này. Cô đứng lên khỏi bàn và phui bụi trên váy. “Tôi sẽ không phí thêm thời gian để giảng giải cho ông biết thế nào là lịch sự một khi ông đã tỏ rõ ý chí không muốn lịch sự thế này.”

“Thời gian của em không hề bị lãng phí,” anh vừa nói vừa bước đến gần cô. “Tôi sẽ cân nhắc thật kỹ lưỡng về việc thay đổi cung cách của mình.”

“Đừng bận tâm,” cô nói, nụ cười còn nấn ná trên môi. “Tôi e rằng ca của ông đã vô phương cứu chữa rồi. Bây giờ, nếu ông thứ lỗi, tôi sẽ tiếp tục cuộc đi dạo trong vườn. Chúc ông một buổi chiều dễ chịu, ông Hunt.”

“Hãy để tôi đi cùng em,” anh nói khẽ. “Em có thể giảng giải thêm cho tôi. Tôi sẽ im lặng lắng nghe.”

Cô bướng bỉnh chun mũi với anh. “Không, ông không được đi cùng.” Nói rồi cô bước xuống con đường rải sỏi, biết rõ ánh mắt anh vẫn dán vào lưng

cô cho đến khi cô biến mất sau vườn lê.

Chương 6

Ngay trước bữa ăn khuya đầu tiên của chuỗi ngày tiệc tùng, Annabelle, Lillian và Daisy gặp nhau ở phòng tiếp đón dưới lầu, một khu vực rộng rãi đặt rất nhiều bàn ghế đã chật ních khách khứa.

“Lẽ ra mình phải biết cái váy này hợp với cậu hơn với mình đến cả nghìn lần chứ nhỉ,” Lillian Bowman hân hoan nói, ôm chầm lấy Annabelle và giữ hai vai cô bạn mà ngắm nghía. “Ôi, thật khổ sở khi làm bạn với một người có vẻ đẹp mê hồn.”

Annabelle đang mặc một bộ váy mới khác, phần thân may từ vải lụa vàng, chân váy bằng chất liệu tyn bông bênh đính vô số đóa violet bằng lụa. Tóc cô được bới ra sau hết sức phức tạp. “Tôi có đầy rẫy khuyết điểm mà,” Annabelle cười với Lillian.

“Thật sao? Khuyết điểm gì vậy?”

Annabelle cười ranh mãnh. “Cô không nhận ra thì tôi tự thú làm gì chứ.”

“Lillian kể cho tất cả mọi người nghe về khuyết điểm của mình,” Daisy nói, đôi mắt nâu của cô lấp lánh. “Chị ấy tự hào về chúng.”

“Tôi cực kỳ nóng tính,” Lillian đom đàng thú nhận. “Và có thể chửi thề như một tay thủy thủ.”

“Ai dạy cô vậy?” Annabelle hỏi.

“Bà tôi. Bà là thợ giặt đồ. Còn ông tôi làm xà phòng, ngày trước bà thường đến chỗ ông mua hàng. Bà tôi làm việc gần bến tàu nên hầu hết khách hàng của bà là thủy thủ và phu bốc vác, họ đã dạy bà những từ thô tục đến mức có thể khiến cô nghe mà dựng tóc gáy luôn.”

Annabelle cố nín cười. Cô hoàn toàn bị cuốn hút bởi sự láu lỉnh của hai cô gái không giống bất cứ ai cô từng gặp này. Nhưng đáng tiếc thay, khó mà

tưởng tượng được Lillian và Daisy sẽ hạnh phúc nổi khi làm vợ một quý ông. Hầu hết bọn họ đều muốn kết hôn với một cô gái ít nói, giàu có, kín đáo nhu mì... kiểu vợ chỉ phục vụ mỗi mục đích duy nhất là làm nền cho chồng cô ta tỏa sáng. Tuy nhiên, những lúc vui vẻ bên chị em nhà Bowman thế này khiến Annabelle nghĩ thật đáng tiếc nếu một trong hai người phải kìm nén tính cách táo bạo ngây thơ đã làm họ trở nên vô cùng cuốn hút ấy.

Bỗng nhiên cô nhìn thấy Evie, người vừa vào phòng trong tư thế miễn cưỡng của một con chuột bị quăng vào giữa bầy mèo. Gương mặt Evie nhẹ nhõm hơn khi nhận ra Annabelle và chị em Bowman. Lắm bầm gì đó với bà dì nghiêm khắc xong, cô vừa nhoẻn miệng cười vừa bước về phía họ.

“*Evie*,” Daisy vui sướng reo lên, toan chạy nhào về phía cô bạn. Annabelle vội chụp lấy tay Daisy thì thềm.

“Đợi đã! Nếu cô quá chú ý đến Evie thì có thể cô ấy sẽ ngắt xiủ vì bối rối mất.”

Daisy ngoan ngoãn ngừng lại và cười toe toét không chút bối rối. “Cô nói đúng. Tôi thật không văn minh chút nào.”

“Chị không nghĩ vậy đâu, cưng ạ...” Lillian dỗ dành.

“Cảm ơn chị,” Daisy ngỡ ngàng hài lòng.

“Em chỉ hơi thiếu văn minh thôi mà,” cô chị kết thúc.

Mím môi nhin cười, Annabelle đặt tay lên thắt lưng thon thả của Evie và nói, “Tối nay trông cô đáng yêu quá.” Mái tóc đỏ rực của Evie được bới cao trên đỉnh đầu và giữ chặt bằng mấy chiếc kẹp đính ngọc trai. Những nốt tàn nhang màu hồng phách trên mũi chỉ làm Evie thêm quyến rũ, như thể tạo hóa đã cao hứng rắc thêm chút bụi nắng lên mặt cô vậy.

Evie khẽ chùng gối như thể đang tìm kiếm cảm giác dễ chịu. “Dì F...Florence nói trông tôi giống hết một ngọn đuốc ph...phát sáng với mái tóc bới kiểu này,” cô nói.

Daisy thoáng quắc mắt. “Bà dì Florence của cô chả có tư cách gì để phát biểu như vậy khi mà trông bà ta rõ giống một mù yêu quái.”

“Daisy, nín giùm đi,” Lillian nghiêm nghị bảo.

Annabelle vẫn choàng tay quanh eo Evie. Từ dăm ba câu chuyện nghe bạn kể, cô thấy dường như bà dì Florence có cái thú vui tàn nhẫn là nghiền nát chút tự tin ít ỏi của cô cháu. Sau khi mẹ Evie qua đời lúc tuổi còn trẻ, gia đình đã cưu mang cô gái bất hạnh này, và những năm tháng lớn lên trong sự chỉ trích, nhieếc móc sau đó đã gặm nhấm sự tự tin của Evie đến mòn vẹt.

Nụ cười của Evie thấp thoáng vẻ thích thú khi cô quay sang hai chị em nhà Bowman. “Dì ấy không phải y...yêu quái. Tôi luôn nghĩ dì ấy giống quý lùn hơn.”

Annabelle bật cười thích thú trước câu nói táo bạo đó. “Nói tôi nghe xem nào. Các cô đã thấy ngài Kendall chưa? Tôi nghe nói anh ta là một trong số rất ít đàn ông còn độc thân ở đây, ngoài Westcliff, kẻ độc thân duy nhất có tước hiệu.”

“Cuộc chiến giành giật Kendall sẽ diễn ra hết sức ác liệt,” Lillian nhận xét. “May thay, Daisy và tôi đã nghĩ ra một kế hoạch để bẫy một quý ông cả tin vào vòng hôn nhân.” Nói rồi cô ngoắc tay ra hiệu mọi người chụm lại.

“Tôi ngại phải hỏi,” Annabelle hỏi, “nhưng bằng cách nào?”

“Cô sẽ dụ anh ta vào một tình huống tình ngay lý gian, rồi đúng lúc đó cả ba bọn tôi sẽ đột ngột xuất hiện và ‘bắt quả tang’ hai người. Đến khi đó quý ông bị danh dự ràng buộc kia sẽ phải hỏi cưới cô thôi.”

“Tuyệt chiêu, phải không?” Daisy nói.

Evie nghi ngại nhìn Annabelle. “Khá giống lừa đảo nhỉ?”

“Còn ‘khá giống’ gì nữa,” Annabelle đáp. “Nhưng e là tôi không thể nghĩ ra kế hoạch nào tốt hơn nữa, cô có nghĩ ra không?”

Evie lắc đầu thừa nhận, “Không. Nhưng câu hỏi đặt ra là, có thật chúng ta đã t...tuyệt vọng đến mức phải sẵn chông bằng mọi cách không, và những cách thức đó công bằng hay sai lầm?”

“Tôi thì cần làm thế đấy,” Annabelle đáp ngay không chút ngập ngừng.

“Bọn tôi cũng vậy,” Daisy hăm hờ nói.

Evie tần ngần quan sát cả ba cô bạn. “Tôi không thể gạt *tất cả* chuẩn mực đạo đức sang một bên được. Thật đấy, tôi kh...không nên nghĩ đến chuyện lừa gạt một quý ông phải làm chuyện gì đó mà anh ta...”

“Evie,” Lillian bực bội ngắt lời, “trong vấn đề này, đàn ông *mong mỏi* được lừa gạt. Đó là cách để họ hạnh phúc nhất. Nếu ai đó trung thực với họ thì toàn bộ viễn cảnh hôn nhân sẽ quá đáng sợ, và chẳng ai muốn kết hôn nữa cả.”

Annabelle nhìn cô gái Mỹ với điệu bộ giả vờ cảnh giác, “Cô thật tàn nhẫn.”

Lillian mỉm cười ngọt ngào, “Phẩm chất di truyền của dòng họ nhà tôi đấy. Bản chất của nhà Bowman là nhẫn tâm. Trong vài trường hợp bọn tôi còn bị gọi là *xảo quyết* nữa.”

Annabelle bật cười rồi tập trung sự chú ý sang Evie đang cau mày bối rối. “Evie,” cô dịu dàng nói, “cho đến lúc này, tôi vẫn luôn cố gắng làm những điều đúng đắn. Nhưng chúng chả đưa tôi đến đâu cả, và tại thời điểm này, tôi sẵn sàng thử một việc gì đó mới mẻ... Cô không thể sao?”

Dù vẫn có vẻ chưa bị thuyết phục hoàn toàn nhưng Evie đành gật đầu chào thua.

“Phải thế chứ,” Annabelle động viên.

Trong lúc họ thảo luận, căn phòng có chút xôn xao khi ngài Westcliff xuất hiện. Tổ ra hoàn toàn thư thái trong vị trí điều hành mọi thứ, Bá tước khéo léo ghép đôi một nam một nữ để chuẩn bị vào phòng ăn. Mặc dù Westcliff không cao nhất phòng nhưng anh vẫn có một sức hút mà không ai có thể phớt lờ được. Annabelle tự hỏi tại sao vài người lại sở hữu phẩm chất ưu tuyệt đến thế - một điều gì đó không thể gọi thành tên nhưng có thể nhận thấy rõ ràng trong mỗi cử chỉ và lời nói của họ. Liếc qua Lillian, Annabelle thấy cô gái người Mỹ cũng nhận ra điều đó.

“Có một gã luôn nghĩ mình là nhất,” Lillian thờ ơ phán. “Tôi tự hỏi nếu có

thì cái gì sẽ khiến anh ta phải quỳ gối đây.”

“Tôi không thể tưởng tượng được,” Annabelle đáp. “Nhưng tôi muốn chứng kiến nếu có chuyện đó xảy ra.”

Evie bước đến gần thúc nhẹ tay cô. “Ngài K...Kendall kia, ở trong góc.”

“Sao cô biết anh ta là Kendall?”

“Vì anh ta bị bao vây bởi khoảng một tá phụ nữ chưa chồng giống một đàn cá m...mập.”

“Thông minh đó,” Annabelle nói, nhìn đăm đăm gã đàn ông trẻ và cái đám đông đang xúm xít quần quýt quanh anh ta. William, đức ông Kendall, có vẻ bị mù mẫn bởi số lượng nhiều đến mức bất thường những phụ nữ quan tâm tới mình. Mái tóc vàng nhạt, dáng người mảnh khảnh, gương mặt xương xược tô điểm bởi cặp kính tao nhã hoàn hảo. Thấp thoáng đằng sau tròng kính là cái nhìn bối rối chuyển từ gương mặt này sang gương mặt khác. Sự quan tâm cuồng nhiệt mà đám phụ nữ dành cho một gã vốn rụt rè e ấp như Kendall chứng tỏ là không có liều thuốc kích dục nào hiệu quả hơn tình trạng độc thân vào cuối mùa vũ hội. Tháng Một vừa rồi, rõ ràng là Kendall không gây được dù chỉ một chút xiu hửng thú đối với cùng những cô nàng này. Ấy vậy mà đến tháng Sáu, anh ta lại có sức quyến rũ không thể chối từ thế này đây.

“Nhìn anh ta có vẻ là người tốt,” Annabelle trầm ngâm nói.

“Nhìn anh ta giống như dễ bị hoảng loạn thì có,” Lillian bình phẩm. “Nếu tôi là cô thì tôi sẽ cố xuất hiện trước anh ta với vẻ e lệ yếu đuối hết mức có thể.”

Annabelle mĩa mai liếc Lillian. “ ‘Yếu đuối’ chưa bao giờ là sở trường của tôi. Tôi sẽ cố tỏ ra e thẹn, nhưng tôi không dám hứa chắc điều gì.”

“Tôi thấy không có gì cản trở được cô thu hút sự chú ý của Kendall khỏi những cô gái kia cả,” Lillian tự tin đáp. “Sau bữa ăn tối, khi các quý ông quý bà quý cô quay về đây uống trà nói chuyện thì chúng ta sẽ tìm cách nào đó để giới thiệu cô.”

“Tôi có nên...” Annabelle vừa nói thì bỗng ngưng bật vì cảm thấy gai gai sau

gáy, như thể ai đó vừa rút một cây dương xỉ khỏi da cô vậy. Tự hỏi cảm giác đó từ đâu ra, cô chà tay ra sau cổ, và bất thành linh tia nhìn của cô chạm phải Simon Hunt.

Hunt đứng phía bên kia căn phòng, lơ đãng tựa vai vào trụ tường thẳng đứng trong lúc một nhóm ba người đàn ông xung quanh anh trò chuyện rôm rả. Nhìn anh vô cùng thư thái, ánh mắt chăm chú như con mèo đang cân nhắc có nên vồ mồi hay không. Rõ ràng anh đã nhận ra sự quan tâm cô dành cho Kendall.

Quý thật, cô bực bội nghĩ và cố tình quay lưng lại với anh. Cô sẽ không để Hunt gây rắc rối cho mình. “Mấy cô có để ý thấy ông Hunt đang ở đây không?” Annabelle thấp giọng hỏi mấy cô bạn và thấy mắt họ mở to.

“Ông Hunt của cô ấy hả?” Lillian lấp bắp, trong khi Daisy quay ngoắt lại để lướt qua anh một cái.

“Anh ta không phải của tôi!” Annabelle phản đối, làm mặt hề. “Nhưng mà đúng đấy, anh ta đang đứng bên kia phòng. Thật ra hôm nay tôi đã gặp anh ta. Anh ta tự nhận là bạn thân của Bá tước.” Cô sững người và u ám dự đoán, “Hunt sẽ làm mọi việc để phá hỏng kế hoạch của chúng ta cho xem.”

“Có thật anh ta í...ích kỳ đến mức ngăn cản cô kết hôn không?” Evie ngỡ ngàng hỏi. “Với dự định biến cô thành... thành...”

“Nhân tình của anh ta,” Annabelle kết thúc giùm Evie. “Khó có thể nói khác được. Hunt nổi tiếng là sẵn sàng loại bỏ mọi thứ để đạt được cái anh ta muốn.”

“Điều đó có thể đúng,” Lillian nhận định, miệng mím chặt cương quyết. “Nhưng anh ta sẽ không có được cô, tôi có thể hứa với cô như thế.”

Bữa ăn tối là một màn trình diễn xa hoa, với những chiếc liễn và đĩa bạc khổng lồ được mang ra không ngớt dọc ba dãy bàn dài trong phòng ăn. Annabelle không thể tin nổi tối nào khách khứa cũng được phục vụ thế này, nhưng người ngồi bên trái cô - một cha xứ sở tại - cam đoan rằng đây chỉ là chuyện bình thường trên bàn ăn nhà Westcliff. “Bá tước và gia đình của ngài nổi tiếng nhờ những buổi khiêu vũ và tiệc tối họ tổ chức,” ông ta bảo. “Ngài Westcliff là vị chủ nhà thành công nhất trong giới quý tộc.”

Annabelle không định tranh cãi làm gì. Đã lâu lắm rồi cô không được phục vụ những thứ tuyệt vời như thế này. Đồ ăn thức uống nhạt nhẽo của những buổi tiệc và dạ vũ ở London không thể so sánh với yến tiệc này. Vài tháng gần đây, nhà Peyton không đủ sức trả thêm tiền cho cái gì khác ngoài bánh mì, thịt xông khói và xúp, thỉnh thoảng có cá rán hoặc thịt cừu hầm. Cô cũng rất mừng vì được ngồi cạnh một người có khiếu trò chuyện sắc sảo, vì nó cho phép cô im lặng đủ lâu để ăn mọi thứ mình thích. Và với đám người hầu liên tục dọn lên những đĩa thức ăn mới đẹp mắt thì dường như chẳng ai để ý tới sự thích thú thèm thuồng không lấy gì làm quý phái cho lắm mà cô đang thể hiện.

Cô thèm thuồng tiêu hóa một tô xúp nấu từ sâm banh và phô mai, tiếp theo là lát thịt bê mỏng tang rưới nước sốt thảo mộc, rồi đến món bí trộn kem... cá nướng bọc giấy bạc khéo léo tỏa lên làn khói thơm nức mũi khi mở ra... những củ khoai tây nhỏ xiu phết bơ dọn cùng cải xoong... và ngon lành hơn hết thảy là nước chấm vị trái cây đựng trong vỏ cam rỗng.

Annabelle mê mết bữa ăn đến mức phải mất một lúc lâu sau cô mới nhận thấy Simon Hunt ngồi ở vị trí gần ghế chủ tọa của Westcliff. Nâng ly rượu đã pha loãng lên môi, cô thận trọng đưa mắt về phía anh. Hunt ăn mặc trang nghiêm giống mọi khi, với áo choàng lễ phục màu đen và áo gi lê có khuy thiếc may bằng thứ lụa vải dệt sáng bóng. Làn da rám nắng của anh tương phản rõ rệt với nếp gấp trắng quanh cổ, gút thắt trên cà vạt của anh chính xác đến từng li. Mái tóc đen nhánh của anh cần thêm sáp thơm... vì một lọn tóc dày đã rũ xuống trước trán. Chẳng hiểu sao nó lại làm phiền Annabelle, cái lọn tóc ngỗ ngược đó. Cô muốn gạt nó khỏi khuôn mặt anh.

Annabelle không bỏ qua chi tiết người phụ nữ ngồi đối diện Simon Hunt đang cố gắng lôi kéo sự chú ý của anh. Trong những sự kiện trước đây, Annabelle đã nhận thấy dường như phụ nữ thấy Hunt khá hấp dẫn. Cô biết chính xác tại sao, đó là sự pha trộn giữa vẻ quyến rũ đầy tội lỗi, trí thông minh lạnh lùng và khí chất tràn trề đến hoang dại. Nhìn Hunt giống một kẻ đã vào giường của rất nhiều phụ nữ và biết đích xác cần phải làm gì với họ. Đáng lẽ điều này phải làm cho anh kém hấp dẫn hơn, nhưng thực tế lại ngược lại. Annabelle đã khám phá được rằng đôi khi có một sự khác biệt lớn giữa những gì bạn biết là tốt với những gì bạn thật sự muốn. Và bất chấp việc cô có muốn phủ nhận đi chẳng nữa thì Simon Hunt vẫn cứ là người duy nhất từng hấp dẫn cô về mặt thể xác theo cách ấy.

Mặc dù trong một chừng mực nào đó, từ trước đến nay Annabelle vẫn thận trọng, dè dặt nhưng cô cũng quen với những thực tế cơ bản của cuộc sống. Mớ kiến thức ít ỏi của cô được tích lũy thông qua những lần nghe bóng gió chuyện này chuyện kia rồi xâu chuỗi chúng lại với nhau. Bốn năm qua, Annabelle đã từng được hôn bởi vài người đàn ông, những kẻ nay thích mai chán cô. Nhưng dù khung cảnh lãng mạn đến đâu, hoặc đối phương đẹp trai chừng nào, thì cũng chưa có nụ hôn nào mời gọi cô đáp lại như nụ hôn của Simon Hunt ngày trước.

Annabelle đã cố hết sức nhưng không thể nào quên được cái khoảnh khắc xảy ra từ lâu lắm rồi trong rạp hát ấy... sức ép dịu dàng, gợi tình của làn môi anh trên môi cô, cảm giác khoan khoái đầy ma lực của nụ hôn ấy. Ước gì cô biết tại sao với Hunt lại khác biệt đến thế, nhưng cô không biết hỏi ai. Không thể nói với mẹ cô về chuyện này, vì Annabelle không muốn thú nhận đã một lần để người lạ trả tiền vé cho mình. Và cô cũng không định đề cập với ba cô bạn mới, rõ ràng là họ chẳng biết gì về hôn hít và đàn ông nhiều hơn cô.

Ánh mắt của Hunt đột nhiên bắt lấy ánh mắt Annabelle khiến cô lúng túng nhận ra mình đang nhìn anh chăm chăm. Nhìn chăm chăm và mơ mộng viễn vông. Mặc dù ngồi cách nhau khá xa nhưng cô vẫn nhận ra một mối liên kết tức thì như điện giật giữa họ... nét mặt anh như thể bị kìm nén, và cô tự hỏi điều gì đã mê hoặc anh như thế. Mặt đỏ bừng, cô nhìn đi chỗ khác và cào nĩa vào món thịt hầm tỏi trộn nấm hương phủ nấm cục trắng bào mỏng.

Sau bữa tối, phụ nữ nghỉ ngơi dùng trà và cà phê ở phòng khách còn đám đàn ông tiếp tục ngồi lại bàn uống rượu. Theo thông lệ, cuối cùng tất cả sẽ tập trung trong phòng khách. Trong khi những nhóm khác tùm tùm tán gẫu và cười đùa vui vẻ thì Annabelle ngồi cùng Evie, Lillian và Daisy. “Các cô có tìm ra thông tin gì về ngài Kendall không?” cô hỏi, hy vọng một trong số họ sẽ nghe được vài tin đồn trên bàn ăn. “Anh ta có đang để ý ai không?”

“Có vẻ như đến giờ thì cánh cửa vẫn để ngỏ,” Lillian đáp.

“Tôi đã hỏi mẹ có biết gì về Kendall không,” Daisy bổ sung, “và bà nói là anh ta có gia tài khá lớn và không vương nợ nần gì cả.”

“Sao bà ấy biết?” Annabelle hỏi.

“Theo yêu cầu của mẹ,” Daisy giải thích, “cha tôi có nhiệm vụ viết một bản báo cáo về tình hình của mọi ứng viên phù hợp trên đất Anh. Và bà ghi nhớ nó. Bà nói ứng viên lý tưởng cho chị em tôi là một Công tước nghèo xơ xác nhưng tước vị đủ đảm bảo cho sự thành công về mặt xã hội của nhà Bowman, còn thì tiền của bọn tôi sẽ đảm bảo anh ta chấp nhận hợp tác trong vấn đề hôn nhân.” Nụ cười của Daisy chuyển sang châm biếm, và cô vừa vỗ nhẹ tay chị mình vừa nói thêm, “Người ta còn chế ra một câu về về Lillian... ‘Cưới Lillian, anh sẽ thành triệu phú’. Câu đó đã phổ biến đến mức nó là một trong những lý do bọn tôi phải đến London. Gia đình tôi giống một đám ngốc vụng về, tham vọng quá đáng.”

“Thế không phải vậy ư?” Lillian nhăn nhó hỏi.

Daisy liếc mắt, “Còn may là chúng ta đã bỏ đi trước khi bọn họ kịp làm một câu về khác về em đây.”

“Chị có một câu,” Lillian nói. “Cưới Daisy, anh có thể lười biếng.”

Daisy ném cho chị một cái liếc mắt sắc lẹm và Lillian toét miệng cười. “Đừng lo,” chị cô tiếp tục, “cuối cùng rồi chúng ta cũng sẽ thành công trong việc thâm nhập xã hội London thôi, sau đó ta sẽ kết hôn với ngài Nợ Ngập Đầu và ngài Túi Rỗng Tuếch rồi trở thành các quý bà ru rú ở điền trang.”

Annabelle lắc đầu với một nụ cười cảm thông, còn Evie vừa thì thầm gì đó vừa rời đi, đoán chừng là vì nhu cầu riêng tư. Annabelle cảm thấy tiếc cho chị em nhà Bowman, vì hình như cơ hội để họ lấy được ai đó yêu mình cũng không lớn hơn của cô bao nhiêu.

“Cả cha mẹ các cô đều có tham vọng là các cô sẽ lấy được ai đó có tước hiệu à?” Annabelle hỏi. “Ý kiến của cha các cô thì sao?”

Lillian thờ ơ nhún vai, “Theo những gì tôi nhớ thì cha tôi chưa từng đưa ra một ý kiến nào về những đứa con của ông ấy. Tất cả những gì ông ấy muốn là được yên tĩnh kiếm tiền. Mỗi khi bọn tôi viết thư cho ông, ông thường lướt qua cho có, trừ khi bọn tôi tình cờ xin rút thêm tiền từ ngân hàng. Và rồi ông sẽ hồi âm với một dòng gọn lỏn - ‘Được phép rút.’”

Daisy tỏ vẻ đồng ý với sự hài hước cay độc của chị, “Em nghĩ cha hài lòng với trò mai mối của mẹ, vì nó giữ cho bà bận rộn không còn thời gian mà

làm phiền ông nữa.”

“Ôi trời ơi,” Annabelle thì thầm. “VẬY ông ấy không bao giờ phàn nàn những lần các cô xin thêm tiền sao?”

“Ôi, không bao giờ,” Lillian nói và bật cười trước vẻ thèm muốn lộ liễu của Annabelle. “Chúng tôi giàu đến phát ốm, Annabelle, và chúng tôi có đến ba ông anh trai, tất cả đều chưa kết hôn. Liệu cô có thể cân nhắc đến ai trong số họ không? Nếu cô thích, tôi sẽ cho cô hẳn một con tàu băng qua Đại Tây Dương để cô xem mặt.”

“Hấp dẫn đấy, nhưng không,” Annabelle đáp. “Tôi không muốn sống ở New York. Tôi thích làm vợ của một quý tộc ở đây hơn.”

“Làm vợ của một quý tộc có thật là tuyệt vời đến vậy không?” Daisy rầu rĩ hỏi. “Sống trong một căn nhà cũ kỹ, ống nước bị hỏng, và phải học cả một bảng quy tắc dài bất tận việc làm tất cả mọi thứ sao cho đúng đắn...”

“Cô sẽ chẳng là ai cả nếu cô không kết hôn với một người có địa vị,” Annabelle cam đoan. “Ồ Anh, danh giá là tất cả. Nó quyết định cách mọi người đối xử với cô, trường con cô sẽ học, nơi nào cô được mời... mọi khía cạnh trong cuộc đời cô.”

“Tôi không biết...” Daisy vừa mở miệng đã phải ngưng lại vì Eve đang hỏi hả quay trở lại.

Mặc dù Evie không tỏ ra bất kỳ dấu hiệu vội vã nào nhưng cặp mắt xanh của cô sáng lên vẻ khẩn cấp, hai má thì đỏ hồng vì phấn khích. Chộp lấy cái ghế vừa ngồi khi nãy, Evie ngồi chên vênh ở mép và cúi người về phía Annabelle, lấp bắp thì thầm, “Tôi ph...phải quay lại gấp để báo cho cô biết... *anh ta ở một mình!*”

“Ai?” Annabelle thì thầm ngược lại. “Ai ở một mình?”

“Kendall! Tôi vừa thấy anh ta ở sân hiên đằng s...s...sau. Ngồi một mình bên một cái bàn.”

Lillian sửng người. “Có lẽ anh ta đang đợi ai đó. Nếu thế thì có lẽ sẽ khó để Annabelle hùng dũng tiến bước như một con tê giác trong mùa vũ hội này.”

“Cô có thể nghĩ ra phép ẩn dụ nào nghệ thuật hơn một chút được không?” Annabelle ôn tồn nói, và Lillian toét miệng cười.

“Xin lỗi. Cứ thận trọng tiến lên thôi Annabelle.”

“Đã rõ,” Annabelle cười đáp, đứng lên khéo léo vượt phăng váy xống. “Tôi sẽ thăm dò tình hình. Làm tốt lắm, Evie.”

“Chúc may mắn,” Evie đáp, và cả bọn bắt chéo ngón tay khi nhìn theo cô ra khỏi phòng.

Nhịp tim Annabelle nhanh dần theo mỗi bước cô đi ngang qua ngôi nhà. Cô hiểu rất rõ là mình đang đi qua một mê cung rối rắm của các quy tắc xã hội. Một quý cô không bao giờ được chủ động đi tìm một quý ông; nhưng nếu họ tình cờ gặp nhau, hoặc tình cờ nhìn thấy nhau trên cùng một chiếc trường kỷ hoặc một dãy ghế, thì họ có thể trao đổi vài câu bông đùa. Họ sẽ không ở riêng với nhau trừ khi đang cưỡi ngựa hoặc cùng ngồi trong một toa xe ngựa, cửa mở toang hoang. Và nếu một cô gái có dịp gặp một quý ông khi đang ngắm cảnh ngoài vườn thì cô ta phải xoay xử làm sao để đảm bảo không bị rơi vào cảnh tình ngay lý gian.

Trừ phi, tất nhiên, cô ta muốn nó được dàn xếp như vậy.

Đến gần cánh cửa theo phong cách Pháp mở ra hàng hiên lát đá, Annabelle nhìn thấy con mèo của mình. Như lời mô tả của Evie, Kendall đang ngồi bên một chiếc bàn tròn, ngả người trên ghế, một chân duỗi ra nhàn nhã. Có vẻ anh ta đang tận hưởng giây phút thư giãn, thoát ra ngoài cái không gian ngột ngạt trong kia.

Annabelle nhẹ nhàng rảo bước đến bên cánh cửa gần nhất và lách người qua. Không gian thoang thoảng mùi thơm của cây thạch nam và mía đầm lầy, róc rách tiếng nước chảy vọng từ con sông trước khu vườn. Cúi đầu, Annabelle day day ngón tay lên thái dương như thể đang chống chọi với một cơn nhức đầu. Khi chỉ còn cách bàn của Kendall chừng mười bước chân, cô ngừng lên và khẽ giật mình, ra chiều ngạc nhiên khi thấy anh ta ở đó.

“Ồ,” cô nói. Giả vờ cho giọng nghe giống bị hụt hơi dễ ợt. Cô căng thẳng vì biết việc gây được ấn tượng tốt cho anh ta mang tầm quan trọng như thế nào.

“Tôi không biết có người ở ngoài này...”

Kendall đứng lên, cặp kính của anh ta lấp loáng dưới ánh sáng từ ngọn đuốc ngoài hàng hiên. Dáng người mảnh khảnh đến mức gần như không có thật, áo choàng vắt qua vai. Dù anh ta có cao hơn Annabelle khoảng tám xen ti mét đi nữa thì cô cũng không biết liệu họ có nặng bằng nhau không. Phản ứng tức thì của Kendall là tỏ ra rụt rè và căng thẳng đến mức kỳ cục, như một con nai đột ngột mất thăng bằng, đang tìm cách rút lui. Khi nhìn Kendall chăm chú, Annabelle phải lặng lẽ thừa nhận anh ta tuyệt đối không thuộc tí người cô có thể tự nhiên mà thu hút được. Với cả, cô cũng không thích một con cá trích ngâm muối. Nhưng nếu cô đang chết đói và ai đó đưa cho một khúc cá trích ngâm muối thì cô cũng khó mà khinh khỉnh được nữa.

“Chào cô,” Kendall nói, giọng nhã nhặn dịu dàng, dù có hơi the thé. “Không cần phải cảnh giác như vậy. Thật đấy, tôi vô hại.”

“Tôi sẽ giữ quyền nhận xét về chuyện đó,” Annabelle nói, mỉm cười rồi co rúm lại như thể cử động đó cũng đủ khiến cô đau đớn. “Thứ lỗi cho tôi vì đã xâm phạm sự riêng tư của ngài. Tôi chỉ muốn hít thở không khí trong lành thôi.” Cô hít vào cho đến khi ngực cô căng đầy, hắt lên lớp vải. “Không khí trong nhà khá ngọt ngào phải không?”

Kendall tiến lại gần, ngấp ngừng chìa tay ra như thể sợ cô bốc hơi khỏi đây vậy. “Tôi lấy cho cô thứ gì đó nhé? Một ly nước chẳng?”

“Không, cảm ơn ngài. Một lát nữa tôi sẽ ổn thôi,” Annabelle duyên dáng ngã xuống chiếc ghế gần nhất. “Mặc dù...” cô ngừng lại cố ra vẻ tự chủ. “Sẽ không hay cho chúng ta nếu bị bắt gặp ở đây mà không có ai đi cùng. Đặc biệt là khi chúng ta chưa từng được giới thiệu với nhau.”

Anh ta khẽ cúi người, “Tôi là Kendall, hân hạnh được gặp tiểu thư.”

“Tiểu thư Annabelle Peyton,” cô liếc sang chiếc ghế trống bên cạnh. “Mời ngài ngồi. Tôi hứa đấy, tôi sẽ đi ngay khi đầu đỡ vầng vất.”

Kendall thận trọng làm theo. “Không cần phải thế. Cô cứ ở lại đến chừng nào cũng được.”

Vậy là đã xong bước khởi đầu. Nhớ đến lời khuyên của Lillian, Annabelle

cân nhắc bước tiếp theo. Bởi vì Kendall đang có hàng tá phụ nữ điên cuồng vây quanh nên cô sẽ phải tạo ra điểm khác biệt cho bản thân bằng cách giả vờ là mình không hứng thú gì với anh ta. “Tôi có thể đoán tại sao ngài ra đây một mình,” cô cười nói. “Chắc hẳn ngài đang tuyệt vọng né tránh sự tấn công của những phụ nữ cuồng nhiệt.”

Kendall liếc cô vẻ ngạc nhiên. “Đúng là thế thật. Phải nói rằng tôi chưa bao giờ tham dự một buổi tiệc nào có khách mời thân thiện quá mức đến thế này.”

“Đợi đến cuối tháng đi,” cô khuyên. “Tới lúc ấy họ sẽ thân thiện đến mức ngài phải cần đến một cây roi và một cái ghế để giữ họ lại.”

“Dường như cô đang ám chỉ tôi là một mục tiêu kết hôn,” anh ta thờ ơ bình luận với một giọng điệu hiển nhiên.

“Cách duy nhất có thể khiến ngài dễ trở thành mục tiêu hơn là ngài đeo những vòng tròn trắng sau lưng áo choàng,” Annabelle nói đùa làm anh ta cười khúc khích. “Tôi có thể hỏi còn lý do nào khác khiến ngài bỏ ra ngoài hiên này không thưa ngài Kendall?”

Kendall tiếp tục cười, nhìn anh ta có vẻ thoải mái hơn hẳn lúc đầu. “Tôi sợ sẽ không kiểm soát được lượng rượu mình uống mất. Ở đây có quá nhiều rượu mạnh mà tôi thì chỉ muốn uống xã giao thôi.”

Annabelle chưa bao giờ gặp người nào dám thừa nhận một chuyện như thế. Hầu hết đàn ông thường đánh đồng về nam tính với khả năng uống rượu như voi uống nước. “Nó làm ngài cảm thấy mệt sao?” cô hỏi giọng đầy cảm thông.

“Phát bệnh ấy chứ. Người ta nói sức chịu đựng sẽ được cải thiện thông qua luyện tập, nhưng có vẻ đó chỉ là trò vô bổ. Tôi có thể nghĩ ra nhiều cách tốt hơn để giết thời gian.”

“Như là...”

Kendall thận trọng suy ngẫm câu hỏi. “Một cuộc dạo chơi ở ngoại ô. Một cuốn sách mở mang đầu óc.” Bất ngờ, cô thấy đôi mắt anh ta lấp lánh vẻ thân thiện. “Một cuộc trò chuyện với người bạn mới.”

“Tôi cũng thích những việc đó.”

“Thật sao?” Kendall lưỡng lự, tiếng róc rách của dòng sông và tiếng xào xạc của cây rừng tựa như lời rì rào trong gió. “Có lẽ cô sẽ thích đi dạo cùng tôi sáng sớm mai. Tôi biết một vài nơi rất tuyệt xung quanh Stony Cross.”

Annabelle khó mà dẫn lại cảm giác háo hức bất ngờ xuất hiện trong lòng. “Tôi rất muốn,” cô đáp. “Nhưng liệu tôi có thể hỏi... còn đoàn tùy tùng của ngài thì sao?”

Kendall mỉm cười, để lộ hàm răng dày và nhỏ. “Tôi nghĩ là sẽ không có ai làm phiền chúng ta nếu chúng ta ra đi từ sớm.”

“Tình cờ làm sao tôi lại là người thích dậy sớm,” cô nói dối. “Tôi cũng thích tản bộ nữa.”

“Vậy sáu giờ nhé?”

“Sáu giờ,” cô lặp lại, đứng lên khỏi ghế. “Tôi phải vào trong thôi... sự vắng mặt của tôi sẽ sớm bị phát hiện. Tuy nhiên tôi cảm thấy khỏe hơn rồi. Cảm ơn lời mời của ngài.” Cô cho phép mình gửi đến Kendall một nụ cười tán tỉnh. “Và cảm ơn ngài đã chia sẻ hàng hiên với tôi.”

Khi đã bước hẳn vào trong, cô nhắm mắt lại và thở phào nhẹ nhõm. Đó là một sự khởi đầu suôn sẻ, và việc thu hút sự chú ý của Kendall dễ hơn rất nhiều so với dự tính của cô. Với đôi chút may mắn, cộng thêm sự giúp đỡ của ba cô bạn, có thể cô sẽ tóm được một quý ông, và khi đó mọi chuyện sẽ ổn thỏa.

Chương 7

Khi buổi giao lưu sau bữa tối kết thúc, hầu hết khách khứa bắt đầu lui về nghỉ ngơi. Annabelle bước qua cánh cửa phòng khách thì thấy hội ba cô bạn đang đứng đợi mình. Mỉm cười với những khuôn mặt rạng ngời hy vọng, cô đi cùng họ vào một góc tường nơi bốn người có thể trao đổi riêng vài câu với nhau.

“Sao?” Lillian hỏi.

“Hai mẹ con tôi sẽ tản bộ cùng ngài Kendall vào sáng sớm mai,” Annabelle nói.

“Một mình?”

“Một mình,” Annabelle xác nhận. “Thực ra thì bọn tôi định gặp nhau vào lúc rạng sáng để tránh bị bè lũ săn chông kia soi mói.”

Nếu đang ở chỗ kín đáo riêng tư thì cả bọn đã kêu ré lên. Thế nhưng họ chỉ trao đổi những nụ cười chiến thắng, Daisy còn hồ hởi nhip chân theo một điệu nhảy ăn mừng thắng lợi.

“Anh ta th...thế nào?” Evie hỏi.

“Nhút nhát, nhưng dễ chịu,” Annabelle đáp. “Và anh ta có vẻ cũng có khiếu hài hước, điều mà tôi đã không dám hy vọng.”

“Tất cả, và cả răng nữa,” Lillian la lên.

“Cô đã đúng về chuyện anh ta dễ bị hoảng loạn,” Annabelle tiếp. “Tôi chắc Kendall sẽ không thấy hấp dẫn trước một phụ nữ mạnh mẽ. Anh ta cẩn trọng, ăn nói nhẹ nhàng. Tôi sẽ cố tỏ ra e ấp, mặc dù chắc là tôi sẽ bị lương tâm cắn rứt vì mảnh khóc này mất.”

“Mọi phụ nữ đều làm thế trong quá trình tìm hiểu, và đàn ông cũng vậy,”

Lillian nói thẳng toẹt. “Chúng ta cố gắng che giấu khiếm khuyết và nói những điều ta nghĩ đối phương muốn nghe. Chúng ta giả vờ là mình luôn đáng yêu và ngoan ngoãn, cũng chẳng thấy phiền với những thói quen gớm ghiếc của người kia. Và rồi sau lễ cưới, chúng ta vỡ mộng.”

“Tuy thế, tôi không nghĩ đàn ông phải giả vờ nhiều như phụ nữ,” Annabelle đáp. “Một gã béo núc, hoặc có hàm răng vàng khè, hoặc hơi ngu ngốc vẫn là miếng mồi ngon nếu gã là một quý ông có chút tiền của. Còn phụ nữ thì bị kìm kẹp bởi nhiều chuẩn mực cao hơn thế.”

“Đó là lý do tất cả tội mình chẳng được ai ng...ngó ng...ngàng đến,” Evie nói.

“Sẽ không lâu nữa đâu,” Annabelle mỉm cười hứa chắc.

Di Florence của Evie bước ra từ phòng khiêu vũ, trông giống hết mực phù thủy trong cái váy đen sì không che nổi nước da tái nhợt của bà ta. Hầu như chẳng có nét tương đồng nào giữa Evie - người có khuôn mặt tròn trịa, mái tóc đỏ rực và làn da lấm tấm tàn nhang - với bà cẩu cảnh nhỏ thó kia. “Evangeline,” bà ta giật giọng, ném cho cả nhóm một cái nhìn bất bình rồi ra hiệu cho cô cháu gái. “Tôi đã cảnh báo cô là không được biến mất như thế... tôi đã phải đi khắp nơi tìm cô ít nhất là cả mười phút rồi đấy, và tôi không nhớ mình đã cho phép cô đi gặp bạn. Và tất cả mấy cô gái đi cùng cô này...” Rít lên giận dữ, di Florence hiên ngang đi về phía cầu thang chính, trong lúc đó Evie thở dài và bước vội theo bà ta. Vì mọi người đang dõi theo nên Evie chấp tay sau lưng và vẫy ngón tay để chào tạm biệt.

“Evie nói gia đình cô ấy rất giàu,” Daisy nhận xét. “Nhưng cô ấy cũng nói tất cả bọn họ đều không hạnh phúc, không ai cả. Tôi tự hỏi tại sao?”

“Tiền thừa kế,” Lillian nói. “Cha nói, để khiến một người nhận ra những thứ họ không có thì chẳng gì tốt hơn là cả cuộc đời sống trong sung túc.” Rồi cô khoác tay Daisy. “Đi thôi em gái, trước khi mẹ nhận ra chúng ta đã bóc hơi.” Cô liếc qua Annabelle với một nụ cười dò hỏi. “Cô sẽ đi bộ cùng bọn tôi chứ Annabelle?”

“Không, cảm ơn. Mẹ tôi sẽ gặp tôi dưới chân cầu thang sau vài phút nữa.”

“Vây thì chúc ngủ ngon.” Đôi mắt đen của Lillian sáng lên khi cô nói thêm,

“Sáng mai chắc bọn tôi chưa dậy thì cô đã ra ngoài tản bộ với Kendall rồi. Tôi sẽ chờ bản báo cáo hoàn chỉnh vào bữa ăn sáng.”

Annabelle vui vẻ vẫy tay chào và nhìn hai chị em đi khuất. Sau đó cô thơ thẩn đi về phía cầu thang chính và dừng lại ở chỗ tối nơi chân cầu trúc vòng cung. Có lẽ Philippa, như thường lệ, đang nói chuyện tràn giang đại hải trong phòng khách. Tuy nhiên, Annabelle không ngại phải chờ đợi. Tâm trí cô bị choán đầy bởi những suy tính, từ những câu mở đầu sao cho Kendall thích thú trong buổi dạo mát ngày mai cho đến việc làm thế nào duy trì được sự chú ý của anh ta, bất chấp rất nhiều cô gái khác sẽ truy đuổi anh ta suốt vài tuần sắp tới.

Nếu cô đủ khéo léo để làm ngài Kendall thích, và nếu ba cô bạn thành công trong kế hoạch gài bẫy của họ, thì chuyện gì sẽ xảy ra khi làm vợ một người đàn ông như thế? Linh tính mách bảo cô sẽ không yêu ai đó giống Kendall, nhưng cô thề sẽ làm mọi thứ có thể để trở thành vợ tốt của anh ta. Và chắc chắn đến một lúc nào đó cô sẽ thực sự quan tâm đến anh ta. Cuộc hôn nhân với Kendall có thể sẽ rất dễ chịu. Cô sẽ sống thoải mái sung túc và không bao giờ phải lo lắng về chuyện ăn có đủ no hay không nữa. Và quan trọng hơn cả, tương lai của Jeremy có thể được bảo đảm, và mẹ cô sẽ không bao giờ phải chịu đựng những trò bệnh hoạn của lão Hodgeham thêm một lần nào nữa.

Những bước chân nặng nề của ai đó đang đi xuống cầu thang. Đứng tựa vào thành cầu thang, Annabelle ngược mắt lên nhìn với nụ cười mơ hồ, và đột nhiên, cô cứng người lại. Không thể tin nổi, cô thấy mình đang đứng trước một khuôn mặt béo ú bị phủ bởi một lọn tóc xám bạc lủng lẳng. Lão Hodgeham sao? Nhưng không thể như thế được!

Lão dừng lại ở chân cầu thang và cúi chào cô cho có, vẻ tự mãn không chịu nổi. Khi Annabelle trân trối nhìn vào đôi mắt xanh lạnh lẽo của Hodgeham, thức ăn cô dùng lúc này có vẻ đã dòn lại thành một quả bóng và nảy tung tung trong bụng.

Tại sao lão có thể ở đây cơ chứ? Tại sao cô không thấy lão sớm hơn? Rồi cô nghĩ đến mẹ, chỉ chút nữa thôi bà sẽ đến gặp cô ở chỗ này, và ngay lập tức cô giận điên lên. Lão già láo xược thô bỉ, kẻ tự xưng là nhà hảo tâm của mẹ con cô và bắt mẹ cô thuận theo những trò kinh tởm của lão để đổi lấy một nhúm tiền còm, giờ lại đến hành hạ họ vào cái thời điểm tồi tệ nhất. Không

có gì làm Philippa khô sở hơn là sự hiện diện của lão Hodgeham ở buổi tiệc này. Bất cứ lúc nào lão cũng có thể tiết lộ mối quan hệ với bà, lão có thể hủy hoại họ dễ dàng và họ thì không có cách nào để bịt miệng lão cả.

“Sao thế nhỉ tiểu thư Peyton,” Hodgeham thì thầm, bản mặt phúng phính của lão chuyển sang đỏ hồng vì vẻ vui thích ác ý. “Trùng hợp làm sao khi cô là vị khách đầu tiên ta chạm mặt ở Stony Cross.”

Cảm giác buồn nôn ớn lạnh tràn qua Annabelle khi cô ép mình nhìn thẳng vào lão. Cô cố che giấu mọi cảm xúc trên mặt, nhưng Hodgeham nhe răng cười ranh mãnh, có vẻ đã nhận ra nỗi sợ hãi thù địch đang nhấn chìm cô. “Sau chuyến đi mỗi mệ từ London,” lão tiếp tục, “ta chọn ăn tối trong phòng. Rất tiếc vì không được gặp cô sớm hơn. Tuy nhiên, những tuần kế tiếp sẽ có rất nhiều cơ hội cho chúng ta thăm viếng nhau. Ta đoán là bà mẹ quýên rữ của cô cũng ở đây phải không?”

Annabelle sẽ đánh đổi mọi thứ để có thể trả lời “không”. Tim cô đập nhanh đến nỗi khiến cô khó thở... cố dần cơn dồn dập không dứt trong lồng ngực, cô vắt óc để suy nghĩ và đáp trả. “Đừng có đến gần bà ấy,” cô nói, ngạc nhiên khi thấy giọng mình vẫn đều đều. “Đừng có bắt chuyện với bà ấy.”

“À, tiểu thư Peyton, cô đang làm tổn thương ta đấy... Ta, người bạn duy nhất của gia đình cô trong những thời điểm khó khăn khi những người khác đã rời bỏ các người.”

Cô đứng bất động trừng mắt nhìn lão, như thể đang mặt đối mặt với một con rắn độc sắp sửa cắn phập xuống.

“Một sự trùng hợp đáng ăn mừng, phải không, khi chúng ta gặp nhau trong cùng một bữa tiệc ấy mà,” Hodgeham hỏi. Lão cười không thành tiếng, sự chuyển động của cơ thể khiến mái tóc bóng nhờn trải ngược ra sau của lão rũ xuống trước cái trán thấp tè. Lão đưa lòng bàn tay béo ụ hất nó lên. “Số mệnh quả thực đã mỉm cười với ta, khi cho ta gần gũi một phụ nữ ta hết sức quý trọng.”

“Không có sự gần gũi nào giữa ông và mẹ tôi cả.” Annabelle nói, siết chặt nắm tay để ngăn nó đập vào bản mặt hả hê của lão. “Tôi cảnh cáo ông, thưa ông, nếu ông làm phiền bà dưới bất kỳ hình thức nào...”

“Cô gái thân mến ơi, cô nghĩ ta đang ám chỉ Philippa sao? Cô khiêm tốn quá. Ta muốn nói tới cô kia, Annabelle. Ta ngưỡng mộ cô đã lâu. Thật ra là khao khát được biểu lộ cảm xúc tự nhiên của ta đối với cô. Bây giờ có vẻ như số mệnh đã cho chúng ta cơ hội hoàn hảo để thân thiết hơn với nhau thì phải.”

“Tôi thà ngủ với một con rắn còn hơn,” Annabelle lạnh lẽo đáp, nhưng có chút ngập ngừng trong giọng cô, và lão cười nhạt trước sự ngập ngừng đó.

“Tất nhiên lúc đầu cô sẽ phản đối. Loại con gái như cô luôn làm vậy. Nhưng rồi cô sẽ làm những việc đúng đắn... những việc khôn ngoan... và cô sẽ thấy những lợi ích mình được hưởng khi trở thành bạn ta. Ta có thể là một người bạn đáng giá đấy, cưng ạ. Và nếu cô làm ta hài lòng, ta sẽ thưởng cho cô thật hậu hĩnh.”

Annabelle tuyệt vọng cố nghĩ ra một cách nào đó để triệt tiêu mọi hy vọng biến cô thành nhân tình của lão. Nỗi sợ khi biết mình đang xâm phạm lãnh địa của một người đàn ông khác có vẻ là cách duy nhất giữ Hodgeham tránh xa cô. Annabelle ép cho miệng mình nặn ra một nụ cười nhạt báng. “Bộ tôi có vẻ cần cái gọi là tình bạn của ông lắm sao?” Cô vừa hỏi vừa mân mê những nếp gấp trên bộ váy mới. “Ông làm rồi. Tôi đã có một người bảo vệ, hào phóng hơn ông rất nhiều. Bởi vậy, tốt hơn hết ông nên để tôi, và mẹ tôi, yên ổn tuyệt đối. Nếu không ông sẽ phải trả lời anh ấy vài câu đấy.”

Cô thấy một chuỗi cảm xúc trên mặt lão Hodgeham, bắt đầu là hoài nghi, rồi đến giận dữ, giờ chuyển sang ngờ vực. “Hắn là ai?”

“Tại sao tôi phải nói cho ông biết nhỉ,” Annabelle hỏi với nụ cười lạnh lùng. “Tôi thích để ông suy đoán hơn.”

“Cô đang nói dối, con chó cái láu cá.”

“Cứ tin là vậy đi nếu ông thích,” cô thì thầm.

Bàn tay mập mạp của Hodgeham cuộn tròn như thể hắn sắp tóm lấy cô và lắc cho đến khi cô chịu thú nhận thì thôi. Nhưng không, lão xét đoán cô trong khi mạch máu nổi lên vằn vện vì giận. “Ta chưa xong với cô đâu,” lão lẩm bẩm, nước bọt lảm lảm trên môi. “Chưa xong đâu,” lão thô lỗ bỏ đi, bực bội đến mức không bày tỏ một cử chỉ nào gọi là lịch sự.

Annabelle như hóa đá. Con thình nộ của cô vụt tắt, để lại cảm giác lo âu nhưc nhối đang thành hình tận trong xương tủy. Liệu cô nói vậy đã đủ để giữ lão Hodgeham tránh xa chưa? Chưa, đấy chỉ là giải pháp tạm thời. Trong những ngày sắp tới lão sẽ chú tâm quan sát cô, dò xét từng lời nói và hành động để xác định liệu cô có nói dối về chuyện tìm được người bảo trợ hay không. Và lão sẽ bày ra đủ trò dọa, những lời nói cay độc nhằm băm nhuyễn dây thần kinh của cô. Nhưng bất kể có thế nào, cô cũng không thể cho phép lão tiết lộ mối quan hệ giữa lão với mẹ cô. Điều đó sẽ giết chết Philippa, và chắc chắn cũng hủy hoại luôn mọi cơ hội kết hôn của Annabelle.

Tâm trí cô quay cuồng với những suy nghĩ ráo riết, và cô cứ đứng bất động căng thẳng như thế cho đến khi một giọng nói lặng lẽ vang lên khiến cô gằn như giật bản người.

“Thú vị nhỉ. Em và Hodgeham tranh luận chuyện gì thế?”

Mặt trắng bệch, Annabelle quay lại đối diện với Simon Hunt, người vừa êm ái tiếp cận cô như một con mèo. Vai anh che hết ánh sáng tỏa ra từ phòng khách. Với vẻ điềm tĩnh tuyệt đối, nom anh còn nguy hiểm hơn cả lão Hodgeham.

“Ông đã nghe thấy những gì?” Annabelle buột miệng, thềm chửi rủa khi nhận thấy sự phòng vệ trong giọng mình.

“Không có gì,” anh êm ái đáp. “Tôi chỉ thấy mặt em lúc hai người nói chuyện. Rõ ràng em đang tức giận về chuyện gì đó.”

“Tôi không tức giận. Ông hiểu sai nét mặt của tôi rồi, ông Hunt.”

Anh lắc đầu và làm cô choáng váng khi bất ngờ chạm đầu ngón tay mình vào gằn cổ tay cô, nơi không bị găng tay che phủ. “Em chuyển sang lồm đóm mỗi khi giận dữ.” Nhìn xuống, Annabelle thấy những nốt màu hồng nhạt trên da, nó thường như vậy những lúc cô căng thẳng.

Một dòng điện xuyên khắp người cô ở nơi đầu ngón tay anh sượt qua, và cô lùi xa khỏi anh.

“Em đang gặp rắc rối sao, Annabelle?” Hunt dịu dàng hỏi.

Anh không có quyền hỏi với vẻ dịu dàng, gần như là quan tâm kiểu ấy... như thể anh là người cô sẽ tìm kiếm sự giúp đỡ... như thể cô sẽ cho phép bản thân cô làm vậy thật.

“Ông thích như thế phải không?” cô vặn lại. “Bất kỳ tình trạng khó xử nào của tôi đều làm ông vui thích vô cùng, rồi ông có thể bước đến với một lời đề nghị giúp đỡ và lợi dụng tình huống đó.”

Mắt anh nheo lại và chăm chú nhìn cô. “Em cần sự giúp đỡ như thế nào?”

“Không gì cả từ ông,” cô cộc cằn khẳng định. “Và đừng gọi tên tôi. Tôi sẽ rất biết ơn nếu ông xưng hô cho thích hợp kể từ lúc này, hoặc tốt hơn hết là đừng nói gì với tôi cả.” Không thể chịu đựng cái nhìn dò xét của anh thêm nữa, cô bước đi. “Bây giờ nếu ông thứ lỗi... tôi phải đi tìm mẹ tôi.”

Từ từ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn trang điểm, bà Philippa dăm dăm nhìn Annabelle với gương mặt tái mét. Annabelle đã đợi cho đến khi họ ở riêng trong phòng rồi mới nói cho Philippa biết cái tin sét đánh ấy. Có lẽ mẹ cô phải mất hơn một phút mới tiêu hóa được cái tin rằng gã đàn ông bà ghé thăm và khiếp sợ nhất cũng là khách mời ở Stony Cross này. Annabelle đã thầm mong mẹ cô sẽ khóc, nhưng bà Philippa khiến cô bất ngờ khi nghiêng đầu sang một bên và nhìn trần trời vào góc phòng tối om với điệu cười kỳ quặc chán nản. Đó là điệu cười mà Annabelle chưa từng thấy trước đây, là sự đau xót dị thường ám chỉ rằng cố gắng thay đổi tình hình cũng không ích gì, vì số mệnh lúc nào cũng có cách của nó.

“Mẹ con mình sẽ rời Stony Cross chẳng?” Annabelle thì thầm. “Chúng ta có thể trở về London ngay lập tức.”

Câu hỏi lơ lửng trong không khí được khoảng vài phút. Khi Philippa trả lời, giọng bà nghe thật trầm ngâm và mù mịt. “Nếu chúng ta làm thế, việc hôn nhân của con sẽ không còn mấy may hy vọng nào nữa. Không... lựa chọn duy nhất của chúng ta là để mọi chuyện tự nhiên. Chúng ta sẽ tản bộ với ngài Kendall vào sáng ngày mai, mẹ sẽ không cho phép Hodgeham hủy hoại cơ hội của con với cậu ta.”

“Lão sẽ là nguồn gốc của những rắc rối triền miên,” Annabelle lặng lẽ nói. “Nếu chúng ta không trở lại thành phố thì nơi đây sẽ biến thành một cơn ác mộng.”

Philippa quay đầu nhìn cô, vẫn giữ nguyên cái điệu cười khó chịu ấy. “Con yêu, nếu con không tìm ra một ai đó để kết hôn thì khi chúng ta trở lại London, cơn ác mộng thật sự mới bắt đầu.”

Chương 8

Bị nổi lo lắng hành hạ, Annabelle chỉ ngủ được chừng hai hay ba tiếng. Đến sáng, khi cô thức dậy, mắt cô thâm quầng còn mặt thì trắng bệch ử rữ. “Chết tiệt,” cô lẩm bẩm, vò một cái khăn trong nước lạnh và đắp lên mặt. “Thế này thì không ăn thua rồi. Sáng nay ngó mình như bà già trăm tuổi vậy.”

“Con yêu, con nói gì vậy?” giọng gái ngủ của mẹ cô vang lên. Bà Philippa đang đứng sau cô, khoác chiếc áo choàng sờn rách và đi đôi dép lê cũ mèm.

“Không có gì đâu mẹ. Con chỉ nói vớ vẩn thôi,” Annabelle chà mặt thật kỹ mong tạo được chút màu sắc trên má. “Tối qua con ngủ không ngon lắm.”

Bước đến cạnh con gái, bà Philippa nhìn cô kỹ hơn. “Nhìn con khá mệt mỏi. Mẹ sẽ gọi người mang trà tới.”

“Một ấm to mẹ nhé,” Annabelle nói. Săm soi đôi mắt đỏ ngầu trong gương, cô nói thêm, “Hai ấm ạ.”

Philippa mỉm cười thông cảm. “Chúng ta sẽ mặc gì khi tản bộ với ngài Kendall?”

Annabelle giữ tấm khăn trước khi treo nó lên giá rửa mặt. “Váy cũ của chúng ta, con nghĩ thế, vì đường rừng có thể có vài đoạn khá lầy lội. Nhưng chúng ta có thể choàng thêm khăn lụa mới mượn của Lillian và Daisy.”

Sau khi rót một tách trà nghi ngút khói và cắn vùi vài miếng thịt đông được người hầu mang lên từ tầng dưới, Annabelle hoàn tất việc trang điểm. Cô ngắm mình trong gương. Tấm khăn lụa màu xanh ngọc quấn quanh thân trên che đi phần áo màu bánh mật sờn rách bên dưới. Và chiếc mũ rộng vành cũng mượn của chị em nhà Bowman thì tuyệt vời, lớp vải lót xanh tím nhạt làm nổi bật lên màu xanh da trời trong mắt cô.

Uể oải ngáp dài, Annabelle đi cùng Philippa ra hàng hiên sau lâu đài. Giờ này khá sớm nên hầu hết khách khứa ở Stony Cross vẫn còn say giấc nồng.

Chỉ vài ba quý ông định ra ngoài câu cá mới ráng dậy sớm. Một nhóm nam giới đang ăn sáng ở dãy bàn phía ngoài trong lúc người hầu đứng đợi gần đó, tay cầm cần câu và giỏ đựng cá. Đột nhiên, khung cảnh thanh bình bị xé toạc bởi tiếng la hét chói tai mà không ai ngờ được lại nghe thấy vào cái giờ này.

“Trời ơi,” cô nghe mẹ mình kêu lên. Theo hướng nhìn của bà, Annabelle ngược lên đầu kia của hàng hiên, nơi nhôn nháo một đám những cô gái đang nói cười, la hét, làm dáng điên loạn. Họ đang bủa vây một cái gì đó chưa ai nhìn ra giữa đám “quần ngư tranh thực” ấy. “Bọn họ ở đây làm gì thế nhỉ?” bà Philippa hoang mang hỏi.

Annabelle thở dài, trả lời vẻ cam chịu, “Một cuộc đi săn sáng sớm, con nghĩ là vậy.”

Miệng bà Philippa trễ xuống khi chăm chú quan sát đám người ồn ào, “Con không định nói... con nghĩ là ngài Kendall tội nghiệp đang bị kẹt giữa cái đám đó à?”

Annabelle gật đầu. “Và cứ nhìn cái cảnh kia thì anh ta sẽ không còn lại gì nhiều khi bọn họ xong việc.”

“Nhưng... nhưng ngài Kendall đã sắp xếp đi tản bộ với con cơ mà,” bà Philippa phản đối. “Mình con thôi, và mẹ là người giám sát.”

Vài cô gái nhận ra Annabelle đứng ở đầu kia hàng hiên, thế là họ càng vây chặt lấy con môi như thể muốn che khuất anh ta khỏi tầm nhìn của mẹ con cô. Annabelle khẽ lắc đầu. Hoặc là Kendall đã ngu ngốc đến mức kể cho ai đó nghe về kế hoạch của họ, hoặc là con khát chồng này đã điên cuồng đến độ anh ta không thể ra khỏi phòng mà không thu hút cả một đám đông phụ nữ, bất kể giờ giấc thế nào.

“Này, đừng có đứng ngây ra đấy,” bà Philippa thúc giục. “Tham gia nhóm đó đi, và cô thu hút sự chú ý của anh ta.”

Annabelle liếc bà vẻ ngờ vực. “Một vài cô gái đằng ấy nhìn có vẻ hoang dã. Con ghét bị cắn lăm.”

Bị phân tâm bởi tiếng cười khùng khục vang lên gần đó, cô quay đầu tìm nơi phát ra âm thanh đó. Đúng như cô đoán, Simon Hunt đang tựa người vào bao

lơn khoan khoái nhấp cà phê, chiếc tách sứ gần như lọt thỏm trong bàn tay to lớn của anh. Anh bận một bộ đồ thô kệch giống những người khác đi câu ở đây, may bằng vải tuýt và vải sợi thô dệt chéo, bên trong là chiếc áo sơ mi vải lanh hơi cũ để hở cổ. Anh nhìn trêu chọc trong mắt anh cho thấy rõ ràng là anh rất thích thú với tình huống trước mắt mình.

Không kịp cân nhắc xem nên phản ứng thế nào cho khôn ngoan thì Annabelle đã thấy mình tiến lại gần chỗ anh. Đứng cách anh vài bước chân, cô chống hai khuỷu tay lên bao lơn và ngắm nhìn buổi sáng mờ ảo. Hunt thì quay lưng lại, đối mặt với bức tường của lâu đài.

Cảm thấy cần phải chọc thủng sự tự tin đáng ghét của anh, Annabelle thì thầm, “Ngài Kendall và ngài Westcliff không phải là những người độc thân duy nhất ở Stony Cross, ông Hunt. Ai đó sẽ thắc mắc tại sao ông không bị truy đuổi giống thế.”

“Rõ ràng rồi,” anh thản nhiên nói, đưa tách lên môi uống cạn. “Tôi không phải quý tộc, và tôi sẽ là một ông chồng quý sứ.” Anh liếc xéo cô. “Còn về phần em... mặc dù rất thông cảm với động cơ của em nhưng tôi vẫn phải khuyên em đừng đùa cợt với Kendall.”

“*Động cơ* của tôi?” Annabelle nhắc lại, ngay lập tức cảm thấy khó chịu vì câu nói đó. “Ông định nghĩa thế nào là động cơ của tôi vậy ông Hunt?”

“Sao nào, tất nhiên là vì chính bản thân em,” anh nhẹ nhàng nói. “Em muốn những điều tốt nhất cho Annabelle Peyton. Nhưng Kendall không thuộc danh mục đó. Quan hệ giữa em và anh ta sẽ là một thảm họa.”

Cô quay đầu nhìn anh trân trối với đôi mắt sắc lạnh như dao, “Tại sao?”

“Vì anh ta quá tốt với em,” Hunt nhe răng cười trước nét mặt của cô. “Tôi nói vậy không có ý xúc phạm em đâu. Tôi sẽ không thích em nhiều như thế này nếu em là một cô gái tốt. Mà đằng nào thì em cũng không thích hợp với Kendall, mà giá trị sử dụng của anh ta với em cũng không nhiều. Em sẽ chà đạp lên anh ta cho đến khi tâm hồn quý tộc của anh ta chỉ còn là một nhúm rúm rỏ dưới chân em.”

Annabelle ngửa ngáy muốn được dập tắt ngay cái điệu cười trịch thượng trên mặt anh - cô, người chưa bao giờ nghĩ đến việc làm đau bất kỳ ai. Cơn giận

của cô hầu như không nguôi đi chút nào dù những điều anh nói là đúng. Cô biết khá rõ là mình quá mạnh mẽ đối với một người dễ bảo và bất thiệp như Kendall. Nhưng đó không phải là việc của Simon Hunt... và Hunt hay bất kỳ gã đàn ông nào khác cũng đâu định đưa ra lựa chọn nào tốt hơn cho cô!

“Ông Hunt ạ,” giọng cô ngọt ngào nhưng ánh mắt thì hằn học, “sao ông không đi đi và...”

“Tiểu thư Peyton!” Một tiếng kêu yếu ớt cách đó khá xa vang lên, và Annabelle thấy ngài Kendall đã thoát khỏi đám con gái. Trông anh ta có vẻ bối rối và gần như bực bội khi mở đường đến chỗ cô. “Chào buổi sáng, tiểu thư Peyton.” Anh ta ngừng lại chỉnh cà vạt và sửa gọng kính cong vẹo. “Có vẻ chúng ta không phải là những người duy nhất có ý định tản bộ sáng nay.” Trao cho Annabelle một cái liếc mắt ngượng ngùng, anh ta hỏi, “Chúng ta vẫn sẽ đi chứ?”

Annabelle lưỡng lự, trong lòng thầm rên rỉ. Cô sẽ không đạt được gì nhiều từ buổi tản bộ với Kendall khi mà có ít nhất hai tá phụ nữ bám theo sát gót thế kia. Giữa một đám toàn những cái loa phóng thanh di động thì người ta chỉ có thể dùng thần giao cách cảm mà trò chuyện. Mặt khác, cô cũng không thể từ chối lời mời của Kendall... chỉ một biểu hiện khước từ nhỏ nhất thôi cũng đủ khiến anh ta bối rối, và kết quả là có thể anh ta sẽ không dám mời thêm lần nào nữa.

Cô cười rạng rỡ, “Tôi rất vui được nhận lời, thưa ngài.”

“Tuyệt vời. Có một số loài động thực vật kỳ thú mà tôi rất muốn chỉ cho cô. Là một người làm vườn nghiệp dư, tôi đã nghiên cứu tỉ mỉ về hệ sinh thái nguyên sinh ở Hampshire...”

Những từ tiếp theo của Kendall bị nuốt trọn bởi hàng chục cô gái nhiệt tình vây quanh anh ta.

“Em yêu cây cỏ lắm,” một trong số họ thổ lộ. “Cây nào em cũng thấy vô cùng quyến rũ hết.”

“Và những hoạt động ngoài trời sẽ kém hấp dẫn biết bao nếu không có cây cối,” một cô gái khác nhiệt tình nói thêm.

“Ôi, ngài Kendall,” cô khác nài nỉ. “Xin ngài giải thích sự khác nhau giữa quần thể thực vật và quần thể động vật...”

Đám đông kéo Kendall đi xa như thể anh ta đang bị một dòng chảy mạnh mẽ cuốn ra biển. Philippa liếc nhìn đi với họ, quyết tâm theo sát vì lợi ích của Annabelle. “Có lẽ con gái tôi quá khiêm tốn nên không kể cho ngài biết mối quan hệ thân thiết của nó với thiên nhiên...” bà nói với Kendall.

Kendall ném một cái nhìn tuyệt vọng ra sau lưng trong lúc bị thúc mạnh về phía bậc tam cấp. “Tiểu thư Peyton?”

“Tôi đến đây,” Annabelle trả lời, khum bàn tay lên miệng để tăng âm lượng.

Nếu Kendall có đáp lại đi nữa thì cô cũng chẳng thể nghe được.

Simon Hunt uể oải đặt chiếc tách đã uống hết của mình xuống cái bàn gần nhất và thì thầm điều gì đó với người hầu đang cầm cần câu. Người hầu gật đầu lui đi, còn Hunt bước đến cạnh Annabelle. Cô sững người khi thấy anh đang sóng bước bên cạnh.

“Ông đang làm gì vậy?”

Hunt thoải mái thọc tay vào túi áo khoác đi câu. “Tôi sẽ đi với em. Trời có sập ở dòng suối nhiều cá hồi thì cũng không thú vị bằng phân nửa việc xem em tranh giành sự quan tâm của Kendall. Bên cạnh đó, kiến thức về thực vật của tôi cũng còn nhiều lỗ hổng quá. Biết đâu tôi lại học hỏi được vài điều.”

Cố kìm nén một câu trả đũa nóng nảy, Annabelle cương quyết bước theo Kendall và đoàn tùy tùng của anh ta. Họ xuống bậc thang và đi thẳng vào rừng, nơi những cây sồi mọc lên trên một rừng rong rêu, dương xỉ, địa y dày đặc. Lúc đầu Annabelle phớt lờ sự hiện diện của Simon Hunt và lạnh lùng sải bước theo sau đám đông đeo bám Kendall. Anh ta đang phải vận sức rất nhiều vì bị buộc phải giúp hết cô này đến cô khác bước qua những thứ có vẻ như là chướng ngại vật cồng kềnh. Một cái cây bị đổ có đường kính không lớn hơn bắp tay Annabelle bỗng biến thành một trở ngại mà ai nấy đều cần Kendall giúp sức. Cô nào cô nấy đua nhau yếu ớt cho đến khi một đồng đội tội nghiệp của họ - có lẽ là người cuối cùng Kendall phải đưa qua cái cây giả vờ khiếp sợ kêu ré lên và ôm choàng lấy cổ anh ta.

Xa xa đằng sau, Annabelle từ chối cầm tay Simon Hunt khi anh định giúp cô và tự mình bước qua khúc cây. Anh khẽ cười khi nhìn thấy vẻ mặt cương quyết của cô. “Thế mà tôi đã hy vọng giờ em chen được lên trước cái đoàn người kia rồi chứ.”

Cô bĩu môi mĩa mai, “Tôi không thèm lãng phí sức lực cho việc tranh giành với cái nhóm dở hơi đó. Tôi sẽ đợi đến lúc khả dĩ hơn để lôi kéo sự chú ý của Kendall.”

“Anh ta đã chú ý đến em rồi. Nếu không thì hẳn anh ta bị mù. Câu hỏi đặt ra là tại sao em lại nghĩ mình sẽ may mắn nhận được lời cầu hôn từ Kendall, khi mà em đã không thể xoay sở úp sọt được gã nào trong suốt hai năm tôi biết em nhỉ.”

“Vì tôi đã vạch ra một kế hoạch,” cô quả quyết.

“Là gì?”

Cô ném cho anh cái nhìn giễu cợt. “Làm như tôi sẽ kể cho ông nghe ấy.”

“Tôi hy vọng kế hoạch đó sẽ quý quyết và đôi trá,” Hunt sầm mặt. “Trò tiếp cận nữ tính của em không mấy hiệu quả đâu.”

“Chỉ vì tôi không có của hồi môn chứ gì,” Annabelle phản kích. “Nếu tôi có tiền thì tôi đã kết hôn từ lâu lắm rồi.”

“Tôi có tiền.” Anh nói, dường như thực lòng muốn giúp cô. “Em cần bao nhiêu?”

Annabelle liếc anh về mĩa mai, “Tôi biết ông sẽ đòi cái gì đổi lại rồi, ông Hunt, nên tôi có thể yên tâm nói là tôi không muốn một xu nào của ông hết.”

“Thật vui khi nghe nói em còn biết phán đoán sáng suốt về người em đang đi cùng,” Hunt với tay giữ một nhánh cây giúp cô. “Tôi đã nghe loáng thoáng một tin đồn trái ngược, và tôi mừng vì nó không phải là sự thật.”

“Tin đồn ư?” Annabelle khựng lại giữa đường, quay sang nhìn thẳng vào anh. “Về tôi? Người ta có thể nói gì về tôi?”

Hunt im lặng quan sát nét mặt lo sợ của cô trong lúc cô suy nghĩ.

“Phán đoán sáng suốt...” cô lầm bầm. “Về người tôi đi cùng?... Có phải nó ám chỉ tôi đã có vài hành vi không đúng đắn...” Cô im bật khi gương mặt đỏ như tôm luộc phát buồn nôn của lão Hodgeham chạy qua tâm trí. Hunt đã nhận thấy sự chuyển đổi màu sắc chóng vánh trên má cô và dấu lõm nhỏ tí giữa cặp chân mày. Annabelle lạnh lùng nhìn anh rồi quay đi, bước chân của cô đều đặn và nặng nề trên con đường đầy lá.

Hunt bắt kịp cô, trong lúc giọng nói đằng xa của Kendall trôi ngược về phía họ, giảng giải về những loài cây họ đi ngang qua cho những thính giả khát khao tri thức. Lan quý hiếm... hoa dại màu vàng... đủ mọi loại nấm. Cứ vài phút bài giảng lại bị ngắt quãng bởi những tiếng trầm trồ thán phục từ đám khán giả say mê của Kendall. “... Những cây trông thấp hơn,” Kendall tạm ngưng để chỉ tay vào bụi rêu và địa y bọc dưới một cây sồi bất hạnh, “được xếp vào nhóm rêu, và cần điều kiện ẩm để phát triển. Nếu bị tách khỏi môi trường rừng thì chắc chắn chúng sẽ chết trong không...”

“Tôi không làm gì sai cả,” Annabelle nói ngắn gọn, tự hỏi tại sao ý kiến của Hunt lại quan trọng cơ chứ. Tuy vậy, nó khiến cô cảm thấy buồn phiền đủ để thắc mắc ai là người đã nói với anh cái tin đồn đó - và đặc biệt là, nó nói về chuyện gì. Liệu có phải ai đó đã thấy lão Hodgeham ghé nhà cô vào ban đêm hay không? Thật tồi tệ. Không thể nào tự bào chữa trước một tin đồn hủy hoại danh dự như thế. “Và tôi không có gì phải hối hận.”

“Tiếc thật,” Hunt thản nhiên bình luận. “Cảm thấy hối hận là dấu hiệu duy nhất cho thấy em đã làm chuyện gì đó thú vị trong đời.”

“Vậy ông có gì phải hối hận không?”

“Ồ, tôi cũng không có gì phải hối hận.” Một tia sáng ranh mãnh lóe lên trong đôi mắt đen láy của anh. “Không phải là tôi không cố gắng, tất nhiên. Hằng ngày tôi vẫn làm vô số việc với hy vọng sau này có thể hối tiếc vì chúng. Nhưng cho đến giờ... chưa có việc nào như thế cả.”

Bất chấp cảm giác nôn nao trong lòng, Annabelle không thể không bật cười khúc khích. Một cành cây vươn dài chắn ngang lối đi, và cô đưa tay gạt nó đi.

“Cho phép tôi,” Hunt nói rồi đi tới gạt nó sang bên cho cô.

“Cảm ơn ông,” cô bước qua anh, liếc mắt nhìn Kendall và nhóm người đang cách đó khá xa, và bất thành linh cảm thấy đau nhói ở lòng bàn chân. “Á!” Khựng lại, cô giật mạnh vạt váy để tìm ra nguyên nhân.

“Cái gì thế?” Hunt lập tức đến cạnh, đưa bàn tay to lớn đỡ lấy khuỷu tay Annabelle để giữ thăng bằng cho cô.

“Có cái gì đó trong giày làm xước chân tôi.”

“Đề tôi giúp,” vừa nói anh vừa cúi người chạm vào mắt cá chân của cô. Lần đầu tiên có một người đàn ông chạm vào chân mình, Annabelle đỏ mặt.

“Đừng chạm vào chỗ đó,” cô phản đối bằng giọng thì thầm thô bạo, suýt chút nữa thì mất thăng bằng vì cố giật lùi lại. Hunt vẫn không thả tay ra. Để không bị ngã sóng soài, Annabelle buộc phải vịn vai anh. “Ông Hunt...”

“Tôi biết vấn đề là gì rồi,” anh thì thầm. Cô cảm thấy anh giật mạnh dải vải cotton quấn quanh chân cô. “Em giẫm phải một nhánh dương xỉ có gai.” Anh đưa cho cô xem thứ gì đó - một cành cây chi chít gai đâm qua lớp vải trên mu bàn chân cô.

Đỏ mặt dữ dội, Annabelle vẫn bám lấy vai anh để giữ thăng bằng. Vai anh rần rori đến kinh ngạc, lớp nút lót trong áo choàng không hề làm cô cảm thấy mềm hơn khi tì vào phần xương và cơ dẻo dai. Tâm trí choáng váng của cô gặp khó khăn trong việc chấp nhận sự thật là cô đang đứng giữa rừng với tay của Simon Hunt đặt trên mắt cá chân mình.

Nhìn thấy vẻ luống cuống xấu hổ của cô, bỗng nhiên Hunt nhe răng cười. “Vẫn còn vài cái gai nhỏ trong tất của em. Tôi lấy chúng ra luôn nhé?”

“Làm ơn nhanh nhanh giùm tôi,” giọng cô khỏ sở. “Trước khi Kendall quay lại và thấy ông đang đặt tay trên váy tôi.”

Bật cười khùng khục, Hunt cúi đầu làm công việc của mình, khéo léo nhặt hết ra những cái gai còn lại trên tất cô. Trong lúc đó, Annabelle nhìn đăm đăm vào gáy anh, nơi những lọn tóc màu đen loăn xoăn chạm nhẹ vào làn da rám nắng rắn chắc.

Hunt với tay lấy chiếc giày bị tháo ra đặt nó dưới chân cô bằng một cử chỉ hoa mỹ. “Cô bé Lộ Lem chất phác của tôi ơi,” anh vừa nói vừa đứng lên. Khi nhìn lướt qua màu hồng trên má cô, đôi mắt anh lấp lánh vẻ giễu cợt triu mến. “Sao em lại mang đôi giày kỳ cục này mà đi tản bộ trong rừng thế nhỉ? Tôi tưởng em sẽ tinh ý mà chọn một đôi bốt cao đến cổ chân chứ.”

“Tôi không có đôi bốt nào cả,” Annabelle đáp, bực bội vì câu nói ám chỉ mình cạn nghĩ, không biết chọn giày thích hợp để đi dạo. “Đôi cũ của tôi đã nát tươm, mà tôi thì không đủ tiền mua đôi mới.”

Thật bất ngờ, Hunt không lợi dụng tình huống này để chọc ghẹo cô thêm nữa. Mặt anh trở nên điềm tĩnh hơn khi nhìn nhận cô trong giây lát. “Chúng ta bắt kịp những người kia đi thôi,” cuối cùng anh nói. “Có lẽ họ đã khám phá được rất nhiều loại rêu ta chưa từng thấy. Hoặc cầu Chúa phù hộ, một cây nấm.”

Cảm giác căng thẳng tan biến trong lòng ngực Annabelle. “Tôi thì hy vọng có vài cây dương xỉ.”

Anh mỉm cười và với tay đẩy một nhánh cây chắn ngang lối đi. Đánh liều theo sau, Annabelle nhắc váy và cố không nghĩ đến chuyện giờ mà được ngồi ngoài hiên tòa lâu đài bên một khay trà và bánh quy thì thật sung sướng biết mấy. Hai người lên đến đỉnh con dốc thoai thoải và trải ra trước mắt họ là một thảm hoa chuông xanh trải khắp khu rừng đẹp đến mê hoặc. Thật giống như đang lạc trong một giấc mơ, làn sương màu xanh da trời tràn khắp không gian toàn những cây sồi, gỗ dẻ và tần bì cổ thụ. Mùi cây hoa chuông phảng phất khắp nơi, không khí thơm nức hương hoa len căng đầy lòng ngực Annabelle.

Ngừng lại vì một cành cây nữa chặn đường, Annabelle đưa mắt nhìn những hàng cây hoa chuông với sự ngạc nhiên thú vị. “Đáng yêu quá,” cô thì thầm, khuôn mặt sáng bừng trong bóng râm từ những tán cây cổ thụ tỏa xuống.

“Đúng thế.” Nhưng Hunt không nhìn hoa chuông, anh đang ngắm cô, và khi bắt gặp nét mặt của anh, toàn thân cô râm ran như có kiến bò. Trước đây cô đã từng thấy sự ngưỡng mộ trên gương mặt đàn ông, thậm chí cả nét gì đó mà cô cho là nổi khao khát, nhưng chưa bao giờ cô thấy vẻ mặt khiến cô cảm thấy gần gũi đến xao xuyến thế này... như thể anh muốn điều gì đó phức tạp

hơn việc chỉ đơn thuần sử dụng cơ thể cô.

Không thoải mái, cô gạt cành cây ra và đi về phía Kendall lúc này đang nói chuyện với mẹ cô trong khi đám con gái cố nhặt thật nhiều hoa chuông. Những cành hoa bị giẫm đạp toi bời dưới chân những kẻ cướp mỹ miều đang ra sức thu thập chiến lợi phẩm.

Kendall tỏ ra nhẹ nhõm vì sự xuất hiện của Annabelle, và còn dễ chịu hơn nữa vì nụ cười dịu dàng trên khuôn mặt cô. Có vẻ anh ta nghĩ cô sẽ tỏ ý hờn dỗi như hầu hết phụ nữ được mời tản bộ rồi bị bỏ mặc và chen ngang bởi một đám đông phá bình. Dừng lại ở bộ dạng tối tăm của Simon Hunt, ánh mắt Kendall sáng lên và nét mặt thoáng chút ngỡ vực. Hai người đàn ông gật đầu chào nhau, Hunt rất tự tin còn Kendall thì có đôi chút cảnh giác. “Tôi thấy chúng ta thu hút được khá nhiều người tham gia,” Kendall thì thầm.

Annabelle trao cho Kendall nụ cười quyến rũ nhất. “Đương nhiên rồi. Ngài là Pied Pier[6] cơ mà. Ngài đi đâu cũng có người đi theo.”

Anh ta đỏ mặt, tỏ vẻ hài lòng một cách ngớ ngẩn và thì thầm, “Tôi hy vọng cô thích cuộc dạo chơi này, tiểu thư Peyton ạ.”

“Ồ, tôi thích lắm,” cô cam đoan với anh ta. “Mặc dù tôi phải thú nhận là vừa bị vài nhánh dương xỉ đâm trúng.”

Bà Philippa lo lắng thốt lên, “Chúa ơi... con bị thương sao con yêu?”

“Không, không, chuyện vặt thôi ạ,” Annabelle nói ngay. “Chỉ là một vài vết xước. Và lỗi hoàn toàn ở con... con e là mình đã mang nhầm kiềng giày.” Cô duỗi chân ra cho Kendall thấy đôi giày bệt mỏng manh, để lộ đến vài xăng ti mét nơi mắt cá chân thanh mảnh.

Kendall bản thân tặc lưỡi. “Tiểu thư Peyton à, để dạo bộ xuyên khu rừng thì cô cần một thứ chắc chắn hơn đôi giày bệt này.”

“Dĩ nhiên là ngài nói đúng,” Annabelle nhún vai và vẫn mỉm cười. “Tôi thật ngốc vì đã không nhận ra địa hình sẽ rất gồ ghề. Lúc về tôi sẽ cố gắng đi đúng cẩn thận hơn. Nhưng hoa chuông đẹp đến mức tôi nghĩ mình có thể băng qua một hàng dương xỉ đầy gai để chạm vào chúng mất.”

Cúi xuống một cụm hoa chuông lác đác, Kendall ngắt một cành buộc vào dải ruy băng trên chiếc mũ của cô. “Chúng không xanh bằng một nửa màu mắt cô,” anh ta nói. Ánh mắt anh ta rơi xuống nơi mắt cá chân được che đi bởi đường viền của váy. “Cô nên vịn tay tôi khi chúng ta trở về để tránh rủi ro.”

“Cảm ơn ngài.” Annabelle ngược mắt nhìn Kendall đầy ngưỡng mộ. “Tôi sợ là mình đã bỏ lỡ một vài nhận xét của ngài về loài dương xỉ. Ngài vừa nhắc đến... cây tổ diều, phải không?... và tôi thực sự bị mê hoặc...”

Kendall sốt sắng tiếp tục giải thích cặn kẽ từng li từng tí về họ dương xỉ... và sau đó, khi Annabelle có dịp liếc sang hướng Simon Hunt đứng khi này thì thấy anh đã bỏ đi.

Chương 9

“Chúng ta thật sự phải làm chuyện này sao?” Annabelle hỏi có phần ai oán khi bộ tứ ế ẩm rảo bước trên con đường rừng, tay cầm túi tay xách giỏ mây đựng thức ăn. “Tôi cứ tưởng cái trò chơi-Rounders-trong-chiếc-quần-bó chỉ là chuyện giỡn thôi chứ.”

“Nhà Bowman không bao giờ nói giỡn về trò Rounders,” Daisy chấn chỉnh. “Như thế là báng bổ.”

“Cô thích các trò chơi, Annabelle,” Lillian hăm hở nói, “và Rounders là trò hay ho nhất trong tất cả các trò.”

“Tôi thích trò nào chơi trên bàn thôi,” Annabelle phản bác. “Với quần áo tử tế.”

“Quần áo được đánh giá quá cao rồi đấy,” Daisy vui vẻ đáp.

Annabelle học được rằng cái giá của việc có bạn bè là đôi lúc các cá nhân buộc phải chiều theo ý của nhóm ngay cả khi cô ta không muốn thế. Mà đằng nào cũng vậy, sáng nay Annabelle đã thử dụ dỗ Evie về phe mình, không thể tin nổi cô gái này lại thật sự định cởi đồ và chỉ mặc quần chèn ở chốn đông người. Nhưng Evie đã nhất quyết hòa theo kế hoạch của chị em nhà Bowman, dường như xem đây là một phần trong chương trình do cô nàng tự nghĩ ra để giúp bản thân dạn dĩ hơn. “Tôi m...muốn giống họ hơn,” Evie thổ lộ với Annabelle. “Họ quá tự do và liều lĩnh. Họ không sợ gì cả.” Ngắm nhìn gương mặt háo hức của cô bạn, Annabelle chỉ có thể thở dài. “Ôi, thôi được rồi. Tôi đùa rằng sẽ không sao, miễn là đừng ai nhìn thấy. Mặc dù tôi chả hiểu nổi chơi để làm gì nữa.”

“Chắc sẽ rất v...vui,” Evie gợi ý, và Annabelle đáp lại bằng một cái liếc mắt đầy ẩn ý khiến Evie phải phì cười.

Tất nhiên, thời tiết đã quyết định tuyệt đối ủng hộ kế hoạch của chị em nhà Bowman, trời trong xanh, gió hiu hiu. Tay nặng trĩu với túi và giỏ, bốn cô

gái rảo bước trên con đường trũng, hai bên đường cỏ còn ướt sương đêm rải rác những bông gọng vó đỏ rực và violet tím ngắt.

“Đề mắt tìm cái giếng ước đi mọi người,” Lillian mau lẹ nói. “Chúng ta sẽ băng ngang cánh đồng bên kia đường rồi xuyên qua khu rừng. Trên đỉnh đồi có một cánh đồng cỏ khô. Một người hầu bảo với mình là chưa ai từng bén mảng đến đó cả.”

“Hiển nhiên rồi, đường lên đó chắc dốc lắm,” Annabelle thành thật nói. “Lillian, cái giếng trông như thế nào? Có phải nó nhỏ nhỏ, quét vôi trắng, có một cái thùng và một cái ròng rọc không?”

“Không, nó là một cái hồ đầy bùn ngay trên mặt đất.”

“Đây rồi,” Daisy kêu lên, hấp tấp lội lồm bồm đến cái hồ tràn bùn đang liên tục được lấp đầy bởi bờ sông cạnh nó. Tôi có đem theo kim gút để ném xuống đây.”

“Làm sao em biết mà mang theo kim vậy?” Lillian hỏi.

Daisy cười tinh quái. “À, chiều qua em ngồi với mẹ và mấy bà góa đó mà. Họ may vá còn em thì làm quả bóng cho trận đấu của chúng ta.” Cô lấy từ giỏ ra một quả bóng bằng da rồi tự hào giơ lên. “Em đã hy sinh một đôi găng tay mới tinh để làm nó đấy, và nói cho chị biết là làm cái này không dễ gì đâu. Mà mấy bà cô già cứ nhìn em chòng chọc lúc em lấy len vụn nhồi nó, cuối cùng một bà chịu hết nổi đành đứng lên hỏi em đang làm cái quái gì. Tất nhiên em không thể nói cho họ biết đây là một quả bóng. Em chắc mẹ đã đoán ra, nhưng bà xấu hổ quá nên không nói được câu nào. Vậy là em bảo bà kia em đang làm một cái gối cắm kim.”

Mấy cô gái khúc khích cười. “Chắc bà ta nghĩ đây là cái gối cắm kim xấu nhất trên đời.” Lillian nhận xét.

“Ôi, chứ còn sao nữa.” Daisy đáp. “Em nghĩ chắc bà ấy phải thấy tiếc cho em lắm. Bà ấy đưa cho em vài cái kim gút và làm bầm gì đó về mấy cô gái người Mỹ vụng về không có tí ti kỹ năng thực tiễn.” Daisy dùng móng tay nạy đám kim gút khỏi quả bóng da rồi đưa cho ba người còn lại.

Đặt giỏ của mình xuống, Annabelle kẹp cái kim gút giữa ngón cái với ngón

trở và nhắm mắt lại. Bất cứ khi nào có cơ hội là cô đều cầu xin cùng một chuyện... được kết hôn với một quý tộc. Tuy nhiên, kỳ lạ thay, lần này một ý nghĩ mới chợt xuất hiện trong đầu cô ngay khi cô ném cái kim xuống giếng.

Tôi ước mình có thể yêu.

Bất ngờ vì cái ý tưởng bỗng bột, ngang bướng đó, Annabelle tự hỏi làm sao mình có thể phạm một điều ước cho thứ rõ ràng là khờ khạo như vậy cơ chứ.

Mở mắt ra, Annabelle thấy ba cô bạn cũng đang nhìn chăm chăm xuống giếng với một vẻ nghiêm trang khủng khiếp. “Tôi ước nhắm mắt rồi,” cô cúi kính nói. “Tôi ước lại điều khác được không?”

“Không được,” Lillian quả quyết. “Một khi cô đã ném kim xuống là không thể thay đổi được nữa.”

“Nhưng tôi không có ý cầu xin điều ước đó,” Annabelle phản đối. “Chỉ là ý nghĩ vừa xẹt qua đầu tôi, và nó không phải là điều tôi định xin.”

“Không tranh cãi nữa, Annabelle,” Evie khuyên. “Cô sẽ k... không muốn làm phiền lòng linh hồn của cái giếng này đâu.”

“Cái gì?”

Evie mỉm cười trước vẻ ngỡ ngác của Annabelle. “Linh hồn cư ngụ trong cái giếng này. Ông ta là người c...cô cầu xin. Nhưng nếu cô khiến ông ta phiền lòng thì có thể ông ta sẽ đòi một cái giá khủng khiếp để thực hiện điều ước cho cô. Hoặc ông ta sẽ kéo luôn cô xuống giếng với mình, để làm v...vợ ông ta mãi mãi.”

Annabelle nhìn trần trời xuống làn nước đục ngầu. Tay cô khum khum trên miệng để điều chỉnh hướng giọng nói, “Ông không cần thực hiện lời hứa vớ vẩn của tôi đâu.” Cô hét to với linh hồn vô hình. “Tôi xin rút lại!”

“Đừng chế nhạo ông ta, Annabelle,” Daisy kêu lên. “Và vì Chúa, lùi xa khỏi miệng giếng giùm đi.”

“Máy cô mê tín quá nhỉ?” Annabelle vừa hỏi vừa cười toe toét.

Daisy quắc mắt. “Có lý do thì mới mê tín chứ. Tại một thời điểm nào đó, một chuyện gì đó tồi tệ đã xảy ra cho một ai đó đứng kế bên một cái giếng y như cô bây giờ.” Nhắm mắt lại, Daisy tập trung tư tưởng rồi ném cái kim của mình xuống nước. “Đó. Tôi vừa ước một điều vì lợi ích của cô đấy, vậy là cô khỏi phàn nàn chuyện lãng phí một điều ước nữa nhé.”

“Nhưng làm sao cô biết tôi muốn cái gì?”

“Điều ước của tôi chỉ là muốn tốt cho cô thôi mà,” Daisy thông báo.

Annabelle giả vờ rên rỉ. “Tôi ghét những chuyện vì muốn tốt cho tôi.”

Một cuộc tranh cãi vui vẻ nổ ra, các cô gái lần lượt đưa ra ý tưởng về điều gì tốt nhất cho người kia, cuối cùng Lillian phải ra lệnh cho cả bọn dừng lại vì họ đang cản trở cô tập trung. Cả nhóm chìm vào im lặng cho đến khi Lillian và Evie cầu nguyện xong, rồi tất cả băng qua cánh đồng và khu rừng. Chẳng mấy chốc họ đã đến cánh đồng rợp cỏ khô đáng yêu đầy nắng, phía bên kia là bóng râm của cánh rừng sồi đang trải xuống. Không khí thơm mát, hơi loãng và trong lành đến mức Annabelle phải thở dài sung sướng. “Bầu không khí này thật không có chút tạp chất nào,” cô giả bộ than phiền. “Không có cả mùi khói than hay bụi đường gì luôn. Quá loãng đối với một người London. Thậm chí tôi còn không thể cảm nhận được chúng trong phổi mình nữa.”

“Không loãng đến mức ấy đâu,” Lillian đáp. “Lúc nào trong gió cũng thoảng *eau de*^[7] cừu hết.”

“Thật sao?” Annabelle khụt khịt hít hửi. “Tôi không ngửi được gì hết.”

“Đó là vì cô không có mũi,” Lillian đáp.

“Cô nói sao cơ?” Annabelle cười khó hiểu.

“Ồ, cô có một loại mũi bình thường,” Lillian giải thích, “còn tôi thì có một cái *mũi*. Tôi đặc biệt nhạy cảm với các mùi hương. Cứ đưa cho tôi một loại nước hoa bất kỳ, tôi có thể phân tích thành phần của nó. Khá giống với việc nghe một bản hợp âm và phân chia cung bậc vậy. Khi chưa rời New York, thậm chí tôi còn giúp nhà máy của cha tôi phát triển công thức làm xà phòng

thơm cơ đấy.”

“Cô có thể chế ra một loại nước hoa không?” Annabelle hào hứng hỏi.

“Tôi khẳng định là tôi có thể chế ra một loại nước hoa tuyệt vời ấy chứ,” Lillian tự tin đáp. “Tuy nhiên, bất kỳ ai trong ngành công nghiệp nước hoa đều sẽ khinh bỉ nó, vì cụm từ ‘nước hoa Mỹ’ bị xem là một sự trái khoáy, với cả, tôi là phụ nữ, thế nên người ta sẽ rất rất nghi ngờ năng lực của mũi tôi.”

“Ý cô là đàn ông có khứu giác tốt hơn phụ nữ hả?”

“Chắc chắn họ nghĩ như thế rồi,” Lillian nói về u ám não nề và hoa mỹ rút tấm khăn trải từ giỏ ra. “Thôi, nói về đàn ông và mấy cái ung nhọt của bọn họ thế là đủ rồi. Giờ ta sẽ ngồi xuống tận hưởng ánh mặt trời một lúc chứ nhỉ?”

“Rồi tui mình sẽ đen nhem mắt,” Daisy vừa tiên đoán vừa kéo phăng một góc khăn với tiếng thở dài khoan khoái. “Và mẹ lại được thêm vài *conniption*[\[8\]](#).”

“*Conniption* là gì?” Annabelle hỏi, thích thú trước cái từ Mỹ mới toanh này. Cô ngồi vào khoảng trống cạnh Daisy. “Nếu bà ấy có thì gửi cho tôi với, tôi rất tò mò muốn biết chúng trông như thế nào.”

“Mẹ tôi có mấy cái đó suốt ấy mà,” Daisy cam đoan. “Đừng sợ, cô sẽ được làm quen với chúng trước khi tất cả chúng ta rời Hampshire.”

“Mình không nên ăn trước khi chơi,” Lillian nói khi thấy Annabelle mở giỏ ra.

“Tôi đói.” Annabelle thèm thườn nhìn vào chiếc giỏ đầy ắp trái cây, phô mai, patê, những lát bánh mì dày và nhiều loại salad.

“Lúc nào cô cũng đói nhỉ,” Daisy bật cười nhận xét. “Với một người nhỏ nhắn như cô thì sức ăn như thế hơi bị đáng nể đấy.”

“Tôi, nhỏ nhắn ư?” Annabelle phản đối. “Nếu cô mà cao hơn mét rưỡi chỉ nửa mili thôi thì tôi sẽ ăn luôn cái giỏ đựng thức ăn này.”

“VẬY cô nên tập nhai đi là vừa,” Daisy nói. “Tôi cao một mét năm mươi hai, cảm ơn cô nhé.”

“Annabelle, nếu tôi là cô thì tôi sẽ không gặm cái quai giỏ bằng liễu gai đó một cách im lặng đâu.” Lillian mỉm cười chậm rãi rồi nhảy vào. “Daisy luôn kiễng chân mỗi khi đo chiều cao. Ông thợ may tội nghiệp luôn phải cắt lại mép của khoảng nửa tá váy nhờ cái trò vô lý cứ khăng khăng phủ nhận mình lùn của cô em gái tôi đây.”

“Em không lùn,” Daisy càu nhàu. “Phụ nữ lùn không bao giờ bí ẩn, hoặc tao nhã, hoặc thu hút những anh chàng đẹp trai. Và họ luôn luôn bị đối xử như trẻ con. Em phủ nhận chuyện bị lùn.”

“Cô không bí ẩn hay tao nhã,” Evie xen ngang. “Nhưng cô rất x...xinh đẹp.”

“Còn cô đúng là người bạn đáng yêu,” Daisy đáp, với tay lấy chiếc giỏ. “Thôi, cho Annabelle tội nghiệp ăn đi thôi, em có thể nghe thấy tiếng bao tử cô ấy đang kêu ọc ọc.”

Cả nhóm nhiệt tình tham gia bữa ăn. Sau khi no nê, họ uể oải ngã người trên tấm khăn, vừa nhìn theo những đám mây vừa nói đủ thứ trên trời dưới đất. Khi câu chuyện đã vãn, một con sóc đỏ nhảy ra khỏi cành sồi và quay ra nhìn họ bằng con mắt đen hấp háy.

“Đồ phá bình,” Annabelle vừa ngó con sóc vừa khẽ ngáp.

Evie cuộn người ném một mẩu bánh mì về phía con sóc. Nó đứng im như tượng nhìn mẩu bánh nhưng nhát quá nên không dám tiến lên. Evie nghiêng đầu, dưới ánh mặt trời, mái tóc cô bùng sáng như thể được phủ bởi hàng nghìn viên hồng ngọc. “Con vật đáng thương,” cô dịu dàng nói rồi ném thêm một mẩu bánh về phía con sóc. Miếng bánh rơi xuống gần chỗ nó thêm một chút, và cái đuôi của nó ve vẩy háo hức. “Dừng cảm lên,” Evie dỗ dành. “Tiến lên lấy bánh đi.” Rồi cô lại mỉm cười kiên nhẫn và ném thêm một mẩu nữa, lần này bánh rơi cách con sóc chỉ vài xăng ti. “Ôi, ngài Sóc ơi ngài Sóc,” Evie mắng mỏ. “Ngài là một tên hèn đáng ghét. Bộ ngài không thấy là chẳng có ai muốn làm hại gì ngài hay sao?”

Bằng một cú nhảy đột ngột, con sóc chộp lấy miếng mồi ngon rồi chạy vụt

đi, cái đuôi dựng đứng. Ngẩng lên với nụ cười chiến thắng, Evie quay lại nhìn ba cô bạn lúc này đang ngơ ngác quan sát cô. “Sao v...vậy?” Evie dò hỏi.

Annabelle là người đầu tiên lên tiếng. “Khi nói chuyện với con sóc cô không hề nói lắp.”

“Ồ!” Bất ngờ vì lúng túng, Evie nhìn xuống nhãn nhó. “Tôi chưa bao giờ nói lắp khi trò chuyện với trẻ con và thú vật. Tôi cũng không hiểu tại sao nữa.”

Cả nhóm trầm tư mất một lúc vì thông tin khó hiểu này. “Tôi để ý thấy khi nói chuyện với tôi hình như cô không nói lắp nhiều lắm,” Daisy nhận xét.

Lillian không nhịn nổi phải chép miệng. “Em rơi vào loại nào vậy em yêu? Trẻ con hay thú vật?”

Đáp lại, Daisy giơ bàn tay làm một động tác mà Annabelle chưa thấy bao giờ.

Annabelle định hỏi Evie đã đến bác sĩ hỏi về tật nói lắp của mình bao giờ chưa, nhưng cô gái tóc đỏ bất ngờ thay đổi chủ đề. “Quả b...bóng chơi R...Rounders đâu rồi Daisy? Nếu không chơi sớm thì tôi lăn ra ngủ mất.”

Nhận ra Evie không muốn bàn thêm về tật nói lắp của mình nữa, Annabelle liền đề nghị, “Tôi cho là nếu chúng ta thật sự muốn chơi thì bây giờ là lúc thích hợp nhất rồi.”

Trong lúc Daisy lục tìm quả bóng thì Lillian lôi từ trong giỏ của mình ra một món đồ rồi nói với vẻ tự mãn, “Nhìn xem tôi đem theo cái gì này.”

Daisy ngẩng lên, bật cười thích thú. “Một cây gậy chơi bóng thú thiệt!” Cô reo lên, ngưỡng mộ ngắm cái vật thể phẳng dẹt một mặt. “Thế mà em tưởng chúng ta sẽ phải dùng một cái gậy cũ mòn cơ đấy. Chị lấy nó ở đâu vậy Lillian?”

“Chị mượn của một người giữ ngựa. Hình như họ cũng thường chơi bóng mỗi khi có dịp, và họ khá mê trò này.”

“Ai lại không chứ?” Daisy cường điệu hỏi, bắt đầu mở nút vạt áo. “Hay thật,

hôm nay trời âm, cởi tất mấy lớp váy áo này ra thật là dễ chịu.”

Khi chị em nhà Bowman thân nhiên cởi váy áo với điệu bộ thường thấy ở những cô gái không ngại thoát y giữa chốn thanh thiên bạch nhật thì Annabelle và Evie vẫn nhìn nhau phân vân.

“Tôi thách cô đấy,” Evie thì thầm.

“Ôi lạy Chúa,” Annabelle rầu rĩ than vãn và cởi khuy váy. Một cơn xấu hổ ập đến khiến mặt cô đỏ lựng trong tích tắc. Tuy nhiên, cô sẽ không ngoảnh đi như một kẻ hèn nhát khi mà ngay đến Evie Jenner nhút nhát cũng sẵn sàng tham gia cuộc nổi loạn chống lại lẽ thói chuẩn mực. Rút tay ra khỏi ống tay áo, cô đứng lên và để mặc phần váy xòe nhàu nhĩ rơi xuống chân. Trên người chỉ còn lại áo lót, quần chèn và áo nịt ngực, chân thì được che bởi tất và một đôi giày bệt mỏng, Annabelle cảm thấy một cơn gió thổi qua khiến cô run run dễ chịu.

Evie và chị em nhà Bowman cũng đứng lên để váy rơi xuống. Bốn chiếc váy giờ trông như những bông hoa lai tạo không lồ trên mặt đất.

“Bắt lấy!” Daisy nói và ném quả bóng cho Annabelle, cô liền chụp lấy. Họ đi vào giữa cánh đồng, ném quả bóng tới lui. Evie là người ném và bắt tệ nhất, mặc dù rõ ràng sự lạc lõng của cô là do thiếu kinh nghiệm hơn là vụng về. Annabelle thì thường bị cậu em trai bắt chơi cùng nên cũng không còn lạ gì việc này.

Cái cảm giác bước ra ngoài với đôi chân không bị bộ váy nặng nề cản trở thật là kỳ cục và nhẹ nhõm chưa từng thấy. “Tôi cho là cánh đàn ông cảm thấy thế này khi có thể mặc quần mà đi lang thang chỗ này chỗ khác. Người ta gần như có thể đổ kị với họ vì sự tự do ấy mất.”

“Gần như ấy hả?” Lillian cười hỏi. “Khỏi phải nói, tôi thực tâm đổ kị với họ đấy. Phụ nữ mà có thể mặc quần thì chẳng phải đáng yêu hay sao?”

“Tôi k...không thích vậy chút nào,” Evie nói. “Tôi sẽ xấu hổ chết mất nếu có một người đàn ông thấy hình dáng đôi chân mình v...” cô áp úng, rõ ràng đang cố tìm một từ có thể mô tả những phần cơ thể không được phép đề cập của phụ nữ, “và... những thứ khác của mình.” Cô ngập ngừng kết thúc.

“Áo lót của cô cũ quá rồi Annabelle ạ,” Lillian bất thành linh nhận xét thẳng thừng. “Tôi đã không nghĩ đến chuyện gửi cho cô đồ lót mới đây, mặc dù đáng nhẽ tôi phải nhận ra...”

Annabelle nhún vai vẻ không câu nệ gì, “Chẳng sao đâu, vì đây là dịp duy nhất người khác nhìn thấy nó.”

Daisy liếc mắt qua cô chị, “Lillian, chúng ta thật thiên cận mà. Em nghĩ Annabelle tội nghiệp hơi bị xui khi có mấy bà tiên đỡ đầu như chúng ta.”

“Tôi có phàn nàn gì đâu,” Annabelle cười vui vẻ. “Và theo như tôi thấy thì giờ cả bốn chúng ta giống hệt nhau đó thôi.”

Sau vài phút tập tành và thảo luận sơ về luật chơi, họ đặt mấy chiếc giỏ rỗng vào vị trí mốc, và trò chơi bắt đầu. Annabelle khép hai bàn chân tạo thành một góc vuông trên cái điếm được đánh dấu là “Castle Rock”.

“Em sẽ ném bóng cho cô ấy,” Daisy nói với chị. “Còn chị sẽ bắt.”

“Nhưng tay chị khỏe hơn tay em,” Lillian càu nhàu nhưng vẫn đứng ngay sau lưng Annabelle.

Giơ cây gậy ngang quá vai, Annabelle vung nó đập vào quả bóng Daisy ném ra. Cây gậy đánh hụt và vụt thành hình vòng cung trong không trung. Sau lưng cô, Lillian đón lấy quả bóng một cách điêu luyện. “Vung hay lắm,” Daisy động viên. “Hãy nhìn kỹ quả bóng khi nó đến gần chỗ cô nhé.”

“Tôi không quen đứng yên khi có gì đó phóng thẳng vào mình,” Annabelle nói, vung gậy lần nữa. “Tôi được đánh bao nhiêu lần?”

“Trong trò này người đập bóng không bị hạn chế số lần đánh.” Giọng Lillian vang lên từ phía sau. “Thử lần nữa đi, Annabelle... và lần này cô thử tưởng tượng quả bóng là mũi của ngài Hunt xem.”

Annabelle hào hứng tiếp nhận lời đề nghị. “Tôi thích nhắm vào chỗ nhô lên đầu đó bên dưới mũi hơn.” Cô nói và vung cây gậy khi Daisy ném bóng lần nữa. Lần này, mặt phẳng của gậy chạm vào quả bóng gây ra một tiếng bốp. Reo lên thích thú, Daisy chạy vụt theo quả bóng, trong khi Lillian cười rú lên và hét to, “Chạy đi Annabelle!”

Cô làm theo với một điệu cười chiến thắng, men theo những cái giỏ vòng về chỗ Castle Rock.

Daisy chộp được quả bóng và ném trả lại để Lillian thả nó vào không khí.

“Đứng yên ở điểm thứ ba đi Annabelle,” Lillian gọi. “Để xem Daisy có thể mang cô trở về Castle Rock hay không.”

Tỏ ra lo lắng nhưng cũng đầy quyết tâm, Evie cầm gậy và chình dáng đứng tại bục đập bóng.

“Giả vờ quả bóng là di Florence của cô ấy,” Annabelle khuyên làm Evie toét miệng cười.

Daisy ném một quả chậm và dễ cho Evie vung gậy. Cô bị hụt, và quả bóng đáp gọn vào lòng bàn tay Lillian. Ném bóng trả lại Daisy, Lillian sửa tư thế cho Evie. “Giạng chân ra và hơi khụy gối,” cô thì thầm. “Thế. Bây giờ quan sát quả bóng khi nó bay đến, và cô sẽ không bị hụt.”

Không may là Evie tiếp tục đập hụt cho đến khi mặt cô đỏ ửng vì gắng sức. “Khó q...quá,” cô nói, trán nhăn lại vì lo lắng. “Có lẽ tôi nên ngừng lại và chuyển lượt cho người khác.”

“Thử thêm vài lần nữa đi mà,” Annabelle áy náy bảo, quyết tâm đợi Evie đập trúng ít nhất một lần. “Chúng ta đâu có gì phải vội.”

“Đừng bỏ cuộc!” Daisy góp lời. “Chỉ tại cô gồng mình quá thôi Evie. Thư giãn nào... và đừng nhắm mắt khi vung gậy.”

“Cô làm được mà.” Lillian nói, hất một lọn tóc đen óng ra khỏi trán và uốn cong cánh tay mảnh khảnh nhưng vững chãi của mình. “Lần vừa rồi cô suýt trúng còn gì. Chỉ cần *chăm chú... quan sát... quả bóng.*”

Thở dài ngao ngán, Evie kéo gậy trở lại Castle Rock và nâng nó lên lần nữa. Đôi mắt xanh của cô nheo lại khi dăm dăm nhìn Daisy, và cô căng thẳng chuẩn bị cho lần đập kế tiếp. “Tôi đã sẵn sàng.”

Daisy tung đại quả bóng lên không trung, và Evie quyết tâm vung gậy thật

mạnh. Một cảm giác thỏa mãn chạy khắp người Annabelle khi cô thấy cây gậy đập trọn quả bóng. Nó phóng vút vào không khí, lên tận nhánh cây sồi xa xa. Cả bọn liền hò reo hoan hỉ vì cú đập tuyệt vời. Bị sốc trước việc mình vừa làm được, Evie nhảy dựng lên la hét, “Tôi làm được rồi! Tôi làm được rồi!”

“Chạy qua mấy cái giỏ!” Annabelle hét toáng và chạy vụt lại Castle Rock. Evie hân hoan chạy quanh sân Rounders dựng tạm, bóng chiếc áo trắng bay phấp phới. Khi Evie chạm vào Castle Rock thì ba cô gái kia tiếp tục nhảy nhót hét hò chẳng vì lý do nào khác ngoài cái hiện thực là họ trẻ trung, khỏe mạnh và tự hào về bản thân mình.

Bất thành linh, Annabelle có cảm giác một bóng người đen thẫm đang tiến nhanh lên đồi. Cô im bật khi biết chắc là có một, không phải, hai người đang cưỡi ngựa tiến vào cánh đồng cỏ khô. “Có người đến,” cô nói. “Hai người cưỡi ngựa. Nhanh lên, tìm quần áo lại đây!” Giọng nói thấp đầy cảnh giác của cô cắt ngang sự vui sướng của ba cô gái kia. Họ đứng nhìn nhau trân trân, mắt mở to rồi hốt hoảng hành động. La hét ầm ĩ, Daisy và Evie chạy trôi chết về phía đồng tàn tích của buổi cắm trại, nơi họ để quần áo.

Annabelle dợm bước theo sau, nhưng chợt khựng lại và bất ngờ quay qua khi những vị khách không mời ra lệnh cho lũ ngựa dừng vó ngay sau lưng cô. Cô thận trọng đối mặt với họ, cố ước lượng mức độ nguy hiểm mà họ có thể tỏ ra. Ngẩng lên nhìn, cô cảm thấy một cơn ớn lạnh rùng rờ khi nhận ra họ là ai.

Ngài Westcliff... và tề hơn nữa... Simon Hunt.

Chương 10

Một khi Annabelle đã bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Hunt thì dường như cô không thể nhìn đi chỗ khác được nữa. Nó giống như một cơn ác mộng mà khi choàng tỉnh người ta phải thở phào nhẹ nhõm, biết rằng một việc quá kinh khủng tồi tệ như thế không có thật. Nếu tình cảnh này mà không quá bất lợi cho cô thì ắt hẳn cô đã vui mừng trước hình ảnh Simon Hunt sững sốt đến không nói được gì rồi. Lúc đầu mặt anh trắng bệch, như thể anh đang gặp phải khó khăn quá lớn trong việc tiếp thu cái sự thật là cô đang đứng trước anh chỉ với áo lót, áo nịt ngực và quần chèn. Mắt anh lướt khắp người cô rồi dừng lại trên gương mặt đỏ rần của cô.

Một hay hai giây im lặng nghẹt thở, và Hunt khó nhọc nuốt nước bọt trước khi cất tiếng hỏi bằng giọng khàn khàn. “Có lẽ tôi không nên hỏi. Nhưng em đang làm cái quái gì vậy?”

Những lời anh nói giúp Annabelle thoát khỏi trạng thái tê liệt. Hiển nhiên cô không thể đứng đó mà tán chuyện với anh trong bộ đồ lót thế này. Nhưng lòng tự trọng của cô - hoặc những gì còn sót lại - ra lệnh cho cô không được ngu ngốc ré lên và chạy vụt về phía chỗ để quần áo theo cái cách mà Evie và Daisy đang làm. Cô sải bước mạnh mẽ về chỗ để bộ váy của mình và dùng nó che chắn phần thân trước khi cô quay lại đối mặt với Simon Hunt lần nữa. “Chúng tôi đang chơi Rounders,” cô nói, giọng the thé chói tai hơn bình thường.

Hunt đưa mắt nhìn quanh trước khi dán chặt vào cô lần nữa. “Tại sao em...”

“Mặc váy thì không thể chạy nhảy dễ dàng được,” Annabelle ngắt lời. “Tôi nghĩ điều đó quá rõ ràng chứ nhỉ.”

Tiếp nhận lời giải thích đó, Hunt lập tức quay mặt đi, nhưng cô đã kịp thấy thấp thoáng một điệu cười nhăn nhó. “Vì chưa bao giờ thử nên tôi buộc phải tin lời em thôi.”

Sau lưng, Annabelle nghe thấy Daisy đang đổ lỗi cho Lillian. “Nghe chị nên

em cứ nghĩ là không có ai lui tới cánh đồng này cả.”

“Người ta bảo chị vậy mà.” Lillian đáp, giọng nghèn nghẹt khi cô bước vào khung váy rồi cúi xuống nâng nó lên.

Bá tước, người im lặng từ đầu đến giờ, lúc này mới lên tiếng, ánh mắt anh ta vẫn thận trọng nhìn về phía cánh vật đằng xa. “Thông tin của cô chính xác đấy, thưa tiểu thư Bowman,” anh ta điềm tĩnh nói. “Cánh đồng này thường không có ai.”

“À, vậy thì sao các người lại ở đây?” Lillian hỏi giọng kết tội, như thể cô, chứ không phải Westcliff, là chủ nhân khu đất vậy.

Câu hỏi khiến Bá tước quay phắt lại. Anh ta ném cho cô gái người Mỹ một cái liếc mắt ngờ vực trước khi ngoảnh mặt đi lần nữa. “Sự có mặt của chúng tôi chỉ là do tình cờ,” Westcliff đáp lạnh tanh. “Hôm nay tôi muốn thăm thú lãnh địa phía Tây Bắc của tôi.” Anh ta nói từ *của tôi* rất nhẹ nhàng nhưng có nhấn trọng âm rõ ràng. “Ông Hunt đây và tôi đang đi dạo trên con đường nhỏ thì nghe thấy tiếng hét của các cô. Chúng tôi nghĩ tốt hơn hết là nên tìm hiểu xem sự thể thế nào và dự định sẽ giúp đỡ nếu thấy cần. Tôi không biết các cô đang sử dụng cánh đồng này cho... cho...”

“Mặc-quần-bó-gối-chơi-Rounders,” Lillian vừa tiếp lời vừa cho tay vào ống tay áo.

Xem ra Bá tước không thể lậ lại cái cụm từ kỳ cục đó. Anh ta quay ngựa bỏ đi và nói cộc lốc ra phía sau. “Tôi dự định sẽ xóa trí nhớ ngắn hạn trong vòng năm phút tới. Trước khi tôi làm thế, tôi sẽ đề nghị các cô kiểm chế bất cứ hoạt động ngoài trời nào có đi kèm với khóa thân, vì những kẻ qua đường khám phá ra các cô lần tới có thể sẽ không dừng dung như tôi và ông Hunt đâu.”

Bất chấp cảm giác xấu hổ đang dâng đầy, Annabelle vẫn phải cố ném tiếng khịt mũi hoài nghi trước tuyên bố của ngài Bá tước về sự dừng dung của Hunt, và chưa kể là của chính Bá tước. Rõ ràng Hunt đã xoay xở để lén nhìn cô. Và dù cái nhìn của Westcliff có vô cùng tinh vi đi chăng nữa thì cũng không thoát khỏi mắt cô, cô thấy anh ta đã liếc Lillian trước khi quay ngựa. Tuy nhiên, với cái tình trạng không quần áo che thân của cô hiện giờ thì đây khó có thể là lúc thích hợp để cô châm chọc thái độ kẻ cả dạy đời của

Westcliff.

“Cảm ơn ngài Bá tước,” Annabelle hết sức hài lòng khi thấy thái độ của mình rất điềm tĩnh. “Và bây giờ, sau khi đã nhận được lời khuyên chí tình của ngài thì tôi muốn xin các ngài một chút riêng tư để chỉnh trang y phục được chứ.”

“Rất sẵn lòng,” Westcliff lau bầu.

Trước khi rời đi, có vẻ như Simon Hunt không thể ngăn mình nhìn lại Annabelle trong khi cô vẫn đứng cầm cái váy che trước ngực. Bất chấp vẻ điềm tĩnh thấy rõ của anh, dường như cô vẫn nhìn ra mặt anh có chút biến sắc... và sự kiềm chế không lẫn đi đâu được trong đôi mắt đen láy của anh. Annabelle ước gì mình có thể tự chủ mà hờ hững lạnh nhạt nhìn lại anh, nhưng thay vào đó cô lại thấy nóng bừng, rồi bời và suýt thì ngã. Có vẻ như anh sắp sửa nói gì đó với cô, nhưng rồi tự ngăn mình lại và lẩm bầm gì đó không ai nghe rõ kèm theo một điệu cười ranh mãnh. Con ngựa của anh giậm chân thịch thịch, sột ruột khịt mũi rồi hăm hờ quay đầu khi Hunt chỉnh dây cương cho nó phi nước đại theo Westcliff lúc này đã đi được hơn nửa cánh đồng.

Nhục nhả ê chề, Annabelle quay sang Lillian, người cũng đang đỏ mặt nhưng vẫn giữ được vẻ tự chủ đáng ngưỡng mộ. “Đàn ông trên thế giới này đâu hết rồi mà lại để hai con người đó thấy chúng ta thế này cơ chứ,” Annabelle phẫn uất nói.

“Cô nên ngưỡng mộ thái độ cao ngạo đó,” Lillian thờ ơ nhận xét. “Chắc là nó phải được tích lũy qua nhiều năm rồi.”

“Cô đang ám chỉ ai vậy? Ông Hunt hay Bá tước Westcliff?”

“Cả hai. Mặc dù sự cao ngạo của Bá tước có phần sắc bén hơn Hunt, điều mà tôi phải thừa nhận là hết sức ấn tượng.”

Cả bọn nhìn nhau sẻ chia sự khinh miệt dành cho những vị khách vừa bỏ đi, rồi bất thành tình Annabelle phá lên cười dữ dội, “Họ bị bất ngờ phải không?”

“Không bất ngờ bằng chúng ta đâu,” Lillian đáp. “Vấn đề bây giờ là ta định

đôi mắt với họ lần tới như thế nào?”

“Họ định đôi mắt với chúng ta như thế nào chứ?” Annabelle phản bác. “Hai người đó can thiệp chuyện riêng của chúng ta, họ là những kẻ phá bĩnh.”

“Cô nói đúng...” Lillian vừa mở miệng thì bỗng im bật vì nghe thấy một tiếng động kinh khủng phát ra từ nơi cắm trại của nhóm. Evie đang quần quai trên tấm khăn trải còn Daisy thì chống nạnh đứng bên cạnh.

Chạy vội về phía hai người đó, Annabelle sừng sốt hỏi Daisy, “Chuyện gì thế?”

“Sự xấu hổ vượt quá sức chịu đựng của cô ấy,” Daisy nói. “Nó làm cô ấy bị đau.”

Evie lăn tròn trên tấm khăn, tay cầm khăn ăn úp lên mặt, một bên tai đỏ thành màu củ cải ngâm muối. Evie càng cố nín cười thì lại càng khiến nó bùng nổ dữ dội hơn, cho đến khi cô vừa ho sặc sụa vừa thở hỏn hà hỏn hển vì thiếu hơi. Không hiểu bằng cách nào mà cô xoay xở để nấc lên được vài tiếng, “Quả là màn giới thiệu t...tuyệt ch...chiêu cho những môn thể thao trên cỏ!” Nói xong cô lại tiếp tục khịt khịt với những tràng cười điên loạn trong lúc ba người còn lại chỉ biết đứng nhìn.

Daisy liếc Annabelle đầy ẩn ý. “*Cái này,*” Daisy nói, “chính là *conniption* đó.”

Simon và Westcliff cho ngựa phi nước đại khỏi cánh đồng, rồi dần dần chuyển sang đi bộ khi tiến vào rừng và men theo con đường mòn xuyên sang bìa rừng bên kia. Mất đến hai phút không người nào tỏ vẻ muốn nói chuyện, hay nói đúng hơn là có khả năng cất lời. Tâm trí Simon đang quay cuồng với thân hình săn chắc, những đường cong mê hoặc của Annabelle trong bộ đồ lót đã co lại sau hàng ngàn lần giặt giũ. May mà lúc đó không chỉ có hai người, vì Simon dám chắc là mình sẽ không thể nào bỏ đi mà không làm chuyện gì đó man rợ.

Từ bé đến giờ, Simon chưa từng trải qua cảm giác thèm muốn mãnh liệt như trong khoảnh khắc anh thấy Annabelle nửa kín nửa hở trên cánh đồng. Cả người anh cứng lại trong nỗi khao khát muốn được ghim ngựa, bế thốc lấy Annabelle đưa đến bãi cỏ mềm mượt gần nhất. Anh không thể tưởng tượng

nổi hình ảnh nào có sức cảm dỗ tội lỗi hơn cơ thể khêu gợi của cô, làn da lụa là màu hồng phấn cùng mái tóc nâu bồng sáng dưới những tia nắng. Nhìn cô xấu hổ, đỏ bừng toàn thân lại càng quyến rũ hơn gấp trăm nghìn lần. Anh chỉ muốn dùng răng và ngón tay lột bỏ hết mấy món đồ lót xác xơ trên mình cô, anh muốn hôn cô từ đầu đến tận ngón chân, nhắm nháp sự ngọt ngào, mềm mại mà...

“Không,” Simon lẩm bẩm, cảm thấy máu nóng sôi sục rần rần. Anh không thể cho phép mình đeo đuổi ý nghĩ đó, nếu không thì nỗi khát khao không thể nào xoa dịu sẽ biến quãng đường còn lại thành cực hình mất. Đến khi đã kiểm soát được ham muốn của bản thân, anh liếc sang Westcliff thì thấy Bá tước cũng đang trầm ngâm suy nghĩ. Khá bất thường với một người như Westcliff.

Hai người đã kết bạn với nhau được năm năm kể từ sau lần gặp mặt tại bữa ăn tối được tổ chức bởi một chính trị gia theo đường lối cải tổ mà cả hai cùng quen biết. Người cha chuyên quyền của Marcus vừa qua đời, và để lại cho anh, Bá tước Westcliff mới, toàn bộ sản nghiệp của gia tộc. Westcliff biết rằng tình trạng tài chính của gia đình nhìn bề ngoài rất vững chắc nhưng bên trong thì mục nát, giống hệt như một bệnh nhân mắc chứng bệnh kinh niên nhưng nhìn dáng vẻ vẫn hoàn toàn khỏe mạnh. Những khoản lỗ đều đều trên sổ sách kế toán đã khiến ngài Bá tước mới của Westcliff bắt đầu lo ngại và nhận thấy rằng cần phải tiến hành thay đổi triệt để ngay lập tức. Anh đã tìm ra cách để không gặp phải kết cục giống những quý tộc dành cả đời để giữ gìn đồng tài sản đang dần teo tóp của gia tộc. Không giống mấy cuốn tiểu thuyết vẽ ra cảnh vô số quý tộc nướng hết tiền của vào sòng bạc, sự thật là các quý tộc hiện nay nhìn chung không liêu lĩnh đến thế, chỉ đơn giản là họ không có năng lực quản lý tiền bạc. Những khoản đầu tư bảo thủ, quan điểm lỗi thời và sự phân bổ tài chính kém hiệu quả đang từ từ làm tiêu tán tài sản của giới quý tộc, đồng thời cho phép một tầng lớp nam giới làm ăn thành công tiến lên những nấc thang cao hơn trong xã hội. Bất kỳ ai không quan tâm đến những ảnh hưởng của khoa học và tiến bộ công nghệ đối với nền kinh tế chắc chắn đều sẽ bị gạt khỏi guồng quay của nó... và Westcliff không hề mong muốn được gia nhập nhóm người đó.

Simon và Westcliff kết bạn với nhau hẳn nhiên vì người này chỉ lợi dụng người kia để đạt được những gì mình muốn. Westcliff muốn hưởng lợi từ bản năng kinh doanh của Simon, còn Simon muốn một vé thông hành vào xã hội thượng lưu của Westcliff. Nhưng khi đã thân thiết hơn thì hình như họ

rất giống nhau trên nhiều phương diện. Cả hai đều đam mê cưỡi ngựa và săn bắn, thường xuyên phải giải phóng sức lực dồi dào qua những loại hình thể thao đòi hỏi vận động mạnh. Cả hai đều kiên quyết không chịu thỏa hiệp, mặc dù Westcliff có được phong thái duyên dáng lịch thiệp khiến người ta dễ chấp nhận tính cách bộc trực của anh hơn. Cả hai đều không thể chịu nổi hàng giờ đàm đạo văn thơ hay những khái niệm ủy mị. Họ thích đương đầu với những vấn đề thực tế, và tất nhiên có thể ngồi cả ngày say sưa bàn luận về những cơ hội kinh doanh trong hiện tại lẫn tương lai.

Vì Simon đã trở thành vị khách thường xuyên ở Stony Cross cũng như ở Dinh thự Marsden của Westcliff tại London nên bạn bè của ngài Bá tước dần dần cũng chấp nhận sự có mặt của Simon trong không gian của họ. Quả là một sự ngạc nhiên thú vị khi Simon khám phá ra rằng mình không phải là người duy nhất thuộc tầng lớp bình dân được Westcliff xem như bạn thân. Dường như Bá tước thích làm bạn với những người đàn ông không chôn chân mình trong giới thượng lưu. Thật ra, thỉnh thoảng Westcliff tuyên bố rằng anh muốn từ bỏ tước vị, không hề ủng hộ chế độ quý tộc cha truyền con nối. Simon không nghi ngờ gì về tính chân thật trong tuyên bố của Westcliff - nhưng có vẻ như ngài Bá tước không hề nhận thấy rằng cái đặc ân quý tộc đó - cùng với tất cả quyền lực và trách nhiệm kèm theo - đã trở thành một phần không thể tách rời của anh. Là người sở hữu tước vị Bá tước lâu đời và đáng kính bậc nhất nước Anh, Marcus, tức đức ông Westcliff, sinh ra để gánh vác bổn phận và truyền thống. Anh luôn duy trì một cuộc sống có tính tổ chức cao và tuân thủ chặt chẽ các kế hoạch, và anh là người tự chủ nhất mà Simon từng biết.

Lúc này đây, dường như ngài Bá tước điềm tĩnh thường ngày đang bị xáo trộn nhiều hơn về bề ngoài.

“Chết tiệt,” rít cuộc Westcliff cũng kêu lên. “Thi thoảng tôi phải hợp tác làm ăn với ông bố của họ. Làm sao tôi có thể giáp mặt với Thomas Bowman mà không nhớ lại hình ảnh cô con gái ông ta trong bộ quần áo lót đây hả?”

“Những cô con gái,” Simon sửa lại. “Cả hai đều ở đó.”

“Tôi chỉ chú ý cô cao hơn.”

“Lillian à?”

“Đúng, chính là cô ấy.” Nét cau có thoáng hiện trên gương mặt Westcliff. “Lạy Chúa lòng lành, chẳng trách cả hai người bọn họ đều chưa kết hôn! Họ đúng là kém văn minh, ngay cả xét theo tiêu chuẩn Mỹ chẳng nữa. Và cái cách mà cô gái đó nói chuyện với tôi chứ, như thể tôi phải biết thân biết phận mà cảm thấy xấu hổ vì đã cắt ngang cuộc vui dâm đăng báng bỏ của bọn họ...”

“Westcliff, anh nói như một kẻ hợm hĩnh rồi đấy,” Simon cắt ngang, lòng cảm thấy thích thú trước sự quyết liệt của ngài Bá tước. “Vài cô gái ngây thơ chạy tung tăng trên cánh đồng thì khó có thể đặt dấu chấm hết cho sự văn minh mà chúng ta vẫn biết. Và nếu họ chỉ là thôn nữ thì chắc anh sẽ không nghĩ gì tới chuyện đó cả. Chết tiệt, có khi anh còn muốn tham gia với họ cũng nên. Tôi đã thấy anh làm gì với mấy cô nhân tình nhân ngãi của anh ở những buổi tiệc tùng khiêu vũ...”

“À, họ không phải thôn nữ, đúng không? Họ là những tiểu thư trẻ tuổi, hay ít nhất cũng được cho là như thế. Mà làm thế quái nào một nhóm các *cô nàng ế ẩm* lại hành xử như vậy được chứ?”

Simon cười nhăn nhó trước giọng điệu khở sở của bạn. “Tôi có ấn tượng là bọn họ đã trở thành đồng minh của nhau do chung tình trạng chưa chồng. Trước đây, phần lớn thời gian người này chỉ ngồi im chẳng nói chẳng rằng với người kia, nhưng có vẻ dạo gần đây họ đã kết bạn với nhau thì phải.”

“Vì mục đích gì?” Bá tước nghi ngại hỏi.

“Có lẽ họ chỉ muốn được vui vẻ chẳng?” Simon đề xuất, anh thấy thích thú bởi mức độ gay gắt trong cách Westcliff phản đối lối hành xử của bốn cô gái. Đặc biệt là Lillian Bowman, hình như cô gái này khiến Westcliff hết sức khó chịu. Điều này thật bất thường đối với một Bá tước luôn cư xử hòa nhã dễ chịu với phụ nữ. Theo những gì Simon biết thì bất chấp số lượng đàn bà con gái theo đuổi anh ta cả chính thức lẫn lén lút, Westcliff chưa bao giờ đánh mất vẻ thờ ơ. Cho đến lúc này.

“Vậy thì họ nên may vá, hoặc làm gì đó giống các phụ nữ quyền quý thường làm để giải trí,” Bá tước quát mắt. “Ít nhất họ nên tìm ra một sở thích không bao gồm việc chạy rong khắp vùng đồng quê trong tình trạng khỏa thân.”

“Họ không khỏa thân,” Simon chỉnh lại. “Thật tiếc quá.”

“Lời nhận xét này buộc tôi phải nói một điều gì đó,” Westcliff nói. “Như anh biết đấy, tôi không thường xuyên cho ai lời khuyên nếu họ không hỏi xin...”

Simon ngắt lời Bá tước bằng một tràng cười âm ỉ. “Westcliff, tôi nghi ngờ việc anh đã từng sống qua một ngày nào trong đời mà không cho ai đó một lời khuyên đấy.”

“Tôi đưa ra lời khuyên khi thấy nó thật sự cần thiết,” Bá tước đáp lại với một cái quắc mắt.

Simon liếc Westcliff về phía mai. “Vậy thì hãy ban phát sự thông thái của anh đi, vì có vẻ như tôi buộc phải nghe dù có muốn hay không rồi.”

“Nó liên quan đến tiểu thư Peyton. Nếu khôn ngoan thì anh sẽ gạt bỏ những mối bận tâm đến cô ta. Cô ta có vẻ đẹp hời hợt, và là tạo vật huyền hoặc nhất mà tôi từng gặp. Bề ngoài thì xinh đẹp, tôi sẽ phải đồng ý với anh... nhưng với óc phán xét của tôi thì không có cái gì bên trong đó mà tôi có thể đánh giá cao cả. Chắc chắn anh đang nghĩ đến việc biến cô ta thành nhân tình nếu cô ta thất bại trong phi vụ với Kendall. Lời khuyên của tôi là, đừng làm thế. Có nhiều phụ nữ xứng đáng hơn cô ta.”

Simon im lặng một lúc. Tình cảm của anh dành cho Annabelle Peyton khá phức tạp. Anh ngưỡng mộ cô, anh thích cô, và có Chúa chứng giám, anh không có quyền phán xét cô gay gắt nếu cô trở thành tình nhân của gã khác. Nhưng bất chấp tất cả, cái khả năng hết sức rõ ràng rằng cô đã lên giường với Hodgeham vẫn gây nên một thứ cảm giác hòa trộn giữa ghen tức và giận dữ đến mức anh cũng phải kinh ngạc.

Sau khi nghe được cái tin đồn mà Burdick truyền đi, rằng Annabelle đã trở thành nhân tình bí mật của Hodgeham, Simon không thể không điều tra ngọn nguồn sự việc. Anh đã hỏi cha mình, người ghi chép sổ sách kế toán hết sức tỉ mỉ, xem có ai từng thanh toán hóa đơn thịt cho gia đình Peyton bằng tiền của người đó hay không. Cha anh đã khẳng định chắc chắn là ngài Hodgeham thỉnh thoảng vẫn chi trả hóa đơn cho nhà Peyton. Mặc dù việc này khó có thể chứng minh bất cứ điều gì nhưng nó cũng cho thấy một phần khả năng Annabelle đã trở thành nhân tình của Hodgeham. Và thái độ lảng tránh của Annabelle trong suốt cuộc trò chuyện của họ sáng hôm trước càng ít nhiều củng cố thêm cho lời đồn đó.

Rõ ràng gia đình Peyton đang ở trong tình cảnh tuyệt vọng... nhưng lý do Annabelle tìm sự giúp đỡ từ một gã béo ụ ba hoa rỗng tuếch như Hodgeham vẫn là một bí ẩn. Mặt khác, rất nhiều quyết định trong đời, tốt có xấu có, chỉ đơn thuần là vấn đề thời điểm. Có lẽ Hodgeham đã tìm cách can thiệp vào đúng lúc mà khả năng phòng vệ của Annabelle xuống mức thấp nhất, và rồi cô đã cho phép mình bị lão già khôn nạn đó thuyết phục mà đưa ra những gì lão muốn để đổi lại số tiền cô quá cần.

Cô không có giày đi bộ. *Lạy Chúa*. Hẳn lão Hodgeham phải ti tiện hết sức mới cho cô vài bộ váy áo mà không cho lấy một đôi giày lành lặn, và đồ lót thì gần như nhàu nát. Nếu Annabelle định làm nhân tình của ai đó thì cô phải là của Simon, và ít ra phải nhận được những khoản bồi hoàn tương xứng. Rõ ràng là còn quá sớm để đề cập vấn đề này với cô. Simon sẽ phải kiên nhẫn chờ đợi trong lúc Annabelle cố moi móc một lời cầu hôn từ Kendall. Và anh sẽ không làm gì tổn hại đến cơ hội của cô. Nhưng nếu cô thất bại với Kendall, thì Simon sẽ tiếp cận cô với một lời đề nghị hấp dẫn hơn nhiều cái thỏa thuận lén lút mà cô đang có với lão Hodgeham.

Mường tượng ra cảnh Annabelle khóa thân trên giường mình làm Simon cảm thấy ham muốn đang bắt đầu nhen nhóm trở lại, và anh cố nói lại cuộc trò chuyện với Bá tước Westcliff. “Sao anh lại có suy nghĩ là tôi để ý đến tiểu thư Peyton?” anh hỏi với giọng điệu vô thương vô phạt.

“Qua cách anh suýt ngã ngựa khi thấy cô ta trong bộ đồ lót.”

Câu nói khiến Simon phải miễn cưỡng mỉm cười. “Với một vẻ đẹp như thế thì tôi cóc cần biết còn cái gì bên dưới nữa.”

“Anh nên thế,” Bá tước nhấn mạnh. “Cô tiểu thư Peyton đó chỉ là một kẻ ích kỷ, tôi không nhớ đã gặp ai như thế chưa.”

“Westcliff này,” Simon hỏi nghiêm túc. “Có bao giờ anh nghĩ thỉnh thoảng mình cũng có thể mắc sai lầm không? Về bất cứ chuyện gì?”

Trông Bá tước có vẻ lúng túng trước câu hỏi đó. “Thật ra mà nói thì không.”

Lắc đầu chán nản, Simon thúc ngựa phi nhanh hơn.

Chương 11

Khi bốn cô gái bắt đầu đi bộ về Stony Cross, Annabelle mới nhận ra mắt cá chân bị đau. Có lẽ nó bị đau trong lúc chơi bóng, dù cô không thể nhớ lại chính xác từ khi nào. Thở dài mệt nhọc, cô nhắc giỏ lên sai bước đuổi theo Lillian lúc này trông có vẻ trầm tư. Daisy và Evie đi cách họ vài mét, đang chụm đầu bàn tán rì rầm.

“Cô đang lo lắng chuyện gì vậy?” Annabelle thấp giọng hỏi Lillian.

“Bá tước và ông Hunt... cô có nghĩ họ sẽ kể với người khác là đã thấy chúng ta chiều nay không? Chuyện đó sẽ gây ra một vết nhơ cho thanh danh của chúng ta.”

“Tôi không nghĩ Westcliff sẽ làm vậy,” Annabelle nói sau một hồi đắn đo suy nghĩ. “Tôi nghiêng theo hướng tin lời anh ta khi anh ta lưu ý về chứng mất trí nhớ ngắn hạn. Và anh ta không có vẻ gì là một gã thích đưa chuyện.”

“Còn ngài Hunt thì sao?”

Annabelle cau mày. “Tôi không biết. Anh ta không hứa sẽ giữ im lặng. Tôi cho rằng anh sẽ giữ mồm giữ miệng nếu anh ta nghĩ là sẽ được lợi gì đó trong chuyện này.”

“Cô nên đi hỏi anh ta xem. Tối nay, ngay khi gặp Hunt ở tiệc khiêu vũ, cô phải đến chỗ anh ta và bắt anh ta hứa là không kể cho ai khác nghe về buổi chơi bóng của chúng ta.”

Nhớ đến buổi khiêu vũ sẽ diễn ra ở điền trang tối nay, Annabelle rên rỉ. Cô tương đối - không, phải là hết sức - chắc chắn là mình không thể nào đối mặt với Hunt sau những gì đã xảy ra chiều nay. Thế nhưng Lillian nói cũng đúng - không ai dám chắc Hunt sẽ giữ im lặng. Annabelle phải giải quyết chuyện đó với anh, dẫu cho cái viễn cảnh đó đủ làm cô sợ chết khiếp. “Sao lại là tôi?” cô hỏi, mặc dù đã biết câu trả lời.

“Vì Hunt thích cô. Ai chẳng biết chuyện đó. Nhiều khả năng anh ta sẽ làm theo những gì cô yêu cầu.”

“Anh ta không làm cái gì không công hết,” Annabelle lẩm bẩm trong lúc con đau nơi mắt cá chân mỗi lúc một tệ hơn. “Thế nếu anh ta đưa ra lời đề nghị khiếm nhã nào đó với tôi thì sao?”

Một khoảng lặng ngưng nghịu thật lâu, rốt cuộc Lillian gợi ý, “Cô có thể ném cho anh ta một khúc xương.”

“Xương kiểu gì?” Annabelle hoài nghi hỏi.

“Ồ, cứ để anh ta hôn cô, nếu điều đó làm cho anh ta im lặng.”

Ngỡ ngàng vì Lillian có thể hờ hững buông ra một câu như thế, Annabelle hít một hơi thật sâu. “Lạy Chúa, Lillian! Tôi không thể làm thế!”

“Tại sao không? Cô đã từng hôn đàn ông rồi mà, đúng không?”

“Đúng, nhưng...”

“Môi nào chả như nhau. Chỉ cần đảm bảo không ai thấy cô và hãy làm chuyện đó thật nhanh. Rồi Hunt sẽ trở nên dễ chịu hơn và bí mật của chúng ta sẽ được an toàn.”

Annabelle lắc đầu cười ngán ngẩm, nhưng trái tim cô bắt đầu đập nhức nhối vì cái ý tưởng đó. Cô không thể thôi nhớ về nụ hôn bí mật ngày xưa trong rạp hát, giây phút bốc đồng có sức kích thích hủy diệt đã khiến cô run rẩy không nói nên lời.

“Cô chỉ cần thể hiện rõ ràng cho anh ta hiểu rằng nụ hôn đó là tất cả những gì anh ta có thể mong đợi ở cô,” Lillian tiếp tục, “và chuyện đó chắc chắn sẽ không bao giờ xảy ra lần nữa.”

“Thứ lỗi cho tôi vì việc phi báng kế hoạch của cô... nhưng nó khó gửi như một con cá sáu giờ chiều vậy. *Không đời nào* có chuyện môi nào cũng như nhau, nếu nó tình cờ dính trên mặt Simon Hunt! Và anh ta sẽ không bao giờ thỏa mãn với mấy thứ lật vạt như một nụ hôn, mà tôi thì không thể cho anh ta cái gì hơn thế nữa.”

“Cô thật sự thấy Hunt đáng tởm vậy sao?” Lillian hỏi vu vơ. “Thật ra anh ta đâu có tệ. Thậm chí tôi còn phải thừa nhận là anh ta đẹp trai.”

“Anh ta quá quắt đến mức tôi chưa bao giờ để tâm đến ngoại hình của anh ta. Nhưng tôi thừa nhận là anh ta...” Annabelle rơi vào sự im lặng bối rối, cân nhắc vấn đề với thái độ thận trọng mới mẻ đáng lo ngại.

Khách quan mà nói - giả sử có tồn tại một trường hợp nào đó mà người ta có thể khách quan đối với Simon Hunt - anh thật sự đẹp trai. Từ “đẹp trai” thường dùng cho một khuôn mặt với những đường nét thanh thoát, hài hòa, cân đối. Nhưng Simon Hunt đã định nghĩa lại từ đó với những đường nét rõ ràng, sắc sảo, đôi mắt đen táo bạo, cánh mũi cao và thẳng chỉ có thể thuộc về một người đàn ông, và cái miệng rộng lúc nào cũng thấp thoáng nét khôi hài bất kính. Ngay cả chiều cao bất thường và cơ bắp vạm vỡ dường như cũng phù hợp đến hoàn hảo với anh, như thể tạo hóa đã nhận ra không thể để sinh vật này khoác lên mình những thứ tầm thường nữa vời vạy được.

Simon Hunt làm Annabelle cảm thấy không thoải mái ngay từ giây phút đầu tiên họ gặp nhau. Mặc dù chưa từng nhìn thấy anh trong bộ dạng nào khác ngoài những khi anh ăn mặc chỉnh chu và tuyệt đối tự chủ nhưng cô luôn cảm thấy Hunt như một con thú chưa hoàn toàn chịu thuần hóa. Bản năng sâu kín nhất của cô cảnh báo rằng bên dưới vẻ ngoài ưa giễu cợt của anh là một gã đàn ông với thứ đam mê nguyên thủy, thậm chí có lẽ cả sự tàn bạo. Anh không phải loại người dễ bị khống chế.

Annabelle cố tưởng tượng khuôn mặt đen sẫm của Simon Hunt kề sát mặt cô, đôi môi nóng rực của anh, cánh tay anh vòng qua người cô... giống như lần trước, ngoại trừ chuyện lần này cô tình nguyện tham gia. Hunt cũng chỉ là một gã đàn ông mà thôi, cô căng thẳng tự nhủ. Và một nụ hôn thì chỉ là chuyện gió thoảng mây trôi. Nhưng trong thời khắc mà nó xảy ra, cô sẽ bị cuốn vào sự thân mật với anh. Rồi từ đó về sau, mỗi khi họ gặp nhau, Simon Hunt sẽ âm thầm hạ hê. Thế thì khó mà chịu đựng nổi.

Cô day day trán vì bất giác thấy nhói đau như thể bị cây gậy đập bóng đụng phải khi nãy. “Ta không thể phớt lờ mọi chuyện và hy vọng anh ta sẽ tốt bụng mà tự im miệng lại hay sao?”

“Ồ, có chứ,” Lillian nói mỉa. “Nhắc đến ông Hunt là người ta nghĩ ngay đến

cụm từ ‘tốt bụng’ mà. Hết cách rồi, chỉ còn nước bắt treo ngón tay mà chờ thôi... nếu dây thần kinh của cô có thể chịu nổi tình trạng lửng lơ đó.”

Xoa xoa thái dương, Annabelle khô sở kêu lên. “Thôi được rồi. Tối nay tôi sẽ tiếp cận anh ta. Tôi sẽ...” Cô ngập ngừng một lúc lâu. “Tôi sẽ hôn anh ta, nếu cần. Nhưng tôi sẽ xem như đây là khoản chi phí cho mấy bộ váy các cô đã cho tôi!”

Một nụ cười thỏa mãn hiện ra trên mặt Lillian, “Tôi chắc chắn cô có thể đạt được một thỏa thuận nào đó với Hunt.”

Về đến điện trang, cả bọn tách ra và Annabelle đi thẳng về phòng mình đánh một giấc với hy vọng sẽ phục hồi sức lực trước buổi khiêu vũ. Không thấy mẹ cô đâu, có lẽ bà đang tham dự tiệc trà với mấy quý bà khác ở phòng khách dưới lầu. Annabelle phải cảm ơn sự vắng mặt của bà vì nhờ thế cô có thể thay trang phục và giặt giũ mà khỏi phải trả lời những câu hỏi không mong đợi. Dù là một bà mẹ rất dịu dàng và khá dễ tính nhưng bà Phillipa cũng sẽ phản ứng không tốt trước cái tin con gái bà hứa vào mấy trò đại dột của chị em nhà Bowman.

Sau khi thay đồ lót mới, Annabelle trườn xuống bên dưới tấm khăn trải giường bằng vải lanh trơn mượt phẳng lì. Nhưng cô hết sức chán nản khi thấy không tài nào chớp mắt nổi với cơn đau rầy rà nơi mắt cá chân. Mệt lử và bực bội, cô rung chuông kêu người hầu mang đến một tấm vải băng chân ướp lạnh, rồi cứ thế ngồi với một bên chân nhức nhối suốt nửa giờ liền. Mắt cá chân của cô gằn như sưng phồng lên, và cô cộc cằn kết luận rằng hôm nay rõ là một ngày đen đui. Vừa rửa thềm vừa trông chiếc vớ mới qua phần chân tái nhợt, sưng vù, Annabelle chậm rãi thay váy áo. Cô lại rung chuông kêu người hầu vì cần giúp buộc lại áo ngực và cởi hàng khuy phía sau bộ váy lụa màu vàng.

“Thưa tiểu thư,” cô hầu thì thầm, đôi mắt lộ vẻ lo ngại khi trông thấy khuôn mặt cứng đờ của Annabelle. “Nhìn cô có vẻ hơi xanh xao... tôi có thể mang đến cho cô thứ gì đó không? Trong tủ của bà quản gia có một liều thuốc bổ dành cho những cơn đau nhẹ của nữ giới...”

“Không, không phải vậy đâu,” Annabelle cười uể oải. “Chỉ là tôi bị đau ở mắt cá chân thôi mà.”

“Vây một chút trà giải cảm được không?” cô hầu gái đề nghị rồi đi ra phía sau giúp Annabelle cởi hàng nút trên váy. “Tôi sẽ đi xuống lấy trà ngay, và tiểu thư có thể uống trong lúc tôi chải tóc cho cô.”

“Được rồi, cảm ơn cô.” Annabelle đứng yên trong khi những ngón tay khéo léo của cô hầu nhanh chóng nới lỏng chiếc váy ra, rồi cô thả người xuống chiếc ghế trước bàn trang điểm. Cô nhìn chăm chăm vào mình trong tấm gương trang trí theo phong cách cổ điển. “Tôi không thể nhớ ra tại sao mình lại bị thương nữa. Tôi có bao giờ vụng về thế đâu cơ chứ.”

Cô hầu vuốt phẳng lớp vải tuyn vàng nhạt trang trí trên tay váy. “Tôi sẽ đem trà lên thưa tiểu thư. Nó sẽ giúp cô khỏe hơn.”

Người hầu vừa đi khỏi thì bà Philippa bước vào phòng. Nhìn thấy con gái trong bộ váy khiêu vũ màu vàng, bà mỉm cười, đứng sau lưng cô và bắt gặp ánh mắt cô trong gương. “Trông con thật đáng yêu.”

“Con thì thấy khốn khổ đây,” Annabelle nhăn nhó đáp. “Con bị trật mắt cá chân trong lúc tán bộ với hội gái ế chiều nay.”

“Sao con lại gọi mình như thế?” Philippa lo lắng hỏi. “Chắc chắn con có thể nghĩ ra một cái tên phù hợp hơn cho nhóm bạn nhỏ của con...”

“Nhưng nó hợp với bọn con mà,” Annabelle cười. “Con sẽ nói từ đó với thái độ châm biếm thích hợp nếu như thế làm mẹ thấy dễ chịu hơn.”

Philippa thở dài. “Mẹ e rằng lúc này khả năng châm biếm của mẹ đã cạn kiệt rồi. Thật không dễ dàng chút nào khi phải quan sát con tranh giành và mưu tính trong lúc đám con gái cùng lứa với con gặp thuận lợi hơn rất nhiều. Nhìn con trong những bộ váy đi mượn, và hiểu được những mặc cảm con đang mang... Mẹ đã nghĩ hàng ngàn lần là phải chi cha con chưa chết, và phải chi chúng ta còn ít tiền...”

Annabelle nhún vai. “Mẹ à, như người ta thường nói... ‘muốn ăn thì phải lăn vào bếp’ thôi.”

Philippa dịu dàng vén tóc con gái. “Tối nay sao con không nghỉ ngơi trong phòng? Mẹ sẽ đọc truyện cho con nghe, trong lúc con nằm yên với cái mắt cá chân sưng vù...”

“Mẹ đừng dụ dỗ con chứ.” Annabelle xúc động nói, “Con không mong gì hơn là được như thế... nhưng con không thể ở đây tối nay. Con không thể bỏ lỡ bất cứ một cơ hội nào để gây ấn tượng với ngài Kendall.” Và *thương lượng với Simon Hunt*, cô nghĩ thầm, cảm thấy chơi vơi vì sợ hãi.

Sau khi uống một tách trà giải cảm đầy ắp, Annabelle đã có thể xuống cầu thang trong nháy mắt, mặc dù chỗ sưng tấy nơi mắt cá chân vẫn không chịu thuyên giảm. Cô còn đủ thời gian trao đổi qua loa với Lillian trước khi khách khứa bước vào phòng ăn. Dấu vết của nắng vẫn còn vương trên má Lillian khiến chúng ửng hồng, đôi mắt nâu của cô thật dịu dàng trong ánh đèn cây mờ ảo. “Đến thời điểm này thì ngài Westcliff vẫn nỗ lực phớt lờ hội gái ế chúng ta,” Lillian toét miệng cười. “Cô nói đúng, không có gì đáng lo với người đó. Hiểm họa tiềm tàng của chúng ta chỉ có ông Hunt mà thôi.”

“Anh ta sẽ không đáng lo đâu,” Annabelle nói dứt khoát. “Như đã hứa, tôi sẽ nói chuyện với anh ta.”

Lillian mỉm cười nhẹ nhõm. “Cô thật tuyệt vời, Annabelle ạ.”

Khi mọi người ngồi vào bàn tiệc, Annabelle lúng túng vì được xếp cạnh Kendall. Vào dịp nào khác thì hẳn đây sẽ là một ân huệ đáng khắp khởi hy vọng nhưng riêng tối nay, Annabelle cảm thấy không thể đạt được đỉnh cao phong độ. Cô không đủ sức để trò chuyện khôn ngoan khi mà mắt cá chân thì nhức buốt còn đầu thì ong ong. Như muốn làm cô khó chịu hơn nữa, Simon Hunt gần như ngồi đối diện với cô, nhìn điem tĩnh đến phát bực mình. Và để tình hình thêm phần tồi tệ, cảm giác buồn nôn làm cô không tài nào đánh giá được các món ăn ngon tuyệt vời trong buổi tiệc. Không còn thèm ăn như bình thường, Annabelle uể oải xúc từng miếng đồ ăn trong đĩa. Cứ ngẩng đầu lên là cô bắt gặp cái nhìn sắc lẹm của Hunt đang chiếu thẳng vào mình với thái độ quở trách mơ hồ. Tuy nhiên, ơn Chúa, anh chỉ dành cho cô vài lời bình luận ôn hòa sáo rỗng, và cô có thể chịu đựng được suốt bữa ăn mà không dính phải rắc rối nào.

Một làn sóng âm nhạc bắt đầu dâng lên từ phòng khiêu vũ sau khi bữa tối kết thúc, và Annabelle rất biết ơn vì buổi khiêu vũ bắt đầu sớm sủa. Lần đầu tiên cô cảm thấy hoàn toàn hạnh phúc được ngồi vào hàng ghế cùng hàng với hội gái ế để chân mình nghỉ ngơi trong lúc những người khác nhảy nhót. Cô nghĩ cả ngày nay mình đã dang nắng quá nhiều nên giờ thấy say nắng và nhức

mỏi. Ngược lại, nhìn Lillian và Daisy vẫn khỏe mạnh sôi nổi như thường. Rủi thay, Evie tội nghiệp bị phạt hết sức nghiêm khắc sau khi đã nhận một bài giáo huấn từ bà dì. “Mặt trời làm cô ấy nổi tàn nhang,” Daisy buồn bã kể lại cho Annabelle nghe. “Sau khi chúng ta đi chơi về, bà dì Florence đã dọa Evie là cô ấy sẽ bị lốm đốm giống con báo, và cô ấy sẽ không được dính líu gì với tụi mình cho đến khi da mặt cô ấy trở lại bình thường.”

Annabelle sững sờ, lòng cảm thấy trào dâng sự đồng cảm với cô bạn. “Bà dì Florence quái thai thật,” cô lầm bầm. “Rõ ràng mục tiêu duy nhất trong đời bà ta là hành hạ Evie.”

“Và bà ta rất giỏi chuyện đó,” Daisy tán thành. Bất thành linh, có gì đó sau vai Annabelle khiến mắt cô trợn tròn như cái đĩa hứng trà. “Ồi! Ông Hunt đang đến kìa. Tôi *chết khát* rồi đây, tôi sẽ đến bàn giải khát, và để hai người, ờ...”

“Lillian nói cho cô nghe rồi chứ gì,” Annabelle khẳng định.

“Ừ, chị ấy, Evie và tôi hết sức biết ơn sự hy sinh mà cô định làm nhân danh cả nhóm.”

“Hy sinh,” Annabelle lặp lại vì không thích âm thanh của cái từ đó. “Nghe hơi nghiêm trọng nhỉ? Như Lillian đã nói thì ‘môi nào chả như nhau’.”

“Đó là những gì chị ấy nói với cô,” Daisy tinh quái nói. “Nhưng chị ấy có nói với tôi và Evie là chị ấy thà chết chứ không đồng ý hôn một người như Hunt.”

“Cái gì...?” Annabelle mở miệng, nhưng Daisy đã lon ton chạy mất hút, cười như nắc nẻ.

Vừa bắt đầu cảm thấy mình giống một trinh nữ bị hiến tế vào địa ngục thì Annabelle đã nghe thấy giọng nói trầm ấm của Simon vang lên bên tai. Sự giễu cợt lẫn trong chất giọng nam trung dường như thấu đến tận xương tủy Annabelle. “Chào buổi tối, tiểu thư Peyton. Tôi thấy là em đã ăn mặc chỉnh tề... khác hẳn.”

Nghiến răng kèn kẹt, Annabelle quay mặt đối mặt với anh. “Tôi phải thú nhận là, ông Hunt, tôi rất ngạc nhiên trước thái độ kiểm chế của ông tôi nay

đấy. Tôi đã chờ đợi vài lời bình luận xúc xiêm thiêu suy nghĩ từ ông cơ đấy, nhưng mà ông đã xoay xử để cư xử như một quý ông suốt một giờ đồng hồ.”

“Căng thẳng lắm đấy,” Hunt trình trọng tiết lộ. “Nhưng tôi nghĩ tôi sẽ nhường cái danh hiệu hành vi gây sốc lại cho em...” Anh ngập ngừng về tế nhị trước khi tiếp tục, “... vì đến giây phút này xem ra em vẫn rất ổn.”

“Tôi và bạn bè tôi không làm gì sai cả!”

“Tôi có nói là tôi không thích các cô gái chơi bóng trong tình trạng không mảnh vải che thân đâu nào?” Anh hỏi rất ngây thơ. “Ngược lại, tự đáy lòng mình tôi hoàn toàn tán thành việc đó. Thật đấy, tôi nghĩ em nên chơi trò đó mỗi ngày.”

“Tôi không ở trong tình trạng ‘không mảnh vải che thân’.” Annabelle thì thầm phản pháo. “Tôi có mặc trang phục lót.”

“Có à?” anh uể oải hỏi.

Cô đỏ mặt xấu hổ vì anh đã chú ý đến bộ đồ lót nhàu nát của mình. “Ông có kể với ai chuyện thấy chúng tôi ở cánh đồng không vậy?” cô căng thẳng.

Hiển nhiên đó là câu hỏi anh đang chờ đợi. Một nụ cười chậm rãi cong lên trên môi anh. “Chưa.”

“Ông có định kể với ai không?”

Hunt cân nhắc câu hỏi với một nét mặt suy tư không buồn che giấu vẻ thích thú. “Không định, không...” anh nhún vai tiếc nuối. “Nhưng em biết chuyện thế nào rồi đó. Thịnh thoảng có một số thứ cứ nhảy vọt ra khỏi miệng lúc tôi nói chuyện...”

Annabelle nheo mắt. “Điều gì sẽ giữ cho ông im lặng?”

Hunt làm bộ bị sốc bởi câu hỏi thẳng thừng của cô. “Tiểu thư Peyton ạ, em nên học cách xử lý những vấn đề kiểu này với chút ít kỹ năng giao tiếp nữa đi, em không nghĩ thế sao? Tôi cứ nghĩ rằng một quý cô tao nhã như em sẽ cư xử khéo léo mềm mỏng hơn cơ đấy...”

“Tôi không có thời gian đâu mà trở tài giao tiếp,” cô quát mắt ngắt lời. “Và rõ ràng là không thể trông cậy ông giữ im lặng trừ phi mua chuộc ông bằng cái gì đó.”

“Từ ‘mua chuộc’ nghe đao to búa lớn quá,” anh trầm ngâm. “Tôi thích gọi là sự khích lệ hơn.”

“Gọi sao cũng được,” cô mất kiên nhẫn. “Hãy thương lượng đi, nhanh lên.”

“Được thôi,” Hunt làm bộ nghiêm túc nhưng điệu cười cứ lấp lánh trong đôi mắt màu cà phê sâu thẳm. “Tôi nghĩ là mình có thể bị thuyết phục không nói cho ai về điệu nhảy mừng chiến thắng hết sức gây sốc của em, tiểu thư Peyton ạ. Với sự khích lệ thích hợp.”

Annabelle im lặng, hàng mi hạ thấp trong lúc cân nhắc nên nói thế nào cho phải. Một khi đã nói ra là không rút lại được. Lạy Chúa, tại sao cô lại phải là người mua sự im lặng của Simon Hunt cho một trận Rounders ngu ngốc mà ngay từ đầu cô đã không muốn chơi? “Nếu ông là một quý ông,” cô lẩm bẩm, “thì điều này là không cần thiết.”

Một tràng cười bị kìm nén làm giọng anh khàn đi và không còn đều đều được nữa. “Không, tôi không phải là một quý ông. Nhưng tôi buộc phải nhắc cho em nhớ tôi không phải là người chạy nhảy trong tình trạng bán khỏa thân trên cánh đồng chiều nay.”

“Ông im miệng đi được chứ?” cô rít qua kẽ răng. “Ai đó sẽ nghe thấy mất.”

Hunt quan sát cô với vẻ thích thú mê hoặc, đôi mắt tối sẫm hoang dại. “Đưa ra lời đề nghị tốt nhất của em đi, tiểu thư Peyton.”

Nhìn đăm đăm vào một điểm cố định trên bức tường xa xa đằng sau vai anh, Annabelle cất giọng nghèn nghẹn trong lúc vành tai bốc khói còn tóc thì thiếu điều cháy sém. “Nếu ông hứa giữ im lặng về trận Rounders... thì tôi sẽ để ông hôn tôi.”

Sự im lặng khó hiểu tiếp theo sau tuyên bố của cô thật sự không thể chịu đựng nổi. Buộc mình phải nhìn lên, Annabelle thấy rằng mình đã làm Hunt bất ngờ. Anh đang trừng mắt nhìn cô như thể cô vừa nói một thứ tiếng xa lạ nào đó, và anh vẫn chưa hiểu hết nghĩa của nó.

“Một nụ hôn,” Annabelle mở lời, dây thần kinh của cô gần đứt đến nơi vì bầu không khí căng thẳng giữa hai bên. “Và đừng cho rằng vì tôi đã để ông làm chuyện đó một lần thì tôi sẽ chấp thuận cho nó xảy ra lần nữa.”

Hunt đáp trả với cung cách thận trọng khác thường, có vẻ anh đang cân thận chọn lựa từ ngữ. “Tôi đã nghĩ em sẽ chấp nhận khiêu vũ với tôi. Một điệu valse hay một điệu vũ bốn người.”

“Tôi thì không nghĩ tới chuyện đó,” cô nói. “Nhưng một nụ hôn thì thiết thực hơn, chưa kể nó còn nhanh hơn nhiều so với một điệu valse.”

“Không phải theo cách tôi hôn.”

Câu nói của anh tuy êm ái nhưng đủ khiến đầu gối cô run lẩy bẩy. “Đừng vô lý như thế,” cô cộc cằn đáp. “Một điệu valse thường kéo dài ít nhất ba phút. Ông không thể hôn ai lâu chừng ấy.”

Giọng Hunt khản đặc đến mức gần như không thể nghe thấy là anh đang trả lời. “Hiển nhiên là em biết rõ nhất. Rất tốt, tôi chấp nhận lời đề nghị của em. Một nụ hôn, đổi lại tôi sẽ giữ kín bí mật của em. Tôi sẽ quyết định thời gian và địa điểm chuyện đó xảy ra.”

“‘Thời gian’ và ‘địa điểm’ phải được thỏa thuận song phương,” Annabelle phản đối. “Toàn bộ chuyện này nhằm để giữ danh tiếng của tôi không bị tổn hại, tôi sẽ không để ông hủy hoại nó chỉ vì chọn sai thời gian hay địa điểm.”

Hunt mỉm cười chế giễu. “Em đúng là một nhà thương thuyết xuất sắc đây tiểu thư Peyton ạ. Chúa sẽ phù hộ tất cả chúng ta nếu em có tham vọng lấn sân sang lĩnh vực kinh doanh trong tương lai.”

“Không, tham vọng duy nhất của tôi là trở thành Phu nhân Kendall.” Annabelle đáp với vẻ dịu dàng pha lẫn hiểm ác. Và cô rất thỏa mãn khi thấy điệu cười của anh vụt tắt.

“Thật đáng tiếc, cho cả em lẫn Kendall.”

“Quý tha ma bắt ông đi, ông Hunt,” cô thì thầm rồi bỏ đi, phớt lờ cơn đau âm ỉ nơi mắt cá chân.

Trên lối ra hàng hiên phía sau, cô nhận thấy vết thương ở mắt cá chân càng lúc càng tệ, và giờ thì cơn đau đã lan dần lên đầu gối. “Chết tiệt,” cô lẩm bẩm. Trong tình trạng này thì chẳng mong tiến triển được gì với Kendall. Người ta khó mà quỳen rũ cho nổi khi cứ chực ré lên đau đớn. Đột nhiên cảm thấy kiệt sức và thất bại thảm hại, Annabelle quyết định trở về phòng. Bây giờ chuyện với Simon Hunt đã xong, điều tốt nhất cần làm là cho mắt cá chân được nghỉ ngơi và hy vọng sáng mai nó sẽ khá hơn.

Mỗi bước chân đều làm cơn đau thêm nặng, đến mức cô có thể cảm thấy những giọt mồ hôi lạnh đang chảy ròng ròng bên dưới khung áo ngực. Trước giờ cô chưa từng bị thương như thế này. Không chỉ chân đau nhức mà đầu cô cũng quay cuồng, toàn thân ê ẩm. Đột nhiên, những thứ trong bụng cô sôi lên ùng ục. Cô cần không khí... cô phải ra ngoài trời đêm mát mẻ và ngồi đầu đó cho đến khi cơn buồn nôn giảm bớt. Cánh cửa dẫn ra hàng hiên phía sau dường như xa vời vợi, và cô mơ hồ tự hỏi làm thế nào có thể chạm tới đó.

May thay, chị em nhà Bowman đã vội vã theo sau Annabelle ngay khi thấy cuộc đối thoại giữa cô và Hunt kết thúc. Nụ cười hy vọng trên mặt Lillian biến mất khi cô thấy ánh mắt lộ rõ sự đau đớn cùng cực của Annabelle. “Trông cô tệ quá,” Lillian kêu lên. “Chúa ơi, ngài Hunt đã nói gì với cô vậy?”

“Anh ta chấp nhận nư hôn,” Annabelle đáp cụt lủn, tiếp tục khập khiễng bước về phía hàng hiên. Tai cô ong ong đến mức không thể nghe thấy tiếng nhạc nữa.

“Nếu viễn cảnh đó làm cô khiếp sợ đến vậy...” Lillian mở lời.

“Không phải vậy đâu,” Annabelle cau gắ vì đau. “Mắt cá chân của tôi. Sáng nay tôi bị trật chân, giờ đi không được nữa.”

“Sao cô không nói sớm.” Lillian lập tức quan tâm hỏi han. Cánh tay mảnh khảnh của Lillian bỗng chốc trở nên cứng cáp mạnh mẽ không ngờ khi cô vòng tay qua lưng Annabelle. “Daisy, chạy đến cánh cửa gần nhất và giữ nó mở trong khi bọn chị lách ra ngoài.”

Hai chị em giúp Annabelle ra ngoài, còn cô thì chùi gắ tay lên phần trán đẫm mồ hôi. “Tôi nghĩ mình sắp bệnh rồi,” cô rên rỉ, nước miếng ứa ra, cổ

họng bỏng rát. Chân cô đau như bị bánh xe ngựa cán qua. “Ôi, Chúa ơi, *không thể nào*. Tôi không thể nôn vào lúc này được.”

“Sẽ ổn thôi,” Lillian vừa nói dứt khoát vừa dẫn cô đến cạnh một bụi hoa trồng sát bậc tam cấp. “Không ai thấy cô đâu. Cô muốn nôn thì cứ nôn đi. Daisy và tôi sẽ ở đây chăm sóc cô.”

“Đúng đó,” Daisy đồng tình sau lưng Annabelle. “Những người bạn đúng nghĩa không bao giờ ngại phải giật tóc bạn mình trong lúc cô ấy điên điên.”

Nếu một cơn buồn nôn nữa không ập tới thì Annabelle đã phì cười rồi. May thay, tối nay cô không ăn nhiều lắm, vậy nên quá trình này diễn ra chóng vánh. Dạ dày cô lộn ngược lên, và cô không còn lựa chọn nào khác ngoài chịu thua. Thở hổn hển và chúi đầu vào bụi hoa, cô rên rỉ yếu ớt, “Tôi xin lỗi. Tôi thật sự xin lỗi, Lillian...”

“Đừng có vớ vẩn,” cô gái người Mỹ đáp lại bằng giọng điệu điềm tĩnh. “Tôi mà bị vậy thì cô cũng làm như tôi thôi đúng không?”

“Tất nhiên tôi sẽ... nhưng chắc cô thì không đời nào ngó ngán thể này...”

“Cô không ngó ngán,” Lillian dịu dàng nói. “Cô bị bệnh. Lấy khăn tay của tôi này.”

Vẫn gập người về phía trước, Annabelle nhận chiếc khăn lạnh có viền đăng ten bằng thái độ biết ơn, nhưng rồi rút tay lại vì mùi nước hoa. “*Ồi*, tôi không thể,” cô thì thào. “Cái mùi này. Có khăn nào không tẩm nước hoa không?”

“Chết tiệt,” Lillian tỏ vẻ áy náy. “Daisy, khăn em đâu?”

“Đề quên rồi,” câu trả lời ngắn gọn vang lên.

“Cô phải dùng tạm cái này thôi,” Lillian nói với Annabelle. “Bọn tôi chỉ có mỗi cái này.”

Một giọng đàn ông xen vào câu chuyện. “Dùng cái này đi.”

Chương 12

Đang xây xẩm mặt mày nên Annabelle không chú ý đến những chuyện xảy ra xung quanh mà cứ thế nhận chiếc khăn sạch vừa được dúi vào tay mình. Ôn Chúa nó không có mùi gì ngoại trừ ít mùi bột hồ phảng phất. Sau khi lau xong gương mặt đầm mồ hôi rồi đến miệng, Annabelle cố đứng thẳng người đối diện với người mới đến. Dạ dày đang đau thắt của cô lại chậm chậm lộn ngược lên lần nữa khi nhìn thấy Simon Hunt. Có vẻ anh đã theo sau cô ra hàng hiên kịp lúc để chứng kiến cơn nôn ọe bẽ bàng của cô. Ôi cô muốn chết cho xong. Giá mà cô có thể êm ái tắt thở ngay lúc này và mãi mãi chôn vùi hình ảnh Simon Hunt thấy cô ói mửa trong bụi hoa thì tốt biết mấy.

Gương mặt của Hunt vẫn điềm nhiên như không, ngoại trừ vết lõm giữa hai hàng chân mày. Anh nhanh nhẹn đưa tay ra đỡ khi cô lao đảo trước mặt. “Chiều theo thỏa thuận mới đây của chúng ta,” anh lầm bầm, “thì việc này là không hay ho lắm, thưa tiểu thư Peyton.”

“Ôi, đi đi,” Annabelle rên rỉ, nhưng cơ thể cô lại dựa hẳn vào thân hình chắc chắn rắn rỏi của anh khi một làn sóng mệt mỏi khác tràn qua người. Cô nhét chiếc khăn vào miệng và thở bằng mũi, rồi dần dần cảm giác khó chịu cũng trôi qua. Nhưng một cơn yếu ớt khác mà cô chưa từng cảm thấy trong đời tiếp tục tràn qua, và cô biết nếu anh không ở đó thì có lẽ cô đã lăn đùng ra đất mất rồi. Lạy Chúa lòng lành, cô bị cái gì thế không biết?

Hunt ngay lập tức nhích người để dễ dàng đỡ lấy cô. “Tôi đã nghĩ nhìn em thật xanh xao,” anh nhận xét, dịu dàng vén một lọn tóc đang phủ lên khuôn mặt ướt đầm đìa của cô. “Có chuyện gì vậy, em yêu? Chỉ do dạ dày của em, hay em còn bị đau ở đâu khác?”

Đâu đó sâu thẳm bên trong một Annabelle đang khổ sở bất ngờ giật bắn mình vì sự âu yếm kia, chưa kể một quý ông thì không bao giờ được nói ra một bộ phận bên trong của phụ nữ. Tuy nhiên, lúc này cô quá yếu, không thể làm gì khác ngoài bám vào vạt áo choàng của Hunt. Tập trung vào câu hỏi của anh, cô nghĩ về cảm giác hỗn loạn bên trong cơ thể khó chịu của cô, “Tôi đau khắp người,” cô thì thầm. “Đầu, bụng, lưng... nhưng đau nhất là ở mắt

cá chân.”

Khi nói, cô nhận ra môi mình tê dại. Cô liếm môi để kiểm tra và phát hoảng vì không thấy cảm giác gì nữa. Nếu không quá hoang mang đến vậy thì ắt hẳn cô đã nhận ra Hunt đang nhìn cô theo một cách anh chưa từng nhìn trước đây. Sau này Daisy sẽ miêu tả chi tiết về việc Simon Hunt đã bảo bọc cô ra sao khi anh đứng ôm cô trong vòng tay. Còn bây giờ thì Annabelle quá rã rời nên không thể cảm nhận thêm điều gì khác ngoài cơn mê mẩn toàn thân.

Lillian vừa nói dứt khoát vừa bước nhanh đến tách Annabelle ra khỏi vòng tay ôm ghì của Hunt, “Cảm ơn ông đã cho mượn khăn. Ông có thể đi được rồi, chị em tôi đủ sức chăm sóc tiểu thư Peyton.”

Phớt lờ cô gái người Mỹ, Hunt vẫn giữ nguyên tay mình quanh người Annabelle, mắt nhìn đăm đăm vào gương mặt trắng bệch của cô. “Sao em lại bị đau mắt cá chân?” anh hỏi.

“Trận bóng, tôi nghĩ thế...”

“Tôi không thấy em uống gì suốt bữa tối,” Hunt sờ trán cô, tìm kiếm dấu hiệu cơn sốt. Cử chỉ ấy quá sức riêng tư và gần gũi. “Em có uống gì khác không?”

“Nếu ý ông là chất cồn hay rượu nhẹ thì không,” cơ thể Annabelle đang dần ngất lịm, như thể tứ chi cô đã thoát khỏi sự kiểm soát của não bộ. “Tôi có uống một ít trà giải cảm trong phòng.”

Bàn tay ấm áp của Hunt di chuyển xuống mặt cô, dịu dàng lướt qua đường cong nơi gò má. Cô thấy lạnh run người trong bộ váy ướt đầm mồ hôi, toàn thân sần gai ốc. Cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ người anh, cô gằn như không kiềm chế nổi cái cảm giác bức thiết được vùi mặt vào áo choàng của anh như một con thú khốn khổ. “Tôi l...lạnh,” cô thì thầm, cánh tay anh tự động ghì lấy cô chặt hơn.

“Dựa vào tôi đi,” anh lầm bầm, tay anh khéo léo xoay trở mở áo choàng trong lúc vẫn vỗ về những cơn co giật của cô. Anh bao bọc cô trong chiếc áo choàng mang hơi ấm tỏa ra từ da, và cô ú ớ phát ra một tiếng cảm ơn.

Nhập nhòm khó chịu vì thấy bạn mình bị một kẻ đáng ghét ôm chặt, Lillian

bực bội nói, “Xem này, ông Hunt, chị em tôi...”

“Tìm bà Peyton đi,” Hunt cắt ngang bằng giọng ra lệnh. “Và nói với ngài Westcliff rằng tiểu thư Peyton cần một bác sĩ. Anh ấy sẽ biết phải cử ai đến.”

“Ông định làm gì vậy?” Lillian dò hỏi, rõ ràng là không quen bị người khác ra lệnh.

“Tôi sẽ đưa cô Peyton đi theo lối đi dành cho người giúp việc phía bên hông ngôi nhà. Em cô sẽ đi cùng chúng tôi để tránh bất cứ tình huống đáng tiếc nào đó có thể xảy ra.” Hunt trả lời, mắt anh nheo lại.

“Điều đó cho thấy ông chẳng biết gì về sự đúng mực cả!” Lillian cau kinh.

“Tôi không định tranh cãi với cô. Cô hãy cố làm gì đó có ích đi, được chứ? Đi đi.”

Sau một thoáng ngập ngừng căng thẳng và giận dữ, Lillian quay gót đi về phía cửa phòng khiêu vũ.

Daisy lộ rõ vẻ kinh hoàng. “Tôi không nghĩ là từng có ai dám nói chuyện kiêu đó với chị tôi. Ông là người dũng cảm nhất mà tôi từng gặp đó ông Hunt.”

Hunt cúi xuống đưa tay ra sau đầu gối Annabelle. Anh nâng bổng đôi chân run rẩy của cô một cách dễ dàng, váy cô phát ra tiếng sột soạt. Annabelle chưa từng được đàn ông bế bao giờ, cô không thể tin nổi là chuyện này lại đang thực sự xảy ra. “Tôi nghĩ... tôi có thể đi được,” cô cố gắng nói.

“Em sẽ không xuống nổi hết cái bậc tam cấp đâu,” Hunt thẳng thừng. “Hãy cho phép tôi thể hiện tinh thần nghĩa hiệp. Em có thể vòng tay qua cổ tôi được không?”

Annabelle vâng lời, cảm thấy biết ơn vì sức nặng đã giảm bớt trên mắt cá chân nóng rát. Chịu thua sự cảm dỗ được tựa đầu vào vai anh, cô vòng tay trái qua cổ anh. Khi anh bế cô xuống bậc thang đá của hàng hiên, cô có thể cảm thấy những nhóm cơ giật giật bên dưới lớp áo sơ mi anh mặc.

“Tôi không nghĩ ông có lại có tinh thần nghĩa hiệp,” cô nói, răng đánh lập

cập khi một cơn rùng mình khác ập đến. “Tôi ng...nghĩ ông là một tên vô lại cơ đấy.”

“Tôi không biết mọi người lấy cái ý tưởng đó ở đâu,” anh đáp, liếc xuống nhìn cô vẻ giễu cợt. “Từ xưa đến giờ tôi cứ bị hiểu lầm suốt.”

“Tôi vẫn nghĩ ông là một tên vô lại.”

Hunt cười khùng khục và dịch chuyển cơ thể cô để cô dễ chịu hơn trong tay mình. “Rõ ràng cơn bệnh không làm sút giảm sức phán đoán của em.”

“Sao ông còn giúp tôi khi tôi đã bảo ông đi chết đi?” cô thì thầm.

“Tôi có hứng thú bẩm sinh là được chăm sóc sức khỏe cho em. Tôi muốn em ở trong tình trạng tuyệt vời khi tôi thu nợ.”

Khi Hunt xuống bậc thang một cách nhanh lẹ và nhịp nhàng, cô cảm nhận được sự duyên dáng uyển chuyển qua từng bước chân anh - không phải như một vũ công mà giống một con mèo đang rình mồi. Mặt họ sát nhau, Annabelle thấy hàng râu được cạo rất sát không thể che giấu một lớp lông tơ đen nhánh trên da anh. Muốn dựa vào anh vững vàng hơn, Annabelle vươn tay lên ôm cổ anh chặt hơn, cho đến khi đầu ngón tay cô chà lên đám tóc xoắn nhẹ sau gáy anh. *Tiếc là mình mệt quá*, cô nghĩ. *Nếu không bị lạnh run, choáng váng và yếu ớt quá thì mình sẽ rất thích được bế thế này.*

Ra tới con đường nhỏ men theo rìa lâu đài, Hunt dừng lại đợi cho Daisy lên trước dẫn đường. “Cánh cửa phòng người làm,” anh nhắc Daisy, và cô gái gật đầu.

“Vâng, tôi biết cái nào mà,” Daisy liếc qua vai ra phía sau vì cô đi trước. Gương mặt nhỏ nhắn của cô căng thẳng lo lắng. “Tôi chưa từng nghe một cái mắt cá chân bị bong gân có thể làm da dày bị đau,” cô nhận xét.

“Tôi nghi ngờ còn gì khác nữa ngoài một mắt cá chân bị bong gân,” Hunt đáp.

“Ông có nghĩ là do trà giải cảm không?” Daisy hỏi.

“Không, trà không gây ra phản ứng như thế này. Tôi đang nghĩ đến một

nguyên nhân khác, nhưng tôi không thể kiểm chứng được chừng nào chúng ta đến phòng tiêu thư Peyton.”

“Ông định ‘kiểm chứng’ ý tưởng đó như thế nào?” Annabelle nhăn nhó hỏi.

“Tất cả những gì tôi muốn là được xem xét mắt cá chân của em thôi,” Hunt cười. “Chắc chắn tôi xứng đáng được làm chuyện đó vì đã bế em đi hết ba tầng lầu.”

Cầu thang không là cái gì với anh. Khi họ đến tầng ba, nhịp thở của anh vẫn không thay đổi. Annabelle ngờ rằng anh có thể bế cô giống thế này thêm mười lần nữa mà không đổ một giọt mồ hôi. Khi cô nói câu đó với anh thì anh dừng dưng đáp. “Tôi đã dành phần lớn thời niên thiếu để kéo bò và heo trong cửa hàng của cha tôi. Bế em thích hơn nhiều.”

“Ngọt ngào quá,” Annabelle uể oải lẩm bẩm, mắt vẫn nhắm nghiền. “Mọi phụ nữ đều mơ được nghe ai đó bảo mình được yêu thích hơn một con bò chết.”

Tiếng cười rạo rục trong ngực anh, và anh xoay người để tránh cho chân cô khỏi va vào khung cửa. Daisy mở cửa cho họ và lo lắng đứng nhìn Hunt bế Annabelle đến chiếc giường thêu kim tuyến.

“Chúng ta đến nơi rồi,” anh nói, đặt cô xuống và với tay lấy thêm một cái ghế để cố định cô trong tư thế nửa ngồi nửa nằm.

“Cảm ơn,” cô thì thào, nhìn vào đôi mắt có hàng mi thật dày ngay bên trên đôi mắt mình.

“Tôi muốn xem chân em.”

Có vẻ như trái tim cô bị khựng lại khi nghe câu nói xúc phạm đó. Khi nhịp tim trở lại bình thường thì nó vẫn yếu nhưng lại rất hồi hả. “Tôi thà đợi cho đến khi bác sĩ đến còn hơn.”

“Tôi không xin phép em đâu.” Phớt lờ sự phản đối của Annabelle, Hunt chạm tay vào mép váy của cô.

“Ông Hunt,” Daisy giận dữ kêu lên, vội vã theo anh. “Sao ông dám! Tiêu thư

Peyton đang bệnh, và nếu ông không bỏ tay ra ngay lập tức...”

“Xin cô đừng xù lông lên thế,” Hunt mỉa mai nói. “Tôi không định làm ô uesth danh của tiểu thư Peyton đây. Chưa hề, dù chỉ là một chút.” Ánh mắt anh chuyển sang khuôn mặt trắng bệch của Annabelle. “Đừng cử động. Hiển nhiên là chân em rất quyến rũ, nhưng chúng không xúi giục tôi phát rồ vì...” Anh im lặng, hít một hơi thật mạnh rồi nâng váy cô lên quan sát mắt cá chân sưng tấy. “Chết tiệt. Đến tận lúc này tôi vẫn luôn nghĩ về em như một phụ nữ thông minh biết phân biệt phải trái. Vì cái quái quỷ gì mà em dám xuống cầu thang trong tình trạng này?”

“Ôi, Annabelle ơi,” Daisy thì thào, “Mắt cá chân của cô kinh quá.”

“Hồi nãy không tệ thế này,” Annabelle chông chế. “Nửa giờ vừa qua mới trở nặng, và...” Cô kêu lên vì vừa đau đớn vừa giật mình khi tay Hunt lần xa hơn dưới váy cô. “Ông đang làm gì vậy? Daisy, đừng để ông ta...”

“Tôi đang cởi tất cho em,” Hunt nói. “Và tôi khuyên tiểu thư Bowman đừng nên can thiệp.”

Cau mày nhìn Hunt, Daisy bước đến bên Annabelle. “Tôi thì khuyên ông nên tiếp tục một cách cẩn trọng, ông Hunt,” cô khôn khéo nói. “Tôi sẽ không trơ mắt đứng nhìn ông lợi dụng bạn tôi đâu.”

Hunt ném cho Daisy một cái liếc mắt trêu tức trong lúc anh tìm thấy phần đầu chiếc tất của Annabelle và khéo léo cởi ra. “Tiểu thư Bowman, trong vài phút nữa chúng ta sẽ bị áp đảo bởi một số vị khách, bao gồm bà Peyton, ngài Westcliff và cô chị cứng đầu của cô, theo sau là một ông bác sĩ. Ngay cả tôi, một kẻ dâm dăng dày dạn kinh nghiệm như tôi, cũng cần có nhiều thời gian hơn nếu muốn lợi dụng một ai đó.” Nét mặt của anh thay đổi khi Annabelle thờ đốc đau đớn khi anh chạm nhẹ vào cô. Anh cởi tất của cô hết sức khéo léo, đầu ngón tay anh nhẹ như bông, nhưng da cô quá nhạy cảm nên một sự đụng chạm nhẹ nhất cũng gây ra cơn đau không thể chịu nổi. “Nằm yên đi em,” anh thì thầm, kéo hết chiều dài mảnh vải ra khỏi cái chân run rẩy của cô.

Cẩn mòi, Annabelle quan sát đầu anh cúi xuống sát mắt cá chân của cô. Anh thận trọng lật nó qua, cố gắng không chạm vào cô nhiều hơn cần thiết. Rồi anh ngồi bất động, đầu vẫn cúi xuống sát chân cô. “Đúng như tôi nghĩ.”

Chúi người về trước, Daisy nhìn vào chỗ trên mắt cá chân của bạn mà Hunt đang chỉ. “Những dấu nhỏ đó là gì vậy?”

“Vết cắn của rắn vipe,” Hunt đáp cộc lốc. Anh xắn tay áo để lộ bắp tay vạm vỡ rậm lông.

Hai cô gái choáng váng liếc anh. “Tôi bị rắn cắn á?” Annabelle sừng sốt hỏi. “Nhưng làm thế nào? Khi nào? Không thể thế được. Tôi phải cảm thấy chứ... đúng không?”

Hunt thò tay vào túi áo choàng đang quấn quanh người cô tìm kiếm gì đó. “Có những trường hợp lúc bị cắn người ta không để ý. Vào thời điểm này trong năm thì những khu rừng ở Hampshire đầy rắn. Chắc nó xảy ra khi em ra ngoài chiều nay.” Tìm được thứ mình muốn, anh lôi ra một con dao gấp rồi bật nó ra.

Annabelle trợn mắt cảnh giác, “Ông đang làm gì vậy?”

Nhặt tất của cô lên, Hunt cắt nó ra làm đôi. “Làm dây buộc vết thương.”

“Ông luôn mang theo mấy thứ này bên người ư?” Cô vẫn thường nghĩ anh giống kẻ cướp, và giờ thấy anh xắn áo, tay lăm lăm con dao thì cảnh tượng đó lại càng sống động.

Ngồi cạnh bên chân đang duỗi ra của cô, Hunt lật váy cô lên tận đầu gối rồi buộc mảnh vải bên trên mắt cá. “Hầu như lúc nào cũng mang,” anh nhả nhỏ nói, tập trung vào công việc. “Là con trai ông hàng thịt nên tôi có mối quan tâm sâu sắc với dao kéo.”

“Tôi chưa từng nghĩ...” Annabelle ngưng lại và thở dốc vì cơn đau nơi lớp lụa vừa thít chặt.

Hunt lập tức nhìn cô, mặt anh căng thẳng. “Tôi xin lỗi,” anh nói, cẩn thận buộc nửa dây vải còn lại xuống dưới vết thương. Anh nói chuyện để làm cô sao nhãng trong lúc cột chặt miếng gạc thứ hai. “Chuyện này là kết quả của mấy đôi dép chết tiệt mỏng dính khi ra ngoài. Chắc em đã giẫm phải một con rắn đang tắm nắng... và khi nó thấy những mắt cá chân xinh đẹp như thế này thì nó quyết tâm gặm thử.” Anh ngừng lại và lăm bằm gì đó nghe giống như,

“Tôi không thể trách tội nó vì chuyện đó.”

Chân cô run run và nóng rất, làm mắt cô ngân ngấn nước. Vật lộn với nguy cơ òa khóc hết sức mất thể diện, Annabelle bấu chặt tấm ga trải giường dày cộm bên dưới. “Tại sao mắt cá chân của tôi chỉ bắt đầu đau dữ dội trong khi tôi đã bị cắn từ đầu giờ chiều?”

“Phải nhiều giờ sau nọc độc mới phát tác,” Hunt liếc sang Daisy. “Tiểu thư Bowman, cô rung chuông gọi người hầu, bảo họ rằng chúng ta cần cỏ vằn vương hãm nước và nước nóng. Ngay lập tức.”

“Vằn vương là cái cây gì?” Daisy ngờ vực hỏi.

“Một loại cỏ dại mọc ở hàng rào. Bà quản gia luôn có một đồng loại cỏ ấy trong ngăn tủ từ lúc ông làm vườn bị cắn năm ngoái.”

Daisy rậm rập làm theo, tạm thời bỏ hai người ở riêng một lúc.

“Chuyện gì đã xảy ra với người làm vườn,” Annabelle hỏi qua hai hàm răng lập cập. Cô vẫn tiếp tục run rẩy như thể vừa bị nhúng vào nước đá vậy. “Ông ta có chết không?”

Nét mặt Hunt không đổi, nhưng cô đánh hơi thấy câu hỏi của mình đã làm anh giật mình. “Không,” anh dịu dàng nói và xích lại gần. “Không, em yêu...” Nắm lấy bàn tay run lẩy bẩy của cô, anh dịu dàng sưởi ấm từng ngón một. “Rắn ở Hampshire không tiết ra đủ nọc độc để giết bất cứ thứ gì lớn hơn con mèo, hoặc một con chó nhỏ.” Ánh mắt anh nhìn cô âu yếm. “Em sẽ khỏe thôi. Những ngày tới có lẽ vô cùng khó chịu, nhưng sau đó em sẽ hồi phục như bình thường.”

“Không phải ông đang cố tỏ ra tử tế đấy chứ?” cô lo lắng hỏi.

Cúi xuống gần Annabelle, Hunt hất vài lọn tóc đang dính vào trán bết mồ hôi của cô. Mặc dù bàn tay anh rất to lớn nhưng anh chạm vào cô lại thật nhẹ nhàng và dịu dàng. “Tôi chưa từng nói dối chỉ vì muốn tử tế,” anh thì thầm và mỉm cười. “Một trong nhiều thói xấu của tôi.”

Sau khi đã hướng dẫn người hầu xong xuôi, Daisy vội vàng quay lại. Mặc dù cô có nhướn mày khi nhìn thấy Hunt cúi sát xuống Annabelle nhưng cô cũng

không rảnh mà bình luận. Thay vì thế cô hỏi, “Chúng ta có nên rạch vết thương cho chất độc chảy ra không?”

Annabelle ném cho Daisy cái liếc mắt cảnh giác và cầu nhàu, “Đừng gợi ý cho ông ta chứ Daisy!”

Hunt ngẩng lên thật nhanh rồi đáp, “Không phải với vết cắn của rắn vipe.” Mắt anh nheo lại khi hướng sự tập trung sang Annabelle, nhận thấy hơi thở của cô nhanh và ngắn. “Có khó thở không?”

Annabelle gật đầu, cổ hít không khí vào buồng phổi dường như đang bị teo lại chỉ còn bằng một phần ba so với bình thường. Có cảm giác áo nịt ngực đang siết chặt hơn quanh ngực cô mỗi lần cô hít vào, cho đến khi xương sườn cô gần như vỡ vụn vì sức ép.

Hunt chạm nhẹ lên mặt cô, ngón cái rà rà trên đôi môi khô nứt của cô. “Há miệng ra,” anh quan sát bên trong đôi môi hé mở. “Lưỡi em không bị sưng, em sẽ ổn thôi. Tuy nhiên phải bỏ áo ngực của em ra. Quay người lại.”

Trước khi Annabelle có thể đáp trả thì Daisy đã phẫn nộ phản đối. “Tôi sẽ giúp Annabelle cởi áo ngực. Làm ơn ra khỏi phòng giùm cho.”

“Tôi đã từng thấy áo ngực của phụ nữ rồi,” anh mỉa mai nói.

Daisy đảo mắt. “Đừng có tình chậm hiểu như vậy ông Hunt. Rõ ràng ông không phải là người tôi đang lo lắng. Đàn ông không cởi áo ngực của phụ nữ vì bất cứ lý do nào, ngoại trừ trường hợp đe dọa mạng sống, mà ông đã cam đoan cô ấy không gặp nguy hiểm chết người.”

Hunt nhìn Daisy với nét mặt nín nhịn. “Chết tiệt, phụ nữ...”

“Cứ chửi thề bao nhiêu cũng được,” Daisy kiên quyết. “Chị tôi chửi còn nhiều hơn ông gấp mười lần.” Cô đứng thẳng lên, mặc dù với toàn bộ chiều cao một mét năm mươi một còn đang trong vòng tranh cãi, xem ra hiệu quả không được ấn tượng cho lắm. “Áo ngực của tiểu thư Peyton vẫn sẽ ở trên người cô ấy cho đến khi ông rời khỏi phòng.”

Hunt liếc xuống Annabelle, người lúc này đang sắp chết vì thiếu không khí đến độ không thể quan tâm ai sẽ cởi áo ngực cho mình và việc đó sẽ mất bao

lâu nữa. “Vì Chúa,” anh nóng nảy nói và đi ra cửa, quay lưng lại với hai người “Tôi sẽ không nhìn. Làm đi.”

Nhận thấy đây là sự nhượng bộ duy nhất anh có thể đáp ứng, Daisy vội vã tuân theo. Cô cởi áo choàng ra khỏi cơ thể cứng đờ của Annabelle. “Tôi sẽ gỡ lớp băng ten phía sau và luồn áo ngực của cô ra khỏi váy,” Daisy thì thầm với Annabelle. “Theo cách đó cô sẽ vẫn kín đáo.”

Annabelle không còn đủ hơi mà nói cho Daisy biết mọi sự lo ngại liên quan đến tính e lệ xấu hổ đáng lẽ cô phải có giờ đều lu mờ trước cái vấn đề tức thời là cô không thở được. Khò khè khó nhọc, cô nghiêng người qua một bên và cảm thấy những ngón tay của Daisy đang mò mẫm bên dưới lưng váy cô. Phổi cô co thắt lại vì nỗ lực tìm kiếm chút ít không khí quý giá. Buông ra một tiếng rên rỉ lo lắng, cô bắt đầu hôn hển tuyệt vọng.

Daisy buột miệng chửi thề. “Ông Hunt, tôi e rằng tôi phải mượn con dao của ông, dây áo ngực này bị cột gút, và tôi không thể... ối!” Tiếng ối vang lên khi Hunt lao đến bên giường, thô bạo đẩy Daisy qua một bên và giành phần việc với cái áo ngực. Anh cẩn trọng dùng con dao cắt dây áo, và bất thành linh chiếc áo cứng đầu không còn thít chặt quanh xương sườn của Annabelle nữa.

Cô cảm thấy anh giật mạnh mảnh áo đã bị cắt tung ra khỏi người cô, để lại vòn vện mỗi lớp áo lót mỏng manh giữa tia nhìn của anh với làn da trần của cô. Trong tình cảnh hiện tại của Annabelle thì tình trạng gần như lỏa lồ thế này chỉ đáng lo chút đỉnh. Tuy nhiên, sâu thẳm trong tâm trí, cô biết là sau này cô sẽ xấu hổ đến chết mất.

Xoay lưng Annabelle lại như thể cô là con búp bê nhàu nát, Hunt cúi xuống sát bên. “Đừng gắng sức quá, em yêu.” Tay anh đặt trên phần ngực gần xương quai xanh của cô. Nhìn thẳng vào ánh mắt hoảng sợ của cô, anh chà xát nhẹ nhàng theo một vòng tròn dễ chịu. “Chậm thôi. Chỉ cần thả lỏng.”

Nhìn đắm đắm vào tia sáng thuyết phục trong mắt anh, Annabelle cố gắng vâng lời, nhưng cổ họng cô cứ nghẹn lại qua từng hơi thở khò khè. Cô sẽ chết vì nghẹt thở, chết ngay bây giờ.

Anh không để cô nhìn đi chỗ khác. “Em sẽ khỏe thôi. Hít vào và thở ra. Chậm thôi. Đúng rồi. Đúng rồi.” Bằng cách nào đó, sức ép dịu dàng của bàn tay anh trên ngực cô đã giúp cô dễ chịu hơn, như thể anh có sức mạnh buộc

phổi cô trở lại nhịp điệu bình thường. “Em sẽ qua được giai đoạn khó khăn nhất ngay thôi,” anh nói.

“Ồ, tuyệt quá,” cô cố gắng đáp lại bằng giọng điệu chua chát, nhưng nỗ lực đó khiến cô bị nghẹn và nấc cụt.

“Đừng cố gắng nói chuyện, chỉ cần hít thở. Thở sâu vào... Ngoan lắm.”

Dần dần Annabelle lại thở bình thường, và cơn hoảng sợ cũng tan đi. Anh đã đúng... Sẽ dễ hơn nếu cô không cố vùng vẫy. Tiếng thở hổn hển dứt quãng của cô quyện lẫn với giọng nói êm ái như thôi miên của anh. “Đúng rồi,” anh thì thầm. “Đúng cách đó.” Tay anh tiếp tục di chuyển chậm rãi, vòng vòng trên ngực cô. Không có vẻ gì gợi tình trong cái đụng chạm của anh, thật ra thì cô giống một đứa trẻ đang được anh vỗ về hơn. Annabelle rất kinh ngạc. Ai có thể mơ được rằng Simon Hunt lại có lúc tử tế như thế này?

Lòng tràn ngập cảm giác nửa biết ơn nửa bối rối, Annabelle lần tìm bàn tay to lớn đang di chuyển hết sức dịu dàng trên ngực cô. Cô quá yếu ớt nên cử chỉ đó đòi hỏi cô phải dốc toàn bộ sức lực. Tưởng cô đang cố hất tay mình ra, Hunt định rút tay, nhưng khi cảm thấy những ngón tay của cô vòng quanh hai ngón tay mình thì anh đứng yên bất động.

“Cảm ơn ông,” cô thì thầm.

Cái chạm tay làm Hunt sững sờ thấy rõ, như thể vừa có một luồng điện chạy khắp người anh. Anh nhìn những ngón tay mảnh khảnh níu lấy tay mình như nhìn một câu đố hóc búa mà anh đang cố tìm lời giải. Vẫn bất động như thế, anh muốn kéo dài khoảnh khắc này, hàng mi của anh hạ thấp để che giấu biểu hiện trên khuôn mặt.

Annabelle liếm môi và phát hiện ra mình vẫn chưa cảm nhận được nó. “Mặt tôi tê liệt rồi,” cô rệu rạo nói và bỏ tay anh ra.

Hunt ngẩng đầu lên với nụ cười của một người đàn ông vừa phát hiện ra điều gì đó không hề ngờ tới ở bản thân. “Cỏ vắn vương sẽ giúp em,” anh chạm vào một bên cổ cô, ngón cái của anh lướt nhẹ dọc quai hàm của cô bằng một điệu bộ có thể là vuốt ve. “Chúng làm tôi nhớ...” Anh liếc ra sau lưng như thể vừa chợt nhớ ra Daisy vẫn đang trong phòng. “Tiểu thư Bowman, tay giúp việc chết tiệt đã đem...”

“Đây rồi,” cô gái tóc đen nói, đi từ cửa vào với một cái khay vừa được mang đến. Hình như cả hai người đều mù mịt đến nỗi không nghe thấy tiếng gõ cửa của người hầu. “Người giúp việc đã mang cỏ vắn vương đến, loại cây gì mà có mùi gớm ghiếc thế không biết, và một lọ nhỏ mà anh ta gọi là ‘phương thuốc của sự dũng cảm’. Hình như bác sĩ đã đến và sẽ lên lầu trong vài phút nữa, điều này có nghĩa ông phải đi rồi, ông Hunt.”

Quai hàm anh siết chặt. “Chưa được.”

“*Ngay bây giờ,*” Daisy khẩn thiết. “Ít nhất ông hãy đợi ở bên ngoài. Vì lợi ích của Annabelle. Cô ấy sẽ bị mất danh dự nếu có ai thấy ông ở đây.”

Hunt quắc mắt rồi nhìn xuống Annabelle, “Em có muốn tôi đi không?”

Thật lòng cô không muốn. Thậm chí cô còn có một ham muốn vô lý là cầu xin anh ở lại. Ôi, sự đòi thay đổi mới quái đản làm sao, giờ cô lại ao ước một kẻ mình luôn ghét bỏ ở lại bên cạnh. Nhưng vì một lý do nào đấy không rõ, những phút vừa qua đã tạo ra một sợi dây liên hệ mỏng manh giữa họ, và cô rơi vào tình huống khó xử không biết nên nói “có” hay “không”. “Tôi sẽ tiếp tục thờ,” cuối cùng cô thì thầm. “Ông nên đi đi.”

Hunt gật đầu. “Tôi sẽ đợi ở lối vào.” Anh đáp cộc cằn nói rồi đứng dậy khỏi giường. Daisy bê khay thuốc bước lên trước còn anh thì vẫn đứng nhìn Annabelle chăm chăm. “Uống nước cỏ vắn vương đi, đừng để ý đến mùi vị của nó. Nếu không tôi sẽ quay lại đổ nó vào miệng em đấy.” Anh mặc lại áo choàng rồi rời khỏi phòng.

Thờ dài nhẹ nhõm, Daisy đặt khay thuốc lên chiếc bàn cạnh giường. “Tạ ơn Chúa. Tôi không chắc sẽ làm gì để đuổi anh ta đi nếu anh ta không chịu. Đây... để tôi nâng cô lên cao chút nữa, và tôi sẽ đẩy một cái gối khác ra sau lưng cô.” Daisy nâng người cô lên với sự khéo léo đáng ngạc nhiên. Cầm lên một cái chén đất không lồ nghi ngút khói, Daisy ấn nó vào môi Annabelle. “Uống cái này đi cô bạn.”

Annabelle nhấp một ngụm chất lỏng màu nâu và giật lùi lại. “Ặc...”

“Thêm đi,” Daisy kiên quyết nói, nâng chén lên miệng Annabelle.

Annabelle uống thêm lần nữa. Mặt cô tê dại đi đến mức cô không biết một ít thuốc đã nhều ra ngoài cho đến khi Daisy lấy một cái khăn trên khay thuốc chấm lên cằm cô. Annabelle thận trọng đưa tay lên làn da cứng đờ trên mặt mình. “Cảm giác kỳ quá,” cô lí nhí. “Miệng tôi không có cảm giác gì cả. Daisy... đừng có nói là tôi đã chảy nước dãi trong lúc Hunt ở đây nhé.”

“Dĩ nhiên là không,” Daisy nói ngay. “Nếu có chuyện như thế xảy ra thì tôi đã phải phản ứng ngay rồi chứ. Một người bạn chân chính không để bạn mình chảy nước dãi trước mặt đàn ông. Ngay cả khi đó là người đàn ông mà không ai buồn thu hút.”

Nhẹ cả người, Annabelle ép mình uống thêm nước cỏ vắn vương, mùi vị của nó khá giống cà phê bị cháy. Có lẽ chỉ là tưởng tượng, nhưng cô đang bắt đầu cảm thấy khá hơn chút đỉnh.

“Không biết Lillian đến tận chỗ nào để tìm mẹ cô nữa,” Daisy nhận xét. “Tôi không nghĩ việc đó tốn nhiều thời gian đến thế.” Cô lui lại một chút để quan sát Annabelle, đôi mắt nâu của cô lấp lánh. “Nhưng thú thực thì tôi cũng rất vui. Nếu họ đến sớm hơn thì tôi đã không có dịp thấy Hunt biến hóa từ con sói khổng lồ xấu xa sang ... à, ờ... một con sói tốt hơn một chút.”

Một tiếng cười miễn cưỡng cục cựa trong cổ họng Annabelle. “Một con người rất khác, phải không?”

“Đúng đó. Cao ngạo và hách dịch. Giống típ người trong mấy tiểu thuyết tình yêu luôn bị mẹ giật khỏi tay tôi. Thật may là tôi có ở đây, chứ không thì chắc anh ta đã lợi dụng lúc cô mất cảm giác mà lột phăng váy áo của cô mất.” Rồi Daisy tiếp tục huyên thuyên trong lúc giúp Annabelle uống thêm thuốc và lau cằm cho bạn. “Cô biết không, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ nói điều này, nhưng Hunt cũng không tệ như tôi vẫn nghĩ.”

Annabelle xoắn môi để kiểm tra cảm giác và thấy nhói đau. “Dường như anh ta làm mọi việc theo cách của riêng anh ta. Nhưng... đừng mong chờ sự chuyển biến này là dài hạn.”

Chương 13

Khoảng hai phút sau thì Simon trông thấy nhóm người anh đã dự đoán trước đó, bao gồm bác sĩ, Bá tước Westcliff, bà Peyton và Lillian Bowman. Đứng dựa lưng vào tường, Simon nhìn họ dò xét. Anh thầm thích thú trước sự chán ghét lộ lộ giữa Westcliff và tiểu thư Bowman. Qua thái độ thù địch không buồn che giấu mà hai người dành cho nhau thì đủ hiểu họ vừa trao đổi với nhau vài lời.

Bác sĩ là một ông già đáng kính đã phục vụ Westcliff cùng toàn thể gia quyến của Bá tước, gia đình Marsden, gần ba thập kỷ qua. Liếc nhìn Simon với đôi mắt sắc sảo trũng sâu trên gương mặt in hằn dấu ấn tuổi tác, ông nói với vẻ điềm tĩnh lạ thường. “Ông Hunt, tôi nghe kể là ông đã giúp đưa quý cô ấy về phòng?”

Simon cộc cằn mô tả tình trạng và triệu chứng của Annabelle cho bác sĩ, quyết định bỏ qua chi tiết anh, chứ không phải Daisy, mới là người phát hiện ra vài vết cắn trên mắt cá chân của Annabelle. Bà Peyton chăm chú lắng nghe với vẻ mặt tái nhợt. Vẫn còn sững sốt, Bá tước Westcliff cúi xuống thì thầm gì đó với bà Peyton, rồi bà gật đầu cảm ơn rồi rút. Simon đoán Westcliff đã hứa rằng con gái bà sẽ được chăm sóc tốt nhất có thể cho đến khi hồi phục hoàn toàn.

“Tất nhiên tôi sẽ không xác nhận ý kiến của ông Hunt cho đến khi tôi khám xong cho cô ấy,” bác sĩ nhận định. “Nhưng trong trường hợp cơn bệnh thực sự xuất phát từ nguyên nhân bị rắn vripe cắn thì bệnh nhân được khuyên uống ngay một ít cỏ vắn vương...”

“Cô ấy đang uống một ít rồi,” Simon ngắt lời. “Tôi đã nhờ người mang đến khoảng mười lăm phút trước.”

Ông bác sĩ quan sát Hunt với một vẻ bực mình đặc biệt dành cho những người đưa ra chẩn đoán mà không có một bằng cấp y tế nào. “Cỏ vắn vương có thành phần gây nghiện, thưa ông Hunt, và có khả năng gây thương tổn nếu bệnh nhân không mang nọc độc của rắn trong người. Đáng lẽ ông nên

đợi ý kiến của bác sĩ trước khi sử dụng.”

“Triệu chứng bị rắn vipe cắn là không thể làm lần được,” Simon cúi kính đáp, mong sao ông lão thôi nấn ná ở hành lang mà đi làm việc của mình nhanh nhanh lên. “Và tôi muốn làm dịu sự khó chịu của tiểu thư Peyton càng nhanh càng tốt.”

Ông lão nhướn cặp chân mày bạc trắng. “Ông khá chắc chắn về nhận định của mình thì phải,” bác sĩ châm biếm.

“Đúng vậy,” Simon độp lại ngay.

Bất thành linh ngài Bá tước bật cười khe khẽ và đặt tay lên vai bác sĩ. “Tôi e là chúng ta sẽ phải đứng ngoài này mãi nếu ông vẫn muốn thuyết phục bạn tôi rằng anh ta đã sai về một điều gì đó. ‘Ngoan cố’ là tính từ nhẹ nhàng nhất có thể dùng để nói về ông Hunt đây. Tôi cam đoan với ông, tốt hơn hết ông nên dành sức mà chăm sóc cho tiểu thư Peyton.”

“Có lẽ vậy,” bác sĩ gất gông đáp. “Mặc dù tôi ngờ rằng sự có mặt của tôi là thừa thãi vì khả năng chẩn bệnh siêu phàm của ông Hunt.” Buông một lời bình luận cay nghiệt rồi ông lão vào phòng, theo sau là bà Peyton và Lillian Bowman.

Bị bỏ lại ngoài hành lang với Westcliff, Simon đảo mắt, “Lão già bản tính,” anh nói thầm. “Anh có thể tìm được người nào hom hem hơn nữa không Westcliff? Tôi ngờ rằng lão ta còn không thể nghe hoặc thấy rõ cho cái trò chẩn đoán chết tiệt của lão.”

Bá tước nhướn hàng lông mày đen quan sát Simon với thái độ hạ cố đầy thích thú. “Ông ta là bác sĩ giỏi nhất ở Hampshire rồi. Đi xuống lầu thôi Hunt. Đi làm một ly brandy.”

Simon liếc nhìn cánh cửa đóng kín. “Để sau đi.”

Westcliff nói với giọng quá êm ái du dương quá mức cần thiết, “À, thứ lỗi cho tôi. Tất nhiên anh muốn đợi ngoài cửa như một con chó hoang chờ đồ ăn thừa trong bếp. Tôi sẽ ngồi trong phòng làm việc, hãy làm một gã tốt bụng và chạy xuống báo cho tôi nếu có tin tức gì mới nhé.”

Vẻ mặt hết sức khổ sở, Simon ném cho Westcliff cái nhìn lạnh lẽo rồi bật lưng khỏi tường. “Được rồi,” anh càu nhàu. “Tôi sẽ đi.”

Bá tước gật đầu hài lòng. “Bác sĩ sẽ báo cáo với tôi mọi chuyện sau khi ông ta chẩn đoán xong cho tiểu thư Peyton.”

Đi cùng Westcliff xuống sảnh lớn, Simon bắt đầu tự kiểm những hành vi của mình trong vài phút vừa qua. Đó là một trải nghiệm mới, bị cảm xúc dẫn dắt thay vì lý trí, và anh không thích nó. Tuy nhiên, có vẻ như chuyện đó cũng chẳng quan trọng. Lúc đầu khi mới phát hiện Annabelle bị bệnh, anh cảm thấy lòng ngực trống rỗng đau đớn, như thể tim anh đã bị ai đó lấy mất rồi. Anh chưa bao giờ nghi ngờ chuyện mình sẽ làm bất cứ việc gì để cô được an toàn và thoải mái. Thế rồi cái khoảnh khắc khi Annabelle cố hít thở, nhìn anh bằng đôi mắt đau đớn và sợ hãi, anh đã có thể làm bất cứ chuyện gì vì cô. Bất cứ chuyện gì.

Chúa giúp anh nếu Annabelle nhận ra cô có quyền lực như thế nào đối với anh... một thứ quyền lực có thể trở thành mối nguy cho lòng tự tôn và tự chủ. Anh muốn sở hữu toàn bộ thể xác và tâm hồn cô, cho đến tận từng góc ngách riêng tư nhất. Càng ngày anh càng si mê cô đến độ chính anh cũng phải kinh ngạc về mình. Và không ai trong số những người anh quen biết, nhất là Westcliff, có thể hiểu được điều này. Trước giờ Westcliff vẫn luôn kìm giữ cảm xúc lẫn khao khát của bản thân, và bày tỏ sự khinh miệt với những kẻ tự biến mình thành ngớ ngẩn vì cái gọi là tình yêu.

Và đây không phải là tình yêu... Simon không thể nào lại đi xa đến *thế*. Nhưng nó cũng vượt xa sự ham muốn đơn thuần. Nó không chấp nhận bất cứ điều gì khác ngoài sự chiếm hữu tuyệt đối.

Khoác lên một cái mặt nạ trắng trơn để che giấu mọi nét mặt, Simon theo Westcliff vào phòng làm việc.

Đó là một căn phòng nhỏ giản dị, ốp gỗ sồi sáng bóng, chỉ có duy nhất một dãy cửa sổ lắp kính mờ ở một bên tường để trang trí. Với những góc cạnh sắc nét và đồ nội thất vừa đủ dùng, phòng làm việc này không phải là một nơi dễ chịu. Tuy nhiên thì đây là chốn chỉ dành cho đàn ông hút thuốc, uống rượu và nói chuyện thẳng thắn với nhau. Ngả người xuống một trong những cái ghế cứng đặt sau bàn giấy, Simon nhận ly brandy từ tay Westcliff và đặt xuống mà không hề nhấp môi. Anh đưa cái ly lên và gật đầu tỏ ý cảm ơn khi

Bá tước rót thêm rượu.

Trước khi Westcliff có thể mở miệng tuôn ra một tràng đả kích nhằm vào Annabelle thì Simon đã chuyển đề tài bằng câu bình phẩm, “Có vẻ như anh không hòa thuận lắm với tiểu thư Bowman.”

Nhắc đến Lillian Bowman quả là kẻ nghi binh hiệu quả khôn lường. Westcliff càu nhàu đáp, “Con chuột xấu tính đó dám ám chỉ tai nạn xảy ra với tiểu thư Peyton là lỗi của tôi,” Bá tước vừa nói vừa rót thêm brandy cho mình.

Simon nhướn mày. “Sao lại là lỗi của anh được?”

“Chắc tiểu thư Bowman cho rằng với tư cách là chủ nhà, trách nhiệm của tôi là phải đảm bảo lãnh địa của mình không bị ‘đại dịch rắn độc vipe xâm chiếm’, theo như lời cô ta nói.”

“Anh trả lời sao?”

“Tôi chỉ cho cô Bowman thấy rằng những vị khách chọn cách ăn mặc đàng hoàng khi ra ngoài thường không bị rắn cắn.”

Simon cười khùng khục. “Cô Bowman chỉ lo cho bạn mình thôi mà.”

Westcliff gật đầu tán thành. “Cô ta không chịu mất một ai trong số họ vì hiển nhiên là cô ta có ít bạn quá mà.”

Simon cười và chăm chú nhìn ly brandy trong tay. “Một buổi tối khó khăn phải không?” Anh nghe thấy Westcliff châm biếm. “Đầu tiên anh phải bế cơ thể trẻ trung gợi tình của cô Peyton lên phòng ngủ của cô ta... rồi lại phải khám cái chân bị thương cho cô ta nữa. Thật là bất tiện khủng khiếp cho anh nhỉ.”

Nụ cười của Simon biến mất. “Tôi không nói là tôi đã khám chân cho cô ấy.”

Bá tước nhìn Simon bằng ánh mắt sắc bén, “Anh không cần phải nói. Tôi biết anh quá rõ để đoán được anh sẽ không bỏ lỡ một dịp ngon ăn như thế này.”

“Tôi thừa nhận là có nhìn mất cá chân của cô ấy. Và tôi cũng có cắt dây áo ngực khi tình hình cho thấy rõ ràng là cô ấy không thở được.” Ánh mắt của Simon như muốn thách thức Bá tước dám phản đối.

“Một anh chàng tốt bụng,” Westcliff lẩm bẩm.

Simon quắc mắt. “Có lẽ rất khó để anh tin nhưng tôi không có bất cứ khoái cảm dung tục nào khi nhìn một phụ nữ đau đớn.”

Ngả người ra ghế, Westcliff mát mẻ quan sát Simon làm anh phát cáu. “Tôi hy vọng anh không xuẩn ngốc đến mức phải lòng con người đó. Anh biết ý kiến của tôi về cô Peyton rồi đấy...”

“Phải, anh nhai đi nhai lại suốt còn gì.”

“Và thêm nữa,” Bá tước nói tiếp. “Tôi ghét phải thấy một trong số ít gã tỉnh táo biết suy xét mà mình biết biến thành kẻ ngớ ngẩn vẫn vợ chạy theo mấy thứ cảm xúc ủy mị...”

“Tôi không yêu đương gì hết.”

“Anh đang bị làm sao đó,” Westcliff quả quyết. “Suốt bao năm tôi biết anh, tôi chưa từng thấy anh sụt mướt như lúc anh đứng ngoài cửa phòng ngủ của cô ta.”

“Tôi chỉ bày tỏ lòng thương cảm đồng loại.”

Bá tước khịt mũi. “Anh đang muốn chui vào cái quần chèn của cô ta thì đúng hơn.”

Lời nhận xét trúng tim đen khiến Simon phải miễn cưỡng mỉm cười thú nhận, “Là nổi khao khát bắt đầu từ hai năm trước. Giờ nó trở thành đại dịch thực sự rồi.”

Thờ dài ngao ngán, Westcliff đưa ngón cái và ngón trỏ day day sống mũi. “Không có gì khiến tôi căm ghét hơn chuyện thấy bạn mình đâm đầu vào thảm họa. Điểm yếu của anh, Hunt ạ, là không thể cưỡng lại một thách thức. Ngay cả khi thách thức đó không đáng cho anh làm thế.”

“Tôi thích những thách thức.” Simon lắc nhẹ ly brandy. “Nhưng nó chẳng liên quan gì đến sự quan tâm của tôi dành cho cô ấy.”

“Lạy Chúa lòng lành,” Bá tước thì thầm. “Không uống thì cũng đừng có nghịch nó nữa. Cứ lắc cái ly như thế thì anh sẽ làm hỏng hết cả rượu mát thôi.”

Simon liếc nhìn Westcliff bằng ánh mắt thích thú u ám. “Chính xác thì làm sao người ta ‘làm hỏng’ được một ly brandy? Thôi thôi, đừng nói với tôi, bộ não tỉnh lẻ của tôi không thể tiếp thu được quan điểm đó đâu.” Rồi anh nhấp môi và đặt ly qua một bên. “Bây giờ, chúng ta sẽ bàn về...? Ồ phải, điểm yếu của tôi. Trước khi chúng ta thảo luận thêm thì tôi muốn anh phải thừa nhận là, vào một thời điểm nào đó trong đời anh đã có cảm giác khao khát nhiều hơn bình thường. Bởi vì nếu anh không có thì chúng ta không cần bàn thêm về vấn đề này nữa.”

“Tất nhiên là tôi có. Mọi đàn ông trên mười hai tuổi đều có. Nhưng mục đích của trí tuệ cao cấp là ngăn cản chúng ta lặp lại sai lầm...”

“À, đó chính là vấn đề của tôi,” Simon cãi lý. “Tôi không dây dưa với trí tuệ cao cấp. Tôi hài lòng với mức thấp hơn.”

Quai hàm Bá tước cứng lại. “Phải có một lý do thì cô Peyton và đám bạn ăn thịt dữ dần của cô ta mới chưa lấy được chồng, Hunt. *Họ có vấn đề*. Nếu những chuyện xảy ra hôm nay không làm sáng tỏ vấn đề này cho anh thì đúng là anh hết thuốc chữa rồi.”

Đúng như Simon dự đoán, tình trạng của Annabelle trong vài ngày sau đó rất khó chịu. Dù rất chật vật nhưng rồi cô cũng dần quen với mùi trà cỏ vấn vương mà ông bác sĩ yêu cầu cứ bốn tiếng lại uống một lần trong suốt ngày đầu tiên, và sáu tiếng một lần trong những ngày tiếp theo. Mặc dù cô có thể nói rằng đơn thuốc đã giúp giảm triệu chứng do nọc rắn gây ra, nhưng nó cũng làm dạ dày của cô sôi ùng ục. Cô kiệt sức, không thể ngủ ngon giấc, và dù rất thèm được làm gì đó cho đỡ buồn chán nhưng cô lại không thể tập trung vào việc gì lấy vài phút.

Hội gái ế gắng hết sức giải khuây cho Annabelle, và cô thật lòng biết ơn họ vì điều đó. Evie ngồi bên cạnh giường ngủ đọc to những quyển tiểu thuyết gọi tình chôm được từ thư viện. Daisy và Lillian đến trao đổi những tin đồn

nóng hổi, và làm cô cười ngặt nghẽo bằng trò bắt chước hàng loạt khách khứa. Vì cô cứ khăng khăng yêu cầu nên cả nhóm rất cần mẫn báo cáo tình hình cuộc chạy đua đến trái tim Kendall. Và trong cả đám đó, có một cô gái cao, mảnh khảnh, tóc vàng là quý cô Constance Darrowby đã thu hút được Kendall.

“Nhìn cô ta có vẻ thuộc hạng hết sức lạnh lùng, nếu cô muốn biết,” Daisy nói thẳng. “Cô ta có cái miệng làm tôi nghĩ đến một cái ví có dây rút, và thói quen đáng bực mình là che miệng cười khúc khích, như thể bị bắt gặp đang cười ở nơi công cộng là không quý phái vậy đó.”

“Có lẽ cô ta bị sâu răng,” Lillian nói vẻ tràn đầy hy vọng.

“Tôi nghĩ cô ta hơi đàn độn,” Daisy tiếp tục. “Tôi không thể hình dung ra cô ta nói cái gì mà Kendall lại thích thú đến vậy nữa.”

“Daisy à,” Lillian nói, “chúng ta đang nói về một người đàn ông có cái thú vui mình vào sở thích thú vị nhất là xem xét cây cối. Ngưỡng buồn chán của anh ta rõ ràng không có giới hạn.”

“Tại buổi cắm trại sau buổi tiệc nước hôm nay,” Daisy kể với Annabelle, “trong một khoảnh khắc thỏa mãn tuyệt đỉnh, tôi nghĩ là mình đã bắt gặp quý cô Constance trong tình cảnh đáng ngờ với một vị khách. Cô ta biến mất trong vài phút với một quý ông không phải ngài Kendall.”

“Người đó là ai?” Annabelle hỏi.

“Ông Benjamin Muxlow, một chủ trang trại địa phương. Cô biết đó, thành phần tinh hoa của xã hội ấy có vô số đất đai và người giúp việc, giờ chỉ cần tìm một cô vợ chịu sinh cho anh ta tám hoặc chín đứa con, sửa cổ tay áo, và làm bánh pudding huyết heo trong lò mổ.”

“Daisy,” Lillian ngắt lời vì nhận thấy Annabelle đột nhiên chuyển sang xanh lét, “cố tỏ ra bớt khó chịu được không?” Rồi cô cười hời hợt với Annabelle. “Xin lỗi nha cô bạn của tôi. Nhưng cô phải thừa nhận là người Anh sẵn sàng ăn một số thứ có thể khiến người Mỹ vừa bỏ chạy khỏi bàn vừa kêu la khiếp đảm.”

“Sao cũng được,” Daisy tiếp tục với vẻ kiên nhẫn quá mức. “Quý cô

Constance đã bốc hơi sau khi bị bắt gặp với ông Muxlow, và hiển nhiên là tôi đi tìm họ với hy vọng được thấy một điều gì đó có thể làm mất thể diện của cô ta, từ đó để ngài Kendall mất hết hứng thú với cô ta luôn. Cô có thể hình dung niềm vui sướng của tôi khi khám phá ra hai người đó sau một cái cây với hai mái đầu chụm lại.”

“Họ đang hôn nhau à?” Annabelle hỏi.

“Không, chết tiệt. Muxlow đang giúp quý cô Constance đặt một chú chim con bị rơi khỏi tổ.”

“Ồ,” vai Annabelle xuôi xụi và cô cúi kính nói thêm. “Cô ấy tốt quá.” Cô biết một phần cảm giác chán nản của cô là do tác hại của nọc rắn, đó là chưa kể món thuốc giải độc khó uống. Tuy nhiên, việc biết được nguyên nhân của những đợt xuống tinh thần này cũng chẳng giúp kéo nó lên được.

Thấy được sự thất vọng của Annabelle, Lillian cầm một cây lược bạc đã xin lên, “Quên quý cô Constance và ngài Kendall đi,” cô nói. “Để tôi chải tóc cho cô, cô sẽ thấy khá hơn nhiều khi tóc không vương trên mặt nữa.”

“Cái gương của mình đâu rồi?” Annabelle vừa hỏi vừa nhích người tới trước để Lillian ngồi ra sau cô.

“Không tìm ra,” Lillian thản nhiên đáp.

Việc tắm gương biến mất một cách êm thấm không thể thoát khỏi mắt Annabelle. Cô biết cơn bệnh đã tàn phá dung nhan của cô, làm đầu tóc cô rối bù, da dẻ thì không còn hồng hào khỏe khoắn nữa. Thêm vào đó, những cơn buồn nôn liên tục khiến cô không ăn uống được gì, còn cánh tay ốm tong teo ẻo oặt trên tấm khăn trải giường.

Đến tối, khi cô nằm trên giường bệnh, tiếng nhạc và những bước chân khiêu vũ từ phòng vũ hội len qua khe cửa sổ đến bên tai cô. Mừng tượng cảnh quý cô Constance xoay tròn trong tay ngài Kendall, Annabelle cứ trần trọc mãi trên giường, kết luận rằng cơ hội kết hôn của mình đã hết. “Con ghét rắn viper,” cô cầu nhàu và quan sát mẹ mình sắp xếp những vật dụng linh tinh trên chiếc bàn cạnh giường... muống uống thuốc, chai lọ, khăn tay, một chiếc lược, và một cái kẹp tóc. “Con ghét bị bệnh, và con ghét đi bộ xuyên rừng, và con ghét nhất là mặc quần tùm gói chơi Rounders.”

“Con vừa nói gì vậy con yêu?” Philippa hỏi, ngừng xếp mấy cái ly rỗng lên khay.

Annabelle lắc đầu, đột nhiên thấy mệt rũ vì sàu muộn. “Con ... ờ, không có gì đâu mẹ. Con chỉ đang nghĩ... con muốn trở về London trong một hoặc hai ngày tới, khi con đã đủ khỏe để đi lại. Không còn gì đáng lưu luyến ở đây cả. Quý cô Constance có lẽ sắp thành Phu nhân Kendall, còn con thì cả dung nhan lẫn tâm trạng đều không đủ tốt để quyến rũ thêm ai khác, bên cạnh đó...”

“Mẹ vẫn chưa từ bỏ mọi hy vọng đâu,” Philippa nói và đặt khay xuống. Bà cúi xuống bên Annabelle và vuốt ve trán cô bằng bàn tay mềm mại tình mẫu tử. “Chưa có tin đính hôn nào được tuyên bố, và ngài Kendall vẫn thường xuyên hỏi thăm con. Và đừng quên bó hoa chuông khổng lồ anh ta đã mang đến tặng con. Anh ta nói đã tự tay hái từng bông đấy.”

Annabelle mệt mỏi liếc bó hoa nằm ở góc phòng, hương thơm tỏa ra ngào ngạt trong không khí. “Mẹ, con vốn định hỏi là... mẹ có thể bỏ chúng đi được không? Chúng rất đáng yêu, và con rất cảm kích trước hành động đó... nhưng cái mùi này...”

“Ôi, mẹ đã không nghĩ đến chuyện này đấy,” Philippa nói ngay. Vội vàng đến góc phòng, bà cầm chiếc bình đầy hoa mang ra cửa. “Mẹ sẽ đặt nó ở lối đi, và nhờ người hầu đem bỏ...” Giọng bà nhỏ dần vì bà bận làm việc.

Cầm một chiếc kẹp tóc bị bỏ sót lên, Annabelle nghịch nghịch răng cưa của nó và nhăn mặt. Thực ra thì bó hoa của Kendall chỉ là một trong số rất nhiều bó cô đã nhận. Cái tin cô bị bệnh đã gọi lên rất nhiều sự đồng cảm từ những vị khách ở Stony Cross. Ngay cả ngài Westcliff cũng gửi đến những bó hoa hồng trong nhà kính nhân danh Bá tước và gia đình Marsden. Chẳng mấy chốc căn phòng đã toàn hoa là hoa, khiến nó trông giống một phòng tang vậy. Và thật lạ là không có bó hoa nào từ Simon Hunt... không một lời nhắn hay một cành hoa. Sau hành động quan tâm của anh cách đây hai buổi tối, cô đã mong chờ một điều gì đó. Một vài dấu hiệu của sự quan tâm... nhưng cô chợt nghĩ có lẽ Hunt đã quyết định rằng cô thật là rắc rối, ngớ ngẩn và không đáng để anh chú ý tới. Nếu vậy, đáng lẽ cô nên thấy biết ơn vì từ giờ về sau sẽ không bao giờ bị anh lèo đèo theo sau nữa.

Nhưng đằng này, Annabelle cảm thấy sống mũi cay cay, và những giọt nước cứ chực chờ nơi khóe mắt. Cô không hiểu nổi bản thân mình nữa. Cô không thể nhận diện được thứ cảm xúc đang cồn cào bên dưới vẻ tuyệt vọng khôn cùng này. Nhưng có vẻ như trong cô tràn ngập nỗi thèm khát một điều gì đó không thể giải thích được... giá mà cô biết đó là gì. Giá mà...

“Chà, lạ thật,” bà Philippa lúng túng thấy rõ khi trở lại phòng. “Mẹ tìm thấy thứ này ngay ngoài cửa. Ai đó đã để lại mà không kèm lời nhắn, cũng không nói gửi cho ai. Nhìn bên ngoài thì chúng còn mới nguyên. Con có nghĩ cái này là từ một trong những cô bạn của con không? Chắc vậy rồi. Một món quà kỳ cục thế này chỉ có thể đến từ mấy cô gái Mỹ.”

Nâng người lên trên một cái gối, Annabelle thấy một món đồ đặt trên đùi mình, và cô quan sát chúng với vẻ kinh ngạc. Một đôi bốt được cột với nhau bằng dải nơ đỏ sang trọng. Da thuộc mềm mại, nhuộm màu đồng thời trang, và bóng loáng như gương. Với gót thấp lót da và đế giày đóng sát, đôi bốt cao tới mắt cá chân này tinh tế nhưng rất thời trang. Chúng được trang trí bằng những chiếc lá thêu tinh xảo xuống tới ngón chân. Chằm chằm ngó đôi bốt, Annabelle cảm thấy một tràng cười dâng lên nơi cổ họng.

“Hẳn là cái này đến từ chị em nhà Bowman rồi,” cô nói... nhưng cô biết rõ hơn thế.

Đôi bốt là món quà của Simon Hunt, người thừa hiểu rằng quý ông tuyệt đối không nên gửi một phần trang phục cho phụ nữ. Cô nghĩ mình nên trả lại chúng ngay lập tức, mặc dù tay cô thì đang ôm chặt đôi giày vào ngực. Chỉ có Simon Hunt là nghĩ ra trò tặng cô một thứ thực dụng và riêng tư thiếu đúng đắn như thế.

Mỉm cười, cô mở dây nơ đỏ và cầm một chiếc bốt lên. Nó nhẹ đến đáng ngạc nhiên, và chỉ cần nhìn qua cô cũng biết là chúng vừa khít chân mình. Nhưng làm thế nào Hunt biết cỡ chân của cô mà đặt hàng, và anh tìm ra đôi giày này ở đâu? Cô chậm rãi lần ngón tay theo đường chỉ thêu nổi đế giày với phần trên màu đồng sáng loáng.

“Chúng đẹp quá,” Philippa nhận xét. “Đi đôi này ở ngoài ô lầy lội là quá tốt rồi.”

Annabelle nâng một chiếc bốt lên mũi, hít hà cái mùi tươi mới sạch sẽ của

lớp da bóng lộn. Cô miết đầu ngón tay lên phần da mềm mại phía trên, rồi lật ra mặt sau kiểm tra như thể đây là một vật vô giá. “Con đi bộ ở đồng quê thế là đủ lắm rồi,” cô mỉm cười. “Đôi bốt này sẽ rất vững chãi trên những con đường rải sỏi trong vườn.”

Bà Philippa trù mền nhìn Annabell và vuốt nhẹ mái tóc mềm mượt của cô, “Mẹ không nghĩ một đôi giày mới có thể làm tinh thần con phấn chấn hơn như thế, nhưng mẹ rất mừng. Mẹ sẽ gọi cho con một khay súp và gà nướng nhé con yêu? Con cần phải ăn gì đó trước khi uống thuốc.”

Annabelle nhăn mặt, “Vâng, con sẽ ăn súp.”

Gật đầu hài lòng, bà Philippa với tay lấy đôi bốt. “Mẹ sẽ nhắc chúng ra khỏi đù con và để ở...”

“Chưa được,” Annabelle lầm bầm và ôm khư khư lấy đôi bốt.

Philippa mỉm cười và rung chuông gọi người hầu.

Khi ngả người ra sau và miết đầu ngón tay khắp lớp da mềm mại, Annabelle thấy gánh nặng trong lồng ngực đã phần nào tan biến. Không còn nghi ngờ gì nữa, nọc rắn đã bắt đầu mất tác dụng... nhưng điều đó không thể giải thích tại sao bỗng nhiên cô lại cảm thấy nhẹ nhõm và bình yên nhường ấy.

Có lẽ cô nên cảm ơn Simon Hunt, tất nhiên, và cho anh biết rằng món quà của anh hết sức thiếu đúng đắn. Và nếu anh thừa nhận mình chính là người đã lén đặt đôi bốt này ở đây thì cô sẽ phải trả lại thôi. Thứ gì đó đại loại như một tập thơ, một thanh kẹo bơ cứng, hoặc một bó hoa sẽ thích hợp hơn nhiều. Nhưng không món quà nào có thể khiến cô xúc động như món quà này.

Annabelle giữ đôi bốt cạnh mình suốt cả đêm, bất chấp mẹ cô đã cảnh báo để giày dép trên giường là điềm gở. Khi sắp chìm vào giấc ngủ trong tiếng nhạc tiếp tục len lỏi qua cửa sổ, cô mới chịu để đôi bốt lên chiếc bàn cạnh giường. Khi cô thức dậy vào sáng hôm sau, hình ảnh đôi bốt nằm đó khiến cô mỉm cười.

Chương 14

Vào buổi sáng thứ ba sau khi bị rấn cắn, rốt cuộc Annabelle cũng cảm thấy có thể ra khỏi giường được rồi. Cô thấy nhẹ nhõm khi phần lớn quan khách đã đến một buổi tiệc được tổ chức ở lãnh địa kế cận, bỏ lại điền trang Stony Cross im ắng và trống trải. Sau khi hỏi thăm quản gia, bà Philippa quyết định ngồi cùng Annabelle ở phòng khách riêng trên lầu, nơi họ có thể nhìn bao quát toàn cảnh khu vườn. Một căn phòng xinh xắn, với giấy dán tường hoa xanh và treo đầy chân dung trẻ con và thú vật vui nhộn. Theo lời bà quản gia thì chỉ có người nhà Marsden mới sử dụng phòng khách này, nhưng đích thân ngài Westcliff đã đề nghị Annabelle cứ thoải mái ở đây.

Sau khi phủ tấm vải mỏng quanh đầu gối Annabelle, bà Philippa đặt một chén trà hãm từ cỏ vắn vương lên chiếc bàn kế bên cô. “Con phải uống thứ này,” bà nói dứt khoát để đáp lại vẻ mặt nhăn nhó của cô. “Chỉ tốt cho con thôi.”

“Mẹ không cần ở phòng khách trông chừng con thế này đâu,” Annabelle nói. “Con ngồi đây khá thoải mái rồi nên mẹ cứ đi loanh quanh trò chuyện với bạn bè đi.”

“Con chắc chứ?” bà Philippa hỏi.

“Chắc như đinh đóng cột,” Annabelle nâng chén trà lên nhấp một chút. “Con đang uống thuốc... mẹ thấy không? Mẹ cứ đi đi và đừng lo cho con.”

“Được rồi,” bà Philippa miễn cưỡng nói. “Chỉ một lát thôi. Bà quản gia dặn con cần gì thì cứ rung cái chuông trên bàn. Và nhớ uống hết thuốc đấy.”

“Con sẽ uống mà,” Annabelle hứa và cười thật tươi. Cô vẫn giữ nụ cười đó cho đến khi bà Philippa rời khỏi phòng. Bà vừa đi khuất tầm mắt thì Annabelle lập tức ngả người ra chiếc trường kỷ và cẩn thận đổ chén trà qua cửa sổ.

Thờ dài hài lòng, Annabelle cuộn mình vào góc trường kỷ. Thi thoảng có

tiếng ồn ở đâu đó vang lên khuấy động không gian tĩnh mịch, tiếng đĩa vỡ, tiếng làu bàu của bà quản gia, tiếng chổi quét thảm ở hành lang. Thả tay trên bậu cửa sổ, Annabelle ngả người về chỗ một tia sáng mặt trời để chúng sưởi ấm mặt mình. Cô nhắm mắt lắng nghe tiếng vo ve của những con ong lười biếng bay từ búp hoa tú cầu đỏ hồng sang những cuốn đậu mỏng manh ngọt ngào vươn qua tấm liếp. Mặc dù Annabelle vẫn còn rất yếu nhưng cảm giác được ngồi giữa khung trời ấm áp mơ màng sưởi nắng như một con mèo thể này thật dễ chịu.

Cô chậm rãi quay lại khi nghe thấy tiếng động từ cửa ra vào... một tiếng gõ cửa nhẹ hẫng, như thể vị khách còn ngần ngại không muốn phá vỡ cơn mơ màng của cô bằng tiếng gõ cửa lớn hơn. Chớp chớp mắt vì bị lóa, Annabelle tiếp tục ngồi kiêu hai chân khoanh lại. Luồng sáng chói lòa dần dần dịu lại, và cô thấy mình đang nhìn chăm chăm vào dáng người vạm vỡ của Simon Hunt. Anh đang đứng dựa vai vào khung cửa, dáng vẻ ngông nghênh tự mãn không chút lúng túng. Anh nghiêng nghiêng đầu quan sát cô với vẻ mặt thật khó dò.

Nhịp tim Annabelle mỗi lúc một tăng lên dữ dội. Như thường lệ, Hunt ăn mặc không chệ vào đâu được, nhưng quần áo trang nhã không thể che giấu được sức lực sung mãn dường như đang toát ra từ anh. Cô nhớ lại cánh tay và vòm ngực rắn rỏi của anh khi bế cô, bàn tay anh chạm vào cơ thể cô... ôi, rồi từ nay cô sẽ không thể nào nhìn anh mà không nhớ đến chúng được nữa!

“Trông em giống một con bướm vừa bay vào từ khu vườn vậy,” anh nói khẽ.

Hắn là anh đang chế giễu mình, Annabelle nghĩ thầm, hoàn toàn ý thức được vẻ mặt tái nhợt ốm yếu của mình. Cô bối rối đưa tay lên vén tóc. “Ông làm gì ở đây. Ông không dự tiệc ở lâu đài kể bên sao?”

Cô không định nói năng thô lỗ và lạnh nhạt như thế, nhưng khả năng hoạt ngôn thường ngày đã biến đâu không thấy nữa. Khi nhìn anh, cô không thể không nghĩ đến lúc anh xoa tay trên ngực cô. Ký ức đó gây nên một luồng xấu hổ nóng bừng lan tỏa khắp da cô.

Hunt đáp bằng một giọng châm chọc êm ái, “Tôi có một vụ kinh doanh cần bàn thảo với người quản lý của mình, và gần trưa nay anh ta sẽ từ London đến đây. Không giống những quý ông ăn diện chải chuốt được em ngưỡng mộ, tôi có nhiều việc phải suy tính hơn là tìm nơi đi dã ngoại hôm nay.”

Bước khỏi khung cửa, Hunt đánh bạo đi vào phòng, ánh mắt dò xét trắng trợn. “Vẫn còn yếu sao? Sẽ nhanh chóng khá hơn thôi. Mắt cá chân của em thế nào? Nâng vấy lên đi, tôi nghĩ tôi nên xem lại lần nữa.”

Annabelle cảnh giác quan sát anh trong tích tắc rồi bật cười trước tia sáng lấp lánh trong mắt anh. Nhận xét táo bạo đó phần nào đã xoa tan cảm giác xấu hổ và giúp cô thư giãn hơn. “Hết sức tử tế,” cô thờ ơ nói. “Nhưng không cần đâu. Mắt cá chân của tôi đỡ nhiều rồi, cảm ơn ông.”

Hunt mỉm cười khi bước đến gần cô. “Tôi muốn em biết là đề nghị của tôi hoàn toàn dựa trên tinh thần nghĩa hiệp thuần túy. Tôi không hề có một chút vui thích bất kính nào khi thấy bàn chân đau đớn của em. À, có lẽ có chút rùng mình, nhưng tôi che đậy tương đối khéo léo.” Nắm lấy lưng một chiếc ghế đơn bằng một tay, anh dễ dàng mang nó đến gần trường kỷ và ngồi xuống cạnh cô. Annabelle bị ấn tượng sâu sắc trước cái cách anh nâng một món đồ nội thất làm từ gỗ gụ như thể cầm một món đồ chơi. Cô liếc nhanh về phía cửa ra để mở. Chừng nào cửa không đóng thì chuyện cô ngồi cùng một phòng với Hunt vẫn còn chấp nhận được. Và chút nữa thôi mẹ cô cũng sẽ vào canh chừng cô. Tuy nhiên, trước khi chuyện đó xảy ra thì Annabelle quyết định sẽ nói về đôi giày.

“Ông Hunt,” cô thận trọng mở lời. “Có chuyện này tôi phải hỏi ông...”

“Chuyện gì?”

Đôi mắt của anh chắc chắn là nơi hấp dẫn nhất, Annabelle xao xuyến nghĩ. Sôi nổi và tràn đầy sức sống, chúng làm cô tự hỏi tại sao người ta lại thích mắt xanh hơn mắt đen được nhỉ. Không sắc xanh nào có thể truyền tải được trí thông minh bị kìm nén đang lẩn mình trong những tầng sâu nơi đôi mắt đen láy của Simon Hunt.

Dù cố gắng hết sức nhưng Annabelle cũng không nghĩ ra được cách nào tế nhị để hỏi anh. Sau khi im lặng so đo nhiều cụm từ, cuối cùng cô chọn cách hỏi thẳng, “Có phải ông là người gửi đôi bốt không?”

Khuôn mặt anh chẳng biểu lộ điều gì cả. “Bốt? Tôi e rằng mình không hiểu ý em, tiểu thư Peyton ạ. Có phải em đang dùng phép ẩn dụ, hoặc là chúng ta đang nói về thứ dùng để đi thật?”

“Đôi bốt cao đến mắt cá chân,” Annabelle vừa nói vừa nhìn anh với sự nghi ngại không buồn che giấu. “Một đôi bốt mới được đặt đằng sau cánh cửa phòng tôi hôm qua.”

“Tôi cực kỳ vui mừng vì được thảo luận về bất cứ chi tiết nào trong tủ áo của em, thưa tiểu thư Peyton, nhưng tôi e rằng mình không biết gì về một đôi bốt. Tuy nhiên, tôi thấy nhẹ lòng vì em đã tìm ra được một đôi. Trừ phi, tất nhiên rồi, em muốn cư xử như một bữa buffet biết đi cho động vật hoang dã ở Hampshire này.”

Annabelle quan sát anh một lúc lâu. Bất chấp sự phủ nhận của anh, vẫn có điều gì đó bên dưới vẻ ngoài dửng dưng của anh... một vài tia sáng nghịch ngợm lóe lên trong mắt anh... “Vậy là ông phủ nhận chuyện tặng bốt cho tôi?”

“Tôi cực lực phủ nhận.”

“Nhưng tôi thắc mắc... nếu có ai đó muốn gửi một đôi bốt cho một quý cô nhưng lại không muốn cho cô ta biết... thì làm sao mà người đó biết chính xác cỡ chân của cô ta?”

“Việc đó tương đối dễ dàng...” anh lơ đãng. “Tôi có thể hình dung một kẻ liều lĩnh nào đó chỉ cần yêu cầu một cô hầu mò lấy đôi dép mang trong nhà của quý cô đó. Rồi anh ta có thể đem đến cho thợ đóng giày địa phương. Và trả một cái giá xứng đáng để ông ta dẹp hết những việc khác mà gia công một đôi giày mới ngay lập tức.”

“Thế thì hơi quá phiền toái nếu anh ta muốn trót lọt,” Annabelle lầm bầm.

Mắt Hunt bất chợt lóe lên một tia ranh mãnh. “Không phiền toái bằng nỗi ám ảnh phải bẻ một phụ nữ bị thương lên ba tầng lầu mỗi lần cô ta đi dép.”

Annabelle nhận ra anh sẽ không bao giờ thừa nhận đã tặng đôi bốt cho cô - điều này vừa cho phép cô giữ lại chúng, vừa đảm bảo rằng cô không bao giờ có thể cảm ơn anh. Và cô biết đó là anh - cô có thể thấy điều đó trên mặt anh.

“Ông Hunt,” cô nói chân thành. “Tôi... tôi ước gì...” cô ngập ngừng không tìm được từ ngữ thích hợp để rồi đành nhìn anh tuyệt vọng.

Cảm thấy tội nghiệp cho cô, Hunt đứng dậy đi về góc phòng, cầm lấy một bàn trò chơi hình tròn nhỏ. Nó có chu vi khoảng hơn nửa mét, được thiết kế khéo léo cho phép người chơi búng tay trên đỉnh để chuyển từ bàn cờ Vua sang cờ đam. “Em có chơi không?” anh hỏi băng quơ và đặt bàn cờ trước mặt cô.

“Cờ đam? Có, thỉnh thoảng...”

“Không, không phải cờ đam. Cờ Vua kìa.”

Annabelle lắc đầu, co người vào góc trường kỷ. “Chưa, tôi chưa từng chơi cờ Vua. Và tôi không muốn tỏ ra khó gằn, nhưng... vào thời điểm này, tôi không có tâm trạng thử điều gì đó khó như là...”

“Vậy thì đây là lúc để em học hỏi,” Hunt nói, đi về phía góc kệ lấy ra một hộp gỗ tinh xảo. “Người ta thường nói bạn sẽ không bao giờ biết rõ về một ai đó cho đến khi bạn chơi cờ với anh ta.”

Annabelle thận trọng quan sát Hunt, cảm thấy lo lắng vì ý tưởng ở riêng với anh... và hoàn toàn bị điều khiển bởi sự dịu dàng có tính toán của anh. Gằn như kiểu anh đang dỗ ngọt để cô tin lời anh. Sự dịu dàng mềm mỏng trong cung cách của Simon có vẻ thật kỳ quặc so với hình ảnh một gã phóng đảng cay độc mà cô vốn luôn mừng tượng về con người này.

“Anh có tin chuyện đó không?” cô hỏi.

“Tất nhiên không,” Hunt mang cái hộp đến bàn rồi mở nó ra, bên trong là những quân cờ bằng mã não và ngà voi được chạm khắc tỉ mỉ đến từng chi tiết. Anh nhìn cô khiêu khích. “Sự thật là, bạn không bao giờ biết rõ về một người đàn ông cho đến khi bạn mượn tiền anh ta. Và bạn không thể biết rõ một phụ nữ cho đến khi bạn ngủ trên giường cô ta.”

Tất nhiên anh cố tình nói như thế để làm cô thất kinh. Và anh đã thành công, bất chấp Annabelle cố gắng hết sức che giấu phản ứng của mình. “Ông Hunt,” cô nói mà lòng cảm thấy như chết chìm trong đôi mắt biết cười của anh, “nếu ông tiếp tục có những bình phẩm thô tục như thế thì tôi sẽ buộc lòng phải mời ông rời khỏi phòng.”

“Thứ lỗi cho tôi,” lời xin lỗi bật ra ngay tức thì của anh không lừa được cô. “Chỉ là tôi không muốn bỏ lỡ cơ hội có thể làm em đỏ mặt. Tôi chưa từng gặp người phụ nữ nào hay đỏ mặt giống em.”

Màu hồng bắt đầu nơi cổ cô giờ đã lan sang đến bím tóc. “Tôi không đời nào đỏ mặt. Chỉ là ở gần ông thôi...” Im bật, cô nhìn anh đăm đăm với vẻ sừng sốt bùng bùng phần nộ khiến anh phải cười phá lên.

“Từ giây phút này tôi sẽ cư xử phải phép,” anh nói. “Đừng đuổi tôi đi.”

Cô nhìn anh vẻ lưỡng lự, bàn tay run run đưa lên trán, và biểu hiện yếu đuối về mặt thể chất ấy của cô càng làm anh nói nhỏ nhẹ hơn. “Được rồi mà,” anh thì thầm. “Đề tôi ở lại nhé Annabelle.”

Chớp mắt, cô loạng choạng gật đầu và ngồi xuống trường kỷ trong lúc Hunt mở trò chơi. Anh chạm tay vào những quân cờ nhẹ nhàng và khéo léo đến mức đáng ngạc nhiên nếu căn cứ theo kích thước bàn tay anh. Bàn tay xù xì thô ráp, cô nghĩ... rậm nắng và rần rỏi, với một chòm lông đen ở phần mu.

Lúc này Hunt đang nửa đứng nửa ngồi cao hơn Annabelle, và cô chợt nhận ra mùi hương khiêu khích của anh, mùi hồ cứng và xà phòng cạo râu lẫn át mùi da dẻ đàn ông sạch sẽ... và còn thứ mùi gì đó rất khó nắm bắt... mùi vị ngọt ngào từ hơi thở của anh, như thể anh vừa ăn lê, hoặc có lẽ một lát dứa. Khi ngẩng lên nhìn anh, cô nhận ra chẳng cần tốn mấy sức lực anh cũng có thể cúi xuống hôn cô. Ý nghĩ đó làm cô run lẩy bẩy. Cô thực lòng muốn cảm nhận miệng anh trên miệng cô, để hít lấy sự ngọt ngào thoảng qua từ hơi thở của anh. Cô muốn anh ôm cô lần nữa.

Ý nghĩ đó khiến mắt cô mở to. Vẻ bất động đột ngột của cô nhanh chóng làm Hunt chú ý. Anh đưa mắt từ bàn cờ sang khuôn mặt đang ngẩng lên của cô, và dù anh thấy gì từ nét mặt của cô đi nữa thì nó cũng khiến anh hụt hơi. Không ai động đậy. Annabelle chỉ có thể chờ đợi trong im lặng, ngón tay cô bầu chặt vào tấm vải bọc trường kỷ còn trong đầu cô tự hỏi anh có thể làm gì tiếp theo.

Hunt phá vỡ không khí căng thẳng với một hơi thật sâu và nói giọng êm ái ráo hoảnh. “Không... em vẫn chưa đủ khỏe.”

Thật khó mà nghe ra từng từ khi tim cứ đập thình thình như trống thế này.

“C...cái gì?” cô yếu ớt hỏi.

Dường như không thể ngăn mình lại được, Hunt đành đưa tay hất một lọn tóc xoắn khỏi thái dương cô. Đầu ngón tay anh chạm nhẹ làm nóng bừng làn da cô mềm mại, để lại một luồng cảm xúc trào dâng. “Tôi biết em đang nghĩ gì. Và tin tôi đi, tôi cũng bị cảm đở. Nhưng em còn quá yếu... và khả năng tự chủ của tôi hôm nay khá yếu ớt.”

“Nếu ông đang ám chỉ là tôi...”

“Tôi không bao giờ phí thời gian cho mấy trò ám chỉ,” anh thì thầm, tiếp tục công việc xếp bàn cờ. “Rõ ràng là em muốn tôi hôn em. Và tôi sẽ rất vui được làm thế, khi nào đến thời điểm thích hợp. Nhưng bây giờ thì chưa.”

“Ông Hunt, ông thật quá...”

“Đúng, tôi biết,” anh nhẹ nhàng cười. “Em sẽ làm mình dễ chịu bằng cách ném một loạt tính từ vào mặt tôi, vì tôi đã nghe chúng suốt.” Ngồi xuống ghế, Hunt ấn một quân cờ vào lòng bàn tay cô. Miếng mã não chạm khắc nặng trĩu và mát lạnh, bề mặt trơn láng của nó dần dần ấm lên khi cô chạm vào.

“Cái tôi muốn ném vào ông không phải là tính từ,” Annabelle vặc lại. “Một hoặc hai vật nhọn mới đủ đáp ứng nhu cầu của tôi.”

Một tràng cười ngặt nghẽo xé toạc ngực anh, ngón cái của anh chà chà ngón tay cô trước khi anh rút tay lại. Cô cảm nhận được vết chai sạn trên ngón tay của anh, cảm giác đó không khác cái lưỡi ram ráp của mèo là bao. Điếng người vì phản ứng của mình với anh, Annabelle nhìn xuống quân cờ trong tay.

“Đó là con Hậu, quân cờ quyền lực nhất trên bàn cờ. Nó có thể đi mọi hướng và xa tùy ý.”

Trong điệu bộ anh nói chuyện không có chút gì cố tình khêu gợi... nhưng khi anh nói nhẹ nhàng, như lúc này chẳng hạn, thì giọng điệu khàn khàn sâu lắng của anh lại khiến ngón chân cô co quắp trong đôi dép.

“Mạnh hơn cả Vua sao?” cô hỏi.

“Ừ. Vua chỉ có thể di chuyển mỗi lần một ô. Nhưng Vua là quân quan trọng nhất.”

“Nếu nó không phải là quân mạnh nhất thì tại sao nó lại quan trọng hơn quân Hậu?”

“Vì nếu Vua bị bắt thì cuộc chơi kết thúc.” Với tay lấy quân cờ vừa đưa cô, Hunt đổi nó qua một quân Tốt. Ngón tay anh lướt trên tay cô, tuy ngắn ngủi nhưng sự vuốt ve thì không thể nhầm lẫn được. Mặc dù Annabelle biết mình nên phản đối hành vi ngoài khuôn phép đó, nhưng thay vào đó cô lại đang bản thân cả người, khớp tay cô đã trắng bệch vì cầm quân cờ bằng ngà quá chặt. Hunt tiếp tục nói bằng một giọng trầm trầm bí ẩn. “Còn đây là quân Tốt, được di chuyển mỗi lần một ô. Không thể lùi hay đi ra hai bên, trừ khi nó ăn một quân khác. Hầu hết những người mới chơi thường thích đi quân Tốt trước tiên, để không chế được phần sân lớn hơn. Nhưng dùng những quân khác sẽ là chiến thuật tốt hơn...”

Vừa tiếp tục giảng giải ý nghĩa và cách đi của từng quân cờ, Hunt vừa ấn chúng vào lòng bàn tay Annabelle. Cô bị mê hoặc bởi những lần đụng chạm nhẹ như gió và có sức thổi miên kỳ lạ của bàn tay anh, mọi giác quan của cô đều reo vui háo hức. Sự phòng vệ thường ngày của cô dường như tan biến như bong bóng xà phòng. Có điều gì đó đã xảy ra với cô, hoặc với Hunt, hoặc có lẽ cả hai người, và cho phép họ giao tiếp với nhau dễ dàng chưa từng thấy. Cô không muốn mời mọc anh đến gần hơn... sẽ chẳng có gì tốt đẹp hết... nhưng cô cũng không thể ngăn mình đừng hạnh phúc khi có anh kề bên.

Họ chơi cờ, và anh kiên nhẫn đợi cô cân nhắc từng bước đi, sẵn lòng đưa ra lời khuyên khi cô hỏi. Cử chỉ của anh quá sức quyến rũ và tinh nghịch đến mức cô hầu như chẳng bận tâm ai thắng ai thua nữa. Hầu như thôi. Khi cô đi một nước không chỉ đe dọa một mà đến tận hai quân của Hunt thì anh liếc cô với một nụ cười khích lệ. “Đó gọi là chiến thuật gọng kìm. Đúng như tôi nghĩ, em có bản năng chơi cờ Vua.”

“Bây giờ ông không còn lựa chọn nào khác ngoài rút quân,” Annabelle đắc thắng.

“Chưa đâu,” anh đi một quân cờ khác và ngay lập tức đe dọa quân Hậu của

cô.

Bối rối trước chiến thuật này, Annabelle nhận ra anh vừa đặt cô vào thế phải rút quân.

“Thật không công bằng,” cô phản đối, và anh cười tủm tỉm.

Nắm bàn tay lại, Annabelle chống tay lên cằm và quan sát bàn cờ. Một phút dài trôi qua với hàng loạt kế hoạch tác chiến, nhưng không cái nào có vẻ phù hợp. “Tôi không biết phải đi thế nào nữa,” rốt cuộc cô thú nhận. Ngược mắt lên nhìn anh, cô thấy anh đang nhìn mình theo một kiểu rất lạ, vồ vể và quan tâm. Nó làm cô xáo trộn, và cô khó nhọc nuốt trôi cảm giác ngọt ngào như mật ong đang rót xuống miệng cô.

“Tôi làm em phải mệt mỏi rồi,” anh thì thầm.

“Không, tôi khỏe...”

“Chúng ta sẽ chơi tiếp vào lúc khác vậy. Em sẽ tìm ra nước đi khi nào em thấy khỏe.”

“Tôi không muốn dừng,” cô bực bội vì lời chối từ của anh. “Bên cạnh đó, sẽ không ai nhớ những quân cờ được đặt thế nào.”

“Tôi nhớ.” Phớt lờ sự phản đối của cô, Hunt đứng lên và dời bàn cờ ra xa tầm tay của cô. “Em cần nghỉ ngơi. Em có cần ai giúp trở lên lầu, hoặc...”

“Ông Hunt, tôi sẽ không quay lại phòng,” cô bướng bỉnh nói. “Tôi phát ốm với nó rồi. Thật tình, tôi thà ngủ trên hành lang còn hơn...”

“Được rồi,” Hunt khẽ nói rồi mỉm cười quay lại chỗ ngồi. “Bình tĩnh đi. Cứ làm những gì em muốn.” Anh vặn nắm tay và ngả người trong tư thế thờ ơ nửa vùi và chú tâm quan sát cô. “Ngày mai toàn bộ quan khách sẽ trở lại điền trang,” anh nhận xét. “Tôi cho rằng em sẽ tiếp tục theo đuổi Kendall sớm thôi, đúng chứ?”

“Có lẽ thế,” Annabelle thừa nhận, che miệng ngáp dài.

“Em không muốn anh ta,” Hunt êm ái nói.

“Ồ, có chứ.” Annabelle mơ mộng ngập ngừng, gục đầu lên cánh tay. “Và... dù ông đã rất tử tế với tôi, ông Hunt... tôi e rằng không thể để chuyện đó thay đổi kế hoạch của mình.”

Anh nhìn cô theo cách vừa thư thả vừa mê mải như lúc nghiên cứu bàn cờ. “Tôi cũng không thay đổi kế hoạch của mình đâu, em yêu.”

Nếu Annabelle không quá mệt thì có lẽ cô đã phản đối câu nói âu yếm của anh. Nhưng giờ thì cô chỉ tiếp thu lời anh trong cơn mơ màng buồn ngủ. Kế hoạch của anh... “Là cố ngăn tôi câu được Kendall hả,” cô nói.

“Phần nào còn hơn thế,” anh đáp, khóe miệng hơi cong lên thích thú.

“Ý ông là sao?”

“Tôi không thể tiết lộ kế sách của tôi được. Rõ ràng tôi rất cần bất kỳ lợi thế nào mà mình có thể kiếm được. Nước tiếp theo là của em đấy tiểu thư Peyton. Hãy nhớ là tôi sẽ quan sát em.”

Annabelle biết mình nên cảnh giác với câu nói đó mới phải. Nhưng toàn thân cô bắt đầu rã rời, và cô nhắm mắt vài giây. Làn nước dễ chịu dưới mi mắt báo hiệu giấc ngủ đang đến gần. Cô miễn cưỡng mở đôi mắt nặng trĩu, và thấy hình ảnh Hunt nhạt nhòa trước mắt. Thật quá tệ khi họ phải là kẻ thù của nhau, cô mệt mỏi suy nghĩ. Cô hoàn toàn không ý thức được rằng mình vừa buột miệng nói to câu đó cho đến khi Hunt nhỏ nhẹ đáp lại.

“Tôi chưa bao giờ là kẻ thù của em.”

“Vậy ông là bạn tôi ư?” cô lẩm bẩm hoài nghi, chịu thua cái ham muốn được nhắm mắt thêm lần nữa. Giấc ngủ nhanh chóng ập đến, quá nhanh đến mức cô chỉ kịp biết Hunt đã kéo tấm chăn phủ lên vai cho mình.

“Không, em yêu,” anh thì thầm. “Tôi không phải bạn em...”

Cô thiu thiu ngủ, chỉ tỉnh giấc một lúc đủ để an tâm rằng còn mình cô trong phòng khách, rồi lại nhắm mắt lại trong ánh nắng dịu dàng. Khi cơ thể đã thả lỏng cùng giấc ngủ sâu, cô thấy mình trôi trong một giấc mơ lung linh màu sắc, mọi giác quan đều trôi dạt và toàn thân bênh bồng như đang bơi giữa

đại dương. Từng bóng hình lần lượt hiện lên quanh cô, thật chậm, thật chậm...

Cô lang thang trong một ngôi nhà xa lạ, một dinh thự sáng bừng vì nắng đang tràn qua những cửa sổ thật cao. Những căn phòng trống trải, không khách khứa hay người hầu. Âm nhạc từ nơi nào đó dập dềnh trong không trung, một giai điệu buồn bã xa xăm khiến tim cô chùng xuống. Vẫn vợ một mình, cô thấy một căn phòng rộng rãi với những cây cột bằng cẩm thạch và không có trần nhà... mà thông với bầu trời, từng đám mây lững lờ đổ bóng. Dưới chân cô là sàn gỗ có những ô vuông đen trắng khổng lồ, trông như bàn cờ, đây đó là những bức tượng lớn như người thật.

Annabelle tò mò bước từng bước quanh các bức tượng, ngắm nghía những khuôn mặt điêu khắc sáng bừng. Thầm ước có ai đó để chuyện trò, một bàn tay đàn ông ấm áp để nắm lấy, cô băng ngang bàn cờ khổng lồ, mò mẫm kiếm tìm giữa những pho tượng bất động... cho đến khi cô thấy một hình dáng tối thẫm đang lười nhác dựa vào cây cột cẩm thạch trắng muốt. Tim cô bắt đầu đập thình thịch, những bước chân chậm dần khi một làn sóng phấn khích trào dâng làm da cô nóng bừng và nhịp tim cô trở nên dồn dập.

Đó là Simon Hunt, đang tiến về phía cô với một nụ cười thấp thoáng trên gương mặt. Anh bắt được cô trước khi cô kịp lùi lại, và cúi đầu thì thầm vào tai cô.

“Bây giờ em sẽ khiêu vũ với tôi chứ?”

“Tôi không thể,” cô nói không ra hơi và vùng vẫy trong vòng tay siết chặt của anh.

“Có, em có thể,” anh dịu dàng thúc giục, miệng anh nóng bỏng và êm ái lướt qua mặt cô. “Vòng tay em qua người tôi...”

Cô giãy giụa trong vòng tay anh trong khi anh bật cười êm ái và hôn cô cho đến khi cô mềm rũ và vô vọng dựa vào anh. “Chiếu Hậu,” anh thì thầm, lùi lại một bước để nhìn cô bằng ánh mắt tinh quái. “Em gặp nguy hiểm rồi, Annabelle...”

Đột ngột được thả, cô quay người bỏ chạy khỏi anh, háp tấp vấp phải bức tượng. Anh chậm rãi đuổi theo, tiếng cười trầm trầm của anh vang vọng

trong tai cô. Anh ở ngay sau lưng cô, cố tình kéo dài cuộc đuổi bắt, cho đến khi cô thấy nóng bức, kiệt sức và thở không ra hơi. Cuối cùng anh bắt cô lại, kéo cô vào người anh, và cả hai ngã xuống sàn. Mái tóc đen của anh che kín cả bầu trời khi anh phủ mình lên cô, và âm nhạc chìm dần, nhường chỗ cho tiếng trái tim cô dồn dập. “Annabelle,” anh thì thầm, “Annabelle...”

Cô choàng tỉnh, mắt mở to trên gương mặt ngỡ ngàng ngái ngủ khi cô cảm thấy ai đó đang ở bên cạnh mình.

“Annabelle,” cô nghe thấy lần nữa... nhưng không phải là giọng nam trung khàn khàn, âu yếm trong giấc mơ kia.

Chương 15

Khi ngược lên, Annabelle thấy lão Hodgeham đang đứng trước mặt mình. Cô vội vã chuyển sang tư thế ngồi và dần dần thoái lui, nhận thức rõ ràng lần này không phải là ảo giác mà là người thật. Không thốt được tiếng nào vì kinh ngạc, cô co rúm lại khi lão đưa bàn tay mập mạp chạm vào dải đăng ten trên váy cô.

“Ta có nghe về bệnh tình của cô,” lão nói, đôi mắt sùm sụm nhìn chòng chọc vào điệu bộ nửa ngồi nửa nằm của cô. “Ta vô cùng thương xót khi thấy cô phải chịu đựng nỗi đau đớn như thế. Nhưng có vẻ như cô không bị thương tổn vĩnh viễn nào. Dường như cô...” Lão ngừng lại và liếm đôi môi mập mạp, “... thanh tú hơn bao giờ hết... dù có hơi xanh xao.”

“Làm... làm thế nào mà ông tìm được tôi ở đây?” Annabelle hỏi. “Đây là phòng khách riêng của nhà Marsden. Chắc chắn không ai cho phép ông...”

“Ta bắt một tên hầu nói cho ta biết,” Hodgeham tự mãn đáp.

“Đi ra,” Annabelle cáu kỉnh. “Không thì tôi sẽ hét lên là ông quấy rối tôi.”

Lão cười ngặt nghẽo. “Cô không chịu nổi một vụ tai tiếng đâu, cô gái thân mến. Mọi quan tâm cô dành cho ngài Kendall thì ai cũng biết. Và cả hai ta đều hiểu rằng tên cô mà dính vào một vụ bê bối nào thì cơ hội của cô với anh ta sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.” Thấy cô im lặng, lão nhe một mồm đầy răng ó vàng ra cười nham nhở. “Tốt hơn rồi đó. Annabelle xinh đẹp đáng thương của ta... Ta biết cái gì sẽ đem lại sắc hồng cho đôi gò má nhợt nhạt kia rồi.” Thọc tay vào túi áo choàng, hắn chìa ra một đồng vàng lớn và vẩy vẩy trước mặt cô một cách trêu ngươi. “Một kỷ vật thể hiện lòng cảm thông của ta đối với sự vất vả của cô.”

Hơi thở của Annabelle trở thành tiếng rít nhức tai khi Hodgeham cúi xuống sát người cô, đồng xu kẹp giữa hai ngón tay béo ú của lão khi lão cố nhét nó vào phần thân áo của cô. Bất thành linh cô cử động thật nhanh và gạt tay lão ra. Mặc dù cô còn yếu nhưng động tác đó vẫn đủ sức hất đồng xu khỏi tay

lão. Nó rơi oạch xuống nền thảm đỏ.

“Đề tôi yên,” cô gay gắt nói.

“Con chó cái kiêu ngạo. Cô không cần cố giả vờ tốt đẹp hơn bà mẹ cô như thế.”

“Đồ con lợn...” Thầm chửi rửa bản thân chưa đủ sức, Annabelle yếu ớt đẩy lão ra khi lão cúi xuống gần cô, toàn thân cô run lên bần bật vì khiếp sợ. “Không,” cô rít lên qua hàm răng run lập cập, cánh tay cô đưa lên che mặt. Cô chóng cự quyết liệt khi lão túm lấy cổ tay cô, “Không...”

Chén đĩa bằng bạc đồ lăn lóc trên khay khi bà Philippa nhận thức được chuyện gì đang diễn ra.

Philippa lắc đầu tỏ vẻ không thể tin nổi Hodgeham lại ở đây. “Ông dám tiếp cận con gái tôi...” giọng bà nặng nề. Tím tái vì giận, bà đặt khay lên bàn rồi phẫn nộ nói với Hodgeham, “Con gái tôi đang bị bệnh, thưa ngài. Tôi sẽ không cho phép ai làm tổn hại đến sức khỏe của nó - ông sẽ đi với tôi ngay bây giờ, và chúng ta sẽ thảo luận chuyện này ở nơi khác.”

“Thảo luận không phải là điều ta muốn,” Hodgeham nói.

Annabelle thấy một chuỗi phản ứng xuất hiện trên mặt mẹ: ghê tởm, oán giận, căm ghét, sợ hãi. Và cuối cùng... cam chịu. “Vậy hãy rời khỏi chỗ con gái tôi,” giọng bà lạnh như băng.

“Không,” Annabelle rên rỉ phản đối, nhận ra bà Philippa định đi đâu đó với lão. “Mẹ, ở lại với con.”

“Mọi chuyện sẽ ổn thôi.” Philippa không nhìn cô mà vẫn hướng ánh mắt vô cảm vào khuôn mặt điềm nhiên của Hodgeham. “Mẹ đã mang bữa trưa cho con đây con yêu. Cố ăn chút gì...”

“*Không.*” Tuyệt vọng và không tin nổi, Annabelle trơ mắt nhìn mẹ theo sau lão Hodgeham ra khỏi phòng. “Mẹ, đừng đi với lão!” Nhưng bà Philippa vẫn đi như thể không nghe thấy cô nói gì.

Annabelle không biết mình đã ngồi đó thần thờ nhìn trừng trừng ra cửa trong

bao lâu. Cô không may mắn buồn đùng đến khay thức ăn. Mùi súp rau thịt lẫn trong không khí làm cô muốn ói. Chán nản tuyệt vọng, Annabelle tự hỏi mối quan hệ vụng trộm quý tha ma bắt này bắt đầu như thế nào, là Hodgeham đã ép uổng mẹ cô hay có sự đồng thuận của đôi bên. Mà bất kể bắt đầu ra sao thì giờ đây nó cũng đã biến thành trò bỡn cợt. Hodgeham là một con quái vật, và bà Philippa đang cố lấy lòng lão để ngăn lão đừng hủy hoại mẹ con cô.

Đau đớn và khổ sở, Annabelle ngã người xuống trường kỷ, cố không nghĩ đến những gì có thể đang diễn ra ngay lúc này giữa mẹ cô và lão Hodgeham. Cô nhăn nhó vì cơn nhức nhối ở các thớ cơ. Đầu đau buốt, choáng váng, cô muốn về phòng mình. Đi lom khom như cụ già, cô đến chỗ sợi dây chuông và rung lên. Sau một khoảng thời gian dường như vô tận, vẫn không có tiếng trả lời. Vì hầu hết khách khứa đã ra ngoài nên gần như toàn bộ người hầu đều được nghỉ, còn lại rất ít người phục vụ.

Lơ đễnh luồn tay qua những lọn tóc rũ xuống, Annabelle ước lượng tình huống. Chân cô còn yếu nhưng vẫn đi được. Sáng nay bà Philippa đã giúp cô đi hết hai hành lang từ phòng họ đến phòng khách nhà Marsden. Tuy nhiên, bây giờ cô khá chắc chắn là mình có thể tự xoay sở vượt qua quãng đường ngắn trở về phòng.

Phớt lờ những tia sáng lập lòe nhảy nhót trước mắt như đom đóm, Annabelle bước từng bước thật ngắn và cẩn thận rời khỏi phòng. Cô áp sát vào tường phòng khi cần chỗ dựa. Kỳ quặc làm sao, cô chưa xót nghĩ, chỉ riêng việc này cũng làm cô thở hổn hển như vừa chạy cả dặm rồi. Giận dữ vì tình trạng yếu đuối của bản thân, cô buồn bã tự nhủ đáng ra mình nên uống hết tách trà cỏ vằn vương hồi nãy. Tập trung vào từng bước chân về phía trước, cô lần lần đi dọc hành lang đầu tiên, cho tới khi gần đến lối rẽ sang phía Đông của lâu đài, chỗ phòng cô. Bỗng nhiên cô dừng lại vì nghe thấy một giọng trầm ấm vang lên từ hướng khác.

Chết tiệt. Thật hết sức mất thể diện nếu bị bắt gặp trong tình trạng này. Thầm cầu nguyện giọng đó là của hai người hầu, Annabelle dựa người vào tường và đứng yên không động đậy. Vài sợi tóc dính trên gò má và trán ướt đẫm mồ hôi.

Hai người đàn ông băng ngang lối đi trước mặt cô, quá chú tâm vào cuộc nói chuyện đến mức không nhận thấy cô đứng đó. Thở phào nhẹ nhõm,

Annabelle nghĩ thế là mình sắp thoát nạn.

Nhưng cô không may đến vậy. Một trong hai người bắt chợt liếc về phía cô, và mọi sự chú ý của anh ta ngay lập tức dồn vào một chỗ. Khi người đó đến gần cô, dù chưa nhìn rõ mặt nhưng Annabelle đã nhận ra dáng điệu uyển chuyển nam tính trong những sải chân dài mạnh mẽ.

Có vẻ số mệnh của cô là mãi mãi phải làm trò ngớ ngẩn trước mặt Simon Hunt. Thở dài, Annabelle bật lưng khỏi tường và cố chỉnh sửa tư thế, cho dù hai chân cô đang run lẩy bẩy.

“Xin chào, ông Hunt...”

“Em đang làm gì vậy?” Hunt cắt ngang khi đến trước mặt cô. Nghe có vẻ anh đang bực bội, nhưng khi Annabelle ngẩng lên nhìn thì cô chỉ thấy trong mắt anh sự quan tâm. “Tại sao em lại đứng một mình giữa hành lang thế này?”

“Tôi đang về phòng mình,” Annabelle vừa mở lời thì anh đã choàng một tay trên vai cô, tay còn lại vòng qua thắt lưng. “Ông Hunt, không cần đâu...”

“Em yếu như một con mèo con,” anh thẳng thừng. “Đáng lẽ em phải thông minh hơn mà biết không được đi đâu một mình trong tình trạng này chứ.”

“Không có ai ở đó để giúp tôi cả,” Annabelle gất gỏng. Đầu quay mòng mòng, cô vô thức dựa vào Hunt, để mặc anh đỡ mình. Vòm ngực anh vạm vỡ và rắn rỏi, áo khoác của anh mát lạnh và mềm như lụa trên má cô.

“Mẹ em đâu?” Hunt vẫn không tha, đưa tay vén một lọn tóc của cô ra sau. “Nói tôi biết đi, tôi sẽ...”

“Không!” Annabelle nhìn lên anh với vẻ cảnh giác tức thì, những ngón tay mảnh khảnh của cô bấu chặt vào tay áo choàng của anh. Lạy Chúa, có chết cô cũng không cần Simon Hunt đi tìm bà Philippa khi mà có lẽ bà đang ở trong tình trạng chết tiệt với lão Hodgeham. “Đừng tìm bà,” cô nói dứt khoát. “Tôi... tôi không cần ai cả. Tôi có thể tự về phòng, nếu ông bỏ tôi ra. Tôi không muốn...”

“Được rồi,” Hunt thì thầm, tay anh vẫn choàng qua người cô rất chắc chắn.

“Yên lặng nào, tôi sẽ không tìm mẹ em. Vậy nhé.” Tay anh tiếp tục vuốt ve tóc cô một cách dịu dàng và kiên trì.

Cô chuôi khỏi tay anh, cố thở đều. “Simon,” cô thì thầm, hơi bất ngờ vì đã gọi tên riêng của anh, vì cô chưa từng nghĩ đến việc này dù là trong những suy nghĩ thầm kín nhất. Liếm đôi môi khô khốc, cô thử một lần nữa và kinh ngạc khi thấy mình làm được. “Simon...”

“Gì em?” Một đợt căng thẳng mới tràn khắp thân hình cao lớn rần rỏi của anh và cùng lúc đó, tay anh vuốt ve mái đầu cô với một vẻ dịu dàng trù mến nhất có thể.

“Làm ơn... đưa tôi về phòng.”

Hunt nhìn cô, đôi môi anh thoáng mỉm cười. “Em yêu, tôi sẽ đưa em đến tận Timbuktu nếu em muốn.”

Đúng lúc đó, người đàn ông còn lại ngoài hành lang cũng đến gần bọn họ, và dù không bất ngờ gì nhưng Annabelle vẫn thấy mất hết tinh thần khi thấy người đó là Bá tước Westcliff.

Bá tước liếc nhìn cô vẻ khó chịu như thể nghi hoặc tình huống này đã được cô sắp đặt vậy.

“Tiểu thư Peyton,” Westcliff quả quyết nói. “Tôi cam đoan với cô là cô không cần phải đi hết hành lang mà không có ai tháp tùng thế này. Nếu không có ai giúp cô thì cô chỉ cần rung chuông gọi người hầu.”

“Tôi đã làm vậy rồi thưa ngài,” Annabelle phản pháo, cố thoát khỏi Simon nhưng anh không chịu bỏ cô ra. “Tôi đã rung chuông và đợi ít nhất mười lăm phút mà không ai đến cả.”

Westcliff sẫm soi bằng ánh mắt ngờ vực lộ liễu. “Không thể như thế. Người hầu của tôi luôn có mặt bất cứ khi nào được gọi.”

“À, vậy có vẻ như hôm nay là ngoại lệ,” Annabelle cau kinh. “Có lẽ chuông bị hỏng. Hoặc có lẽ người hầu của ngài...”

“Bình tĩnh nào,” Hunt lâm bẫm, ấn đầu cô vào ngực anh. Dù không thể thấy

mặt anh nhưng cô vẫn nghe ra âm sắc cảnh cáo lạnh lẽ trong giọng anh khi nói chuyện với Westcliff. “Chúng ta sẽ tiếp tục thảo luận sau. Bây giờ tôi sẽ tháp tùng tiểu thư Peyton về phòng.”

“Theo ý kiến cá nhân của tôi thì đó không phải là một ý tưởng khôn ngoan,” Bá tước nói.

“Vậy thì tôi mừng là đã không hỏi xin anh ý kiến đó,” Simon đáp trả nhẹ nhàng.

Có tiếng Bá tước thở dài, và Annabelle mơ hồ nhận thấy tiếng bước chân trên thảm của Westcliff đang xa dần.

Hunt cúi đầu, hơi thở ấm áp của anh vờn vờn trên tai cô khi anh hỏi thăm, “Bây giờ... em có muốn giải thích cho tôi chuyện gì đang diễn ra không?”

Mọi mạch máu trong cơ thể cô dường như đều giãn ra để một luồng hơi ấm dễ chịu lan tỏa khắp làn da lạnh ngắt. Sự gần gũi của Hunt khiến lòng cô tràn đầy sự hân hoan và khao khát. Khi anh ôm cô, cô không thể thôi nhớ lại giấc mơ ban nãy, ảo ảnh gợi tình về cơ thể anh trên cơ thể cô. Tất cả những điều này đều sai lầm khủng khiếp... rằng cô đang thầm hạnh phúc vì được anh ôm ấp... dù biết cô không thể có được bất cứ điều gì từ anh ngoài cảm giác dễ chịu tạm thời, và sau đó sẽ là sự nhục nhã mãi mãi. Cô khẽ lắc đầu để trả lời câu hỏi, má cô cọ cọ vào ve áo anh.

“Tôi lại không nghĩ thế,” Hunt nhăn nhó đáp. Anh thử buông cô ra, nheo mắt đánh giá khả năng giữ thăng bằng của cô rồi cúi xuống bế cô lên. Annabelle chịu thua với một tiếng lẩm bẩm không rõ và quàng tay qua cổ anh. Trong lúc bế cô đi dọc hành lang, Hunt lạnh lẽo bảo, “Nếu em kể cho tôi nghe có chuyện gì thì biết đâu tôi có thể giúp em.”

Nếu cô thổ lộ cho Simon Hunt nghe về những khó khăn mình đang gặp phải thì gần như chắc chắn một điều rằng anh sẽ đề nghị được giúp đỡ với tư cách nhân tình của cô. Và cô ghét một phần bản thân vì đã để cái ý tưởng đó cảm dỗ. “Tại sao ông cứ muốn tham gia vào những vấn đề của tôi vậy?” cô hỏi.

“Cứ muốn giúp em là tôi nhất định phải có một động cơ thầm kín nào đó à?”

“Phải,” cô thiếu não trả lời khiến anh phì cười.

Anh thận trọng đặt Annabelle xuống trước cửa phòng cô. “Em có thể tự đến giường được không, hay là tôi phải cõng em vào?”

Giọng anh thoáng vẻ chọc gheo nhưng Annabelle ngờ rằng chỉ cần cô khích lệ chút nữa thôi thì anh sẽ thi hành ngay lập tức. Cô vội vã lắc đầu, “Không, tôi ổn rồi, làm ơn đừng vào.” Cô áp tay lên ngực anh để ngăn anh đừng vào. Bàn tay cô yếu ớt nhưng cũng đủ ngăn anh lại.

“Được thôi,” Hunt nhìn xuống cô, ánh mắt dò xét. “Tôi sẽ xem có cô hầu gái nào đã được sai đến phục vụ em không. Mặc dù tôi ngờ rằng Westcliff giờ đang điều tra cho rõ mọi chuyện rồi.”

“Tôi có rung chuông gọi người hầu mà,” Annabelle khẳng khẳng, xấu hổ vì giọng điệu cáu kỉnh của mình. “Rõ ràng Bá tước không tin tôi, nhưng...”

“Tôi tin em.” Bằng tất cả sự ân cần, Hunt nhắc tay cô khỏi ngực mình, nâng niu những ngón tay thanh mảnh của cô trong chốc lát trước khi thả ra. “Westcliff không độc địa đến thế đâu. Em phải quen với anh ấy một thời gian rồi mới thấy quý trọng những phẩm chất tốt đẹp ở anh ấy được.”

“Nếu ông nói vậy thì tôi biết vậy,” Annabelle nói vẻ ngờ vực, thờ dãi quay vào căn phòng buồn chán đến phát ốm. “Cảm ơn ông, ông Hunt.” Lo lắng tự hỏi bao giờ mẹ mới quay lại, cô liếc qua căn phòng trống vắng rồi quay lại chỗ Hunt.

Dường như ánh mắt xuyên thấu của anh đọc được từng phản ứng bên dưới vẻ ngoài căng thẳng của cô, và cô cảm nhận được vô số câu hỏi đang lượn lơ trên môi anh. Tuy nhiên, anh chỉ nói ngắn gọn, “Em cần nghỉ ngơi.”

“Nhưng mấy hôm nay chẳng làm gì ngoài nghỉ ngơi. Tôi sắp phát điên vì buồn chán rồi... nhưng nghĩ đến việc động chân động tay cũng khiến tôi mệt lả.” Đầu cúi xuống, Annabelle nhìn sàn nhà dưới chân họ với vẻ âu sầu trước khi dè dặt hỏi, “Tôi cho là tối nay anh không có hứng thú tiếp tục ván cờ đâu nhỉ?”

Im lặng một lát, rồi Hunt dài giọng trêu chọc. “Không hiểu sao, tiểu thư Peyton... tôi lại đang nghĩ là em muốn tôi ở cùng em.”

Không thể không liếc nhìn anh, mặt đỏ bừng một cách kỳ quặc, cô lầm bầm, “Nếu có trò gì đó để làm ngoài việc nằm bẹp trên giường thì tôi có thể ở cùng quý dữ cũng được.”

Bật cười không thành tiếng, anh đưa tay vén một lọn tóc ra sau tai cô. “Để xem sao đã,” anh nói khẽ. “Có lẽ tôi sẽ đến phòng em sau.”

Cùng với câu nói đó, anh khẽ cúi chào cô rồi rải những bước dài tự tin như thường lệ dọc hành lang.

Khi Annabelle chợt nhớ ra người ta định tổ chức một buổi hòa nhạc dành cho khách khứa trong lúc họ thưởng thức tiệc buffet tối thì đã quá muộn rồi. Rõ ràng Simon Hunt thích ở cùng khách khứa dưới lâu hơn là chơi một ván cờ Vua ngớ ngẩn với một cô gái bệnh tật, nhếch nhác, tính khí thất thường. Cô rùng mình, ước sao có thể thu hồi lại lời mời bộc phát khi nãy... Ôi, chắc hẳn lúc đó cô phải tỏ ra tuyệt vọng đáng thương lắm. Đưa tay vỗ trán, Annabelle quay vào phòng và đổ sập xuống giường như một thân cây bị đốn ngã.

Khoảng năm phút sau, tiếng gõ cửa vang lên, và hai cô hầu trông như vừa bị mắng bước vào phòng. “Chúng tôi đến dọn dẹp thưa cô,” một người đánh liều lên tiếng. “Ông chủ bảo chúng tôi đến... và ra lệnh cho chúng tôi giúp cô bất cứ việc gì cô cần.”

“Cảm ơn,” Annabelle nói, hy vọng ngài Westcliff không quá gay gắt với hai cô gái. Ngồi xuống ghế, cô quan sát cơn lốc đang diễn ra. Với tốc độ đáng kinh ngạc, hai cô hầu thay khăn trải giường, mở cửa sổ cho không khí tràn vào, phủi sạch bụi trên đồ gỗ, đem vào một cái bồn tắm di động và đổ đầy nước ấm. Một người giúp Annabelle cởi quần áo, trong lúc người kia mang đến một cái khăn tắm lớn gấp vuông vắn cùng bình nước ấm xả tóc cho cô. Run lên vì dễ chịu, Annabelle bước vào chiếc chậu có vành cảm thạch.

“Vịn tay tôi thưa cô,” cô gái trẻ hơn nói, chìa cánh tay cho Annabelle níu vào. “Nom cô đứng không được vững cho lắm.”

Annabelle làm theo và ngồi xuống nước, buông cánh tay khỏe khoắn của cô gái ra. “Tên cô là gì?” cô hỏi, xuôi dần đôi vai cho đến khi chúng hoàn toàn chìm dưới làn nước đang bốc hơi.

“Meggie, thưa cô.”

“Meggie, tôi tin là mình đã đánh rơi một đồng vàng trên sàn phòng khách cá nhân, cô có thể tìm nó cho tôi không?”

Cô gái lúng túng nhìn Annabelle, rõ ràng đang thắc mắc tại sao Annabelle lại để rớt một đồng tiền giá trị như thế trên sàn và sẽ ra sao nếu mình không thể tìm thấy nó. “Vâng, thưa cô.” Cô gái khó chịu nhún gôi và ra khỏi phòng. Annabelle nhúng đầu xuống nước rồi ngồi thẳng dậy, ngửa mặt thả mái tóc ra sau và dụi mắt khi cô hầu còn lại xoa xà phòng khắp da đầu. “Cảm giác sạch sẽ thật tuyệt,” Annabelle thì thầm, ngồi yên cho cô hầu gái chăm sóc.

“*Mẹ tui lun nói còn íu mà tắm sẽ không tốt,*” cô hầu ngập ngừng bảo.

“Tôi sẽ thử vận may xem sao,” Annabelle đáp, tỏ vẻ cảm ơn và nhích đầu cho cô hầu đổ nước xả lên mái tóc đầy xà phòng. Lau mắt một lần nữa, Annabelle thấy Meggie đã quay lại.

“Tôi tìm thấy rồi thưa cô,” Meggie hỏn hên kêu lên, xòe tay đưa ra một đồng tiền. Chắc trước đây cô chưa từng cầm một đồng vàng bao giờ, vì trung bình một người hầu chỉ kiếm được khoảng tám si linh mỗi tháng. “Tôi sẽ đặt nó ở đâu đây ạ?”

“Hai cô có thể chia nhau,” Annabelle nói.

Hai cô hầu gái sững sờ nhìn Annabelle chăm chăm rồi kêu lên, mắt mở to và miệng thì há hốc vì kinh ngạc, “Ồ, cảm ơn cô!”

Thừa rõ cái trò cho tiền đạo đức giả của Hodgeham, đã thế nhà Peyton cả năm nay đã được hưởng lợi từ sự bảo trợ đáng ngờ của lão, Annabelle cúi đầu xấu hổ trước thái độ biết ơn của hai cô hầu gái. Thấy vẻ khó xử của Annabelle, hai người vội vã giúp cô rời khỏi chậu tắm, lau khô tóc và cơ thể run rẩy rồi giúp cô mặc một bộ váy mới.

Sảng khoái nhưng mệt mỏi sau khi tắm xong, Annabelle nằm lên giường cuộn mình trong tấm chăn mềm mại. Cô lơ mơ ngủ trong lúc người hầu dùi chậu tắm, loáng thoáng nghe thấy tiếng chân họ rời phòng. Lúc cô thức giấc thì trời đã chạng vạng tối, mắt cô háp háy khi bà Philippa thấp cây đèn nhỏ trên bàn.

“Mẹ,” cô chuenh choáng nói trong cơn ngái ngủ. Nhớ lại cuộc chạm trán xảy ra hồi đầu giờ chiều với Hodgeham, cô lắc lắc đầu cho tỉnh. “Mẹ có sao không? Lão ấy có...”

“Mẹ không muốn nói chuyện đó,” Philippa nhẹ nhàng ngắt lời cô, nét mặt nhìn nghiêng mong manh mờ ảo dưới ánh đèn. Mặt bà tê liệt, vô cảm, trán bà hằn nhẹ nếp nhăn. “Ừ, mẹ ớn mà con yêu.”

Annabelle gật đầu cụt lủn, cảm thấy bối rối chán nản và nổi xấu hổ mỗi lúc một lan rộng. Cô ngồi lên, lưng đau rát như thể xương sống đã bị thay bằng một thanh sắt nung, các cơ thì gượng gạo vì lâu không vận động. Tuy nhiên, cô đã thấy khỏe hơn, và lần đầu tiên trong suốt hai hôm nay dạ dày cô quặn lên vì đói. Tuột xuống khỏi giường, cô đi về phía chiếc bàn trang điểm và cầm lược chải tóc. “Mẹ,” cô ngập ngừng, “con cần thay đổi không khí một chút. Có lẽ con sẽ quay lại phòng khách nhà Marsden, cho đem bữa tối lên ăn ở đó.”

Hình như bà Philippa chỉ nghe tiếng đợc tiếng mát, “Ừ,” bà lơ đãng nói. “Ý kiến đó cũng hay. Mẹ sẽ đi cùng con nhé?”

“Thôi, cảm ơn mẹ... con thấy khỏe hơn rồi, và lại cũng không xa lắm. Con tự đi đợc mà. Chắc mẹ cũng muốn đợc ở một mình sau khi...” Annabelle bỏ dở câu nói và để lược xuống. “Con sẽ quay lại ngay thôi.”

Bà Philippa lảm bảm gì đó rồi ngồi xuống chiếc ghé cạnh lò sưởi, và Annabelle cảm thấy mẹ cô nhẹ nhõm hẳn đi vì đợc ở một mình. Sau khi tết tóc thành bím dài quá vai, Annabelle rời phòng, lẳng lẳng đóng cửa lại sau lưng.

Khi đi dọc hành lang, cô nghe thấy tiếng rì rầm trò chuyện của đám người dùng tiệc buffet tối trong phòng khách. Âm nhạc át mất tiếng cười nói, một nhóm tứ ca đang hát trên nền nhạc dương cầm. Dừng lại lắng nghe, Annabelle kinh ngạc nhận ra đó chính là giai điệu buồn tuyệt đẹp trong giấc mơ của cô. Cô nhắm mắt và chăm chú lắng nghe, cổ họng cô nghẹn lại vì một cảm giác thềm muốn đến đớn đau. Bài ca ấy rót đầy lòng cô một nỗi khát khao mà đáng lẽ cô không nên cho phép mình cảm thấy. *Lạy Chúa nhân từ, cô thầm nghĩ, vì bệnh tật nên mình đang trở nên ủy mị mất rồi, phải kiểm soát bản thân thôi.* Mở mắt ra, cô dợm bước đi tiếp thì đụng phải ai đó đang

tiền đến từ hướng ngược lại.

Trái tim Annabell như thắt lại đau đớn khi cô ngẩng đầu lên nhìn Simon Hunt trong bộ lễ phục trắng đen và nụ cười uể oải trên môi. Giọng nói trầm trầm của anh làm cô rợn xương sống, “Em đang đi đâu vậy?”

Vậy là anh đã đến với cô thay vì ở lại cùng đám đông tao nhã dưới lầu kia như đáng ra phải thế. Biết rằng hai bên đầu gối đột nhiên mềm nhũn không vì cơn bệnh, Annabelle đành nghịch nghịch đuôi bím tóc một cách căng thẳng, “Đi lấy khay thức ăn khuya ở phòng khách.”

Giữ khuỷu tay cô, Hunt quay bước dẫn cô đi hết hành lang, anh bước từng bước ngăn để cô theo kịp. “Em sẽ không muốn một khay thức ăn trong phòng khách đâu,” anh nói.

“Tôi không muốn à?”

Anh lắc đầu. “Tôi có một bất ngờ cho em. Đi nào, không xa lắm đâu.” Khi thấy cô tự đi được, Hunt nhìn cô một lượt từ đầu đến chân để đánh giá, “Khả năng giữ thăng bằng của em đã tiến bộ hơn nhiều so với chiều nay rồi đấy. Em cảm thấy thế nào?”

“Khỏe hơn nhiều,” Annabelle đáp và đỏ mặt khi dạ dày cô sôi sùng sục thấy rõ. “Và hơi đói, thật đấy.”

Hunt cười rồi dẫn cô đến một cánh cửa để mở. Qua ngưỡng cửa, cô bước vào một căn phòng nhỏ, xinh xắn, tường ốp gỗ hồng treo những tấm thảm thêu, đồ nội thất thì được bọc nhung màu hổ phách. Tuy nhiên, điểm đặc biệt nhất của căn phòng chính là cánh cửa sổ âm tường, nhìn ra phòng khách hai gian bên dưới. Nơi này hoàn toàn khuất khỏi tầm nhìn của khách khứa dưới đó, trong khi âm nhạc vẫn truyền được lên đây qua cửa sổ. Annabelle đưa mắt nhìn khắp phòng rồi dừng lại ở một chiếc bàn nhỏ đang bày những cái đĩa có nắp chụp bằng bạc.

“Tôi đã mất rất nhiều thời gian mới tìm ra món ăn kích thích được khẩu vị của em,” Hunt nói. “Và tôi đã bảo với nhà bếp lấy mỗi thứ một ít.”

Choáng ngợp và không thể tưởng tượng ra một người đàn ông lại bỏ ra chừng ấy thời gian để làm cô vui, Annabelle nhất thời không thốt ra được lời

nào. Cô nuốt khan và nhìn vợ vẫn khắp nơi trừ gương mặt của anh. “Tôi... tôi không biết lại có một căn phòng đáng yêu như thế này ở đây.”

“Ít người biết lắm. Nữ Bá tước thỉnh thoảng đến đây nghỉ khi bà quá yếu không thể xuống lầu.” Hunt bước lại gần đưa những ngón tay dài nâng cằm Annabelle, ép cô phải nhìn anh. “Em sẽ ăn tối với tôi chứ?”

Tim cô đập nhanh đến mức cô chắc chắn anh có thể cảm nhận được nó bằng ngón tay. “Tôi không có người giám sát,” cô thì thào.

Hunt mỉm cười, bỏ tay khỏi cằm cô. “Ở đây em sẽ tuyệt đối an toàn. Tôi hầu như không định quyến rũ em trong lúc rõ ràng là em quá yếu để tự vệ thế này.”

“Ông thật quân tử quá.”

“Tôi sẽ quyến rũ em khi em thấy khỏe hơn.”

Cố gắng không mỉm cười, Annabelle nhướn mày nói, “Ông rất tự tin về bản thân đấy nhỉ. Có lẽ ông nên nói là ông sẽ cố gắng quyến rũ tôi thì hơn chẳng?”

“‘Không bao giờ được nghĩ mình sẽ thất bại’ - cha tôi luôn dạy thế.” Choàng cánh tay mạnh mẽ ra sau lưng Annabelle, Hunt dẫn cô ngồi xuống một cái ghế. “Em có muốn uống chút rượu không?”

“Tôi không nên uống,” Annabelle ngồi lệt thỏm giữa cái ghế bọc nhung và trả lời vẻ tiếc nuối. “Nó sẽ xộc thẳng lên đầu tôi mất.”

Hunt rót ra một ly đưa cho cô, mỉm cười với cung cách quyến rũ tinh quái mà hãnh quý dữ cũng phải ganh tị. “Uống đi,” anh thì thầm. “Tôi sẽ chăm sóc em nếu em thấy chũnh choáng.”

Nhấp một ngụm rượu nho ngọt nhẹ, Annabelle nhăn nhó liếc anh. “Tôi tự hỏi việc một quý cô mê mẩn bởi lời hứa vừa rồi của anh có thường xảy ra không...”

“Tôi chưa từng cố tình làm một quý cô mê mẩn bao giờ,” Hunt vừa nói vừa mở nắp các đĩa thức ăn đặt qua một bên. “Tôi thường theo đuổi họ sau khi

họ đã phải lòng tôi.”

“Có bao nhiêu quý cô từng phải lòng anh như thế trong quá khứ?” Annabelle không thể ngăn được câu hỏi này vượt khỏi miệng.

“Cũng tương đối nhiều đấy,” Hunt đáp, không có vẻ gì là áy náy hay khoác lác khi anh đón nhận ánh mắt của cô. “Mặc dù gần đây năng lượng của tôi bị một trò tiêu khiển khác thu hút.”

“Trò gì vậy?”

“Tôi đang giám sát hoạt động phát triển các xưởng chế tạo đầu máy xe lửa mà tôi và Westcliff đầu tư.”

“Thật sao?” Annabelle nhìn anh với vẻ thích thú chân thành. “Tôi chưa từng được đi tàu. Nó như thế nào?”

Hunt mỉm cười, sự hào hứng không kiềm chế khiến anh bỗng nhiên giống một cậu bé con. “Nhanh. Phấn khích. Vận tốc trung bình của một đoàn tàu chở khách là khoảng năm mươi dặm một giờ, nhưng Consolidated đang chế tạo một đầu máy tốc hành có thể chạy với tốc độ bảy mươi dặm một giờ.”

“Bảy mươi dặm một giờ,” Annabelle lặp lại, không thể hình dung một vật lao về phía trước với vận tốc như thế. “Vậy hành khách không thấy khó chịu sao?”

Câu hỏi này làm anh mỉm cười. “Một khi xe lửa đã đạt đến vận tốc của nó thì em không cảm nhận được sự chuyển động nữa đâu.”

“Bên trong toa hành khách trông thế nào?”

“Không có gì đặc biệt xa hoa cả,” Hunt thừa nhận, rót thêm rượu vào ly của mình. “Tôi chỉ khuyến khích người ta đi du lịch trong toa cá nhân mà thôi - nhất là với một người như em.”

“Một người như tôi?” Annabelle ném cho anh một nụ cười quở trách. “Nếu ông đang ám chỉ là tôi hư hỏng thì tôi cam đoan ông sai rồi.”

“Em nên như thế.” Ánh mắt ám áp của anh lướt qua gương mặt đỏ hồng và

thân hình mảnh mai của cô, rồi nhìn vào mắt cô. Có một dấu nhân nào đó trong giọng anh khiến cô nghẹt thở, “Em chỉ cần hư hỏng một chút thôi là được.”

Annabelle hít vào thật sâu, cố tìm lại nhịp thở đều đặn. Tuyệt vọng, cô chỉ còn biết hy vọng anh không chạm vào cô, rằng anh sẽ giữ lời hứa không quyến rũ cô. Bởi vì nếu anh làm vậy... xin Chúa phù hộ... cô không chắc là mình có thể kháng cự được.

“Consolidated là tên công ty của anh à?” cô run rẩy cố chuyển đề tài.

Hunt gật đầu. “Là đối tác ở Anh của Shaw Foundries.”

“Có phải công ty đó thuộc sở hữu của ông Shaw, hôn phu của quý cô Olivia?”

“Chính xác. Shaw đang giúp chúng tôi thích ứng với hệ thống máy móc của Mỹ, vốn có hiệu quả và năng suất vượt xa so với phương pháp của Anh.”

“Lúc nào tôi cũng chỉ nghe nói máy móc của Anh tốt nhất thế giới,” Annabelle nhận xét.

“Đang còn tranh cãi. Nhưng ngay cả đúng như vậy thì vẫn có cực kỳ ít máy móc của Anh được chuẩn hóa. Ở Anh không có hai đầu máy xe lửa nào giống hệt nhau, chính vì thế nên công đoạn sản xuất bị chậm lại đáng kể và việc sửa chữa gặp nhiều khó khăn. Tuy nhiên, nếu làm theo mẫu của Mỹ và sản xuất hàng loạt theo tiêu chuẩn và mẫu mã chung thì chúng ta có thể chế tạo một đầu máy chỉ trong vài tuần thay vì vài tháng, khi cần có thể sửa chữa với vận tốc ánh sáng.”

Trong lúc hai người trao đổi, Annabelle thích thú quan sát Hunt, cô chưa từng thấy một người đàn ông nào lại nói về nghề nghiệp của mình theo cách này. Kinh nghiệm của cô cho thấy công việc không phải chuyện mà đàn ông thích thảo luận, và nhất là cái khái niệm về sự lao động kiếm sống lại là đặc trưng của các tầng lớp thấp hơn trong xã hội. Nếu một quý ông thượng lưu bị buộc phải làm nghề gì đó thì anh ta cố gắng giấu nó đi và giả vờ phần lớn thời gian của anh ta chỉ dành để giải trí tiêu khiển. Nhưng Simon Hunt chẳng buồn che đậy niềm vui anh dành cho công việc - và không hiểu sao Annabelle lại thấy chuyện đó hấp dẫn lạ thường.

Được cô thúc giục, Hunt mô tả chi tiết công việc của mình, kể cô nghe tất tần tật những vụ thương lượng mua lại một xưởng đúc của ngành đường sắt, đang được chuyển đổi sang hệ thống mới của Mỹ. Hai trong số chín tòa nhà trên khu đất rộng hai héc ta đã được chuyển thành xưởng chuyên sản xuất bu lông, pít tông, thanh kéo và van điều khiển được chuẩn hóa. Những bộ phận đó, cùng với vài bộ phận được nhập khẩu từ công ty Shaw Foundries ở New York, sẽ được lắp ráp thành động cơ bốn bánh đôi và sáu bánh đôi rồi có thể bán ở khắp châu Âu.

“Ông có thường đi thăm nhà máy không?” Annabelle hỏi, cắn một miếng cốt lết gà lôi quét xốt kem.

“Hằng ngày, khi tôi ở thành phố,” Hunt nhăm nháp ly rượu, khẽ cau mày. “Đúng là tôi đã ở đây quá lâu rồi, tôi phải sớm trở về London để kiểm tra công việc thôi.”

Tin anh sắp rời Hampshire lẽ ra phải khiến Annabelle vui mừng mới phải. Simon Hunt có khả năng làm cô khó mà không sao nhãng cho được, và khi Hunt đã đi thì cô sẽ dễ dàng tập trung vào ngài Kendall hơn. Thế nhưng cô lại cảm thấy trống rỗng lạ kỳ, và cô nhận ra mình thích có anh ở cùng biết bao và Stony Cross sẽ vô vị nhường nào nếu không còn anh nữa.

“Anh sẽ trở lại trước khi đợt hội hè này kết thúc chứ?” cô hỏi, tập trung hết sức vào việc dùng dao băm nhỏ miếng gà lôi.

“Cũng còn tùy.”

“Tùy cái gì?”

Giọng anh rất nhẹ, “Còn tùy có lý do nào để tôi trở lại không.”

Annabelle không nhìn anh. Cô chìm vào sự im lặng dễ chịu và nhìn vu vơ qua khe hở của cửa sổ, nơi bản nhạc *Rosamunde* du dương của Schubert đang chảy vào.

Cuối cùng, có tiếng bước chân dè dặt vang lên ở cửa và một người hầu đến dọn đĩa đi. Vẫn ngoảnh mặt ra chỗ khác, Annabelle tự hỏi liệu cái tin cô dùng bữa riêng với Simon Hunt có lan truyền trong đám người hầu hay

không. Tuy nhiên, khi người hầu bỏ đi, Hunt dường như đọc được suy nghĩ đó nên trấn an cô, “Anh ta sẽ không nói gì đâu. Westcliff đã giới thiệu anh ta vì khả năng giữ kín miệng trong những vấn đề bí mật.”

Annabelle lo lắng nhìn anh. “VẬY... Bá tước biết tôi và ông... nhưng tôi chắc chắn là anh ta không tán thành!”

“Tôi đã làm rất nhiều việc mà Westcliff không tán thành rồi,” Simon thản nhiên đáp. “Và không phải lúc nào tôi cũng ủng hộ những quyết định của anh ấy. Tuy nhiên, để duy trì tình bạn hai bên đều có lợi thì nói chung chúng tôi không ngáng chân nhau.” Anh vẫn đứng, chống tay lên mặt bàn và cúi người xuống trước, bóng anh phủ lên cô. “Còn ván cờ thì sao? Tôi có mang theo bàn cờ... phòng hờ thôi.”

Annabelle gật đầu. Khi nhìn vào đôi mắt đen âm áp của anh, cô nhận ra rằng đây là buổi tối đầu tiên trong quãng đời trưởng thành của mình mà cô thật sự cảm thấy hạnh phúc trọn vẹn khi được ở đúng vị trí của mình. Với người đàn ông này. Cô cảm thấy tò mò cực độ về anh, một nhu cầu thực sự muốn khám phá những suy nghĩ và cảm nhận chôn dưới vẻ ngoài ấy.

“Ông học chơi cờ ở đâu vậy?” cô hỏi, quan sát bàn tay anh chuyển động sắp xếp lại bàn cờ đúng như lúc hai người dừng chơi hồi sáng.

“Từ cha tôi.”

“Cha anh?”

Khóe miệng anh nhếch thành một nụ cười pha lẫn sự mỉa mai, “Người bán thịt không thể chơi cờ sao?”

“Tất nhiên, tôi...” Annabelle cảm thấy mặt mình đỏ lựng. Cô xấu hổ vì sự thiếu tế nhị của bản thân. “Tôi xin lỗi.”

Nụ cười của Hunt dịu dàng hơn khi anh quan sát cô. “Hình như em có chút hiểu lầm về gia đình tôi. Dòng họ Hunt thuộc tầng lớp trung lưu. Anh chị em chúng tôi đều được đi học. Bây giờ cha thuê lại các anh em trai của tôi, họ cũng tham gia vào công việc kinh doanh của cửa tiệm. Buổi tối họ thường chơi cờ Vua.”

Cảm thấy nhẹ nhõm vì giọng anh không có vẻ công kích, Annabelle nhặt một quân Tốt và lăn lăn giữa mấy ngón tay. “Tại sao ông không chọn cách làm việc cho cha như các anh em trai?”

“Hồi trẻ tôi cứng đầu cứng cổ như quý,” Hunt nhe răng cười thú nhận. “Mỗi khi cha tôi bảo phải làm cái này thì tôi cứ cố đi làm cái khác.”

“Và ông ấy phản ứng ra sao?” Annabelle hỏi, mắt cô long lanh.

“Lúc đầu ông thử tỏ ra kiên nhẫn với tôi. Nhưng khi cách đó không có hiệu quả, ông quay sang công kích trực diện,” Hunt nhăn mặt nhớ lại và mỉm cười buồn bã. “Tin tôi đi, em không bao giờ muốn bị một ông bán thịt đánh đầu, cánh tay họ cứ như là thân cây vậy.”

“Tôi có thể hình dung được,” Annabelle lẩm bẩm, liếc trộm bờ vai mạnh mẽ và nhớ lại những cơ bắp cuộn cuộn của anh. “Gia đình anh chắc hẳn rất tự hào vì thành công của anh.”

“Chắc vậy,” Hunt thờ ơ nhún vai. “Rủi thay, hình như tham vọng của tôi đã tạo nên một khoảng cách nhất định. Cha mẹ tôi không cho phép tôi mua nhà cho họ ở khu dành cho giới thượng lưu; mà họ cũng không hiểu tại sao tôi chọn sống ở đó. Họ cũng không cho rằng những thương vụ đầu tư của tôi lại là một nghề nghiệp thích hợp. Họ sẽ vui vẻ hơn nếu tôi chuyển sang một công việc nào đó... hữu hình hơn.”

Annabelle chăm chú quan sát anh, hiểu rằng vẫn còn gì đó chưa được giải thích thành lời. Trước giờ cô vẫn biết Simon Hunt không thuộc về xã hội thượng lưu dù anh hay đi cùng họ. Tuy nhiên, mãi đến lúc này cô mới biết là anh cũng xa cách với cái thế giới anh đã bỏ lại sau lưng đến vậy. Cô tự hỏi liệu thi thoảng anh có cảm thấy cô đơn không, hay phải chăng anh luôn bắt mình bận rộn để tránh phải nghĩ đến chuyện ấy. “Tôi không thể tưởng tượng nổi còn có gì hữu hình hơn một cái đầu máy xe lửa nặng năm tấn nữa,” cô nhận xét để đáp lại câu nói cuối cùng của anh.

Anh bật cười và cầm lấy quân Tốt trong tay cô. Nhưng không hiểu sao Annabelle lại không thể buông quân cờ bằng ngà ra, những ngón tay của họ chạm vào nhau, rồi quán quýt lấy nhau, trong lúc ánh mắt họ nhìn nhau không rời. Cô choáng váng bởi làn hơi ấm cuồn cuộn lan tỏa từ bàn tay lên đôi vai rồi truyền khắp cơ thể. Cảm giác giống như đang uống lấy ánh mặt

trời, từng dòng cảm xúc bùng nổ, và cùng với sự dễ chịu là những giọt nước bất chợt ứa lên nơi khóe mi cô.

Hoang mang tột cùng, Annabelle giật tay khỏi tay anh, để mặc con Tóc rơi xuống sàn. “Tôi xin lỗi,” cô nói kèm theo một tiếng cười do dự, bỗng nhiên thấy lo sợ về điều có thể xảy ra nếu tiếp tục ở đây với anh. Cô vụng về đứng lên đi khỏi bàn. “Tôi... tôi bất giác thấy mệt quá... chắc do tác dụng của rượu. Tôi phải về phòng thôi. Tôi nghĩ vẫn còn dư dả thời gian cho ông chào hỏi mọi người dưới lầu, như thế buổi tối của ông cũng không hoàn toàn bị lãng phí. Cảm ơn ông vì bữa tối, và âm nhạc, và...”

“Annabelle,” Hunt di chuyển nhanh như một con mèo và đứng án ngữ trước mặt cô với, hai bàn tay anh đặt trên thắt lưng cô. Anh nhìn cô, chân mày nhíu lại dò xét. “Em sợ tôi sao?” anh thì thầm.

Cô lặng thinh lắc đầu.

“Vậy thì tại sao lại bỏ đi gấp như thế.”

Có vô số cách để cô trả lời, nhưng ngay lúc này cô không thể nào khéo léo, sáng suốt hay đối đáp lanh lợi được nữa. Cô chỉ có thể trả lời thẳng thừng. “Tôi... không muốn thế này.”

“Thế này?”

“Tôi sẽ không trở thành nhân tình của ông.” Cô ngập ngừng, rồi thì thào. “Tôi có thể đạt được thứ hơn thế.”

Hunt cẩn trọng cân nhắc từng từ một trong lời tuyên bố thẳng thắn đó, tay anh vẫn đặt trên eo cô. “Ý em là em có thể tìm được một ai đó để kết hôn,” cuối cùng anh nói, “hay em dự định trở thành nhân tình của một tay quý tộc nào đó?”

“Điều đó đâu quan trọng, đúng không?” Annabelle lăm lăm, nhích người khỏi tay anh. “Hai trường hợp đó đều không liên quan gì đến ông.”

Mặc dù từ chối nhìn anh nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt của anh đang nhìn mình, và cô run rẩy khi luồng hơi ấm hoàn toàn biến mất khỏi cơ thể. “Tôi sẽ đưa em về phòng,” Hunt nói không chút cảm xúc và đi cùng cô ra

cũa.

Chương 16

Sáng hôm sau, khi quay lại với khách khứa trong điền trang, Annabelle hết sức vui mừng khi biết tai nạn bị rắn cắn đã khơi gợi được sự thương cảm sâu sắc của tất cả mọi người, trong đó có cả ngài Kendall. Anh ta đã ngồi với Annabelle vào bữa sáng muộn được tổ chức ngoài trời ở hiên sau, và thể hiện sự tinh tế cũng như quan tâm vô cùng sốt sắng. Ở bàn buffet, anh ta khăng khăng cầm đĩa giúp cô trong lúc cô chọn món, rồi sai người hầu rót đầy ly nước của cô mỗi khi nó vơi đi. Anh ta cũng làm y hệt với Quý cô Constance Darrowby, người cũng vừa ngồi vào cùng bàn với họ.

Nhớ lại những nhận xét của hội gái ế về Quý cô Constance, Annabelle đánh giá khả năng cạnh tranh. Cô gái này trầm lặng và có vẻ gì đó xa cách tự tại, có vẻ như được Kendall quan tâm hơn một chút. Thân hình cô ta mảnh mai thanh lịch, ăn vận hợp mốt. Và Daisy nói đúng, miệng của Quý cô Constance quả thật giống một chiếc ví có dây rút, ngay lập tức cong lên thành chữ “o” mỗi khi nghe Kendall chia sẻ mấy thông tin làm vườn.

“Kinh khủng quá,” Quý cô Constance bình luận với Annabelle sau khi nghe xong câu chuyện về con rắn. “Cô không chết quả là cả một kỳ tích đấy.” Mặc dù cô ta có vẻ mặt thiên thần đi chẳng nữa thì một tia sáng lạnh lẽo trong đôi mắt xanh nhợt nhạt kia vẫn khiến Annabelle hiểu rằng cô có chết thì cô ta cũng chẳng lấy làm buồn cho lắm.

“Giờ thì tôi khá khỏe rồi,” Annabelle nói rồi quay sang cười với Kendall. “Và rất sẵn sàng đi dạo trong rừng lần nữa.”

“Nếu tôi là cô, tôi sẽ không gắng sức quá sớm đâu, tiểu thư Peyton ạ.” Quý cô Constance nói với vẻ quan tâm tế nhị. “Có vẻ cô vẫn chưa bình phục hoàn toàn. Nhưng tôi chắc chắn làn da xanh xao của cô sẽ được cải thiện trong ít ngày tới.”

Annabelle vẫn mỉm cười, nhất định không để cô ta thấy lời bình phẩm đó làm mình khổ sở thế nào... mặc dù cô muốn bình phẩm về cái bốt trên trán Quý cô Constance đến phát điên lên được.

“Thứ lỗi cho tôi,” Quý cô Constance thì thầm và đứng lên. “Tôi thấy có vài trái dâu tươi. Tôi sẽ trở lại ngay thôi.”

“Cứ tự nhiên,” Annabelle ngọt ngào. “Chúng tôi sẽ không bận tâm đến sự vắng mặt của cô đâu.”

Annabelle và Kendall cùng quan sát Quý cô Constance lướt ra bàn buffet, nơi có Benjamin Muxlow đang lấy thức ăn. Muxlow lịch sự đứng lùi khỏi tô dâu lớn và cầm đĩa cho Quý cô Constance trong lúc cô ta múc lên vài trái dâu. Bầu không khí giữa họ không có vẻ gì hơn một tình bạn chân thành... nhưng Annabelle chợt nhớ lại câu chuyện mà hôm kia Daisy đã kể cho cô.

Và rồi cô nghĩ đến nó - cách hoàn hảo để loại trừ một đối thủ như Quý cô Constance. Trước khi kịp cân nhắc đến hậu quả, chuẩn mực đạo đức hay những ý niệm bất lợi khác, cô nhích lại gần Kendall. “Hai người đó che giấu mối quan hệ lén lút khá giỏi phải không?” Cô thì thầm, kín đáo liếc mắt về phía Quý cô Constance và Muxlow. “Nhưng tất nhiên rồi, mọi chuyện giữa họ thì...” Cô ngừng lại và nhìn vào đôi mắt đang bối rối của Kendall với vẻ ngượng ngùng giả tạo. “Ôi, tôi xin lỗi. Tôi cứ nghĩ ngài phải nghe nói đến chuyện đó rồi...”

Mặt Kendall đột nhiên sững sờ u ám. “Nghe gì?” Anh ta vừa nói vừa cảnh giác liếc hai người kia.

“Chà, tôi không phải loại người thích đi loan tin đồn... nhưng tôi được một nguồn tin đáng tin cậy kể lại là vào ngày diễn ra tiệc nước, ở buổi cắm trại bên bờ sông ấy... thì cô ấy và Muxlow đã bị bắt gặp trong một tình huống *cực kỳ* dễ gây tổn hại. Cả hai đang đứng sau một thân cây và...” Annabelle ngưng lại với vẻ khổ sở. “Lẽ ra tôi không nên nói gì cả. Và có thể đó chỉ là hiểu lầm. Ai mà biết được thế nào, đúng không?”

Nâng tách trà lên môi và duyên dáng nhấp một ngụm nhỏ, Annabelle đánh giá Kendall qua miệng tách. Cô dễ dàng đọc được cảm xúc của anh ta: anh ta không muốn tin là Quý cô Constance lại có thể bị bắt gặp trong tình trạng hờ hênh nào đó. Chỉ nghĩ về chuyện đó thôi là đủ làm anh ta thất kinh rồi. Tuy nhiên, là một quý ông đúng nghĩa, Kendall ghét phải đi điều tra ngọn ngành sự việc. Anh ta không bao giờ dám hỏi thẳng Quý cô Constance là cô ta có bị tổn hại gì bởi Muxlow không. Thay vào đó, anh ta sẽ giữ im lặng và cố

phốt lờ những nghi vấn của bản thân... và những câu hỏi không lời giải dần dần sẽ biến thành ung nhọt.

“Annabelle, đáng lẽ cô kh...không nên làm thế,” Evie thì thào vào cuối giờ chiều khi Annabelle thú nhận việc mình đã làm. Cả nhóm đang tụ tập trong phòng ngủ của Evie, nơi cô gái phải ngồi im với khuôn mặt bị che kín bởi một lớp kem trắng thật dày được cho là có khả năng làm tan biến những đốm tàn nhang. Đăm đăm nhìn Annabelle từ dưới lớp mặt nạ tẩy trắng dày cui, Evie cố gắng nói tiếp, nhưng rõ ràng khả năng thuyết giảng của cô, vốn đã chẳng nhiều nhận gì, đã bị dập tắt bởi tiếng hai người kia nhao nhao phản đối.

“Một chiến lược xuất sắc,” Lillian tuyên bố, cầm cái giữa móng tay trên bàn trang điểm cạnh mình lên. Cô có ủng hộ hành động của Annabelle không thì chưa rõ, nhưng hiển nhiên cô sẽ trung thành với bạn mình đến phút chót. “Annabelle không hoàn toàn nói dối, cô biết đấy. Cô ấy chỉ lặp lại tin đồn đã được nghe, và cô ấy cũng nói rõ đó chỉ là tin đồn. Kendall quyết định ra sao là tùy anh ta.”

“Nhưng Annabelle không nói cho anh ta biết lời đồn là vô căn cứ,” Evie cãi lại.

Lillian tập trung giữa móng tay thành hình ovan hoàn hảo. “Dù sao cô ấy vẫn không nói dối.”

Cảm thấy tội lỗi và cần đồng minh, Annabelle nhìn Daisy, “Vậy cô nghĩ sao?”

Cô em gái nhà Bowman đang ngồi tung quả bóng Rounders từ tay này sang tay kia liền ném cho Annabelle cái nhìn ranh mãnh. “Tôi nghĩ đôi khi không cung cấp toàn bộ thông tin cho một người nào đó cũng gần như là nói dối. Cô bắt đầu không kiểm soát được tình hình rồi đó bạn thân mến. Cần thận với bước tiếp theo nhé.”

Lillian bực mình quắc mắt. “Ôi, thôi cái kiểu nói chuyện như thầy bói giùm đi Daisy. Một khi Annabelle đạt được thứ cô ấy muốn thì cách cô ấy làm có gì là quan trọng. Kết quả là tất cả. Còn Evie... không bắt bẻ chuyện đạo đức nữa. Cô đồng ý giúp bọn tôi gài bẫy ngài Kendall, vậy chuyện đó có tệ hơn việc Annabelle lặp lại một lời đồn vô căn cứ không hả?”

“Bốn chúng ta đều đã hứa sẽ không gây tổn hại cho bất cứ ai,” Evie phản bác với tất cả lòng tự trọng, rồi lấy một cái khăn nhỏ quệt kem khỏi mặt.

“Quý cô Constance đã bị tổn hại đâu,” Lillian vẫn cố chấp. “Cô ta không yêu Kendall. Rõ ràng cô ta muốn Kendall đơn giản chỉ vì anh ta vẫn độc thân vào cuối mùa vũ hội, còn cô ta thì chưa kết hôn. Quý thân ơi, Evie à, cô đang tự làm khó mình đó. Quý cô Constance có khôn khéo hơn chúng ta không? Hãy nhìn lại chúng ta đi - bốn cô nàng ế ẩm cho tới giờ vẫn chẳng nhận được gì cho những nỗ lực đã bỏ ra, ngoại trừ mấy đốm tàn nhang, một dấu rấn cắn, một lần bẽ mặt vì phơi bày quần chèn với Westcliff.”

Đang ngồi bên mép nệm, Annabelle ngả người ra giữa giường. Cô nhìn vào cái màn sọc trên đầu, lòng thấy tội lỗi. Ôi, cô ước gì được như Lillian, luôn tin rằng kết quả sẽ chứng minh cho hành động. Cô tự hứa trong tương lai sẽ sống sao cho ngay thẳng chính trực hơn.

Nhưng mà... như Lillian đã chỉ ra, ngài Kendall có toàn quyền chọn tin hoặc bỏ qua lời đồn. Anh ta là một người đàn ông trưởng thành có đầy đủ khả năng tự quyết. Annabelle chỉ gieo hạt giống - còn Kendall là người sẽ chọn tưới nước nuôi dưỡng hay để nó héo khô.

Vào buổi tối, Annabelle mặc một chiếc váy dài màu hồng kem được kết từ vô số lớp lụa trong suốt. Phần eo được thắt chặt bởi một dải lụa dày thắt gút ở một bông hồng trắng khổng lồ. Những lớp váy phát ra tiếng sột soạt khi cô bước đi, và cô túm nhẹ những lớp ngoài cùng, cảm thấy mình như một nàng công chúa. Quá nôn nóng không thể chờ bà Philippa, người luôn tôn cả thể kỷ cho việc chọn đồ, Annabelle rời phòng từ sớm với hy vọng gặp được các bạn. Nếu may mắn, cô có thể gặp cả ngài Kendall, và tìm ra một lý do nào đó để lên đi với anh ta một lúc.

Hết sức nhẹ nhàng với cái mắt cá chân, Annabelle thong thả đi dọc hành lang dẫn ra cầu thang lớn. Trong cơn bốc đồng, cô dừng lại trước phòng khách riêng của nhà Marsden, cánh cửa khép hờ, và cô thận trọng bước vào. Căn phòng tối om, nhưng ánh sáng chập choạng từ hành lang đủ sức chiếu sáng những đường nét mờ ảo của bàn cờ đặt ở góc phòng. Bước đến gần nó, cô bất chợt hài lòng khi thấy ván cờ của cô và Simon Hunt vẫn còn nguyên. Tại sao Hunt lại phí thời gian sắp xếp như thể họ vẫn sẽ chơi tiếp? Có phải anh hy vọng cô sẽ đi nước tiếp theo?

Đừng chạm vào cái gì hết, cô tự nhủ... nhưng sự cảm dỗ quá lớn, cô không thể cưỡng lại nổi. Cô nghiêng người tập trung, tiếp cận tình hình bằng cách nhìn hoàn toàn mới. Quân Mã của Hunt đang ở vị trí hoàn hảo để ăn quân Hậu của cô, điều đó có nghĩa cô phải ăn quân Mã đó hoặc phải che chắn cho quân Hậu. Bất thành linh, cô nhìn ra cách hay nhất để bảo toàn quân Hậu đang bị đe dọa - cô trượt quân Tượng gần đó lên phía trước để ăn quân Mã của Hunt, qua đó loại trừ nó ra khỏi bàn cờ. Mím cười thỏa mãn, cô đặt quân cờ vừa ăn được qua một bên và rời khỏi phòng.

Bước xuống cầu thang chính, cô băng ngang qua sảnh ngoài rồi đi dọc một hành lang khác hướng đến khu phòng sinh hoạt chung. Tầm thẳm dưới chân ngón hết mọi tiếng động... nhưng đột nhiên cô cảm thấy có ai đó phía sau. Một cơn rùng mình ớn lạnh lan khắp phần vai trần của cô. Liếc ra sau, cô thấy lão Hodgeham đang bám theo mình, động tác nhanh lẹ một cách đáng ngạc nhiên so với thân hình to béo ục ịch của lão. Những ngón tay chuối mẫn móc vào dải lụa thắt lưng của cô, buộc cô dừng lại nếu không mảnh vải mỏng manh sẽ bị xé toạc làm đôi.

Lão Hodgeham phải ngạo nghễ hết sức thì mới dám tiếp cận cô ở một nơi dễ bị người khác bắt gặp như thế này. Thở dốc vì giận dữ, Annabelle quay lại đối mặt với lão. Trước mắt cô là phần thân trên đầy đà của lão lèn chặt trong bộ lễ phục, mùi dầu thơm trên mái tóc bóng nhẫy xộc thẳng vào mũi cô. “Thật đáng yêu làm sao,” Hodgeham thì thầm, hơi thở của lão nồng nặc mùi rượu brandy. “Hồi phục tốt nhỉ. Ta nghĩ có lẽ chúng ta nên tiếp tục cuộc chuyện trò hôm qua, trước khi ta vui lòng chấp thuận để mẹ cô đánh lạc hướng.”

“Ông thật gớm ghiếc...” Annabelle giận dữ nói, nhưng lão ta đã ngắt lời bằng cách kẹp những ngón tay quanh miệng cô và bóp mạnh.

“Ta sẽ kể cho Kendall nghe hết mọi chuyện,” lão nói, cặp môi phồng ra của lão sát sạt mặt cô. “Thêm mắm giấm muối một chút để đảm bảo rằng hẳn ta sẽ nhìn cô và gia đình cô theo cách kinh tởm nhất.” Thân hình phì nộn của lão ép cô vào tường, gần như bóp nghẹn hơi thở của cô. “Trừ phi,” lão nói, phì phò thở vào mặt cô, “cô quyết định tiếp đón ta theo cách mẹ cô đã làm.”

“Vậy thì đi mà kể với Kendall.” Annabelle nói, mắt cô chất chứa căm hờn. “Kể với anh ta mọi chuyện và kết thúc tất cả đi. Tôi thà chết đói còn hơn

phải ‘tiếp đón’ con lợn đáng tởm như ông.”

Hodgeham chòng chọc nhìn cô với vẻ giận dữ ngờ vực. “Rồi cô sẽ phải hối hận,” lão nói, nước bọt lấm tẩm trên môi.

Cô mỉm cười khinh miệt lạnh lùng, “Tôi không nghĩ vậy đâu.”

Trước khi Hodgeham thả cô ra, qua khóe mắt Annabelle đã kịp nhìn thấy một chuyển động lướt ra khỏi góc hành lang. Quay đầu sang một bên, cô thấy ai đó đang đi về phía mình - một người đàn ông đang di chuyển với tốc độ của một con báo rình mồi. Hẳn là với anh ta thì cô và lão Hodgeham đang ôm nhau say đắm.

“Bỏ tôi ra,” cô rít lên với Hodgeham và đẩy mạnh ngực lão. Lão lùi lại, cuối cùng cho phép cô hít thở bình thường, và ném cho cô một cái liếc mắt ác ý theo kiểu “mày cứ đợi xem” trước khi bỏ đi theo hướng ngược lại với người đàn ông đang đến gần.

Lảo đảo, Annaeblle nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Simon Hunt khi anh giữ lấy hai vai cô. Anh nhìn theo lão Hodgeham đang luống cuống bỏ đi với một vẻ khát máu làm cô lạnh toát. Rồi anh nhìn xuống cô theo cái cách khiến cô hụt cả hơi. Khoảnh khắc đó là lần đầu tiên cô thấy Simon Hunt không còn cái vẻ ngoài phớt tỉnh bất cần đời cố hữu. Bất kể cô xúc xiểm, chửi bới hay hất hủi anh kiểu gì thì anh vẫn luôn đáp lại bằng một sự tự tin trêu người. Nhưng có vẻ cuối cùng cô cũng làm được chuyện gì đó kích động cơn thịnh nộ kinh hoàng của anh. Anh có vẻ sắp bóp cổ cô tới nơi.

“Ông bám theo tôi đây à?” Cô nói với vẻ bình tĩnh căng thẳng, tự hỏi làm thế nào mà anh xuất hiện đúng lúc như vậy.

“Tôi đã thấy em đi qua sảnh ngoài,” anh nói, “và Hodgeham lén theo em. Tôi theo sau bởi vì tôi muốn biết giữa hai người có chuyện gì.”

Ánh mắt của cô chuyển sang thách thức. “Rồi ông đã tìm ra gì chưa?”

“Tôi không biết,” anh trả lời vừa êm ái vừa đáng sợ. “Nói tôi biết, Annabelle, khi em nói em có thể đạt được những thứ tốt hơn thì trong đầu em đang nghĩ gì? Phục vụ cục thịt đàn độn đó để đổi lại vài đồng tiền thương hại còm cõi hay sao? Tôi không thể tin là em lại xuẩn ngốc đến thế.”

“Ông là đồ đạo đức giả chết giẫm,” Annabelle thì thào giận dữ. “Ông nổi giận vì tôi trở thành tình nhân của lão chứ không phải của ông chứ gì, à mà, nói cho tôi nghe thử đi, tại sao việc tôi bán thân cho ai lại quan trọng với ông?”

“Vì em không muốn hắn,” Hunt rít qua kẽ răng. “Và em không muốn Kendall. Em muốn tôi.”

Annabelle không hiểu nổi mớ cảm xúc hỗn độn rối ren đang sôi ùng ục bên trong cô là thế nào, hoặc tại sao cuộc đối đầu lần này lại bắt đầu làm cô vui vẻ đến kỳ cục và lạ lùng như vậy. Cô muốn đánh anh, lao vào anh, khiêu khích anh cho đến khi cái khả năng tự kiềm chế của anh vỡ tan thành trăm nghìn hạt bụi thì thôi. “Để tôi đoán nhé, ông chuẩn bị đưa ra một đề nghị đáng giá hơn cái thỏa thuận mà ông cho là tôi đang có với Hodgeham, đúng chứ?” Cô cười khinh miệt khi nhìn thấy câu trả lời trên mặt anh. “Câu trả lời là không. *Không*. Vậy thì từ nay về sau này hãy để tôi yên...”

Cô im bật khi nghe thấy tiếng chuyện trò của vài người dọc hành lang. Bực tức và tuyệt vọng, cô đảo người tìm một cánh cửa để lách vào, tránh khỏi cảnh bị bắt gặp ở riêng với Hunt. Ôm lấy cô bằng một tay, Hunt đẩy cô vào căn phòng gần nhất và nhanh nhẹn đóng cửa lại.

Nhận ra hình dáng cây đàn dương cầm và những giá nhạc ngổn ngang, Annabelle giật tay khỏi Hunt. Anh với tay giữ lấy giá nhạc mỏng manh sắp bị vấy của cô cuốn đi. “Nếu em có thể chịu đựng được việc làm nhân tình của Hodgeham,” Hunt thì thầm, theo sau khi cô lùi xa hơn vào phòng nhạc, “Có Chúa chứng giám, em có thể chịu đựng được tôi. Em có thể nói là em không bị tôi thu hút, nhưng cả hai ta đều biết đó chỉ là nói dối. Nói tôi biết cái giá của em đi Annabelle. Bất cứ cái giá nào em muốn. Em muốn một ngôi nhà riêng? Một chiếc du thuyền? Được thôi. Hãy giải quyết cho xong, tôi đợi em thế là quá đủ rồi.”

“Lãng mạn làm sao.” Annabelle cười nghiêng ngả. “Lạy Chúa. Đề nghị của ông hơi bị thiếu tế nhị rồi đó, ông Hunt. Và ông đã làm khi giả định rằng tôi chỉ có một lựa chọn duy nhất là trở thành nhân tình của ai đó. Tôi có thể khiến ngài Kendall phải lấy tôi.”

Mắt anh long lên giận dữ. “Kết hôn với anh ta sẽ biến đời em thành địa ngục.

Anh ta sẽ không bao giờ yêu em. Anh ta còn không bao giờ hiểu được em.”

“Tôi không muốn tình yêu,” những lời của anh đã nói trúng tim cô. “Tôi chỉ muốn...” cô ngấp ngừng khi cơn đau bất ngờ đâm thẳng vào ngực, để lại một hố sâu lạnh lẽo đến không thể chịu nổi. Nhìn thẳng vào gương mặt khó đoán của anh, cô cố lần nữa. “Tôi chỉ muốn...”

Có một tiếng động phát ra từ phía cánh cửa. Tay nắm cửa bắt đầu xoay. Bất ngờ, Annabelle nhận ra có ai đó đang bước vào phòng - và rồi mọi hy vọng kết hôn với Kendall sẽ tan thành cát bụi. Phản ứng theo bản năng, cô chộp lấy cánh tay Hunt và kéo anh về phía một hốc tường cạnh cửa sổ có thanh xà bằng đồng phủ màn. Vật duy nhất trong hốc tường đó là bệ cửa bọc nhung với vài cuốn sách xếp cầu thả ở một bên. Giật tấm màn xuống, Annabelle nhảy bổ vào Hunt và lấy tay bịt miệng anh, vừa kịp lúc có người nào đó... hay vài người... đi vào phòng nhạc. Cô có thể nghe thấy những âm thanh nghèn nghẹt của giọng nam trầm và những tiếng bùm bùm xoảng xoảng mà cô chẳng hiểu gì, rồi cô nghe thấy tiếng gảy đàn vĩ cầm bị lệch tông. Ôi Chúa ơi. Các nhạc công đến đây thử nhạc cụ trước khi vũ hội bắt đầu. Rất có thể cô sắp bị phát hiện trước toàn thể ban nhạc mất thôi.

Ánh sáng len lỏi từ chớp màn chỉ đủ để hai người lờ mờ nhìn thấy mặt nhau - đủ để Annabelle nhìn thấy nụ cười ma mãnh đột ngột hiện lên trong mắt Simon Hunt. Trong những tình huống như thế này, chỉ cần anh thốt ra một lời hay gây một tiếng động thôi thì cô sẽ hết đời. Tay cô bịt kín miệng anh, mắt cô chỉ cách anh vài xen-ti-mét khi cô nhìn anh bằng ánh mắt đe dọa chết người.

Giọng nói của các nhạc công hòa vào âm thanh của nhạc cụ, những nốt nhạc kéo dài cho đến khi chúng hòa quyện cùng nhau. Tự hỏi liệu họ có bị phát hiện hay không, Annabelle ngó dăm dăm vào tấm rèm dù chẳng thấy gì, quyết giữ chúng che kín hốc tường. Cô cảm thấy hơi thở của Hunt phả vào tay mình và nhận ra quai hàm của anh đang cứng lại. Liếc nhìn anh, cô thấy vẻ thích thú đầy ác ý đã biến mất khỏi ánh mắt của anh, thay vào đó là một cái nhìn còn đáng báo động hơn. Người cô đông cứng lại, tim bắt đầu đập dữ dội đến mức đau đớn và cô mở to mắt nhìn anh trong khi hai bàn tay tự do của anh đang từ từ đưa lên. Ngón tay cô vẫn còn trên miệng anh... anh bắt đầu cạy chúng ra thật nhẹ nhàng, từng ngón một, bắt đầu từ ngón út, hơi thở của anh vẫn phì phò dưới bàn tay cô. Đầu cô khẽ lắc lắc cứng đờ, và cô gắng hết sức để lùi khỏi anh, ngay cả khi cánh tay anh đang thắt chặt eo cô. Cô

không thể nhúc nhích... hoàn toàn bất lực trong việc ngăn cản Simon Hunt làm bất cứ điều gì anh muốn.

Khi ngón tay cuối cùng của Annabelle bị gạt ra, Hunt đẩy tay cô xuống và chụp lấy cổ cô. Ngón tay cô chới với trong ống tay áo anh, phần trên cơ thể cô uốn ngược ra sau khi vòng tay của anh quanh gáy cô khép chặt lại. Anh không làm cô đau, nhưng anh khiến cô không thể di chuyển hoặc chống cự. Khi đầu anh cúi xuống, môi cô khẽ mở ra cùng một hơi thở lặng lẽ, và tâm trí cô vụt tối.

Miệng anh trên miệng cô, dịu dàng nhưng vững chãi khi anh mời gọi cô phản ứng. Người cô như phát sốt, nóng rát khắp nơi, yếu đuối trước sự tấn công dữ dội của nỗi ham muốn mãnh liệt mà cô chưa từng biết trong đời. Ký ức về nụ hôn đầu của họ không thể so sánh với lần này... có lẽ vì anh không còn xa lạ với cô nữa. Cô muốn anh đến tuyệt vọng, chính cô cũng phải hoảng sợ. Áp lực từ môi anh lơ lửng nhẹ nhàng trên môi cô, rà rà trên cằm cô, má cô, để lại một vết lửa êm ái mỗi nơi nó đi qua, rồi anh trở lại miệng cô với một áp lực mạnh mẽ hơn. Cô cảm thấy phần đầu lưỡi của anh áp vào lưỡi cô, cái đụng chạm nhẹ như tơ nhưng quá bất ngờ đến nỗi nếu không bị anh ôm chặt lấy thì cô đã giật nảy lên rồi.

Âm thanh hỗn tạp từ ban nhạc vang vọng vào tai cô, nhắc cô nhớ đến khả năng sắp bị phát hiện. Cô buộc bản thân thả lỏng, cơ thể cô run rẩy. Trong vài phút tới, cô sẽ để anh làm bất cứ điều gì với mình, bất cứ điều gì, miễn là đủ lâu để anh không làm lộ sự có mặt của họ ở đây. Hunt ném cô lần nữa, lần này bằng những đợt vuốt ve bằng lưỡi tinh tế của mình. Cô bị sốc bởi sự khám phá gần gũi này, nhưng cô còn choáng váng hơn nữa bởi luồng cảm xúc không thể thành lời đang bùng nổ khắp bên trong cơ thể cô. Cảm giác yếu đuối tuyệt vời xâm chiếm cô, và cô loạng choạng trong vòng tay anh, tay cô vòng qua cổ anh, tóc anh, những lọn tóc dày mượt xoắn tít giữa các ngón tay. Bàn tay dò dẫm rứt rứt làm anh thở hổn hển, như thể sự đụng chạm của cô có ảnh hưởng khủng khiếp lên anh vậy. Anh áp bàn tay lên nâng niu má cô, kéo cô lên đủ gần để anh nhắm nháp và trêu chọc, miệng anh dịu dàng bao bọc lấy môi trên của cô, rồi đến môi dưới, làm cô mê mẩn bởi những cú đụng chạm ấm áp ngọt ngào. Cô run rẩy quyết liệt gia tăng áp lực quanh cổ anh, buộc anh phải thấp xuống với cô, và khi miệng anh chiếm cứ lấy miệng cô lần nữa trong một nụ hôn thật sâu thì cô gần như rên rỉ thành tiếng. Trước khi âm thanh kịp thoát ra khỏi miệng thì cô đã chặn nó lại bằng cách vùi mặt vào vai anh.

Cô cảm nhận được sự phập phồng rất nhanh của vòm ngực anh, và hơi thở nóng bỏng của anh len lỏi trong tóc cô. Túm lấy những sợi tóc xoắn được bới lên sau gáy cô, anh ghì đầu cô ra sau để lộ phần cổ. Vệt hôn rục rủa của môi anh bắt đầu từ điểm trũng nhỏ xíu dưới tai phải cô, đánh thức dây thần kinh nhạy cảm cực độ khi anh dùng lưỡi lần theo mạch máu. Những ngón tay anh lướt trên vai cô, ngón cái khám phá những đường cong mong manh trên cơ thể cô. Rúc vào cổ cô, anh tìm thấy một điểm có thể khiến cô run lẩy bẩy, và anh nấn ná ở đó cho đến khi cô cảm thấy một tiếng rên rỉ nữa chực thoát khỏi đôi môi.

Điên cuồng đẩy anh ra, cô xoay xở làm anh chệch hướng trong vòng ba giây, rồi để mặc anh tìm miệng cô cho một cái hôn đói khát. Lòng bàn tay anh chà chà bên ngoài ngực cô, một lần, hai lần, ba lần. Áp lực gia tăng trong cái hôn của anh buộc đầu cô phải ngả ra sau trong tư thế của kẻ bại trận, tự mở bản thân cho lưỡi anh lười nhác mon trón, và đôi bàn tay đầy ma lực của anh khám phá. Chuyện này không được dự tính trước, thần kinh cô tan chảy trong cơn mê đắm, cơ thể cô đắm chìm trong sức nóng đầy nhục cảm.

Trong khoảnh khắc lặng im điên cuồng đó, anh làm cho cô quên hết mọi chuyện trên đời, cô lạc mất khái niệm không gian thời gian, ngay cả mình là ai cô cũng không biết nữa. Tất cả những gì cô biết là cô cần anh gần hơn, sâu hơn, chặt hơn... da anh, bắp thịt rắn rỏi của anh, miệng anh tha thẩn trên những đường cong cơ thể cô. Cô bầu vào áo sơ mi của anh cho đến khi nó tuột khỏi quần anh, cô ép chặt tay vào nếp vải để tìm kiếm hơi ấm từ làn da bên dưới. Dường như anh biết cô không có kinh nghiệm kiểm soát sự ham muốn ở mức độ này, cái hôn của anh trở nên dịu dàng, tay anh bắt đầu vuốt ve sau lưng cô. Tuy nhiên, anh càng muốn xoa dịu ham muốn của cô thì nó càng trở nên mãnh liệt hơn, miệng cô điên cuồng di chuyển dưới miệng anh, toàn thân cô uốn éo theo một nhịp điệu khác khoải.

Cuối cùng anh đành phải nhích miệng mình ra và ôm lấy cô thật chặt, môi anh khum khum quanh vòng cổ đỏ lựng của cô. Một cách ngớ ngẩn, Annabelle biết ơn sự thô bạo trong cách anh ôm cô, cánh tay vạm vỡ của anh dễ dàng giữ cô qua cơn run rẩy cuồng loạn. Họ đứng đó trong một khoảng thời gian tưởng chừng vô tận, cho đến khi Annabelle lơ mơ nhận ra căn phòng đã yên tĩnh. Đâu đó trong vài phút vừa qua, nhóm nhạc công đã xong phần chuẩn bị và rời khỏi phòng. Ngẩng đầu lên, Hunt chậm chạp với tay tới mép rèm và kéo nó qua một chút. Nhìn thấy căn phòng lại trở về trạng thái

vắng tanh, anh hướng sự chú ý về phía Annabelle, dùng đầu ngón tay vén lọn tóc vương bên tai cô.

“Họ đi rồi,” giọng anh khò khè.

Quá sốc đến độ không thể suy nghĩ mạch lạc, Annabelle nhìn anh mà không nói gì. Ngón tay anh chạm vào bên má nóng rát và đôi môi sưng phồng của cô. Gần như có chút thất vọng, cô cảm thấy phản ứng tăng vùn vụt trong cơ thể vẫn đang khao khát của mình, những mạch máu căng tràn sức sống và luồng khoái cảm đang chảy tràn qua da. Đã đến lúc rút lui khỏi anh, nếu không sự biến mất của cô sẽ khiến ai đó để ý. Nhưng thật xấu hổ làm sao, cô vẫn đứng yên ở đó, cơ thể cô đói khát tiếp nhận từng đợt sóng cảm xúc khi Hunt tiếp tục vuốt ve cô. Tay anh di chuyển ra sau váy cô, và cô cảm nhận được những ngón tay khéo léo của anh, ngay cả khi anh cúi đầu hôn cô lần nữa. Lần này cô không thể nén tiếng kêu được nữa, vài tiếng nức nở thoát khỏi cổ họng cô, tiếng thút thít nhẹ nhõm khi dây buộc váy được tháo lỏng. Đường cắt cúp ở cổ áo khiến cô không thể mặc loại áo ngực thông thường, thay vào đó cô mặc kiểu áo trễ sâu dưới bầu ngực để nó không bị gò bó bên dưới lớp áo lót.

Tiếp tục hôn cô, Hunt kéo cô thấp xuống khung cửa sổ. Anh đặt cô trên đùi anh, ngón tay anh lướt dọc phần cổ áo võng xuống, và anh phát ra một tiếng kêu đầy khoái cảm trong miệng cô khi anh khám phá ra bầu ngực tròn đầy.

Một cảm giác bức thiết khác quét qua người cô, điều gì đó kéo theo những câu rên rỉ, và khiến cơ thể cô nhấp nhồm nhịp nhàng trên đùi anh. Hunt cũng đau đớn vì nhu cầu tương tự - cô có thể cảm nhận được nhịp tim cuồng cuồng và buồng phổi hoạt động hết công suất của anh. Nhưng anh có vẻ kiềm chế được đam mê tốt hơn cô, vì bàn tay anh vẫn di chuyển theo chiều hướng cẩn trọng và có chủ đích. Cô đập vào vật váy nhiều lớp, ngón tay cô giằng lấy ống tay áo của anh - quá nhiều quần áo, mọi nơi, và cô sắp điên lên vì muốn cảm nhận được da anh chạm vào cô.

“Bình tĩnh, em yêu,” anh thì thầm vào má cô. “Thả lỏng nào. Không, nằm yên trong tay tôi...” Nhưng cô không thể buộc cơ thể vâng lời, không thể ngừng những cú co quắp nơi hông và những tiếng khản cầu đứt đoạn phát ra từ đôi môi đỏ mọng.

Hunt tiếp tục lâm bảm dịu dàng trong lúc ôm ấp cô, chà môi lên da mặt cô,

ngón tay anh xoa xoa những vết lõm thanh tú nơi mạch máu của cô đang đập điên cuồng. Cô cảm nhận được anh đang chỉnh sửa váy áo của cô, cẩn thận bế cô lên như bế một con búp bê, và nói lỏng phần lưng váy. Có lúc thậm chí anh còn buột miệng phát ra một tiếng cười êm ái, run rẩy như thể chính anh cũng kinh ngạc vì hành động của mình. Sau này, cô sẽ nhận ra rằng dường như khi ấy anh cũng đang mù mịt giống cô mà thôi; nhưng ngay lúc này đây, trong nỗi thèm khát mãnh liệt đến kiệt sức, cô không thể làm rõ những ý nghĩ lộn xộn đó. Khi ham muốn đã rời khỏi thân thể cô, nó bỏ lại phía sau nỗi hổ thẹn cực độ.

Vật lộn để rời khỏi đùi anh, Annabelle quay mặt đi, hai chân run rẩy. Cô chỉ có thể gom góp được bốn từ hòng phá tan bầu không khí nặng nề. Không nhìn anh, giọng cô khản đặc, “Không bao giờ nữa.” Hất tấm màn qua một bên, cô rời phòng nhanh hết sức có thể và đâm bỏ ra hành lang.

Chương 17

Sau khi Annabelle đã chạy khỏi phòng nhạc, Simon vẫn ở lại ít nhất nửa tiếng đồng hồ nữa, đấu tranh để xoa dịu những xúc cảm đam mê vẫn gầm gừ, để ngọn lửa trong máu anh nguội lại. Anh chỉnh trang y phục và đầu tóc, dăm chiêu suy tính bước tiếp theo. “Annabelle,” anh thì thầm, chưa bao giờ cảm thấy lo lắng và rối bời thế này trong đời. Việc anh bị một phụ nữ đưa vào tình trạng hiện nay khiến anh tức điên. Anh, người vốn nổi tiếng thông minh và tự chủ, đã đưa ra lời đề nghị ngu ngốc không tin nổi với cô, và đã bị cô từ chối thẳng thừng. Đáng đời lắm. Lẽ ra anh tuyệt đối không nên thử ép cô ra giá trước khi cô thừa nhận là mình muốn anh. Nhưng mỗi nghi ngờ rằng cô đã ngủ với Hodgeham... *Hodgeham*, chứ không phải bất kỳ ai khác, đã gần như khiến Simon phát điên vì ghen, và anh không còn giữ được những kỹ năng thường có nữa.

Nhớ lại khi hôn cô, cơn trớn làn da mềm mại mỏng manh như lụa của cô, Simon cảm thấy ham muốn lại sôi sục lần nữa. Với tất cả kinh nghiệm của mình, anh tưởng mình đã quá quen thuộc với mọi cảm xúc xác thịt mà một người có thể tưởng tượng ra. Nhưng anh vừa bị thuyết phục một cách sinh động và mạnh mẽ rằng ngủ với Annabelle sẽ là một trải nghiệm hoàn toàn khác biệt. Trải nghiệm đó sẽ liên quan đến cả cảm xúc lẫn xác thịt... những cảm xúc đáng báo động đến mức anh không dám mang thân mình ra làm vật kiểm chứng.

Sức hấp dẫn giữa họ đã trở nên nguy hiểm - với anh cũng như với cô. Và rõ ràng là Simon nhìn xa hơn trong tình huống này. Tuy nhiên, vào lúc này thì anh chẳng thể nghĩ được gì nhiều.

Rời khỏi phòng nhạc với một tiếng rửa thầm, anh thất lại cà vạt. Sự căng thẳng chạy khắp tứ chi, khiến sỏi chân thường ngày ngăn lại và tâm can anh cuồn nộ khi bước đến phòng khiêu vũ. Viễn cảnh về một buổi tối xã giao gần như làm anh phát điên. Sức chịu đựng của anh trước những buổi tiệc tùng dai dẳng thường không được cao - anh không phải loại người thích thú tán dóc và khúc khích cười cợt hàng mấy tiếng đồng hồ như thế. Lẽ ra anh đã đi từ lâu nếu Annabelle không có mặt ở Stony Cross.

Mãi mê suy ngẫm, anh đi vào phòng khiêu vũ và lia ánh mắt dò xét khắp đám đông. Ngay lập tức anh nhìn thấy Annabelle, đang ngồi một góc cạnh ngài Kendall. Rõ ràng là anh ta bị cô thu hút, ánh mắt mê mẩn của anh ta không hề giấu giếm sự thích thú. Nhìn Annabelle có vẻ căng thẳng và đỏ mặt, dường như cô thấy khó xử khi bắt gặp cái nhìn ngưỡng mộ của anh chàng quý tộc này. Cô nói rất ít và ngồi với tư thế hai tay áp chặt trên đùi. Simon nheo mắt quan sát cô. Thật buồn cười thay, giờ đây khi Annabelle thu mình lại và cảm thấy đấm đơ thì Kendall lại càng bị hấp dẫn hơn. Sẽ là một bất ngờ cay đắng với Kendall nếu Annabelle quàng được dây vào cổ anh ta, rồi sau này anh ta khám phá ra vợ mình không phải loại người e lệ bẽn lẽn như cô ta ra vẻ. Cô là một phụ nữ sôi nổi và đam mê, một tạo vật tham vọng nhất quyết cần một đối trọng có sức mạnh tương đương. Kendall không thể làm vừa lòng cô. Anh ta quá quý tộc so với Annabelle - quá hòa nhã và điều độ, và quá thông minh theo một cách hoàn toàn khác biệt. Annabelle sẽ không bao giờ tôn trọng anh ta, hoặc hài lòng với những phẩm chất của anh ta. Cô sẽ khinh bỉ anh ta vì mọi thứ mà lẽ ra cô nên ngưỡng mộ... và Kendall sẽ co cụm trong những chuẩn mực của Annabelle, trong khi Simon lại thấy rất hứng thú.

Kéo ánh mắt khỏi hai người bạn họ, Simon đi về phía bên kia phòng, nơi Westcliff cùng vài người bạn đang trò chuyện. Quay lại nhìn anh, Bá tước thì thầm, “Thích chứ?”

“Không hẳn,” Simon thọc tay vào túi áo choàng và nôn nóng đưa mắt nhìn khắp gian phòng. “Tôi đã ở Hampshire lâu rồi, tôi cần trở về London để kiểm tra công việc ở xưởng đúc.”

“Còn tiểu thư Peyton thì sao?” câu hỏi êm ái vang lên.

Simon cân nhắc một lúc rồi chậm rãi đáp, “Tôi nghĩ là mình sẽ đợi xem kết quả cuộc theo đuổi của cô ấy với Kendall thế nào.” Anh nhìn Westcliff với một cái nhú mày dò hỏi.

Bá tước gật đầu đáp lại, “Khi nào anh đi?”

“Sáng sớm mai,” Simon không thể ngăn một tiếng thở dài ngao ngán.

Westcliff cười nhạt rồi thờ ơ nói, “Tình huống này sẽ tự nó kết thúc thôi. Về

London đi, và hãy trở lại khi nào đã tỉnh táo.”

Dường như Annabelle không thể rũ bỏ được vẻ sầu muộn cứ bám chặt vào cô như một lớp băng. Giấc ngủ lãng tránh cô, và cô không nuốt nổi miếng nào trong bữa sáng xa hoa được tổ chức dưới lầu. Ngài Kendall cho rằng bộ dạng xanh xao lạng lẽ của cô là do ảnh hưởng còn sót lại của cơn bệnh gần đây, và anh ta ra sức đeo bám cô để bày tỏ sự cảm thông an ủi, cho đến khi cô bức mình chỉ muốn đẩy anh ta đi. Tương tự, sự tử tế của nhóm bạn cô cũng khiến cô khó chịu, và lần đầu tiên Annabelle không thấy vui vẻ gì với những lời chọc ghẹo vui vẻ của họ. Cô cố xác định lại xem mình bắt đầu câu bản từ khi nào và nhận ra đó là khi tiểu thư Olivia nói Simon Hunt đã rời Stony Cross.

“Ông Hunt đã đi công chuyện ở London rồi,” tiểu thư Olivia nhẹ nhàng thông báo. “Anh ấy không bao giờ lưu lại lâu ở chôn tiệc tùng... tôi thắc mắc là sao anh ấy không rời khỏi đây sớm hơn. Chắc chắn là chuyện này sẽ không yên được đâu ...”

Khi có người thắc mắc tại sao ông Hunt rời đi vội vàng đến vậy thì tiểu thư Olivia chỉ mỉm cười lắc đầu, “Ồ, Hunt đến và đi lúc nào tùy ý, như một con mèo vậy. Anh ấy luôn đường đột rời đi vì dường như không thích nói từ biệt thôi.”

Hunt bỏ đi mà không nói lời nào với Annabelle, cô cảm thấy như bị bỏ rơi và cứ đứng ngòai không yên. Những ý nghĩ về cái đêm hôm trước - ôi, cái đêm đáng ghê tởm! - tua đi tua lại mãi trong đầu cô. Sau những việc xảy ra ở phòng nhạc, cô hoàn toàn mất phương hướng, tâm trí cứ mãi miết bận rộn với những suy nghĩ về Hunt đến mức không còn tập trung vào bất cứ gì khác được nữa. Cô giữ ánh mắt của mình lúc nào cũng nhìn xuống để khỏi phải bất chợt trông thấy bóng dáng của anh, và cô thậm chí cầu xin anh đừng tiếp cận mình. May thay anh vẫn giữ khoảng cách, trong khi Kendall thì lúc nào cũng đứng sát sạt. Kendall đã dành hết thời gian còn lại của buổi tối hôm qua để nói với cô về những chủ đề cô không hiểu nổi mà cũng chẳng quan tâm. Cô khích lệ anh ta bằng những tiếng thì thầm vô thưởng vô phạt cùng nụ cười nhạt nhẽo, trong đầu lơ mơ nghĩ rằng đáng lẽ mình phải thấy phẫn khích vì sự quan tâm đó của anh ta mới phải. Thế nhưng cô chỉ ước anh ta biến đi cho khuất mắt mình.

Thái độ thờ ơ của cô vào bữa sáng có vẻ còn thu hút Kendall hơn nữa.

Tương vẻ ngoài ngoan ngoãn của Annabelle chỉ là diễn kịch, Lillian Bowman lén lút thì thầm vào tai bạn, “Làm tốt lắm, Annabelle. Anh ta sắp quỳ xuống chân cô rồi kia.”

Lấy cớ cần nghỉ ngơi để rời khỏi bàn ăn, Annabelle tha thẩn khắp lâu đài, rồi dừng lại ở phòng khách màu xanh. Bàn cờ Vua ấy lại quyen rũ cô, và cô chậm chậm bước lại gần, tự hỏi không biết người hầu đã dọn bàn cờ vào hộp chưa, hay có ai can thiệp vào ván đấu không. Không, nó vẫn giống hết lúc cô bỏ đi... ngoại trừ một thay đổi nhỏ. Simon Hunt đã dời quân Tốt sang vị trí phòng thủ, qua đó cho phép cô có cơ hội chuyển sang phản công, hoặc tấn công quân Hậu của anh. Đó không phải nước cờ cô mong đợi ở anh. Cô đã nghĩ anh sẽ cố gắng làm một cái gì đó tham vọng hơn. Gây tranh cãi hơn. Nghiên cứu bàn cờ, cô suy ngẫm về chiến thuật của anh. Nước đi của anh là do thiếu quyết đoán, hay do bất cẩn? Hoặc có một ý đồ nào đó cô không thể nhận ra?

Annabelle với tay lấy một quân của mình, lưỡng lự, rồi lại rút tay về. Chỉ là một trò chơi thôi mà, cô tự nhủ. Cô đang gán cho mỗi nước đi một tầm quan trọng quá mức, như thể có một giải thưởng rất lớn đang treo lơ lửng. Tuy nhiên, cô lại cân nhắc quyết định của mình một cách thận trọng trước khi cầm quân cờ lần nữa. Cô di quân Hậu lên trước ăn quân Tốt, cảm thấy vô cùng thỏa mãn khi những quân cờ va vào nhau, ngà va vào cẩm thạch. Nắm chặt quân Tốt trong tay, cô kiểm tra trọng lượng của nó trước khi cẩn thận đặt xuống cạnh bàn cờ.

Khi một tuần kết thúc, hóa ra khoảng thời gian bên bàn cờ lại là giây phút vui vẻ hiếm hoi duy nhất của Annabelle. Cô chưa từng cảm thấy thế này bao giờ... không vui, không buồn, không quan tâm đến tương lai. Đơn giản là cô bị tê liệt, mọi giác quan và cảm xúc của cô vật vờ cho đến khi cô bắt đầu nghĩ có lẽ từ giờ đến chết mình sẽ chẳng bận tâm đến điều gì nữa cả. Tình trạng thờ ơ tuyệt đối thỉnh thoảng làm cô cảm thấy xa cách với chính con người mình, trông cô cứ như một con búp bê chuyển động máy móc cho qua từng ngày.

Ngài Kendall hộ tống Annabelle ngày một thường xuyên hơn... họ nhảy cùng nhau ở vũ hội, ngồi cạnh nhau trong nhà hát, và tản bộ trong vườn với bà Philippa theo sau một khoảng cách nhất định. Kendall dễ chịu, đáng kính và có duyên ngầm. Sức chịu đựng của anh ta thật quá cao, đến nỗi Annabelle bắt đầu nghĩ rằng khi cô và hội ế ẩm tung mề lưới cuối cùng thì chắc anh ta

cũng không quá oán giận vì bị buộc phải cưới cô gái anh ta tình cờ làm tổn thương danh dự. Dần dà rồi anh ta sẽ quen với chuyện đó, và, là một người đàn ông có học thức, anh ta sẽ tìm được cách chấp nhận tình hình.

Còn về Hodgeham, rõ ràng bà Philippa đã xoay xở để giữ lão tránh xa Annabelle. Hơn thế nữa, bằng cách nào đó, bà đã thuyết phục được lão không tiết lộ bí mật của họ với Kendall, mặc dù bà không muốn đi sâu vào chuyện này. Lo lắng về tác hại mà tình trạng căng thẳng thường trực này chắc chắn sẽ gây ra cho mẹ mình, Annabelle thử ước hỏi về khả năng rời Stony Cross. Tuy nhiên bà Philippa không thèm nghe. “Mẹ sẽ giải quyết Hodgeham,” bà khẳng định chắc nịch. “Con chỉ cần tiếp tục với ngài Kendall. Ai cũng thấy Kendall đang mê con như điều đó.”

Phải chi Annabelle có thể xóa sạch ký ức ở phòng nhạc khỏi tâm trí... cô mơ về nó một cách sống động đến giật mình và choàng tỉnh trong đau khổ, chân quẩn quanh chân và da thì nóng như thiêu đốt. Cô điêu đứng với những ý nghĩ về Simon Hunt, ký ức về mùi hương của anh, hơi ấm của anh và những cái hôn khiêu khích của anh... cơ thể rắn chắc của anh bên dưới bộ da phục đen thanh lịch.

Mặc dù hội gái ế đã hứa sẽ kể cho nhau nghe chi tiết những cuộc phiêu lưu tình ái của mình nhưng Annabelle không đủ can đảm thổ lộ tất cả. Chuyện xảy ra với Hunt quá riêng tư. Đó không phải là chuyện có thể đem ra cho những cô bạn háo hức vốn chẳng biết gì về đàn ông hơn cô mỗ xẻ. Và có cố giải thích cảm giác đó với họ thì cô biết họ cũng không hiểu. Không có lời lẽ nào đủ để miêu tả lại một sự gần gũi khiến cô quên hết cả bản thân cũng như sự bối rối khiến cô quy ngã mà nó để lại sau đó.

Lạy Chúa, làm thế quái nào mà cô lại có cảm giác này với một người cô từng khinh miệt? Suốt hai năm cô luôn chán ghét phải gặp anh trong các sự kiện xã hội, cô đã xem anh như một kẻ đồng hành khó chịu nhất mà mình có thể tưởng tượng ra. Thế mà bây giờ... bây giờ...

Một hôm, gạt những ý nghĩ không mời mà đến qua một bên, Annabelle rút vào phòng khách của nhà Marsden, hy vọng có thể xoa dịu cái tâm trí rối tung của cô bằng vài quyển sách. Cô khệ nệ ôm một bộ sách nặng nề bìa khắc dòng chữ ép nhũ vàng: *Giới làm vườn hoàng gia - các nghiên cứu và kết luận được thông qua bởi những thành viên đáng kính của chúng ta năm 1843*. Quyển sách nặng nề phải mấy ký lô, và Annabelle tự hỏi làm sao mà

người ta lại nghĩ ra lắm thứ để nói về cây cối thế không biết. Vừa đặt sách lên bàn và cúi người xuống chiếc trường kỷ cạnh cửa sổ thì đột nhiên một cái gì đó ở bàn cờ nơi góc phòng khiến cô chú ý. Cô chỉ đang tưởng tượng ra, hay là...

Nheo mắt tò mò, Annabelle sai bước đến chỗ bàn cờ và nhìn vào thứ tự quân cờ đã không nhúc nhích suốt một tuần qua. Đúng rồi... có gì đó khác. Cô đã dùng quân Hậu để ăn quân Tốt của Simon. Bây giờ quân Hậu của cô đã bị lấy khỏi bàn cờ và đặt qua một bên.

Anh ấy đã trở lại, ý nghĩ ấy cùng một luồng cảm xúc đột ngột xuyên khắp cơ thể cô. Cô tin chắc Simon Hunt là người duy nhất chạm vào bàn cờ. Anh ở đây, ở Stony Cross. Mặt cô trắng bệch như tờ giấy nhưng hai gò má thì đỏ hồng vì sức nóng tràn lên. Nhận ra mình đang phản ứng thái quá, cô cố gắng giữ bình tĩnh. Sự trở lại của anh chẳng có ý nghĩa gì cả - cô không muốn anh, không thể có anh, và phải tránh xa anh bằng mọi giá. Nhắm mắt lại, cô hít thở thật sâu và tập trung không chế trái tim đang ngoan cố dòn dập của cô phải đập chậm dần.

Cuối cùng cũng tìm lại tự chủ, cô nhìn xuống bàn cờ, cố hiểu nước đi mới nhất của anh. Sao anh ăn quân Hậu của cô được? Cô nhanh chóng tính toán vị trí những quân còn lại. Và cô nhận ra... anh đã lừa cô tiến về phía trước với con Tốt phòng thủ, và đặt cô vào vị trí tuyệt vời để quân Tượng của anh bắt giữ. Và một khi Hậu đã bị loại trừ thì giờ đây Vua của cô đang bị đe dọa và...

Anh đã bẫy cô.

Anh đã nhử cô bằng quân Tốt khúm núm đó, và cô chui đầu vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Bất cười ngập ngừng, Annabelle quay đi khỏi bàn cờ và rảo bước quanh căn phòng. Choán đầy tâm trí cô là những phương thức phòng thủ, và cô cố tìm ra một cách nào đó mà anh không ngờ tới. Nghe theo bản năng, cô quay lại bàn cờ, mỉm cười tự hỏi phản ứng của anh sẽ ra sao một khi anh nhìn thấy đòn phản công của cô. Tuy nhiên, khi tay cô lơ lửng trên bàn cờ, cảm giác hào hứng ám áp đột nhiên biến mất, và mặt cô đánh lại như đá tảng. Cô đang làm gì vậy? Tiếp tục trò chơi, lưu giữ mối dây liên hệ mỏng manh này với anh ư, thật vô nghĩa. Không... thật nguy hiểm. Không có con đường nào khác giữa an toàn và thảm họa.

Tay Annabelle khẽ run rẩy khi cô với tay cầm hết quân này đến quân khác, sắp xếp cẩn thận vào hộp, dẹp bàn cờ. “Tôi bỏ cuộc,” cô nói to, cổ họng cô thít lại đau đớn. “Tôi bỏ cuộc.” Cô cố nuốt xuống lồng ngực cái nỗi đau ghèn ghện nơi cổ họng mà những từ đó gây ra. Cô không ngốc đến mức cho phép mình ham muốn một điều gì đó... một ai đó... rõ ràng là một sai lầm. Khi hộp cờ đóng lại, cô lùi xa khỏi chiếc bàn rồi đứng nhìn nó một lúc. Cô thấy nhạt nhòa và đột nhiên mệt lả, nhưng vẫn cương quyết.

Tối nay. Tối nay quãng thời gian ve vãn nhập nhằng với ngài Kendall sẽ phải được giải quyết cho xong. Vũ hội sắp kết thúc, và bây giờ Simon Hunt đã trở lại, cô không thể mạo hiểm để mọi công sức đổ sông đổ biển chỉ vì còn lằng nhằng gì đó với anh. Uỡn thẳng hai vai, cô đến nói chuyện với Lillian, bọn họ sẽ cùng nhau vạch kế hoạch. Tối nay sẽ kết thúc bằng cái tin đính ước giữa cô và ngài Kendall.

Chương 18

“Toàn bộ cái bữa này phụ thuộc vào thời điểm,” Lillian nói, đôi mắt nâu sáng lên vì thích thú. Chắc chắn là đến sĩ quan quân đội cũng không thể chỉ đạo chiến dịch với vẻ quyết tâm cao độ như Lillian Bowman. Bốn cô gái đang ngồi cùng nhau ở hàng hiên phía sau với những ly nước chanh mát lạnh, làm ra vẻ biếng nhác trong khi thực tế họ đang bày mưu tính kế cho buổi tối nay.

“Tôi sẽ gợi ý một cuộc đi dạo qua khu vườn trước bữa tối để dùng bữa được ngon miệng hơn,” Lillian nói với Annabelle. “Daisy và Evie sẽ đồng ý thôi, và bọn tôi sẽ đi cùng mẹ, dì Florence và bất kỳ ai đang nói chuyện với họ, hy vọng là khi bọn tôi đến được bãi đất trống bên kia vườn lê thì cô sẽ bị bắt tại trận với ngài Kendall.”

“Cái gì mà bắt tại trận,” Daisy hỏi. “Nghe có vẻ phạm pháp quá.”

“Chị cũng không biết chính xác,” Lillian thú nhận. “Chị đọc được trong một cuốn tiểu thuyết... nhưng chị chắc chắn nó chỉ đơn giản là việc danh dự của một cô gái bị tổn hại.”

Annabelle miễn cưỡng bật cười, thầm ước mình có thể cảm nhận được dù chỉ một chút sự thích thú của chị em nhà Bowman về tình cảnh hiện tại. Nếu là hai tuần trước thì chắc cô đã hăm hở bàn luận kế hoạch cho mình. Nhưng không biết sao bây giờ mọi chuyện có vẻ sai hết. Cô chẳng có dự cảm tốt lành nào với cái viễn cảnh cuối cùng cũng moi được lời cầu hôn từ một quý tộc. Không may mắn phần khích hay nhẹ nhõm, hay bất cứ thứ cảm xúc tích cực nào. Nó giống như một thứ trách nhiệm cần phải thực hiện. Cô che giấu sự sợ hãi của mình trong lúc chị em nhà Bowman mãi mê bày mưu tính kế với vẻ chuyên nghiệp của những chiến lược gia lão luyện.

Tuy nhiên, có vẻ như Evie, người có óc quan sát tốt hơn tất cả những người khác trong nhóm cộng lại, đã nhận thấy cảm xúc thật sự bên dưới vẻ ngoài của Annabelle. “Đây có phải là điều cô muốn không, Annabelle?” cô dịu dàng hỏi, đôi mắt xanh đầy sự lo lắng quan tâm. “Cô cũng biết mình không

buộc phải làm chuyện này mà. Chúng ta sẽ tìm một người khác cho cô, nếu cô không muốn Kendall.”

“Không còn thời gian để tìm người khác đâu,” Annabelle thì thầm đáp lại. “Không... nhất định phải là Kendall, và phải là tối nay, trước khi...”

“Trước khi?” Evie lặp lại, quay đầu quan sát Annabelle với đôi chút bối rối. Ánh mặt trời sáng rực trên khuôn mặt lấp lánh tàn nhang của cô khiến chúng lấp lánh như những hạt bụi vàng trên làn da ngà ngọc. “Trước khi làm sao?”

Annabelle im lặng, Evie cúi đầu di di ngón tay quanh mép ly, nhặt những tép chanh tằm đường đang bám vào thành ly. Chị em Bowman nói chuyện hết sức sôi nổi, tranh cãi xem vườn lê có phải địa điểm thích hợp nhất để rình rập Kendall hay không. Annabelle vừa mới tưởng rằng Evie sẽ bỏ qua câu chuyện đang nói dở thì cô bạn đã thì thầm khe khẽ, “Cô đã nghe tin ông Hunt vừa trở lại Stony Cross tối qua chưa Annabelle?”

“Sao cô biết?”

“Dì tôi nghe nói vậy.”

Bắt gặp ánh mắt dò xét của Evie, Annabelle không thể không nghĩ rằng kẻ nào phạm sai lầm đánh giá thấp Evangeline Jenner thì sẽ gặp họa lớn. “Không, tôi chưa nghe nói gì,” cô lầm bầm.

Xoay xoay ly nước chanh, Evie nhìn đăm đăm vào lớp đường vón cục dưới đáy, từ tốn nói, “Tôi tự hỏi sao anh ta chưa bắt cô thực hiện lời đề nghị về nư hôn đó. Sau tất cả những sự quan tâm mà anh ta đã th...thể hiện với cô trước đây...”

Ánh mắt của họ gặp nhau, và Annabelle cảm thấy mặt mình đỏ bừng. Mắt cô van nài Evie đừng nói thêm nữa, và cô lắc đầu thật nhanh.

Evie hiểu ra trong chớp mắt. “Annabelle,” cô chậm rãi nói. “Cô có thấy phiền không nếu tôi không đi cùng những người khác để bắt quả tang cô với ngài Kendall tối nay? Sẽ có quá nhiều người làm chứng trong chuyện này. Chắc chắn Lillian sẽ đem theo một lực lượng nhân chứng hùng hậu. Tôi sẽ trở nên th...ừa thãi.”

“Tất nhiên là tôi không để tâm rồi,” Annabelle nói, rồi cô hỏi với nụ cười ngập ngừng, “Những tiêu chuẩn đạo đức hả Evie?”

“Ôi, không, tôi không đạo đức giả đến vậy. Tôi sẵn sàng nhận tội với tư cách đồng phạm... và có ra vườn tối nay hay không thì tôi vẫn là thành viên của nhóm. Chỉ là...” cô ngập ngừng rồi khẽ nói tiếp, “Tôi không ng...nghĩ là cô muốn ngài Kendall. Không phải với tư cách một người đàn ông, không phải vì con người thực của anh ấy. Và giờ, khi đã biết cô rõ hơn, tôi... tôi không nghĩ rằng kết hôn với anh ta sẽ đem lại hạnh phúc cho cô.”

“Nhưng sẽ là như thế,” Annabelle cãi lại, giọng nói sắc lạnh của cô khiến chị em nhà Bowman chú ý. Họ ngừng nói và tò mò nhìn cô chăm chăm. “Không ai có khả năng trở thành người gần giống với mẫu đàn ông lý tưởng của tôi hơn Kendall.”

“Anh ta đúng là người hoàn hảo cho cô đấy,” Lillian quả quyết tán thành. “Tôi hy vọng không phải cô đang cố gieo rắc mầm mống nghi ngờ đấy chứ Evie, quá muộn để làm việc đó rồi. Chúng ta sẽ không vứt bỏ một kế hoạch hoàn hảo khi chiến thắng đã gần như nằm gọn trong tay.”

Evie lập tức lắc đầu, có vẻ co người lại trên ghế. “Không, không... không phải tôi đang c...cố...” Giọng cô nhỏ lại chỉ còn là tiếng thì thào, và cô liếc sang Annabelle vẻ hối lỗi.

“Tất nhiên là cô ấy không làm vậy rồi,” Annabelle nói đỡ cho Evie và nặn ra một nụ cười phớt đời. “Ôn lại kế hoạch lần nữa đi Lillian.”

Kendall tỏ vẻ hài lòng tự mãn khi Annabelle Peyton giục anh ta ra ngoài vườn dạo mát trước bữa tối. Tiết trời lúc chạng vạng thật dễ chịu, một lớp sương mỏng âm ỉm bao trùm toàn bộ diện tích, tuyệt nhiên chẳng thấy cơn gió nào khuấy động không khí tĩnh mịch. Hầu hết khách khứa đều đang chuẩn bị trang phục cho bữa tối, hoặc uể oải thư giãn trong phòng đánh bài hay phòng khách, vậy nên bên ngoài gần như không ai lui tới. Chẳng có người đàn ông nào lại không biết một cô gái muốn gì khi cô ta đề nghị một cuộc dạo chơi không kèm người giám hộ trong những trường hợp như thế này. Có vẻ như Kendall thấy rằng viễn cảnh về một hai cái hôn vụng trộm không nguy hại gì nên anh ta cho phép Annabelle tán tỉnh mình suốt đoạn đường dọc một bên khu vườn đắp nổi và đằng sau bức tường đá vụn vít dây hồng leo.

“Tôi nghĩ chúng ta nên có người giám hộ,” anh ta khẽ mỉm cười. “Như thế này rõ ràng là không đúng đắn, tiểu thư Peyton ạ.”

Annabelle nhướn miệng cười, “Đi với tôi một lúc thôi,” cô thúc giục. “Không ai để ý đâu.”

Khi được Kendall chiều theo thì trong lòng cô bỗng dâng đầy cảm giác tội lỗi. Cô có cảm giác mình đang đưa một con cừu đi chọc tiết vậy. Kendall là người tốt, anh ta không đáng bị lừa vào một cuộc hôn nhân gượng ép. Phải chỉ có nhiều thời gian hơn thì cô sẽ để mọi chuyện tiến triển tự nhiên và chờ đợi ở anh ta lời cầu hôn chân thành. Nhưng đây đã là tuần cuối cùng của vũ hội, và cô phải nhanh chóng cho anh ta vào rọ. Nếu cô thực hiện trót lọt phần việc của mình thì phần còn lại sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. *Annabelle, Phu nhân Kendall*, cô nghiêm khắc nhắc nhở bản thân. Annabelle, Phu nhân Kendall... cô có thể nhìn thấy mình là một phu nhân trẻ đáng kính sống trong xã hội Hampshire yên bình, thỉnh thoảng đến thăm London, đón em trai về nhà chơi mỗi dịp nghỉ lễ. Annabelle, Phu nhân Kendall sẽ có nửa tá con cái, vài đứa trong số đó sẽ mang cặp kính giống hệt Kendall. Và Annabelle, Phu nhân Kendall sẽ là một người vợ tận tụy dành hết phần đời còn lại của mình để chuộc lại lỗi lầm khi xưa đã lừa gạt buộc chồng phải cưới.

Họ đến khoảng đất trống bên kia vườn lê, nơi có chiếc bàn đá đặt giữa vòng xuyên rải sỏi. Tới gần một chiếc ghế, Kendall đưa mắt nhìn Annabelle đang dựa người vào mép bàn trong một tư thế có chủ ý. Anh ta đánh bạo đưa tay chạm vào lọn tóc xoắn rủ trên vai cô, ánh mắt ngưỡng mộ, tia sáng lóe lên từ những bím tóc màu nâu nhạt. “Tiểu thư Peyton,” Kendall lầm bầm, “đến giờ hẳn cô đã biết rõ rằng cứ mỗi ngày qua đi tôi lại mong muốn được bầu bạn với cô nhiều hơn.”

Trái tim Annabelle bắt đầu đập dữ dội, cho đến khi cô nghĩ mình sắp nghẹt thở mất thôi, “Tôi... tôi cảm thấy vô cùng dễ chịu khi được đi dạo và trò chuyện với ngài,” cô cố gắng tìm lời lẽ đáp lại.

“Cô thật đáng yêu làm sao,” Kendall thì thầm, tiến lại gần cô. “Tôi chưa từng thấy đôi mắt nào xanh đến vậy.”

Một tháng trước có lẽ Annabelle sẽ nhảy cẫng lên vui mừng vì chuyện đang xảy ra. Kendall là một người tốt, chưa kể là còn quyền rũ, trẻ tuổi, giàu có,

và có *tước vị*... ôi, cái quái quỷ gì đang xảy ra với cô thế này? Cả người cô cứng đờ miễn cưỡng khi anh ta cúi xuống gần khuôn mặt căng thẳng, đờ bưng của cô. Bối rối, hoang mang, cô cố sức chịu đựng anh ta. Tuy nhiên, trước khi môi họ chạm nhau, cô thở hắt ra và quay mặt đi.

Sự im lặng bao trùm khoảng đất trống.

“Tôi đã làm cô sợ chẳng?” Kendall dò hỏi. Dáng điệu của anh ta dịu dàng và lặng lẽ... khác hẳn tính cách ngạo mạn của Simon Hunt.

“Không... không phải vậy. Chỉ là... tôi không thể làm chuyện này,” Annabelle xoa xoa vàng trán nhưc buốt, vai cô cứng đờ như gỗ trong hai tay áo sặc sỡ phồng to của chiếc váy màu hồng đào. Khi nói tiếp, giọng cô nặng trĩu nỗi ghê tởm và sự thất bại. “Thứ lỗi cho tôi thưa ngài. Ngài là quý ông tử tế nhất tôi từng có vinh dự được biết. Đó chính là lý do tôi phải rời khỏi ngài ngay bây giờ. Sẽ không đúng nếu tôi cứ khuyến khích sự quan tâm của ngài khi biết rõ chuyện này sẽ chẳng đi đến đâu.”

“Tại sao cô nghĩ vậy?” Kendall bối rối hỏi.

“Ngài không thật sự hiểu tôi,” Annabelle mỉm cười chua xót. “Xin ngài hãy tin tôi, chúng ta là một đôi đũa lệch. Dù tôi có cố gắng đến đâu chẳng nữa thì cuối cùng rồi tôi cũng sẽ không thể ngăn mình chà đạp lên ngài, và vì ngài là một quý ông nên ngài sẽ không phản kháng, kết quả là hai ta cùng đau khổ.”

“Tiểu thư Peyton,” anh ta thì thầm, cố tìm hiểu cơn bộc phát của cô. “Tôi không hiểu...”

“Tôi cũng không chắc mình có hiểu không nữa. Nhưng tôi xin lỗi. Tôi ước điều tốt đẹp nhất sẽ đến với ngài. Và tôi ước...” Hơi thở của cô hỗn hển bất thường, và đột nhiên cô bật cười. “Điều ước là một thứ nguy hiểm phải không?” cô lẩm bẩm rồi nhanh chóng bỏ đi.

Chương 19

Annabelle vừa xỉ vả bản thân vừa bước dọc con đường mòn dẫn về lâu đài. Cô không thể tin nổi. Ngay khi mọi thứ cô muốn đã nằm trong tầm tay thì cô lại chẳng thấy gì. “Ngu ngốc,” cô thì thào. “Ngu ngốc, ngu ngốc...” Cô không thể tưởng tượng được mình sẽ nói gì với các bạn sau khi họ đến bãi đất trống và thấy chẳng có gì ở đó. Chắc Kendall vẫn còn ở đó, nhìn như con ngựa có miếng ăn dang tận miệng rồi còn bị giật mất.

Annabelle thề sẽ không đòi nào nhờ các bạn tìm chồng giúp mình nữa, không thể khi mà cô vừa ném đi cơ hội mà họ trao tận tay mình. Những gì xảy ra với cô bây giờ cũng đáng lắm. Bước chân cô mỗi lúc một nhanh, gần như đang chạy khi cô lao về phòng mình. Mãi mê suy nghĩ về sự rút lui điên rồ của mình, suýt chút nữa cô đâm sầm vào một người đàn ông đang nhân nha đi dọc con đường đằng sau bức tường thô ráp. Khựng lại, cô thì thầm, “Xin thứ lỗi” và dợm bước vòng qua anh ta. Tuy nhiên, chiều cao cách biệt và đôi tay rám nắng to lớn đang rút khỏi túi áo choàng ngay lập tức thông báo anh là ai. Thất kinh, cô thoái lui khi thấy Simon Hunt nhìn mình.

Họ nhìn nhau trân trời.

Vừa chạy khỏi Kendall, Annabelle khó lòng không nhận ra những khác biệt giữa hai người đàn ông. Dưới ánh sáng nhá nhem, Hunt hơi ngăm ngăm đen, cao lớn và nam tính, với đôi mắt của tên cướp biển và vẻ nhẵn tâm của một ông vua ngoại đạo. Anh ngạo nghễ... hoang dại, thô ráp... thế nhưng chẳng hiểu sao, anh lại trở thành đối tượng của mọi ham muốn mà Annabelle cứ ngỡ cô đã lãng quên từ rất lâu rồi. Bầu không khí giữa họ như có điện, nổ lách tách bởi nỗi đam mê và sự mâu thuẫn.

“Chuyện gì vậy?” Hunt hỏi không chút rào đón, mắt anh nheo lại vì vẻ bối rối của cô.

Muốn gom góp toàn bộ cảm xúc của cô vào vài câu súc tích thật là không tưởng. Tuy nhiên, Annabelle vẫn cố thử. “Ông đã rời Stony Cross mà không báo cho tôi một tiếng.”

Ánh mắt anh sắc lạnh như đá. “Em đã dẹp ván cờ.”

“Tôi...” cô ngoảnh mặt đi, cắn môi. “Tôi không thể chịu nổi bị sao nhãng.”

“Giờ thì chẳng ai làm em sao nhãng hết. Em muốn Kendall ư? Vậy đến với anh ta đi.”

“Ồ, cảm ơn nhé,” cô mĩa mai. “Ông thật tử tế vì đã bước qua một bên sau khi đã phá hỏng mọi thứ rồi.”

Anh liếc mắt cảnh giác. “Tại sao em nói vậy?”

Annabelle cảm thấy một cơn lạnh ngớ ngẩn giữa tiết trời đêm hè âm áp. Luồng run rẩy bắt đầu từ xương tủy rồi lan khắp lớp da. “Đôi bốt tôi nhận được lúc tôi bị bệnh,” cô đánh liều hỏi. “Đôi bốt mà tôi đang mang đây... là ông gửi phải không?”

“Có gì quan trọng sao?”

“*Nhận đi,*” cô khẳng khẳng.

“Đúng, tôi gửi đấy,” anh đáp cộc lốc. “Vậy thì sao?”

“Chỉ một hay hai phút trước tôi còn đang ở cùng Kendall, và mọi chuyện vẫn theo đúng kế hoạch, và anh ta sắp sửa... nhưng tôi không thể. Tôi không thể để anh ta hôn mình trong lúc tôi mang đôi bốt đáng nguyên rủa này. Chắc chắn giờ anh ta đang nghĩ tôi điên rồi, sau cái cách mà tôi bỏ anh ta. Nhưng ông đã đúng về mọi chuyện... anh ta quá tốt nếu để dành cho tôi. Và cuộc hôn nhân đó sẽ thật kinh khủng.” Cô ngừng lại để lấy hơi khi nhìn thấy một tia sáng lạnh lẽo bất chợt trong mắt anh. Cơ thể anh như con thú săn mồi trong trạng thái bất động đáng sợ.

“Vậy,” anh nói khẽ, “bây giờ em đã ném Kendall qua một bên, thì kế hoạch của em là gì? Trở về với Hodgeham à?”

Nổi cáu vì câu hỏi nhạo báng của anh, Annabelle quắc mắt. “Nếu tôi có làm vậy thì cũng không liên can gì đến ông,” cô quay gót bỏ đi.

Chỉ hai giây chân Hunt đã tóm được cô. Anh xoay người cô lại đối mặt với mình, tay anh siết chặt cánh tay cô. Khẽ lay lay Annabelle, anh kề miệng vào tai cô và nói, “Không đùa nữa. Nói tôi nghe em muốn gì. Ngay bây giờ, trước khi tôi mất hết kiên nhẫn.”

Mùi của anh, thoảng hương xà phòng, tươi mát và vô cùng nam tính làm Annabelle choáng váng. Cô muốn luồn tay xuống bên dưới lớp quần áo kia... cô muốn anh hôn cô cho đến khi cô bất tỉnh. Cô muốn anh chàng Simon Hunt đẹp trai, đáng khinh, ngạo mạn, quyến rũ, quý quyết. Nhưng than ôi, anh sẽ rất tàn nhẫn. Lòng tự trọng bị đe dọa của cô trỗi dậy, ghen ứ trong cổ họng khiến cô không thể thốt nổi thành lời. “Tôi không thể,” cô nói cộc lốc.

Hunt nhìn cô chăm chú, mắt anh lóe lên vẻ thích thú ác độc. “Em có thể có mọi thứ em muốn, Annabelle... nhưng chỉ khi em tự mình yêu cầu.”

“Ông cương quyết hạ nhục tôi hoàn toàn phải không? Ông sẽ không để tôi giữ lại chút ít tự trọng nào...”

“Tôi, hạ nhục em?” Anh nhướn mày mỉa mai. “Sau hai năm trời chỉ nhận được những lời từ chối và xúc phạm mỗi lần tôi mời em khiêu vũ...”

“Ôi, được rồi,” cô cay nghiệt cắt ngang, toàn thân bắt đầu run rẩy. “Tôi sẽ thú nhận... tôi muốn ông. Đấy, hài lòng chưa? Tôi muốn ông.”

“Theo kiểu nào? Tình nhân, hay chồng?”

Annabelle sững sờ nhìn anh. “Cái gì?”

Cánh tay anh trườn quanh người cô, giữ cơ thể run lẩy bẩy của cô dựa sát vào mình. Anh không nói gì, chỉ chú tâm quan sát cô khi cô vắt óc xem ngụ ý của câu hỏi là gì.

“Nhưng ông đâu phải loại người chịu kết hôn,” cuối cùng cô yếu ớt cất tiếng.

Đầu ngón tay anh chạm vào tai cô và lần theo đường cong thanh mảnh của vành tai. “Tôi phát hiện ra mình thuộc loại người đó nếu đối tượng là em.”

Sự sợ hãi tràn ngập tế nhị thổi bùng ngọn lửa trong máu cô, khiến cô khó mà tập trung suy nghĩ nổi. “Chúng ta có thể sẽ giết nhau ngay trong một tháng

đầu tiên.”

“Có thể,” Hunt thừa nhận, cái miệng tùm tùm cười của anh cọ vào thái dương cô. Hơi ấm từ môi anh khiến cả người cô lửng lơ trong trạng thái dễ chịu. “Sao cũng được, hãy lấy tôi Annabelle. Theo như tôi thấy thì chuyện đó sẽ giải quyết phần lớn rắc rối của em... và một số vấn đề của tôi nữa.” Bàn tay to lớn của anh lướt qua sống lưng cô khiến cô rùng mình. “Hãy để tôi giúp em hư hỏng,” anh thì thầm. “Hãy để tôi chăm sóc em. Em chưa từng có ai để dựa vào phải không? Tôi thì có một đôi vai vững chắc, Annabelle.” Một tiếng cười trầm sâu rung lên trong ngực anh. “Và rất có thể tôi là gã duy nhất mà em biết có đủ sức chịu được em.”

Cô quá sốc đến mức không thể đáp lại lời tuyên bố chế giễu đó. “Nhưng tại sao?” cô hỏi, và tay anh chuyển lên phần gáy để trần của cô. Cô thở hổn hển khi ngón tay anh nhẹ nhàng bấm vào chỗ lõm ở đó. “Tại sao lại đề nghị kết hôn với tôi trong khi ông có thể có tôi làm tình nhân?”

Anh khẽ khàng áp mặt vào cổ cô. “Vì trong vài ngày gần đây tôi nhận ra rằng mình không thể để bất cứ ai nghi ngờ chuyện em thuộc về ai. Đặc biệt là chính em.”

Annabelle nhắm mắt, mọi giác quan của cô đắm mình trong trạng thái phờ phơ khi môi anh vờn trên đôi môi khô khốc của cô. Tay anh ép da thịt mềm mại của cô vào cơ thể cứng rắn. Cái cách anh ôm cô vừa điều luyện vừa tôn sùng, ngón tay anh khám phá những nơi nhạy cảm nhất trên làn da trần của cô và trêu chọc cô bằng những cái vuốt ve nhẹ hẫng. Cô để anh đùa giỡn với đôi môi hé mở, và cô rên rỉ khi lưỡi anh dịu dàng thăm dò. Anh cướp cô đi với những nụ hôn mê hoặc giúp cô khuây khỏa nhu cầu nhưng lại khiến cô liêu lĩnh mong ước được lấp đầy những khoảng trống. Khi Hunt cảm nhận được bắp thịt co giật của cô, anh dễ dàng cô bằng cái miệng mon trón, trong lúc cánh tay anh nâng đỡ cơ thể cô. Nâng niu bầu má nóng bừng của cô, anh xoa xoa ngón cái lên môi cô. “Cho tôi câu trả lời của em,” anh thì thầm.

Hơi ấm từ bàn tay anh truyền một luồng rung động đến khắp người cô, và cô rúc má vào sâu trong lòng bàn tay anh. “Vâng,” cô thì thào.

Mắt Hunt lấp lánh niềm vui chiến thắng. Anh xoay đầu cô lại và hôn cô lần nữa, cái hôn thật sâu, sâu hơn nữa. Hai bàn tay anh dịu dàng ôm lấy phía đầu cô, điều chỉnh cho đến khi miệng họ khít vào nhau tuyệt đối. Nhịp điệu trong

hơi thở cô trở nên thất thường, và cô đột ngột văng vắt. Với tay ôm anh, cô níu chặt lấy cơ thể vạm vỡ của anh, ngón tay cô luồn sâu vào trong cổ áo choàng của anh. Vẫn hôn cô, Hunt giúp cô dựa vào anh, vòng tay cô quanh cổ anh. Khi anh hài lòng vì cô đã giữ được thăng bằng, anh chuyển tay ra phía sau lưng cô, nhẹ nhàng kéo cô sát lại. Anh hôn cô mãnh liệt như cơn lốc, cho đến khi cái miệng thèm khát của anh khiến toàn thân cô chìm đắm trong cơn mê nhục cảm.

Với đôi mắt mơ màng và hoang dại, Annabelle ngoảnh mặt khỏi vòng tay anh. Họ đang đứng trước một nhóm nhân chứng khó lòng không thấy cảnh một đôi ôm nhau ngay giữa lối đi cạnh bức tường không trát vữa. Lillian... Daisy... mẹ của họ... Tiểu thư Olivia và vị hôn phu người Mỹ, ông Shaw... và, cuối cùng, không ai khác ngoài Bá tước Westcliff. “Ôi, Chúa ơi,” Annabelle thốt lên và quay lại úp mặt vào vai Hunt, như thể nếu cô nhắm mắt thì họ sẽ biến mất vậy.

Tại cô ù ù khi Hunt cúi đầu thì thầm với cô, giọng anh phảng phất sự thích thú. “Chiếu tướng.”

Lillian là người đầu tiên lên tiếng. “Cái quái gì đang diễn ra vậy Annabelle?”

Annabelle ép mình phải nhìn thẳng vào mắt cô bạn với vẻ áy náy biết lỗi, “Tôi không thể tiếp tục,” cô ngập ngừng. “Tôi xin lỗi... kế hoạch quá hoàn hảo, và cô đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình...”

“Và nó sẽ thành công rực rỡ nếu cô không *hôn làm người*,” Lillian la lên. “Cái quái gì vậy? Tại sao cô không ở vờn lê với ngài Kendall hả?”

Chẳng ai lại muốn nói oang oang chuyện này trước đám đông. Annabelle ngập ngừng và đưa mắt nhìn Hunt, người cũng đang quan sát cô với nụ cười giễu cợt, có vẻ anh háo hức chờ xem cô sẽ giải thích kiểu gì.

Sau một khoảng thời gian im lặng dài lê thê, ngài Westcliff có vẻ đã lắp ráp được các chi tiết với nhau, và nhìn từ Annabelle sang Lillian vẻ kinh tởm. “VẬY đây là lý do để cô nhất định đòi đi dạo đấy à. Hai cô sắp đặt để gài bẫy Kendall!”

“Tôi cũng tham gia nữa,” Daisy lên tiếng, nhất định cùng hứng chịu lời buộc tội.

Có vẻ như Westcliff không nghe thấy gì, tia nhìn của anh ta vẫn khóa chặt gương mặt ngoan cố của Lillian. “Chúa lòng lành... trên đời này không có chuyện gì mà cô không dám làm phải không?”

“Nếu có,” Lillian vênh mặt đáp, “thì chắc là do tôi chưa tìm ra.”

Nếu tình cảnh lúc này không quá kinh hãi thì chắc Annabelle đã phá lên cười trước nét mặt của Bá tước rồi.

Lillian nhăn mặt chuyển sự chú ý sang Annabelle. “Cũng chưa quá muộn để thay đổi mọi chuyện,” cô nói. “Chúng ta sẽ yêu cầu mọi người hứa không hé răng về sự cố tối nay. Không có nhân chứng thì không có chuyện gì xảy ra cả đâu.”

Ngài Westcliff cân nhắc câu nói của Lillian với một cái quắc mắt, rồi cất giọng u ám, “Dù vô cùng khinh miệt việc phải tán thành ý kiến của tiểu thư Bowman nhưng tôi vẫn buộc phải đồng tình. Cách tốt nhất cho tất cả những ai có liên quan trong sự cố này là lờ nó đi. Tiểu thư Peyton và ông Hunt không bị bắt gặp, và do vậy không ai bị tổn hại danh dự, điều đó có nghĩa là tình huống đáng tiếc này không để lại hậu quả gì.”

“Ôi, có chứ, cô ấy đã bị tổn hại danh dự,” Hunt quả quyết. “Bởi tôi. Và tôi không muốn né tránh hậu quả, Westcliff. Tôi...”

“Có, anh có muốn,” Bá tước trích thượng ngắt lời. “Thiên lôi sẽ đánh chết tôi nếu tôi để anh hủy hoại cuộc đời trong tay con người này, Hunt.”

“*Hủy hoại cuộc đời anh ta?*” Lillian phẫn nộ lặp lại. “Ông Hunt không thể cưới ai tốt hơn Annabelle! Sao ngài dám ám chỉ cô ấy không đủ tốt cho anh ta, khi mà rõ ràng anh ta là người...”

“Không,” Annabelle lo lắng cắt lời. “Làm ơn đi, Lillian...”

“Thứ lỗi cho chúng tôi,” ngài Shaw thì thầm với vẻ lịch sự hoàn hảo nhưng không giấu nổi một nụ cười toe. Anh ta kéo tay Olivia luôn qua cánh tay mình rồi kính cẩn nghiêng người không rõ là hướng vào ai. “Tôi tin là hôn thê của tôi đây và cả tôi nữa sẽ cáo lui khỏi sự việc này vì có chúng tôi thêm vào cũng bằng thừa. Tôi có thể chắc chắn rằng chúng tôi sẽ giả như không

biết không nghe không thấy.” Đôi mắt xanh của anh ta hấp háy vẻ khôi hài đáng yêu. “Chúng tôi xin nhường các vị toàn quyền quyết định xem tôi nay mọi người đã nhìn thấy hay nghe thấy chuyện gì... hoặc chẳng có chuyện gì. Đi thôi, em yêu.” Kéo Olivia đi theo mình, hai người quay về lâu đài.

Bá tước quay sang bà mẹ của chị em Bowman, một phụ nữ cao ráo có khuôn mặt nhọn như cáo. Nét mặt của bà thể hiện một sự phẫn nộ rất ư là đúng đắn, nhưng từ đầu tới giờ vẫn giữ im lặng để không bỏ lỡ bất cứ chuyện gì. Như sau này Daisy nhớ nhó giải thích, bà Bowman chưa từng phát hỏa giữa chừng mà thích giữ cơn điên đến sau khi sự việc kết thúc.

“Thưa bà Bowman,” Westcliff hỏi. “Liệu bà có bằng lòng giữ im lặng về vấn đề này không?”

Nếu Bá tước, hay bất cứ quý tộc có tước vị nào gần đó, ngỏ lời yêu cầu bà Bowman đầy tham vọng này đâm đầu vào bụi hoa cho anh ta vui thì bà sẽ lập tức lộn nhào vào đó sao cho đẹp mắt nhất. “Ồ, tất nhiên, thưa ngài... tôi sẽ không bao giờ loan truyền những tin đồn thất thiệt kiểu này. Máy cô con gái của tôi hoàn toàn vô can, tôi rất đau khổ khi thấy chúng dính dáng vào tình huống mà cô gái... cô gái vô lương tâm này đã lôi kéo chúng vào. Tôi tin chắc một quý ông sáng suốt như ngài có thể thấy là hai thiên thần của tôi hoàn toàn vô tội trong tình huống này, chúng chỉ bị một phụ nữ trẻ mưu chước dụ dỗ kết bạn.”

Ném cho hai “thiên thần” một cái liếc mắt hoài nghi, Westcliff lãnh đạm nói, “Tốt.”

Hunt nãy giờ vẫn đặt một tay trên thắt lưng Annabelle với thái độ sở hữu, giờ tỉnh rụi đảo mắt nhìn mọi người. “Cứ làm theo ý anh đi. Tiểu thư Peyton sẽ bị tổn hại danh dự tối nay, không cách này cũng có cách khác.” Rồi anh bắt đầu kéo cô đi dọc con đường. “Đi nào.”

“Chúng ta đi đâu?” Annabelle hỏi, cưỡng lại bàn tay anh đang nắm chặt cổ tay mình.

“Về lâu đài. Nếu họ không muốn làm chúng thì anh buộc phải làm tổn hại em trước những người khác.”

“Đợi đã!” Annabelle rít lên. “Em đã đồng ý lấy anh! Tại sao em nhất định

phải bị tổn hại danh dự lần nữa?”

Hunt phớt lờ tiếng kêu phản đối của Westcliff và gia đình Bowman và nói ngắn gọn, “Sự đảm bảo.”

Annabelle níu gót, từ chối nhúc nhích khi anh kéo tay cô. “Anh không cần phải đảm bảo! Bộ anh nghĩ em sẽ thất hứa sao?”

“Một từ thôi, phải.” Hunt bình tĩnh kéo cô đi tiếp. “Bây giờ chúng ta nên đi đâu nhỉ? Sảnh ngoài, anh nghĩ vậy. Có nhiều người sẽ chứng kiến cảnh em bị cưỡng ép ở đó. Hoặc là ở phòng chơi bài...”

“Simon,” Annabelle phản đối khi bị anh thô bạo lôi đi. “Simon...”

Cách cô gọi tên anh làm anh khựng lại, quay ra sau nhìn cô với nụ cười nửa miệng tò mò, “Sao, bé cưng?”

“Lạy Chúa,” Westcliff càu nhàu. “Đề dành cái trò này cho đại hội kịch nghệ nghiệp dư đi, được chứ? Nếu anh cứ nhất định phải có cô ta cho bằng được thì, Hunt ạ, anh nên tha cho chúng tôi phải chứng kiến thêm bất cứ trò gì nữa đi. Tôi sẽ vui lòng chịu đựng việc làm chứng cho cái danh dự bị bôi nhọ của hôn thê của anh từ đây cho đến London, chỉ để đổi lấy một chút bình yên cho nơi này. Nhưng đừng có yêu cầu tôi vui vẻ ủng hộ trong đám cưới của anh vì tôi không có ham muốn đóng vai một gã đạo đức giả.”

“Ồ, chỉ là tên khốn thôi,” Lillian lầm bầm trong miệng.

Giọng nói tuy nhỏ nhưng có vẻ Westcliff đã nghe thấy. Anh ta quay phắt lại và nhìn thẳng vào vẻ mặt ngây thơ vô tội của Lillian với một cái quắc mắt đe dọa, “Còn cô...”

“Vậy là tất cả chúng ta đã đồng ý,” Simon ngắt lời, ngăn cản vì không muốn dự phần vào một cuộc tranh cãi dài hơi. Anh liếc sang Annabelle với một vẻ thỏa mãn đặc chất đàn ông. “Em đã bị tổn hại danh dự. Giờ chúng ta đi tìm mẹ em nhé.”

Bá tước lắc đầu, tỏ vẻ bị xúc phạm với thái độ lãnh đạm chỉ có ở một quý tộc bị khước từ ước muốn. “Tôi chưa từng nghe nói có người đàn ông nào lại háo hức thú tội với phụ huynh của cô gái vừa bị anh ta hủy hoại danh dự,”

Westcliff chua chát nói.

Chương 20

Trước cái tin trên, bà Philippa tỏ ra bình tĩnh đến đáng sợ. Khi cả ba ngồi trong phòng khách riêng của dòng họ Marsden, và Simon tường thuật tin tức về vụ đính ước của họ cũng như lý do dẫn đến chuyện đó, gương mặt của bà Philippa chuyển sang trắng bệch, nhưng bà không nói tiếng nào. Trong khoảng im lặng ngắn ngủi sau khi Simon kể xong, bà nhìn anh không chớp mắt rồi thận trọng nói. “Anh Hunt ạ, vì Annabelle không còn cha để che chở cho con bé nên tôi buộc lòng phải hỏi về những khoản đảm bảo của anh. Bất cứ người mẹ nào cũng mong muốn con gái họ sẽ được đối xử tôn trọng và tử tế... và anh phải đồng ý rằng có những tình huống...”

“Tôi hiểu,” Simon nói. Bị bất ngờ vì sự điềm đạm của anh, Annabelle nhìn anh chăm chú, còn anh thì tập trung vào bà Philippa. “Tôi hứa với bà rằng con gái bà sẽ không phải than phiền về bất cứ điều gì.”

Gương mặt bà Philippa thoáng nhả lại, và Annabelle cắn môi, biết bà sắp nói gì. “Tôi đoán anh cũng biết điều này, anh Hunt,” mẹ cô thì thầm, “rằng Annabelle không có của hồi môn.”

“Vâng,” Simon đáp với vẻ như chuyện-ấy-chẳng-vấn-đề-gì.

“Và anh vẫn không thay đổi ý định,” giọng bà Philippa có chút dò hỏi.

“Tuyệt đối không. Tôi có cái may mắn là không đặt nặng yếu tố tài chính khi chọn vợ. Tôi có quan tâm việc Annabelle có đem theo đồng lẻ nào khi đến với tôi hay không. Hơn thế nữa, tôi dự định giúp cuộc sống của gia đình bà dễ chịu hơn - chi trả các khoản nợ nần, hóa đơn học phí và tất cả những thứ tương tự khác, bất cứ điều gì cần thiết để được thấy gia đình bà sống sung túc.”

Annabelle nhìn thấy hai bàn tay của mẹ siết chặt lại, cho đến khi các ngón tay trắng bệch, và giọng bà run run không biết vì vui sướng hay nhẹ nhõm hay xấu hổ, hay cả ba. “Cảm ơn anh, anh Hunt. Anh phải hiểu nếu cha Annabelle còn sống thì mọi chuyện sẽ khác rất nhiều...”

“Vâng, tất nhiên là vậy.”

Một khoản im lặng suy tư, rồi bà Philippa thì thào, “Tất nhiên, không có của hồi môn thì Annabelle sẽ không có khoản tiền nào phòng thân...”

“Tôi sẽ mở một tài khoản cho cô ấy ở Barings,” Hunt điềm tĩnh đáp lại. “Chúng ta sẽ bắt đầu với, xem nào, năm ngàn bảng chẳng?... Và thi thoảng nếu cần tôi sẽ gửi thêm. Tất nhiên, tôi sẽ chịu trách nhiệm mua sắm xe ngựa... quần áo... trang sức... và Annabelle có thể mua sắm tại bất kỳ cửa hàng nào ở London.”

Annabelle không biết phản ứng của bà Philippa trước những lời này như thế nào nữa, vì tâm trí cô đang quay vòng vòng như bông vụ. Ý nghĩ có năm ngàn bảng để tùy ý sử dụng... một gia tài... dường như không thật. Cảm giác choáng váng của cô còn được bồi thêm bởi những dự định đầy háo hức. Sau nhiều năm nghèo túng, giờ cô đã có thể đến những tiệm may lớn, và mua một con ngựa cho Jeremy, và trang hoàng lại ngôi nhà của mình bằng những món đồ nội thất sang trọng. Tuy nhiên, buổi thảo luận thẳng thắn về tiền bạc sau lời cầu hôn khiến cô có cảm giác không yên là mình đang bán thân vì lợi ích gia đình. Cẩn trọng đưa mắt nhìn Hunt, cô thấy trong mắt anh một vẻ chế giễu quen thuộc. Anh hiểu cô quá rõ, cô nghĩ thầm, hai má lại nóng bừng lên không kiểm soát được.

Annabelle vẫn im lặng khi hai người đã đề cập đến luật sư, hợp đồng và điều khoản, cô hiểu ra rằng khi đụng đến các vấn đề cần thương lượng trong hôn nhân thì bà Philippa theo đuổi rất ráo như một con chó săn. Cuộc thảo luận mang tính làm ăn này khó lòng có được chút lãng mạn nào. Hơn thế nữa, Annabelle cũng để ý thấy bà Philippa không hề hỏi Hunt là anh có yêu Annabelle không, và anh cũng chẳng đề cập đến chuyện đó.

Sau khi Simon Hunt rời đi, Annabelle theo mẹ cô về phòng, định nói chuyện thêm với bà. Cảm thấy lo lắng vì sự lặng lẽ bất thường của Philippa, Annabelle đóng cửa và cân nhắc những điều sắp nói, tự hỏi không biết bà có đặt ra điều kiện gì đối với việc Simon Hunt sẽ là con rể của mình không.

Cửa vừa đóng, bà Philippa đã bước về phía cửa sổ đứng nhìn ra màn đêm tối mịt, rồi đưa tay che mắt. Annabelle giật mình khi nghe thấy một tiếng thốn thức nghẹn ngào. “Mẹ...” cô ngập ngừng khi thấy lưng mẹ đang gồng cứng

lên. “Con xin lỗi, con...”

“Tạ ơn Chúa,” Philippa lẩm bẩm ghen ngào, dường như không nghe thấy Annabelle. “Tạ ơn Chúa.”

Mặc dù Westcliff thề rằng sẽ không tham gia vào đám cưới của Simon nhưng rốt cuộc thì hai tuần sau đó, anh ta vẫn đến London để dự lễ. Thái độ lạnh tanh nhưng lịch sự, thậm chí anh ta còn đề nghị là người dẫn Annabelle đến ban thờ Chúa thay cho người cha quá cố của cô. Annabelle chỉ muốn từ chối phứt cho xong, nhưng lời đề nghị đó lại khiến bà Philippa quá sung sướng hạnh phúc nên cô đành phải nhận lời. Sau đó, cô còn bày tỏ sự vui mừng pha lẫn đôi chút hằn học khi ngỏ lời cảm ơn ngài Bá tước vì đã đảm nhận một nhiệm vụ quan trọng trong cái buổi lễ mà rõ ràng là anh ta kịch liệt phản đối. Chỉ có lòng trung thành mà Westcliff dành cho Hunt mới có thể khiến anh ta đến London, điều đó cho thấy tình bạn giữa hai người đàn ông này khăng khít hơn nhiều so với Annabelle đã đoán.

Lillian, Daisy cùng bà mẹ cũng có mặt ở nhà thờ, mà có lẽ lý do duy nhất là vì ngài Westcliff. Bà Bowman đáng ra không bao giờ cho phép mấy cô con gái tham dự một lễ cưới mà trong đó cô dâu kết hôn với một người không thuộc tầng lớp quý tộc và có ảnh hưởng xấu. Tuy nhiên, cơ hội được tiếp cận quý ông độc thân danh giá nhất nước Anh đủ sức lay chuyển sự đời. Việc Westcliff hoàn toàn thờ ơ với cô em, và khinh miệt thái quá cô chị, chỉ là một chương ngại nhỏ mà bà Bowman tin chắc là mình có thể vượt qua.

Rủi thay, Evie lại bị bà dì Florence và toàn thể gia đình cô cấm đến dự. Thay vào đó, cô gửi cho Annabelle một lá thư dài cảm động, và một bộ ấm chén bằng sứ hiệu Sèvres được trang trí bởi những bông hoa hồng xen vàng làm quà cưới. Những khách mời còn lại bao gồm cha mẹ và anh em của Hunt, những người không giống như Annabelle tưởng tượng. Mẹ anh có khuôn mặt góc cạnh, thân hình mập mạp, tính tình vui vẻ, có khuynh hướng nghĩ tốt về Annabelle chừng nào còn chưa có chuyện gì làm bà nghĩ sang hướng khác. Cha anh cao lớn, gân guốc, không hề nhếch môi cười trong suốt buổi lễ, mặc dù khóe mắt hằn những nếp nhăn vui vẻ chứng tỏ ông cũng là một người dễ chịu, thoải mái. Không ai trong số hai người có nét đẹp nào thực sự nổi bật nhưng họ đã sinh ra năm người con hết sức ấn tượng, tất cả đều cao và tóc đen.

Phải chi Jeremy có thể đến dự lễ cưới... nhưng cậu bé vẫn phải đi học, cô và

bà Philippa đã quyết định tốt nhất cậu nên hoàn tất học kỳ rồi đến London khi Hunt và Annabelle đã trở về sau tuần trăng mật. Annabelle không chắc Jeremy sẽ phản ứng ra sao khi biết Simon Hunt trở thành anh rể cậu. Mặc dù Jeremy có vẻ thích Simon, nhưng cậu đã quen là người đàn ông duy nhất trong gia đình. Rất có khả năng cậu sẽ nổi cáu vì những giới hạn Hunt có thể áp đặt cho cậu. Về vấn đề này, bản thân Annabelle cũng không thích thú gì với chuyện phải khúm núm chiều theo những ý muốn của một người đàn ông mà cô còn không hiểu hết.

Annabelle đã có dịp hiểu rõ hơn về cái thực tế trên vào đêm tân hôn, khi cô đợi người chồng mới của mình trong một phòng ở khách sạn Rutledge. Cứ nghĩ rằng Hunt cũng ở một tư dinh nào đó giống nhiều kẻ độc thân khác, Annabelle khá ngỡ ngàng khi biết anh vẫn ở trong một dãy phòng khách sạn.

“Tại sao không?” Cách đó vài ngày, Hunt hỏi cô với vẻ thích thú vì cô tỏ ra bối rối thấy rõ.

“À thì... sống trong khách sạn sẽ không được riêng tư cho lắm...”

“Anh lại nghĩ khác đây. Anh có thể đến và đi bất cứ lúc nào anh thích mà không có một đám người hầu ngồi lê đôi mách về từng thói quen cử chỉ của anh. Theo những gì anh đã thấy thì cư ngụ trong một khách sạn tử tế còn tốt hơn chán vạn so với việc sống trong một biệt thự tênh hênh giữa thành phố.”

“Đúng, nhưng một người đàn ông ở vị trí của anh cần người hầu để thể hiện sự thành đạt với những người khác...”

“Tha lỗi cho anh nhé,” Hunt nói, “nhưng anh luôn nghĩ người ta chỉ thuê gia nhân nếu thật sự cần người để làm việc. Lợi ích từ việc dùng nhân viên làm vật trang sức chưa từng xuất hiện trong đầu anh cho đến tận lúc này.”

“Họ không phải lao động khổ sai, Simon.”

“Với mức lương của hầu hết người hầu thì quan điểm đáng để tranh cãi đấy.”

“Chúng ta sẽ cần rất nhiều sự giúp đỡ nếu định chuyển đến một ngôi nhà thích hợp,” Annabelle sỗ sàng. “Trừ khi anh định bắt em làm việc quần quật để cọ sần và làm sạch lò sưởi.”

Ý kiến đó khiến đôi mắt đen của Hunt lóe lên một tia hài hước ranh mãnh mà Annabelle không nhận ra, “Đúng là anh dự định bắt em làm việc quần quật đầy em yêu, nhưng anh đảm bảo em sẽ không phải lau dọn.” Anh khẽ cười trước vẻ hoang mang của vợ. Kéo Annabelle lại gần, anh đặt một nụ hôn ngắn lên môi cô.

Cô hơi căng thẳng một chút trong vòng tay anh. “Simon... thả em ra... mẹ em sẽ không đồng ý nếu bà thấy hai ta thế này...”

“Hả? Anh có thể làm bất kỳ điều gì anh thích với em - vợ của anh, và mẹ em sẽ không phản đối lấy một lời.”

Nhăn nhó, Annabelle chèn cánh tay giữa hai người. “Ôi, đồ kiêu ngạo, không, ý em là, Simon! Em muốn ổn định... chúng ta có nhất định phải sống trong khách sạn mãi mãi không, hay là anh sẽ mua nhà?”

Thêm một cái hôn chớp nhoáng nữa rồi anh cười to. “Anh sẽ mua bất cứ ngôi nhà nào em thích, em yêu ạ. Hoặc không anh sẽ xây một căn mới vì anh khá quen với những tiện nghi hiện đại rồi.”

Annabelle thôi vắn vẹo ngay lập tức. “Thật sao? Ở đâu?”

“Anh nghĩ chúng ta có thể tìm một mẫu đất rộng rãi ở Bloomsbury, hoặc ở Knightsbridge...”

“Ở Mayfair thì sao?”

Simon cười như thể đã biết trước cô sẽ đề nghị như vậy. “Đừng bảo anh là em muốn sống trên một quảng trường nhà cửa san sát như Grosvenor hoặc St. James nhé, nhìn ra cửa sổ ngó những quý tộc đứng đỉnh trong mảnh sân bé tí có hàng rào sắt bao quanh...”

“Ôi, vâng, như vậy thật hoàn hảo,” cô nhiệt tình cắt ngang khiến anh phải bật cười.

“Được rồi, chúng ta sẽ mua nhà ở Mayfair, Chúa phù hộ anh. Và em có thể thuê bao nhiêu người hầu cũng được. Chú ý rằng anh không nói là ‘cần’ vì có vẻ chuyện đó hoàn toàn nằm ngoài trọng tâm. Vậy trong lúc chờ đợi em có thể chịu đựng vài tháng ở Rutledge không?”

Nhớ lại cuộc nói chuyện đó, Annabelle đi thám hiểm dãy phòng rộng lớn của họ, phòng nào cũng được bài trí lộng lẫy xa xỉ với da, nhung và đồ gỗ bóng loáng. Cô phải thừa nhận là khách sạn Rutledge rõ ràng đã thay đổi quan điểm của người ta về chuẩn mực của một khách sạn. Người ta đồn rằng ông chủ bí ẩn của nó, ngài Harry Rutledge, luôn khao khát thiết kế nên một khách sạn sang trọng và hiện đại bậc nhất châu Âu, pha trộn phong cách cổ điển của châu Âu với dáng vẻ tân thời của Mỹ. Khách sạn Rutledge là một tổ hợp đa dạng tọa lạc trong khuôn viên nhà hát, chiếm hết năm dãy nhà nằm giữa Nhà hát Capitol và Embankment. Những đặc trưng như tòa nhà cao năm tầng, có thang máy dành riêng cho việc chuyển đồ ăn, và một phòng tắm riêng cho mỗi dãy phòng, chưa kể đến một nhà hàng nổi tiếng, đã biến Rutledge trở thành điểm dừng chân ưa thích của giới tài phiệt Mỹ và châu Âu. Annabelle rất thích khi biết rằng nhà Bowman cũng đang sử dụng năm trong số hàng trăm dãy phòng sang trọng ở đây, điều đó có nghĩa là cô, Lillian và Daisy sẽ có cơ hội gặp nhau thường xuyên sau khi cô hưởng tuần trăng mật về.

Chưa từng bước chân ra khỏi nước Anh, Annabelle vô cùng háo hức khi biết Simon dự định dẫn cô đi thăm thú Paris trong hai tuần sắp tới. Chị em Bowman từng du lịch Paris với mẹ rồi, họ đưa cho cô một danh sách dài dằng dặc những tiệm may váy, tiệm bán phục trang, cửa hàng nước hoa, và cô háo hức mừng tượng ra những ý niệm mơ hồ về thành phố ánh sáng. Tuy nhiên, trước khi họ khởi hành vào sáng mai thì cô còn phải trải qua cả một đêm tân hôn phía trước.

Chọn một chiếc đầm ngủ có đăng ten rườm rà chạy dọc thân và cánh tay, Annabelle đi qua đi lại không ngừng nghỉ trong phòng. Cô ngồi cạnh giường và cầm chiếc lược trên bàn trang điểm. Cô vừa cẩn thận chải tóc vừa tự hỏi có phải cô dâu nào cũng thấy sợ hãi lo lắng không biết những giờ kế tiếp sẽ là niềm vui hay nỗi kinh hoàng như cô không. Đúng lúc đó, khóa cửa mở ra, và dáng người cao ráo, ngăm đen của Simon bước vào phòng.

Một cơn rùng mình căng thẳng chạy dọc sống lưng Annabelle, và cô ép mình phải bình tĩnh tiếp tục chải tóc, mặc dù tay cô đang xoắn chặt cán lược, ngón tay thì lẩy bẩy. Tia nhìn của Simon thơ thẩn xuống mấy dải đăng ten và muslin vòng quanh người cô. Vẫn mặc bộ lễ phục đen, anh từ từ đến bên cạnh cô, còn cô vẫn ngồi im trên ghế. Trước sự ngỡ ngàng của cô, anh quỳ xuống để mặt đối mặt, đùi anh kẹp hờ hai bắp chân mảnh mai của cô. Bàn

tay to lớn đưa lên vén lọn tóc rũ, và anh dùng tay mình chải tóc cho cô, thích thú quan sát những bím tóc nâu vàng lướt qua khớp tay.

Mặc dù Simon đang ăn mặc chỉn chu nhưng vẫn có một vài dấu hiệu nhếch nhác buộc cô phải chú ý... vài sợi tóc mai phát phơ trước trán, nút cà vạt lụa màu xám lạnh hơi lỏng. Thả chiếc lược rơi xuống sàn, Annabelle trượt tay vào mái tóc anh. Những sợi tóc dày và sáng lấp lánh bướng bỉnh chống lại ngón tay cô. Simon yên lặng cho cô tháo cà vạt, dải lụa nặng nề phảng phất hơi ấm từ anh. Đôi mắt anh tha thiết khiến dạ dày cô trông thành như say sóng.

“Mỗi lần anh nhìn em,” anh thì thầm, “anh đều nghĩ là em không thể trở nên xinh đẹp hơn được nữa, và em thì luôn chứng minh được là anh sai.”

Vắt cà vạt qua cổ anh, Annabelle mỉm cười cảm ơn lời khen. Cô hơi nhấp nhੌm trên ghế khi cảm thấy bàn tay anh siết chặt tay mình. Miệng anh khẽ cong lên khi nhìn cô trêu chọc. “Em đang căng thẳng sao?”

Annabelle gật đầu, những ngón tay nằm ngoan ngoãn trong tay anh khi anh dịu dàng ve vuốt chúng. Simon lặng lẽ nói, có vẻ đang lựa chọn từ ngữ với một sự cẩn thận hiếm thấy, “Em yêu... anh ngờ rằng những gì xảy ra giữa em và Hodgeham không lấy gì làm dễ chịu. Nhưng anh hy vọng em sẽ tin anh khi anh nói lần này sẽ không giống vậy. Dù nỗi sợ của em có là gì...”

“Simon,” giọng cô khàn đặc làm cô phải hắng giọng. “Anh thật tử tế. V... Và việc anh đã chuẩn bị tinh thần để hiểu cho... à... em rất biết ơn anh vì chuyện đó. Nhưng... em sợ rằng em vẫn chưa hoàn toàn sẵn sàng đề cập đến mối quan hệ giữa em với lão Hodgeham.” Thấy anh đột ngột bất động với vẻ tò mò hiện rõ và vẻ mặt hoàn toàn vô cảm, Annabelle đành hít thật sâu và nói luôn, “Sự thật là, có vài tối lão Hodgeham đến nhà em, và lão đã trả tiền hóa đơn cho gia đình em để đổi lại... đổi lại...” Không nói thêm được, cô cảm thấy cổ họng nghẹn lại đến nỗi phải khó khăn lắm mới ép được vài từ bật ra. “Nhưng... em không phải là người ông ta đến thăm.”

Đôi mắt đen của Simon khẽ mở lớn. “Cái gì?”

“Em chưa từng ngủ với ông ta,” cô thú nhận. “Thỏa thuận của ông ta là với mẹ em.”

Anh điếng người nhìn cô trân trối. “Quý thần ơi,” anh thở hắt ra.

“Việc đó bắt đầu khoảng một năm trước,” cô nói, giọng sắc lạnh. “Tình cảnh gia đình em đã rất tuyệt vọng với những hóa đơn bất tận và không có khả năng chi trả. Tài sản cha em để lại đã teo tóp hết cả vì mấy khoản đầu tư thua lỗ. Lão Hodgeham đã nắm được điểm yếu của mẹ em... em không biết chính xác những chuyện thăm về đêm của lão bắt đầu từ khi nào... nhưng em có thấy mũ và gậy ba toong của lão trên hành lang vào những giờ kỳ quặc, và những khoản nợ có thừa đi một ít. Em biết được chuyện gì đang xảy ra, nhưng em chưa từng nói bất cứ điều gì về nó. Và đáng lẽ em nên nói ra.” Cô thở dài và xoa xoa thái dương. “Tại vũ hội, Hodgeham đã thể hiện rõ mồn một là lão chán ngấy mẹ em rồi và muốn em thế chỗ bà. Lão đe dọa sẽ tiết lộ toàn bộ bí mật... ‘có thêm mắm giấm muối’ lão ta nói vậy... và hai mẹ con em sẽ bị hủy hoại. Em từ chối, nhưng mẹ em đã xoay xử sao đó và buộc lão im miệng.”

“Tại sao em lại để anh nghĩ là em đã ngủ với hắn ta?”

Annabelle khó chịu nhún vai. “Anh chỉ tự rút ra kết luận vậy thôi... và em không có lý do nào để đính chính vì em hoàn toàn không nghĩ chúng ta sẽ thành ra thế này. Và rồi anh vẫn cầu hôn em, từ đó em kết luận là dù em còn trong trắng hay không cũng không đặc biệt quan trọng với anh.”

“Không quan trọng,” Simon lầm bầm, giọng anh nghe thật lạ. “Bất kể thế nào anh vẫn muốn có em. Nhưng bây giờ anh...” Anh ngập ngừng và lắc đầu thích thú. “Annabelle... chỉ là cho rõ ràng thôi... có phải em chưa từng ngủ với đàn ông trước đây?”

Cô giật tay vì vòng kèm tủa của anh bất ngờ thít chặt. “Ừ thì... phải.”

“Phải, em đã từng ngủ với đàn ông hay là không, em chưa từng làm thế?”

“Em chưa từng ngủ với ai cả.” Annabelle nói cho chính xác, và nhìn anh thăm dò. “Có phải anh bực mình vì em không kể anh nghe sớm hơn? Em xin lỗi. Nhưng đây không phải kiểu chuyện có thể quăng bừa trong tiệc trà, hoặc ngoài hành lang... ‘Mũ của anh này, mà tiện thể, em còn trong trắng đấy’...”

“Anh không bực mình.” Ánh mắt của Simon trầm ngâm lướt khắp người cô, “Anh chỉ tự hỏi nên làm cái quái gì với em bây giờ.”

“Việc tương tự anh định làm trước khi em kể anh nghe sự thật chẳng?” cô khấp khởi hy vọng.

Simon đứng lên và kéo cô theo cùng, rón rén ôm cô như thể sợ cô sẽ quy ngã trước áp lực quá mức. Anh vùi mặt vào mái tóc óng ánh đổ xuống lưng cô và hít thật sâu, “Tin anh đi, anh sẽ làm tốt,” anh nói, nghe có vẻ phấn khích. “Nhưng trước tiên anh có vài điều cần hỏi em.”

Annabelle đút cánh tay cô vào trong áo choàng và bắt đầu ôm vòng quanh thân hình rần rỏi của anh. Thân nhiệt anh thấm qua lớp áo sơ mi mỏng manh, và cô khẽ run lên vì sự ấm áp mang hơi hướm đàn ông trong vòng tay anh. “Sao anh?” cô giục.

Đó là lần đầu tiên cô thấy một Simon ăn nói thiếu lưu loát đến vậy... nhưng anh nói với vẻ ấp úng khác thường, như thể anh chưa từng thảo luận kiểu này bao giờ vậy. “Em có biết chuyện gì sắp xảy ra không? Em có... ờ, những thông tin cần thiết không?”

“Em nghĩ là có,” Annabelle đáp, mỉm cười vì nghe được nhịp tim của anh đang đập cực nhanh ngay bên má cô. “Cách đây ít phút mẹ và em có nói chuyện, nói xong thì em kịch liệt mong muốn được hủy hôn.”

Bất thành linh, anh bật cười ghen ghét. “Tốt hơn anh nên thực hiện nghĩa vụ làm chồng ngay lập tức nhỉ.” Anh đưa bàn tay nóng hằm hập dịu dàng nâng những ngón tay cô đưa lên miệng mình. Hơi thở của anh nóng như hơi nước. “Vậy mẹ nói với em chuyện gì?” anh khẽ nói với đầu ngón tay cô.

“Sau khi truyền đạt vài thông tin cơ bản thì mẹ nói em hãy để anh làm mọi thứ anh muốn và cố đừng phàn nàn nếu chẳng may em có không thích một điều gì đó. Và mẹ đề nghị rằng nếu chuyện đó trở nên quá sức khó chịu thì em nên chuyển sang nghĩ về tài khoản ngân hàng khổng lồ anh đã mở cho em.”

Ngay khi mấy câu đó vượt khỏi miệng thì Annabelle lập tức thấy hối hận, lo sợ Simon sẽ bực mình vì câu nói thật thà quá mức của cô. Nhưng anh bắt đầu cười ngặt nghẽo.

“Quả là một sự đổi mới so với tư duy của người Anh. Vậy anh sẽ tán tỉnh em

bằng mấy lời thì thâm về cân bằng hồi đoái và lãi suất ngân hàng được chứ?”

Cựa quậy bàn tay trong tay anh, Annabelle để mặc đầu ngón tay lần lần gương mặt Simon, từ đường viền trơn láng đến vết xước nam tính trên cằm. “Chuyện đó không cần thiết. Chỉ cần nói những gì thông thường.”

“Không... những chuyện thông thường không có hiệu quả với em,” Simon cúi người vén một lọn tóc ra sau tai cô và khum khum má cô trong lòng bàn tay. Miệng anh trêu chọc thúc giục miệng cô hé mở, trong lúc tay anh khám phá những đường nét bên dưới dải băng ten rộng thùng thình. Không có áo ngực bó sát be sườn, cô có thể cảm nhận từng cái chạm tay của anh. Những đọt vuốt ve khắp phần cơ thể không gò bó khiến cô run bắn. Lòng bàn tay anh di chuyển chậm rãi khắp phần thân thể phía trước của cô, tìm đến đường cong mềm mại nơi bầu ngực cô, và ngón tay anh khép hờ nâng niu chúng. “Phụ nữ thường bị đau,” anh lầm bầm.

“Vâng, em biết.”

“Anh không muốn em đau.”

Lời thú nhận đó làm cô ngạc nhiên xen lẫn cảm động. “Mẹ em nói chuyện đó sẽ không kéo dài,” cô nói.

“Cơn đau?”

“Không, phần còn lại của nó,” cô nói và không hiểu sao anh lại bật cười lần nữa.

“Annabelle...” Miệng anh sượng qua cổ cô. “Anh muốn em ngay từ giây phút đầu tiên anh thấy em đứng ngoài rạp hát, cào cấu túi xách. Anh không thể rời mắt khỏi em. Anh gần như không thể tin là em có thật.”

“Anh cứ nhìn em chăm chăm suốt cả buổi diễn,” cô nói, thở hắt ra khi anh gặm viền tai cô. “Em ngờ rằng anh chả biết tí gì về sự suy tàn của đế chế La Mã cả.”

“Anh biết em có đôi môi mềm mại nhất anh từng được hôn.”

“Anh có cách tự giới thiệu lãng mạn như trong tiểu thuyết ấy nhỉ.”

“Anh không chịu nổi.” Tay anh ve vuốt lên xuống. “Đứng cạnh em trong bóng tối là cảm dỗ kinh khủng nhất anh từng trải qua. Tất cả những gì anh có thể nghĩ là em đáng yêu quá chừng và anh rất rất muốn em. Khi ánh sáng phụt tắt thì anh không thể chịu đựng thêm nữa.” Giọng anh tự mãn. “Và em không hề đẩy anh ra.”

“Em quá kinh ngạc!”

“Đó là lý do em không chống đối?”

“Không phải,” Annabelle thú nhận, cọ má mình vào má anh. “Em thích nụ hôn của anh. Anh cũng biết mà.”

Anh mỉm cười. “Anh đã hy vọng cảm giác đó không phải là đơn phương.” Anh nhìn sâu vào mắt cô, mặt họ gần nhau đến mức mũi họ suýt nữa đụng nhau. “Vào giường cùng anh,” anh thì thầm, trong giọng anh phảng phất một câu hỏi không thành lời.

Cô gật đầu với một tiếng thở dài run run và để anh dẫn vào chiếc giường bốn chân rộng lớn, được phủ bởi một tấm chăn lụa màu rượu vang đỏ. Kéo tấm chăn ra, Simon bế Annabelle đặt lên tấm vải lạnh trơn láng, và cô nép qua một bên để chừa chỗ cho anh. Anh đứng bên cạnh giường, quan sát khuôn mặt của cô khi anh cởi bớt quần áo. Sự tương phản giữa áo quần cắt may khéo léo, rõ ràng là hết sức văn minh, với sức mạnh nam tính đơn thuần của cơ thể bên dưới làm cô bối rối. Đúng như Annabelle nghĩ, anh sở hữu một khung sườn vạm vỡ khác thường, lưng và vai anh săn chắc, cơ bụng lộ rõ từng múi. Nước da ngăm đen lấp lánh dưới ánh sáng đèn ngủ, bờ vai anh cứng như kim loại. Ngay cả lớp lông đen ngay trước ngực anh cũng không làm dịu bớt sức mạnh của những cơ bắp đàn hồi. Annabelle ngờ rằng trên đời không còn người đàn ông nào khỏe mạnh, đầy sinh lực nhường này nữa. Có lẽ anh không phù hợp với những quý tộc tái nhợt, mảnh khảnh theo một thời thượng... nhưng Annabelle nghĩ anh hoàn toàn tuyệt vời theo cách riêng của mình.

Cảm giác phấn khích len lỏi trong bụng cô khi anh trườn lên giường. “Simon,” cô nói, thở gấp khi anh quàng tay ôm. “Mẹ em không kể cho em biết... tôi nay em nên làm gì cho anh.”

Tay anh bắt đầu chơi đùa với tóc cô, ngón tay lần lữa trên da đầu và truyền sự náo nức nóng bỏng dọc sống lưng cô. “Tôi nay em không phải làm gì cả. Chỉ cần để anh ôm em... chạm vào em... tìm ra vài điều làm em vui...”

Tay anh tìm thấy đường xẻ rãnh trên áo ngủ của cô. Annabelle nhắm mắt lại khi cô cảm thấy những dải dăng ten bông bênh đang tuột khỏi vai cô. “Anh có nhớ cái đêm trong phòng nhạc không?” cô thì thầm, thở hổn hển khi váy ngủ đã tuột xuống ngực. “Khi anh hôn em ở góc tường?”

“Nhớ từng giây từng phút,” anh thì thầm đáp, kéo tay áo khỏi người cô. “Sao em hỏi vậy?”

“Em không thể ngừng nghĩ về nó,” cô thổ lộ. Cô uốn éo giúp anh cởi hẳn chiếc váy ra, cảm giác nóng rát bao phủ từng tế bào một trên da cô.

“Anh cũng không,” anh thú nhận. Tay anh trượt lên ngực cô, khum khum trên vòng tròn mát lạnh cho đến khi đỉnh vòng tròn trở nên sẫm màu và cứng lại trong lòng bàn tay. “Chúng ta có mối quan hệ cộng hưởng dễ bùng cháy hơn anh mong đợi.”

“Vậy chuyện đó không phải lúc nào cũng giống thế này đúng không?” cô hỏi, để ngón tay khám phá đường rãnh trên xương sống và nhóm cơ rắn rỏi ở hai bên người anh.

Cái chạm tay của cô, đơn giản vô cùng, nhưng đủ làm đứt quãng hơi thở của anh khi anh trườn lên người cô. “Không,” anh lầm bầm, một chân xen giữa hai mép đùi khấp chặt của cô. “Không phải mãi mãi.”

“Tại sao...” cô mở miệng toan hỏi nhưng rồi im bật với một tiếng rên câm lặng vì ngón tay anh đang lần mò viền ngực cô. Tay anh ôm trọn eo cô và anh cúi đầu xuống. Annabelle đưa tay lên đầu anh, để những túm tóc dày xuyên qua kẽ tay như cô vẫn muốn làm. Anh hôn lớp da mỏng mảnh trên cơ thể cô. Cô để yên cho anh làm những gì mình muốn. Nhưng khi anh chạm đến rốn cô thì cô lặn người tránh anh với tiếng thở hồng hộc. “Không... Simon, em... làm ơn...”

Ngay lập tức anh nhồm người ôm cô, cười với khuôn mặt tím tái của cô. “Nhiều quá sao?” anh khàn khàn hỏi. “Anh xin lỗi... anh quên mất là những chuyện này còn quá mới mẻ với em. Đây này, để anh ôm em. Em không sợ

chứ?”

Trước khi cô có thể trả lời thì miệng anh đã áp lên cô, nhẹ nhàng đưa tới đưa lui. Cổ họng cô run rẩy, dòng khoái cảm đang phun trào như nham thạch.

Cô hôn hên trong miệng anh, cơ thịt cô nóng bừng như thiêu như đốt. Một luồng sắc đỏ đầy đam mê lan khắp làn da, tạo ra một vài đốm trắng giữa những vết hồng. Tim cô đập điên cuồng, và tay chân thì cứng cả lại vì khoái cảm ngây ngất. Quay đầu nén một tiếng kêu nghẹn ngào, cô nhìn vào đôi mắt to tròn của Simon.

Anh chống khuỷu tay lên giường, mái tóc rối bù và tia nhìn sáng bừng trong đam mê thích thú. Xem ra anh hiểu chuyện gì đang xảy ra bên trong cô và cảm thấy thú vị bởi sự kinh ngạc ngây thơ của cô. “Đừng đi đâu cả,” anh mỉm cười lắm bảm. “Em sẽ không muốn lỡ mất phần hay nhất đâu.” Chậm rãi, anh kéo cô quay lại bên dưới anh. “Em yêu, anh sẽ không làm em đau đâu,” anh thì thầm vào má cô. “Để anh làm em hạnh phúc... để anh vào bên trong em...”

Anh tiếp tục vừa thì thầm vừa hôn vừa môn trớn lối vào cơ thể cô. Trước khi đầu anh chạm tới lối vào được che chắn giữ hai đùi cô thì Annabelle rên rỉ liên tục. Miệng anh tìm kiếm cô, nhắm nháp cô một cách mê mụ. Cô co ro vì thẹn, nhưng anh ôm eo cô trong tay và khám phá cô một cách không thương xót, đầu lưỡi anh cứ vặn xoắn khe hở phập phù. Hình ảnh đầu anh giữa đùi cô đánh một cú đòn choáng váng đầy bản năng vào giác quan. Căn phòng họ đang ở phút chốc xoay vòng vòng, và cô cảm thấy cô đang lửng lơ giữa tầng tầng lớp lớp bóng tối và ánh lửa đèn cây, không còn nhận ra gì khác ngoại trừ cơn lốc sung sướng vô ngần. Cô không thể giấu anh bất kỳ điều gì nữa, không thể làm gì ngoại trừ việc đầu hàng cái miệng đòi hỏi đang khơi gợi cảm giác vui thích tội lỗi từ da thịt cô.

Lưỡi anh đung đưa lần cuối trước khi quay lại cơ thể cô. Hai bên đùi cô giờ đã mềm rũ khi anh đẩy chúng ra xa, đầu ngọn giáo của anh bức bách trước lối vào cơ thể cô. Nhìn xuống khuôn mặt sừng sốt của cô, Simon vén tóc cô khỏi trán.

Môi cô cong lên một nụ cười lão đảo khi cô đưa mắt nhìn anh. “Em quên tài khoản ngân hàng mất rồi,” và anh cười êm ái.

Ngón tay anh ve vãn vàng trán cô, nơi những sợi tóc ướt cứ bết vào da thịt. “Annabelle đáng thương...” Áp lực giữa hai chân cô gia tăng, và cảm giác đau buốt bắt đầu. “Anh sợ rằng phần kế tiếp sẽ không dễ chịu lắm với em.”

“Em không quan tâm... em... em chỉ vui vì đó là anh.”

Rõ ràng đây là một câu kỳ quặc mà cô dâu có thể nói với chú rể trong đêm tân hôn, nhưng nó vẫn khiến anh cười. Anh cúi đầu và bắt đầu thì thầm vào tai cô, ngay cả khi anh đẩy hông thâm nhập vào nơi chốn chưa được khai phá của cô. Cô buộc mình nằm im mặc dù bản năng muốn vặn vẹo vì sự thâm nhập đó. “Em yêu...” Hơi thở anh trở nên thô ráp, và khi anh ngừng lại bên trong cô thì có vẻ như anh đang phải đấu tranh để giành sự tự chủ. “Đúng, đúng rồi đó... chỉ một chút nữa thôi...” Anh nhích thêm một đoạn, và ngừng lại lần nữa. “Một chút nữa...” Anh vào sâu hơn, cẩn thận mơn trớn cơ thể cô. “Chút nữa...”

“Bao nhiêu nữa?” cô hỏi. Anh quá cứng, áp lực quá nhiều, và cô tự hỏi chuyện này rồi sẽ đi đến đâu.

Simon nghiêng rặng với nỗ lực để đứng yên. “Anh vào được khoảng một nửa rồi,” anh nói, giọng anh pha chút tội lỗi.

“Một nửa...” Annabelle rung rung cười và phản đối khi anh đẩy vào lần nữa. “Ôi, không thể nào, em không thể, em không thể...”

Nhưng anh vẫn thúc bản thân vào sâu hơn, cố gắng xoa dịu cơn đau của cô bằng miệng và tay. Dần dần dễ dàng hơn, cơn đau tan biến thành cảm giác nóng bỏng êm dịu, kéo dài. Một tiếng thở dài thoát ra khi cô cảm nhận được cơ thể mình đang co giãn, và cánh cửa trong trắng của cô tiếp nhận sự chiếm hữu chắc chắn xảy ra của anh. Lưng Simon hẳn rõ từng nhóm cơ, bụng anh cứng như gỗ mun. Giữ mình sâu bên trong cô, anh rên rỉ, trong lúc một cơn rùng mình chạy dọc đôi vai. “Em... chặt quá,” anh khàn giọng.

“Em... em xin lỗi...”

“Không, không,” anh luống cuống nói. “Đừng xin lỗi. Lạy Chúa,” giọng anh lí nhí như thể anh đang ngụp sâu trong khoái cảm.

Hai người nhìn nhau, một người thỏa mãn, một người thâm đắm khát khao.

Cảm giác thắc mắc quét qua Annabelle khi cô nhận ra anh đang phủ nhận hoàn toàn những gì cô dự đoán. Cô đã đoán chắc Simon sẽ nhân cơ hội này chứng tỏ quyền sở hữu lên cô... vậy mà anh lại đến với cô cùng sự kiên nhẫn vô cùng. Đây lòng biết ơn, cô choàng tay qua cổ anh. Cô hôn anh, vuốt ve anh trong sự kích lệ thẹn thùng. Hành động đó có vẻ đã đánh tan phần tự chủ còn sót lại của anh. Người anh được giải phóng kèm theo cảm giác sung sướng cực độ làm rãng anh nghiêng chặt. Vùi mặt vào mái tóc nhể nhại mồ hôi của cô, anh đắm mình trong hơi ấm mê say. Sau một lúc cảm giác căng thẳng rời khỏi cơ bắp, và anh thở đều đều. Nhận ra sự lo lắng của cô, anh nhẹ nhàng vuốt ve hông cô.

“Có lẽ anh không rời chiếc giường này được nữa,” anh càu nhàu, khóa cô trong vòng tay.

“Ồ, có chứ anh,” Annabelle uể oải nói. “Ngày mai anh sẽ đưa em đi Paris. Em không chịu bị tước mất chuyến trăng mật mà anh đã hứa đâu.”

Rúc vào những lọn tóc bù xù của cô, Simon cười cười đáp. “Không đâu, vợ yêu... kiêu gì thì em cũng sẽ không bị tước mất nó đâu.”

Chương 21

Trong chuyến trăng mật kéo dài hai tuần của họ, Annabelle khám phá ra rằng mình không hề nắm cả thế giới trong tay như cô vẫn tưởng. Với sự pha trộn giữa bản tính ngây thơ và sự ngạo nghễ của người Anh, cô luôn có ý nghĩ London là trung tâm của mọi nền văn hóa và tri thức, nhưng Paris lại là một phát hiện động trời. Thành phố hiện đại đến kinh ngạc, khiến London trông giống một anh hàng xóm tồi tàn. Và bên cạnh những tiến bộ xã hội và kỹ thuật, đường phố Paris gần như vẫn còn nguyên dáng vẻ cổ xưa; tối, hẹp, và khúc khuỷu len lỏi dưới chân những ngôi nhà thơ mộng. Quả là sự tấn công hỗn độn nhưng tuyệt đẹp vào các giác quan, với kiến trúc đa dạng từ những nhà thờ có chóp nhọn theo trường phái gothic cho đến sự hùng vĩ uy nghi của Khải Hoàn Môn.

Khách sạn họ ở, *Coeur de Paris*, tọa lạc bên tả mạn sông Seine, nằm giữa một dãy cửa hiệu chói lóa trên đường Montparnasse và những khu chợ có mái che của Saint-Germain-des-Pres, nơi tập trung đủ loại vải vóc, đồ trang trí, tranh vẽ, nước hoa. *Coeur de Paris* là một lâu đài, với những dãy phòng được thiết kế nhằm đem lại khoái cảm nhục dục. Ví dụ như phòng tắm - *salle de bain*, theo như người ở đây gọi - được xây dựng trên nền đá cẩm thạch và lát gạch Ý, một trường kỳ mạ vàng cầu kỳ cho phép người tắm nằm nghỉ sau khi tắm gội. Có đến hai bồn tắm bằng sứ, mỗi cái gồm hai mạch nước nóng và lạnh. Bên trên bồn tắm là trần nhà trang trí tranh sơn thủy, như vậy khách hàng có thể vừa tắm vừa thư giãn. Được nuôi dạy theo quan điểm của người Anh, xem tắm rửa là vấn đề vệ sinh mang tính thiết thực, Annabelle cảm thấy buồn cười trước ý tưởng hành động tắm rửa nên là một loại hình giải trí mang tính suy đồi.

Annabelle hết sức thích thú khi thấy đàn ông và đàn bà có thể ngồi ăn với nhau ở nhà hàng mà không cần yêu cầu dọn một phòng riêng. Cô chưa từng được ăn những món ngon như thế này... gà tơ mềm mại hấp với hành và rượu đỏ... vịt quay có lớp da bóng mỡ giòn tan... cá chưng chín tới với sốt nấm... rồi thì, tất nhiên, món tráng miệng... những lát bánh dày tẩm rượu xếp cạnh bánh meringue, rồi bánh pudding kẹp hồ đào và trái cây tươi. Khi Simon chứng kiến cảnh cứ tối tối Annabelle lại khổ sở với việc chọn món

tráng miệng, anh liền trình trọng cam đoan với cô là đại tướng ra trận cũng không suy tính kỹ lưỡng như cô lúc phân vân giữa bánh nhân quả đào hay món trứng đánh vani.

Có tới Simon đưa cô đi xem một vở ba lê có những vũ công ăn mặc hết sức thiếu vải, tôi khác lại là một vở hài kịch với những câu pha trò thô tục không cần phiên dịch cũng hiểu. Họ cũng đến các buổi dạ hội do bạn bè đối tác của Simon tổ chức. Trong số đó có người Pháp, du khách hoặc dân nhập cư từ Anh, Mỹ và Ý. Một số là cổ đông hoặc thành viên ban quản trị của những công ty anh có cổ phần sở hữu, số khác liên quan đến các công ty vận chuyển và xe lửa của anh. “Làm sao anh lại quen biết nhiều người quá vậy?” Annabelle bối rối hỏi Simon khi anh được rất nhiều người lạ chào đón tại buổi dạ hội đầu tiên họ tham dự.

Simon cười lớn và trêu chọc rằng người ta sẽ nghĩ là cô không hề biết ngoài xã hội thượng lưu Anh ra còn cả một thế giới nữa. Và đúng là cô không biết thật. Từ trước đến nay cô chưa từng nghĩ đến việc nhìn ra ngoài ranh giới tù túng chật hẹp của cái xã hội tinh túy đó. Những người này, cũng giống Simon, đều có sự nhạy bén tuyệt vời trong những vấn đề thuần kinh tế, tích cực đầu tư vào xây dựng, nhiều người trong số họ còn sở hữu cả một thị trấn theo đúng nghĩa đen được xây dựng quanh các khu công nghiệp đang phát triển như vũ bão. Họ sở hữu hầm mỏ, đồn điền, nhà xưởng, kho hàng, cửa hiệu, nhà máy; và có vẻ như mối quan tâm của họ hiếm khi bị giới hạn trong phạm vi một quốc gia. Trong lúc những bà vợ mua sắm và đặt may váy áo ở những cửa hiệu Paris thì đàn ông ngồi hàng giờ trong tiệm cà phê hoặc câu lạc bộ riêng để tham gia những cuộc thảo luận bất tận về kinh tế và chính trị. Nhiều người hút thuốc trong những ống giấy gọi là xì gà, một xu hướng bắt nguồn từ binh sĩ Ai Cập và nhanh chóng lan rộng ra khắp lục địa. Trong bữa tối, họ bàn những chuyện Annabelle chưa từng nghe qua và cũng không chắc là đã từng được viết trên báo.

Annabelle nhận ra khi chồng cô nói chuyện, những người đàn ông khác thường rất tập trung lắng nghe ý kiến của anh và hỏi xin lời khuyên từ anh về mọi lĩnh vực. Trong con mắt của giới thượng lưu Anh quốc thì có lẽ Simon chỉ gây được một chút ảnh hưởng, nhưng rõ ràng là ở bên ngoài thế giới đó, sức ảnh hưởng của anh khá đáng kể. Bây giờ cô đã hiểu tại sao Bá tước Westcliff lại tôn trọng Simon đến vậy. Thực tế thì Simon là người đàn ông đầy quyền lực trong lĩnh vực riêng của mình. Chứng kiến sự kính nể của cánh đàn ông dành cho anh, và để ý thấy trạng thái kích động làm đom của

đám phụ nữ mỗi khi anh xuất hiện, Annabelle bắt đầu nhìn chồng với ánh mắt khác. Thậm chí cô còn bắt đầu có ý thức sở hữu anh - sở hữu Simon! - và thấy mình sôi sục ghen tuông khi có một phụ nữ nào đó ngồi cạnh anh và cố thu hút sự chú ý của anh trong bữa tối, hoặc khi một quý cô nào đó lăng lơ tuyên bố Simon buộc phải nhảy với mình một điệu valse.

Tại buổi dạ vũ đầu tiên của họ, Annabelle đứng trong phòng khách với một nhóm mệnh phụ trẻ thạo đời, một cô người Mỹ có chồng chuyên chế tạo đạn dược, hai cô người Pháp có chồng là chuyên gia buôn tranh. Vụng về trả lời những câu hỏi của họ về Simon và miễn cưỡng thú nhận cô không biết nhiều về chồng, Annabelle có phần nhẹ nhõm khi chủ đề câu chuyện chuyển sang yêu cầu cô khiêu vũ. Trong bộ lễ phục đen hoàn mỹ, Simon trao đổi vài câu chào lịch sự với những phụ nữ đỏ mặt hớn hờ kia rồi quay sang Annabelle. Tia nhìn của họ khóa lấy nhau, giai điệu du dương bắt đầu vang lên. Annabelle biết bài hát này... một điệu valse phổ biến ở London, trầm bổng ngọt ngào đến mức gái ế phải đồng tình rằng đứng yên trong lúc bài hát vang lên đúng là một dạng cực hình.

Simon dang tay, và Annabelle đón lấy, nhớ lại vô số lần trong quá khứ cô đã hất hủi lời mời khiêu vũ của anh. Nhận ra cuối cùng Simon đã đạt được ước muốn, Annabelle khẽ cười. “Anh luôn thành công trong việc có được những gì anh muốn phải không?” cô hỏi.

“Thỉnh thoảng việc đó tốn nhiều thời gian hơn anh tưởng,” Simon đáp. Khi họ vào sàn khiêu vũ, anh đặt tay ngang eo Annabelle và hướng dẫn cô giữa rất nhiều cặp đôi đang xoay vòng xung quanh.

Cô cảm thấy bồn chồn đến chóng cả mặt, như thể họ đang chia sẻ một điều gì đó quan trọng hơn hẳn một điệu nhảy đơn thuần. “Đây là điệu valse yêu thích của em,” cô vừa nói vừa bước vào vòng tay anh.

“Anh biết. Đó là lý do anh yêu cầu nó tối nay.”

“Sao anh biết được?” cô bật cười ngờ vực. “Có phải một trong hai chị em Bowman nói cho anh không?”

Simon lắc đầu, ngón tay đan vào tay cô. “Hơn một lần anh thấy nét mặt em khi họ chơi bài này. Lần nào em cũng có vẻ muốn nhảy ra khỏi ghế.”

Annabelle há hốc miệng ngớ ngàng, và nhìn anh chăm chú với ánh mắt băn khoăn. Làm thế nào anh có thể nhận ra một điều kín đáo như thế? Cô luôn tỏ ra thờ ơ với anh, vậy mà anh vẫn chú ý đến từng cử chỉ của cô trong một bài nhạc cụ thể và ghi nhớ nó. Nhận ra điều đó khiến mắt cô ngấn nước, và cô ngoảnh mặt đi ngay lập tức, cố gắng nén cảm xúc vào lòng.

Simon kéo cô vào giữa những cặp đôi khác, cánh tay anh mạnh mẽ, bàn tay anh sau lưng cô sẵn sàng nâng đỡ và dìu dắt. Thật dễ dàng để bước theo anh, để cơ thể thả lỏng cùng nhịp điệu anh tạo nên trong lúc váy cô lả lướt trên sàn và xoay vòng quanh chân anh. Giai điệu quyến rũ ấy thấm vào cơ thể cô, xóa tan cơn đau nơi cổ họng và nâng cô bay bổng trong thứ cảm giác say mê phóng túng.

Về phần Simon, lòng anh ngập tràn niềm vui chiến thắng khi anh dẫn Annabelle băng ngang sàn nhảy. Cuối cùng, sau hai năm theo đuổi, anh đã có điệu nhảy hằng mong ước được nhảy cùng cô. Và anh còn hài lòng hơn nữa khi Annabelle vẫn sẽ là của anh sau khi điệu valse kết thúc... anh sẽ đưa cô trở về khách sạn, và giúp cô trút bỏ lớp váy áo, và ân ái với cô đến tận bình minh.

Cơ thể cô mềm mại trong cánh tay anh, bàn tay đeo găng của cô sáng bừng trên vai anh. Rất ít phụ nữ theo được bước nhảy của anh dễ dàng như thế, như thể cô biết anh định dẫn cô đi theo hướng nào trước cả khi anh biết. Sự hòa quyện của hai cơ thể giúp họ di chuyển duyên dáng khắp cả gian phòng như một đôi chim ríu rít.

Simon không bất ngờ trước phản ứng mà bạn bè đôi tác của anh dành cho cô dâu - những câu chúc mừng và ánh mắt thèm muốn tinh vi, những tiếng thì thào kín đáo của vài gã vẫn to miệng tuyên bố không hề đổ kỵ vì anh có cô vợ xinh đẹp nhường ấy. Gần đây Annabelle trở nên đáng yêu hơn, ấy là nếu cô còn có thể đáng yêu hơn thế này được nữa, sự căng thẳng đã biến mất khỏi gương mặt sau nhiều đêm không còn mộng mị. Ở trên giường cô sống động đam mê và thậm chí còn nô đùa - đêm trước cô đã trườn lên giường với vẻ uyển chuyển của một con hải cẩu sồi nổi, hôn khắp ngực và vai anh. Anh không hề chờ đợi ở cô điều ấy vì trước đây anh đã gặp rất nhiều phụ nữ xinh đẹp chỉ biết nằm im như khúc gỗ. Nhưng đêm này Annabelle còn trêu chọc và vuốt ve cho đến khi anh cảm thấy thỏa mãn thì thôi.

Simon không hề ảo tưởng rằng mối quan hệ giữa họ sẽ tiếp tục yên bình - cả

hai đều quá tự lập và có cá tính mạnh nên khó tránh khỏi va chạm thường ngày. Từ bỏ cơ hội kết hôn với quý tộc, Annabelle đã đóng cánh cửa cuộc đời cô hằng mơ ước, và còn phải thích nghi với một cuộc đời quá khác biệt. Ngoại trừ Westcliff và hai ba người bạn quý tộc khác, Simon có rất ít liên hệ với giới thượng lưu. Thế giới của anh chủ yếu toàn những kẻ đi làm kiếm tiền giống anh, thô lỗ và hạnh phúc vì được kiếm tiền. So với tầng lớp trí thức thanh tao mà Annabelle vốn đã quen từ lúc mới sinh thì những kẻ lẩn lộn trong ngành công nghiệp này quả thực khác xa một trời một vực. Họ nói chuyện ào ào, dung tục và dài dòng, chẳng buồn đoái hoài tới lễ thói hay cung cách. Simon không chắc làm thế nào Annabelle hòa nhập được với họ, nhưng có vẻ như cô vẫn đang rất cố gắng. Anh hiểu và trân trọng những nỗ lực hơn cô có thể tưởng tượng rất nhiều.

Anh thừa biết những tình huống như trường hợp xảy ra hai đêm trước có thể khiến bất cứ phụ nữ trẻ nào cũng phải cắn răng bật khóc, thế mà Annabelle đã đối mặt trong tư thế tương đối bình tĩnh. Họ đến buổi dạ hội do một kiến trúc sư người Pháp và vợ ông ta tổ chức, quá nhiều khách và rượu mạnh dẫn đến không khí đi theo chiều hướng quá khích. Simon mới để Annabelle ngồi lại một bàn ăn toàn người quen biết với anh có ít phút trong lúc anh nói chuyện với chủ tiệc, nhưng khi quay lại anh đã thấy vợ mình đang bối rối vì bị dồn vào thế kẹt bởi hai gã nào đó đang chơi bài để giành vinh dự được uống sâm banh trong giày của cô.

Mặc dù trò chơi chủ yếu trên tinh thần vui là chính nhưng rõ ràng là những kẻ đang tranh giành ân huệ từ Annabelle lại đang hết sức thích thú trước tình cảnh khó chịu của cô. Đối với đám người lúc nào cũng thừa mứa mọi thú vui ấy thì không gì sáng khoái hơn là được tận công sự nhu mì e lệ của ai đó, đặc biệt là khi nạn nhân của bọn họ rõ là quá ngây thơ. Mặc dù Annabelle đã cố phớt lờ sự việc nhưng trò chơi trơ tráo vẫn khiến cô căng thẳng, và nụ cười trên miệng cô méo xệch cả đi. Đứng lên khỏi ghế, cô đưa mắt khắp phòng tìm nơi ẩn náu.

Với vẻ ngoài nhã nhặn xã giao, Simon bước đến đặt bàn tay lên lưng Annabelle trấn an, ngón tay anh xoa dịu những đốt sống cổ của cô. Anh cảm nhận được cơ thể cô thả lỏng hơn một chút, và màu đỏ ửng trên mặt cô nhạt dần khi cô ngẩng lên. “Họ cãi nhau xem ai được uống sâm banh trong giày của em,” cô nín thở nói. “Em không đề nghị chuyện đó, và em không biết phải làm sao...”

“Vấn đề đơn giản thôi mà,” anh tỉnh bơ nói. Anh nhận ra một đám đông đã xúm lại, háo hức chờ xem liệu anh có nổi nóng với hai người đàn ông cả gan trêu chọc vợ anh không. Dịu dàng nhưng cương quyết, anh đưa Annabelle trở lại ghế. “Ngồi xuống đi em yêu.”

“Nhưng em không muốn...” cô toan nói, lòng thấy không thoải mái chút nào và thở hắt ra khi Simon ngồi xổm xuống trước mặt cô. Đưa tay xuống váy cô, anh tháo cả hai chiếc giày vải xa tanh có đinh hạt, “Simon!” Mắt cô tròn tròn kinh ngạc.

Đứng lên, Simon đưa cho hai gã kia mỗi người một chiếc. “Thưa các ngài, các ngài có thể cầm lấy giày, miễn sao các ngài hiểu cho rằng người mang đôi giày ấy thuộc về tôi.” Rồi anh bế cô ra khỏi phòng trong lúc đám đông vừa cười vừa vỗ tay âm ỉ. Trên lối ra khỏi phòng, họ đi ngang một bồi bàn đang mang rượu sâm banh. “Chúng tôi sẽ lấy cái này.” Simon nói với viên phục vụ đang điếng hồn đưa cái chai nặng trĩch cho Annabelle.

Simon bế Annabelle ra xe ngựa, còn cô cầm chai rượu bằng một tay và vòng tay còn lại quanh cổ anh. “Em sẽ tiêu tốn của anh cả một gia tài cho chuyện giày dép đó,” anh nói.

Tiếng cười lấp lánh trong mắt cô. “Em còn vài đôi trong khách sạn,” cô vui vẻ nói. “Anh có định uống sâm banh trong đó không?”

“Không, tình yêu của anh. Anh sẽ uống từ em.”

Cô giật mình nhìn anh rồi chột hiệu, vùi mặt vào vai anh, tai đỏ lựng.

Nhớ lại sự việc và những giây phút tràn ngập cảm xúc theo sau đó, Simon nhìn xuống người đàn bà trong vòng tay mình. Ánh sáng mờ ảo từ tám ngọn đèn phản chiếu trong mắt cô, khiến đôi mắt xanh thẫm lấp lánh như hai ngôi sao đêm hè. Cô nhìn anh chăm chú với một xúc cảm chưa từng có, như thể cô khao khát một cái gì đó. Cái nhìn buộc anh im lặng, gợi lên trong anh cái nhu cầu mãnh liệt phải làm cô hài lòng bằng mọi cách có thể. Trong giây phút đó, dù cô có yêu cầu bất cứ điều gì, anh cũng sẽ đáp ứng không e ngại.

Khi căn phòng khiêu vũ chìm vào ánh sáng mờ ảo, hiển nhiên họ trở thành một mối nguy cho những cặp đôi khác vì Simon bất cần biết họ đang lướt đi đâu. Họ khiêu vũ cho đến khi có người lạnh nhạt nhận xét rằng vợ chồng cứ

bày tỏ sự độc chiếm nhau trong một vũ hội như thế rồi sau tuần trăng mật không chóng thì chày cũng rơi vào tình trạng chán ngấy nhau. Simon chỉ nhe răng cười và cúi đầu thì thầm vào tai Annabelle. “Giờ em có thấy tiếc vì trước kia không chịu nhảy với anh không?”

“Không,” cô thì thầm đáp lại. “Nếu em không phải là một thách thức thì anh đã mất hết hứng thú.”

Khẽ cười, Simon choàng tay qua thắt lưng cô và dẫn cô ra rìa phòng. “Không bao giờ có chuyện đó đâu. Mọi chuyện em nói hay làm đều thu hút anh.”

“Thật sao,” cô tỏ ý nghi ngờ. “Vậy còn về chuyện Westcliff nhận xét em nông cạn và tự huỷ hoại?”

Khi cô đối mặt với anh, Simon chống tay lên tường và cúi người xuống gần cô hơn. Giọng anh vô cùng dịu dàng. “Anh ấy không hiểu em.”

“Còn anh thì hiểu?”

“Đúng, anh hiểu em.” Anh đưa tay vân vê mấy sợi tóc xoăn bám vào cổ cô. “Em bảo vệ bản thân quá kỹ càng. Em không thích dựa dẫm vào người khác. Em quyết đoán và mạnh mẽ, và em luôn có chủ ý. Chưa kể là rất bướng bỉnh. Nhưng không hề tự huỷ hoại. Và bất cứ ai có đầu óc thông minh như em thì không thể gọi là nông cạn.” Ngón tay anh rà rà búi tóc sau tai cô. Một tia sáng chọc ghẹo lấp lánh trong mắt anh. “Em còn dễ bị quyến rũ kinh khủng nữa.”

Bật cười vẻ như bị xúc phạm, Annabelle gờ năm đăm như thể sắp đánh anh. “Chỉ với anh thôi.”

Cười khùng khục, anh túm lấy năm tay của cô trong bàn tay to lớn, và hôn lên từng khớp tay. “Bây giờ em là vợ anh, Westcliff thừa hiểu là tốt hơn hết anh ấy đừng nên buông thêm một câu phản đối nào nữa về em hoặc về cuộc hôn nhân này. Nếu anh ấy còn làm vậy, anh sẽ cắt đứt tình bạn mà không cần nghĩ lại.”

“Ôi, nhưng em không muốn như vậy, em...” Cô sừng sốt nhìn anh. “Anh sẽ làm thế vì em sao?”

Simon lần theo lọn tóc vàng nâu màu mật ong. “Không có gì anh không thể làm vì em.” Lời thề đó hết sức thật lòng. Simon không phải loại người thích nói nửa vời. Vì Annabelle đã chịu gắn bó với anh nên anh sẽ chung thủy và ủng hộ cô suốt đời.

Annabelle im lặng khó hiểu suốt một khoảng thời gian dài sau đó, khiến Simon kết luận là cô bị mệt. Nhưng tối đó, khi họ trở về phòng mình ở *Coeur de Paris*, cô trao bản thân mình cho anh với sự nhiệt tình hoàn toàn mới, cố gắng dùng thân thể để tỏ bày những gì cô không thể diễn đạt thành lời.

Chương 22

Đúng như đã hứa, Simon là một người chồng hào phóng, anh đặt may cho Annabelle vô số váy áo và phụ trang ở Pháp, sau đó tất cả sẽ được gửi đến London ngay khi hoàn thiện. Một buổi chiều, anh dẫn Annabelle đến tiệm trang sức và bảo cô chọn bất kỳ món nào mình thích, còn cô chỉ có thể lắc đầu bất lực trước những khay kim cương, hồng ngọc và ngọc lục bảo lộng lẫy trên lớp nhung đen. Sau nhiều năm đeo đá quý giả và áo đầm lộn mạt, thói quen hạn chế chi tiêu của cô trở thành bệnh kinh niên.

“Em không thích món nào cả sao?” Simon dò hỏi, cầm lên một dây chuyền kết từ những viên kim cương trắng và vàng thành một chuỗi hoa li ti. Anh ước nó thử lên chiếc cổ trần của cô, ngưỡng mộ vẻ lấp lánh của kim cương trên làn da trắng ngần. “Cái này thì sao?”

“Có một đôi hoa tai rất hợp với chiếc vòng dây thừa bà,” người bán hào hứng nói, “*et aussi* cái vòng tay này cũng rất tiếp màu với món nữ trang đó.”

“Đẹp quá,” Annabelle đáp. “Chỉ là... à, đi vào cửa hàng và mua một sợi dây chuyền như mua một viên kẹo thì thật kỳ quặc.”

Hơi lúng túng bởi sự rụt rè của cô, Simon chú tâm quan sát cô trong lúc người bán hàng tề nhị đi vào trong. Simon dịu dàng đặt dây chuyền trở lại hộp nhung rồi nắm tay Annabelle. Ngón tay anh vuốt ve mu bàn tay cô. “Sao vậy em yêu? Còn nhiều cửa hàng trang sức khác nếu tiệm này không hợp sở thích của em...”

“Ôi, không phải vậy! Em cho là mình không quen mua nhiều đồ, và hiện tại em chưa thích ứng được.”

“Anh rất rất hy vọng em sẽ nhanh chóng vượt qua vấn đề đó,” Simon nói khô khốc. “Trong lúc chờ đợi, anh phát chán phải nhìn em đeo mấy món trang sức giả đó rồi. Nếu em không tự chọn được thì để anh chọn giùm em nhé.” Anh tiến đến chọn hai đôi hoa tai kim cương, chiếc vòng cổ kết hình hoa khi nãy, một chiếc vòng tay, hai chuỗi ngọc trai và một chiếc nhẫn năm

cara đính kim cương hình quả lê. Không mấy hốt hoảng trước hành động hoang phí ấy, Annabell chỉ phản đối nửa vời cho đến khi Simon cười nói cô càng ngăn cản thì anh càng mua nhiều. Cô nhanh chóng ngậm miệng và tròn mắt quan sát khi các món nữ trang đã được thanh toán và cất vào một hộp gỗ dụ lót nhung có chốt nhỏ trên nắp. Chỉ trừ chiếc nhẫn mà Simon lồng vào tay cô nhưng chúng quá lỏng nên anh đưa lại cho người bán.

“Còn chiếc nhẫn của em thì sao?” Annabelle hỏi, hai tay ôm chiếc hộp khi họ rời cửa hàng. “Chúng ta sẽ để nó lại đây sao?”

Simon thích thú nướn mày và liếc cô. “Ông ta sẽ chỉnh lại kích cỡ và gửi về khách sạn sau.”

“Nhưng nếu nó bị thất lạc thì sao?”

“Mấy câu phản đối của em đâu mất rồi? Trong cửa hàng em cư xử như thể em không muốn có chúng mà.”

“Đúng vậy, nhưng bây giờ nó là của em rồi,” cô lo lắng nói làm anh phải cười phá lên.

Cuối cùng, cô nhẹ cả người khi chiếc nhẫn được vận chuyển an toàn đến khách sạn ngay tối hôm đó, trong một chiếc hộp viền nhung. Trong lúc Simon đưa một đồng xu cho cậu bé đã mang nó tới thì Annabelle vội vàng ra khỏi nhà tắm, lau khô người và mặc váy ngủ màu trắng mới tinh. Đóng cửa xong, Simon quay lại và thấy cô vợ của mình đang đứng ngay phía sau, mặt sáng bừng hơn hờ như đứa trẻ đang chờ quà Giáng sinh. Anh không thể nhịn cười được trước biểu hiện của cô, nhìn thấy niềm hân hoan vui thích cuộn phăng đi mọi nỗ lực hùng cư xử như một quý cô đúng nghĩa. Chiếc nhẫn sáng lấp lánh khi anh lấy nó ra khỏi hộp và cầm tay Annabelle. Anh lồng nó vào ngón áp út của cô, vừa khít với chiếc nhẫn vàng trơn anh đã trao cho cô trong ngày cưới.

Họ cùng nhau nhìn ngắm viên kim cương trên tay cô cho đến khi Annabelle vòng tay quanh người anh và kêu lên vui sướng. Anh chưa kịp phản ứng thì cô đã bỏ tay ra và nhảy nhót trên đôi chân trần. “Nó đáng yêu quá... nhìn nó sáng lấp lánh này! Simon, đi chỗ khác đi... em biết mình đang tỏ ra hám lợi khủng khiếp thế nào. Đừng bận tâm, đúng là em có cái thói hám lợi mà, và anh cũng biết rõ đúng không. Ôi, em yêu chiếc nhẫn này!”

Nhìn ngắm vẻ hào hứng của Annabelle, Simon ôm choàng lấy tấm thân mảnh dẻ. “Anh sẽ không đi đâu hết,” anh thông báo. “Đây là cơ hội để anh kiếm lợi từ lòng biết ơn của em.”

Annabelle nhiệt tình kéo đầu anh xuống và ấn miệng mình vào miệng anh. “Và anh sẽ có.” Cô ấn một thêm một nụ hôn nồng cháy vào môi anh. “Ngay bây giờ.”

Anh cười khùng khục trước cuộc tấn công toàn diện của cô. “Anh sẽ nói nhìn thấy em vui là phần đền đáp xứng đáng rồi. Mặt khác, nếu em nhất quyết...”

“Có! Em nhất quyết.” Annabelle rời khỏi anh và bước lại giường, trèo lên nệm và thả người xuống tấm khăn trải giường rộng lớn. Simon theo cô vào phòng, thích thú vì màn diễn của cô. Một Annabelle anh chưa từng thấy trước đây, khôi hài và quyến rũ thật thường. Khi anh đến gần, cô ngẩng đầu khuyến khích. “Em là của anh. Đến mở quà của anh đi.”

Anh khéo léo cởi áo choàng và cà vạt, thái độ tự nguyện nhiều hơn là bị thúc ép. Annabelle ngồi nhòm dậy để quan sát anh. “Simon... anh nên biết em vẫn sẽ lên giường với anh dù không có chiếc nhẫn này.”

“Em tử tế quá,” anh khàn khàn đáp. “Một người chồng luôn muốn nghe rằng anh ta đáng giá hơn giá trị tài chính của mình.”

Ánh mắt của cô trượt dài khắp cơ thể vạm vỡ của anh. “Trong tất cả những giá trị của anh thì tài chính có lẽ là cái sau cùng.”

“Có lẽ?” Đi đến mép giường, Simon hôn lên mu bàn chân của cô. “Em không có ý nói là ‘chắc chắn’ sao?”

Cô ngã ra sau, thở hắt hắt vì những vuốt ve ấm áp từ lưỡi anh, trong lúc viền áo ngủ vén lên tận đùi. “Ôi... vâng, chắc chắn. Chắc chắn nhất...”

Cơ thể cô ẩm ướt và ngọt ngào sau khi vừa tắm xong, thoảng mùi xà phòng thơm và dầu hoa hồng. Bị làn da hồng hào thơm ngát của cô kích thích, Simon vừa hôn vừa nhấm nháp từ mắt cá lên đến đầu gối cô. Say sưa với làn da lụa là của cô, anh hôn thất lưng và hai bên mạn sườn, đến ngực cô nơi trái

tim đang đập thình thịch dưới môi anh.

Annabelle bật ra một tiếng thỏn thức cầu xin và nắm tay anh. Ngăn lại với tiếng cười lặng lẽ, Simon chộp lấy hai cổ tay cô đưa lên đầu và đặt miệng lên cô. Anh cảm nhận được sự ngạc nhiên vì bị kim hãm của cô. Và phản ứng tiếp theo, mắt cô nhắm lại và hơi thở trở nên dồn dập. Một tay vẫn giữ chặt cổ tay cô, tay kia của anh lang thang khắp người cô, đầu ngón tay lướt trên bầu ngực. Cơ thể anh cứng lại và nóng bừng vì kích thích, cơ bắp anh gồng lên vì đòi hỏi. Trong toàn bộ kho kinh nghiệm làm tình anh có, anh chưa từng biết đến sự say mê choáng váng nhường này, tất cả mối liên hệ với thế giới bên ngoài hoàn toàn đứt gãy và anh chỉ liên kết với Annabelle... vẻ tươi vui của cô là năng lượng của anh... những phản ứng run rẩy của cô làm khao khát của anh thêm sâu sắc.

Khoảng thời gian tồi tệ nhất trong chuyến trăng mật đến vào một buổi sáng, khi Annabelle hào hứng bảo Simon là cô nghĩ câu ngạn ngữ cổ ấy thật đúng - *hôn nhân là biểu hiện cao nhất của tình bạn*. Cô có ý khiến anh vui, nhưng Simon lại phản ứng gay gắt đến nỗi khiến cô hoang mang. Nhớ lại câu nói nổi tiếng của Samuel Richardson, Simon cộc cằn nhận xét rằng anh hy vọng sở thích văn chương của cô sẽ được cải thiện, để anh khỏi phải nghe những câu nói rẻ tiền nhất trong mấy quyển tiểu thuyết ấy. Nhói đau, Annabelle chìm vào im lặng, không thể hiểu nổi tại sao chỉ một câu nói của mình lại chọc tức anh đến vậy.

Simon đi ra ngoài suốt buổi sáng và đầu buổi chiều, rồi anh trở về và thấy Annabelle đang chơi bài với vài phụ nữ trong phòng khách của khách sạn. Đến gần cô từ phía sau ghế, anh thả tay lên vai cô. Cô cảm nhận được tay anh xuyên qua lớp vải, và dây thần kinh xúc giác của cô bắt đầu hoạt động. Rất muốn kéo dài sự giận dỗi của mình, Annabelle thoáng nghĩ đến chuyện hát tay anh ra. Nhưng thay vì thế, cô lại tự nhủ chịu đựng anh một chút thì có đáng gì. Cố gắng mỉm cười, Annabelle ngẩng lên nhìn anh. “Chào buổi chiều, ông Hunt,” cô thì thầm với đúng kiểu những cặp đã kết hôn gọi nhau nơi công cộng. “Em hy vọng anh có một ngày thú vị ở ngoài,” cô ranh mãnh chìa bài cho anh xem. “Nhìn bài trong tay em này. Anh có lời khuyên nào không?”

Luồn tay vào tóc cô, Simon cúi người lăm bắm vào tai cô. “Có... Kết thúc ván bài nhanh lên.”

Ý thức được các bạn chơi đang nhìn mình thích thú, Annabelle giữ vẻ mặt vô cảm cho dù hơi nóng bắt đầu vòng vòng quanh cổ cô. “Tại sao?” cô hỏi trong lúc miệng anh vẫn còn bên tai.

“Vì anh sẽ làm tình với em sau chính xác năm phút nữa,” anh thì thầm. “Cho dù chúng ta ở... đây... trong phòng riêng... hay trên cầu thang. Vậy nên nếu em muốn có chút ít riêng tư thì anh đề nghị em thua bài nhanh lên.”

Anh ấy sẽ không làm vậy, Annabelle nghĩ, trái tim bắt đầu dồn dập cảnh báo. Mặt khác, vì quá hiểu Simon nên rất có khả năng...

Với suy nghĩ đó trong đầu, Annabelle thả ra một lá bài với ngón tay run rẩy. Người chơi tiếp theo tốn mất một khoảng thời gian dài như tra tấn, và người phụ nữ sau đó thì dừng lại trao đổi vài câu hài hước với chồng cô ta, người cũng vừa vào bàn. Mồ hôi túa ra từ ngực và lông mày, Annabelle cân nhắc đến chuyện bỏ cuộc. Giọng nói của lý trí trấn tĩnh cô, vì dù Simon có oái oăm đến mức nào đi nữa thì anh cũng không cưỡng bức vợ anh ngay trên cầu thang khách sạn. Tuy nhiên, giọng nói lý trí kia nhanh chóng bị bóp nghẹt khi Simon thong thả nhìn đồng hồ.

“Em còn ba phút,” anh lại thì thầm vào tai cô.

Đâu đó trong tâm trạng bối rối, Annabelle cảm thấy một cảm giác đáng xấu hổ giữa hai đùi cô, cơ thể cô hăng hái hợp cùng lời hứa ám muội trong giọng anh. Khép đùi lại, cô chờ đợi đến lượt chơi của mình với một sức lực phi thường, trong lúc trái tim thì sắp nhảy ra ngoài. Những người chơi uể oải tán chuyện, và nhờ phục vụ đổi ly nước chanh. Cuối cùng cũng đến lượt Annabelle, và cô ném ra quân bài cao nhất của cô và rút một quân khác. Cảm giác nhẹ nhõm quét qua người khi cô thấy quân bài mới vô giá trị, và cô đặt tay xuống bàn. “Tôi e rằng tôi bị loại rồi,” cô nói, cố gắng không bị hụt hơi. “Cảm ơn mọi người vì ván bài đáng yêu này, tôi phải đi...”

“Ở lại hết vòng sau đã,” một phụ nữ thúc giục, và những người khác ủng hộ.

“Đúng đó.”

“Ít nhất cũng uống một ly rượu trong lúc chờ chúng tôi chơi xong...”

“Cảm ơn các bà, nhưng...” Annabelle đứng lên và thở hắt ra khi cảm nhận

được bàn tay dịu dàng của Simon đang tựa hờ sau lưng. Đầu ngực cô cứng lại sau lớp áo. “Tôi quá mệt vì hôm qua khiêu vũ suốt cả tối,” cô ứng biến. “Tôi phải nghỉ một chút trước khi đến nhà hát tối nay.”

Bỏ lại sau lưng vài lời từ biệt, một vài cái liếc mắt ẩn ý, Annabelle trang nghiêm rời khỏi phòng khách. Ngay khi họ đến cầu thang xoắn dẫn lên tầng trên, Annabelle ráng sức thở phào, và ném cho chồng cái nhìn quở trách. “Nếu anh cố gắng làm em bẽ mặt thì anh khá thành công rồi đó... anh đang làm gì vậy?” Váy cô bị lỏng phần vai, và cô kinh hoàng nhận ra anh đang cởi nút áo cô. “Simon,” cô rít lên. “Anh dám! Không, dừng lại!” Cô chạy khỏi anh, nhưng anh dễ dàng bắt kịp cô.

“Em còn một phút nữa.”

“Đừng xuẩn ngốc như vậy,” cô đáp ngắn gọn. “Chúng ta không thể lên phòng trong vòng một phút, và anh sẽ không...” Cô ngưng bật và thét lên khi nhận thấy anh vừa giật đứt một nút áo khác, và quay lại đập mạnh lên bàn tay cướp bóc của anh. Tia nhìn của họ gặp nhau, và cô ngờ vực nhận ra anh thật sự có ý thực hiện lời đe dọa kia. “Simon, *không*.”

“Có.” Ánh mắt anh tràn ngập vẻ vui thú tàn bạo, cô đã quá quen với cái vẻ mặt anh đang biểu lộ lúc này.

Annabelle vừa nâng váy lên vừa chạy như bay lên lầu, hơi thở của cô đi kèm tiếng cười hụt hơi. “Thật không tin nổi anh! Để em yên. Anh... ôi, nếu có ai thấy chúng ta lúc này, thì em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu.”

Simon theo sau không chút vội vã... nhưng đó là do anh không có một đồng áo xống và trang phục lót vương vীu trên người. Cô lên đến chiếu nghỉ và vòng qua góc, đầu gối cô đau như giần khi chân cô phải trèo cầu thang điên cuồng, hết tầng này đến tầng khác. Váy cô trở nên nặng trĩu, và phổi cô sắp hết hơi tới nơi. Ôi, quỷ tha ma bắt anh đi vì đã làm chuyện này với cô... và quỷ tha ma bắt cô luôn vì mấy tiếng cười khúc khích cứ thoát khỏi cổ họng.

“Ba mươi giây nữa,” cô nghe thấy tiếng anh phía sau, và cô thở khò khè khi lên đến tầng hai. Còn ba hành lang dài ngoằng trước khi đến được phòng họ - và không đủ thời gian. Túm váy, cô nhìn lên nhìn xuống hành lang trải dài từ chiếu nghỉ. Cô hồi hải chạy đến cánh cửa đầu tiên cô tìm thấy, và thấy nó dẫn vào một phòng chứa đồ nhỏ xíu, tối om. Mùi hồ vữa nồng nặc, ánh sáng

từ hành lang chiếu rõ những ngăn kệ xếp khăn trải giường và khăn lông.

“Tiếp tục đi,” Simon lầm bầm, kéo cô vào phòng chứa đồ và đóng cửa lại.

Annabelle ngay lập tức chìm vào bóng tối. Tiếng cười cứ bật ra khỏi ngực cô, và cô vô vọng hất bàn tay đang chạm vào cô. Có vẻ chồng cô bất thành linh mọc ra nhiều tay giống bạch tuộc, cởi quần áo cô và ném chúng đi nhanh hơn cô có thể tự bảo vệ mình. “Nếu anh khóa luôn hai ta ở trong này thì sao?” cô hỏi, và váy cô rơi xuống sàn nhà.

“Anh sẽ phá cửa,” anh đáp, mò mẫm móc khóa áo ngực. “Để sau.”

“Nếu người hầu bắt gặp thì chúng ta sẽ bị ném khỏi khách sạn mất.”

“Tin anh đi, người hầu đã thấy nhiều chuyện kinh khủng hơn thế này nhiều.” Váy cô nằm dưới chân Simon khi anh tuột áo ngực của cô xuống mắt cá chân.

Cô miễn cưỡng phản đối, cho đến khi Simon chạm tay giữa hai đùi cô và phát hiện chứng cứ khao khát của cô, khiến những lời cấm cản kia trở nên vô nghĩa. Miệng cô mở ra chào đón cái hôn của anh, háo hức đáp lại đôi môi thô ráp. Lối vào của cô mở rộng đón nhận anh, và một tiếng rên rỉ bật ra khỏi cổ cô khi ngón tay anh ở đó, ve vuốt cô.

Họ ráng sức gài nhau hơn nữa, cơ thể họ quấn vào nhau, tan chảy, mỗi nụ hôn thâm nhập càng khuấy động cô. Áo ngực của cô quá chật, nhưng cảm giác thắt chặt lại mang đến khoái cảm bất ngờ, như thể xúc cảm tăng cường đã làm chệch hướng nửa phần dưới cơ thể và đóng khung những giác quan đang mê mẩn. Ngón tay cô bầu vịu vô vọng vào quần áo anh vì ham muốn khiến cô gần như phát điên. Simon đột ngột đâm sâu vào cô, nhịp độ của anh dứt khoát, cho đến khi trạng thái sung sướng phun trào khắp cơ thể, và phổi họ hít hà mùi thơm từ những tấm khăn trải giường sạch sẽ, thẳng nếp, và tay chân họ xoắn xuýt vào nhau, cố lưu giữ cảm xúc vừa trải qua.

“Chết tiệt,” vài phút sau Simon càu nhàu khi đã thờ lại bình thường.

“Gì vậy?” Annabelle thì thầm, đầu cô nặng nề trên ve áo choàng của anh.

“Từ đây đến hết đời mùi hồ vữa sẽ khiến anh cứng người.”

“Đó là vấn đề của anh,” cô đáp lại với nụ cười uể oải, hít vào khi cơ thể anh, vẫn còn liên kết với cô, nhòm dậy.

“Của em nữa,” anh nói, trước khi miệng anh tìm ra miệng cô trong bóng tối.

Chương 23

Ngay khi Simon và Annabelle trở lại Anh, họ phải đối mặt với tình trạng đôi đầu khó tránh khỏi giữa hai gia đình vốn khác nhau một trời một vực. Mẹ Simon, bà Bertha, muốn mọi người đến ăn tối để tìm hiểu, vì hai bên chưa có dịp gặp nhau trước đám cưới. Simon đã cảnh báo Annabelle đừng mong đợi gì nhiều, và đến lượt mình, cô cũng cố gắng chuẩn bị tinh thần cho mẹ và em trai. Tuy nhiên, cô vẫn ngờ rằng lạc quan nhất đi nữa thì buổi gặp mặt vẫn sẽ đem lại những kết quả rắc rối.

On Chúa là Jeremy đã vui vẻ chấp nhận cái tin Simon trở thành anh rể cậu. Vài tháng gần đây Jeremy lớn vùn vụt, và giờ đã cao lêu nghêu, cao hơn hẳn Annabelle khi họ ôm nhau trong phòng khách. Mái tóc nâu vàng của cậu sáng hơn vì những hoạt động ngoài trời, và đôi mắt xanh rạng ngời tươi tỉnh trên khuôn mặt rám nắng. “Em không thể tin vào mắt mình khi đọc thư của mẹ nói rằng chị đã lấy Simon Hunt,” cậu bảo. “Sau những gì chị đã kể về anh ấy suốt hai năm qua...”

“Jeremy,” Annabelle quát mắt. “Chị thách em dám nhắc lại đấy!”

Jeremy cười cười, tiếp tục vòng tay quanh người chị, tay kia đưa ra cho Simon. “Chúc mừng anh.” Khi họ bắt tay, cậu láu lỉnh nói tiếp. “Thật lòng thì em không ngạc nhiên lắm đâu. Chị em than phiền về anh thường xuyên đến mức em biết chị ấy có cảm xúc rất mạnh dành cho anh.”

Tia nhìn ấm áp của Simon chuyển sang cô vợ đang trợn mắt. “Anh không hình dung ra cô ấy tìm được điều gì để than phiền nữa,” anh từ tốn nói.

“Em tin là chị ấy đã nói...” Jeremy mở lời rồi nháy mắt khoa trương khi Annabelle thúc mạnh vào be sườn. “Được rồi, em sẽ im lặng,” cậu nói, cong tay tự vệ và cười rữ rượi. “Em chỉ lịch sự chào hỏi anh rể mới thôi mà.”

“‘Lịch sự chào hỏi’ là về thời tiết hoặc thăm hỏi sức khỏe thôi,” Annabelle lên giọng, “chứ không phải tiết lộ những nhận xét có nguy cơ khiến chị gái mình xấu hổ mà chị mình đã tin tưởng tâm sự.”

Trượt một cánh tay vòng qua eo Annabelle, Simon kéo cô áp sát vào ngực anh và hạ thấp đầu xuống thì thào vào tai cô, “Anh nghĩ ra được hàng đồng thứ em đã nói. Mà rốt cuộc thì em cũng đã sẵn sàng nói thẳng vào mặt anh đấy thôi.”

Nghe thấy sự thích thú trong giọng anh, Annabelle nhẹ nhõm dựa vào chồng.

Chưa từng thấy chị gái thoải mái như vậy với một người đàn ông, và nhận ra những thay đổi của chị, Jeremy mỉm cười. “Em phải nói rằng hôn nhân có vẻ rất hợp với chị, Annabelle.”

Ngay lúc đó bà Philippa vào phòng, và bà kêu lên vui mừng, bước nhanh đến chỗ con gái. “Con yêu, mẹ nhớ con quá!” Bà ôm hôn Annabelle nồng nhiệt rồi quay sang Simon với nụ cười thân thiện. “Hunt thân mến, chào mừng con trở về. Con có thích Paris không?”

“Hơn cả mong đợi,” Simon thư thái đáp, hôn phớt lên má bà. Anh không nhìn Annabelle khi nói thêm, “Con đặc biệt thích sâm banh ở đó.”

“Tại sao, tất nhiên rồi,” Philippa đáp. “Mẹ chắc ai cũng... Annabelle, con yêu, con đang làm gì vậy?”

“Con chỉ ra mở cửa thôi,” giọng Annabelle ghen ghen, mặt cô quay ra cửa để che giấu mấy nốt đỏ lấm tấm vì nhớ lại cái đêm anh đã đặt ly sâm banh vào vị trí vô cùng sáng tạo. “Ở đây nóng thế... sao mùa này mà lại đóng cửa sổ được nhỉ?” Vẫn ngoảnh mặt đi, cô vật lộn với then cài cho đến khi Jeremy chạy đến giúp đỡ.

Trong khi Simon và bà Philippa trò chuyện, Jeremy đẩy mở ô kính và toét miệng cười nhìn Annabelle ngửa bên má nóng hừng hực ra ngoài luồng gió mát lạnh. “Chắc chuyến trăng mật phải tuyệt lắm ấy nhỉ,” cậu thì thào với nụ cười ranh mãnh.

“Chị nghĩ mấy chuyện đó em không biết mới phải chứ,” Annabelle thì thào lại.

Jeremy khịt mũi thích thú. “Em đã mười bốn tuổi rồi, Annabelle, đâu phải bốn tuổi.” Cậu kề sát đầu vào chị. “Vậy... tại sao chị lấy Hunt? Mẹ nói đó là

vì anh ấy đã làm tổn hại thanh danh của chị, nhưng em biết chị mà, phải có chuyện gì khác nữa. Một điều chắc chắn là chị sẽ không để bản thân bị tổn hại trừ khi chị muốn như vậy.” Nét hài hước biến mất khỏi mắt cậu và thay vào đó là vẻ rầu rĩ. “Có phải vì tiền của anh ấy không? Em đã thấy tài khoản của nhà mình - rõ ràng chúng ta còn không có hai đồng siling để mà cọ vào nhau cơ mà.”

“Không hoàn toàn là vì tiền.” Annabelle luôn thẳng thắn với em trai, nhưng lần này thì thật khó để thú nhận sự thật, ngay cả với chính bản thân cô. “Chị bị bệnh lúc ở Stony Cross, và Hunt đã bắt ngờ tử tế với chị. Và rồi khi chị bắt đầu dễ chịu với anh ấy, và chị phát hiện ra anh ấy và chị có... à... mối liên hệ gần gũi...”

“Về tinh thần hay thể xác,” Jeremy lại mỉm cười khi cậu đọc ra câu trả lời trong mắt chị gái. “Cả hai hả? Tốt đó. Kể em nghe đi, có phải chị...”

“Hai con to nhỏ chuyện gì vậy?” bà Philippa vừa cười vừa hỏi, vẫy tay kêu họ rời bậc cửa.

“Con đang cầu xin chị đừng bắt nạt chồng,” Jeremy đáp và Annabelle tròn mắt.

“Cảm ơn em,” Simon trang trọng nói. “Chắc em cũng hình dung được, chịu đựng một cô vợ thế này đòi hỏi sự cố gắng ghê gớm, nhưng đến giờ anh vẫn xoay sở được...” Anh ngoác miệng cười khi bắt gặp cái liếc mắt hăm dọa của Annabelle. “Anh thấy em trai em và anh sẽ chia sẻ một số kinh nghiệm đàn ông bên ngoài trong lúc em kể mẹ nghe về Paris. Jeremy... em có muốn ra ngoài đi dạo không?”

Em trai cô không đợi bị giục thêm một lời nào nữa. “Để em lấy mũ và áo choàng...”

“Khỏi cần mũ làm gì,” Simon khuyên ngăn gọn. “Em sẽ không thể đội nó trên đầu quá một phút đâu.”

“Ngài Hunt,” Annabelle gọi với theo, “nếu anh làm tổn thương hoặc giết em trai em thì anh sẽ không được ăn tối đâu đấy.”

Simon ném ra sau lưng câu gì đấy rồi cả hai biến mất khỏi sảnh vào.

“Xe ngựa rất nhẹ và nhanh, và cũng dễ lật úp lắm,” bà Philippa thoáng chút lo âu. “Mẹ hy vọng Hunt điều khiển xe cẩn thận.”

“Quá cẩn thận ấy chứ,” Annabelle cười trấn an. “Từ khách sạn về đây anh ấy cho xe chạy từ tốn đến mức con còn tưởng mình đang ngồi trên xe ngựa gia đình cũ kỹ ỉ ạch ấy chứ. Con hứa với mẹ là Jeremy sẽ không thể an toàn hơn được đâu.”

Suốt một giờ sau đó, hai người phụ nữ ngồi trong phòng khách uống trà và nói về mọi chuyện đã xảy ra suốt hai tuần qua. Đúng như Annabelle mong đợi, bà Philippa không hỏi những câu liên quan đến chủ đề té nhị của tuần trăng mật, kiên nhẫn không xâm phạm sự riêng tư của đôi vợ chồng trẻ. Tuy nhiên, bà nhiệt tình hỏi họ đã gặp bao nhiêu người nước ngoài, và dự bao nhiêu vũ hội. Những nhà tư bản công nghiệp giàu có quả thực rất lạ lẫm đối với Philippa, và bà chăm chú lắng nghe khi Annabelle cố gắng miêu tả bọn họ.

“Người ta nhận thấy ngày càng có nhiều người như vậy đến nước Anh,” Philippa nhận xét, “để dùng tài sản của họ kết hôn với tước hiệu.”

“Như nhà Bowman,” Annabelle nói.

“Đúng. Mỗi mùa vũ hội đều có tình trạng đó, chúng ta đang dần bị những người Mỹ đẩy lui, và có Chúa biết, như hiện giờ thì việc kết hôn với một quý tộc cũng đủ khó khăn rồi. Chúng ta chắc chắn không cần thêm đối thủ. Mẹ sẽ rất hài lòng nếu con sốt công nghiệp này lắng xuống, và mọi chuyện trở lại quỹ đạo của nó.”

Annabelle nhăn nhó cười và tự hỏi làm thế nào để giải thích với mẹ cô rằng, từ những gì cô đã thấy và nghe thì quá trình bành trướng của công nghiệp chỉ vừa mới bắt đầu... và mọi chuyện sẽ không bao giờ trở lại quỹ đạo trước kia. Annabelle đã hiểu được đôi chút về sự chuyển đổi mà những đường ray xe lửa, tàu thủy được điều khiển bằng chân vịt và nhà máy cơ khí hóa kia có thể tạo ra đối với nước Anh và cả thế giới. Đó là những chủ đề được Simon và những người khác thảo luận trong bữa tối thay vì những cuộc săn bắn và hội hè của giới quý tộc.

“Kể mẹ nghe đi, mọi chuyện giữa con và Hunt vẫn tốt chứ?” Philippa hỏi.

“Mẹ thấy có vẻ tốt.”

“Ôi, vâng. Dù con phải thừa nhận rằng Hunt không giống bất kỳ người đàn ông nào mẹ con mình đã biết. Những quý ông chúng ta đã quen thuộc... đầu óc của anh ấy hoạt động khác họ mẹ à. Anh ấy... anh ấy cấp tiến...”

“Trời đất ơi,” Philippa tỏ vẻ hơi ghê tởm. “Ý con là về quan điểm chính trị à?”

“Không...” Annabelle nhăn mặt hài hước vì cô cũng không biết chồng mình thuộc đảng phái nào. “Thật ra mà nói thì sau khi nghe một vài quan điểm của anh ấy, con nghĩ anh ấy thuộc đảng Whig, hoặc thậm chí là đảng Tự do...”

“Trời ơi. Có lẽ con nên thuyết phục chồng con đi theo đường lối khác.”

Annabelle phì cười. “Con nghi ngờ điều đó đấy. Nhưng chuyện đó không quan trọng, bởi vì... Mẹ, con bắt đầu tin rằng một ngày nào đó ý kiến của giới thương nhân sẽ có trọng lượng hơn tầng lớp quý tộc. Những ảnh hưởng tài chính của họ...”

“Annabelle,” Philippa dịu dàng ngắt lời. “Mẹ nghĩ việc con ủng hộ chồng là rất tuyệt vời. Nhưng một người đàn ông làm ăn buôn bán sẽ không bao giờ có sức ảnh hưởng như một quý tộc. Chắc chắn không phải ở Anh.”

Bất thành linh cuộc chuyện trò bị cắt ngang bởi tiếng bước chân huyên náo của Jeremy đang đi vào phòng khách. Cậu trông có vẻ bù xù và hốt hoảng.

“Jeremy?” Annabelle lo lắng ré lên, nhảy khỏi ghế. “Chuyện gì vậy? Ngài Hunt đâu?”

“Đang dắt ngựa đi lòng vòng để chúng hạ hỏa.” Cậu lắc đầu và hỏn hển nói. “Con người đó bị loạn trí rồi. Bọn em suýt bị lật xe ít nhất ba lần, suýt giết mất nửa tá người, và em thì nẩy tung tung cho đến khi nửa thân dưới tím tái thâm sì. Nếu em còn chút hơi tàn nào thì em đã dùng để cầu nguyện rồi, vì rõ là bọn em tí nữa thì chết ngắc ngoải. Ngựa của Hunt là bọn xấu tính nhất em từng thấy, còn anh ấy thì chửi thề bậy bạ đến mức chỉ một từ trong số đó cũng đủ khiến em bị đá khỏi trường...”

“Jeremy,” Annabelle kinh hãi xin lỗi vì Simon đã đôi xử tệ hại với em trai

cô. “Chị rất...”

“Không nghi ngờ gì nữa, đây đúng là buổi chiều *tuyệt nhất trong đời em!*” Jeremy hân hoan nói tiếp. “Em đã van nài Hunt ngày mai dẫn em ra ngoài lần nữa, và anh ấy nói nếu anh ấy có thời gian... ôi chao, anh ấy là một *thợ đào lò*, Annabelle! Em sẽ đi lấy ít nước... có cả tấn bụi đất bám vào cổ em đây.” Cậu bỏ đi với vẻ vui sướng thiếu niên, trong lúc mẹ và chị gái thì nhìn theo bóng cậu với cái miệng há hốc.

Tối đó Simon đưa Annabelle, Jeremy và mẹ vợ đến ngôi nhà nằm sau cửa hàng thịt, nơi cha mẹ anh vẫn sống. Căn nhà có ba phòng chính và một cầu thang hẹp dẫn lên gác xép, tuy nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi. Mặc dù vậy, Annabelle vẫn có thể đọc được vẻ bất đồng tình tế trên nét mặt mẹ cô, vì bà Philippa không hiểu nổi tại sao gia đình Hunt không chọn sống trong một căn hộ ngay trong thành phố hoặc một dinh thự nào đó. Annabelle càng cố giải thích rằng gia đình Hunt không cảm thấy nghề nghiệp của họ có gì đáng phải hổ thẹn và cũng không muốn chối bỏ xuất thân là tầng lớp lao động chân tay, bà Philippa càng trở nên bối rối. Bực bội nghi ngờ mẹ mình cố tình tỏ ra chậm hiểu, Annabelle chấm dứt mọi nỗ lực nói chuyện về gia đình Hunt và ngầm chỉ đạo cho Jeremy đừng để bà Philippa buột miệng nói ra những câu khinh miệt trước mặt mọi người.

“Em sẽ cố,” Jeremy ngần ngại nói. “Nhưng chị cũng biết là mẹ chưa từng có kinh nghiệm tiếp xúc với những người khác chúng ta.”

Annabelle cau tiết thở dài. “Lạy trời cho chúng ta có thể ở chung một tối với những người không giống y hệt chúng ta. Chúng ta có thể học được vài điều. Hoặc tệ hơn, chúng ta có thể sẽ thích... ôi trời, xấu hổ thật!”

Jeremy mỉm cười tò mò, “Đừng gay gắt với mẹ, Annabelle. Không lâu trước đây chị cũng khinh bỉ y như thế với những người ở tầng lớp thấp hơn đây thôi.”

“Chị không có! Chị...” Annabelle quắc mắt hung dữ, rồi thở dài. “Em nói đúng, chị đã từng như vậy. Mặc dù bây giờ chị không thể hiểu tại sao. Lao động đâu phải là chuyện đáng hổ thẹn. Chắc chắn đáng kính trọng hơn là những người ăn không ngồi rồi.”

Jeremy tiếp tục mỉm cười. “Chị thay đổi rồi,” cậu nhận xét đơn giản, và

Annabelle dăm chiêu đáp, “Có lẽ đó không phải chuyện xấu.”

Cô để ý thấy sự thận trọng hết sức tinh tế trong cung cách của Hunt, đó chỉ có thể là dấu hiệu của tâm trạng bất an mà hẳn là anh đang cảm thấy. Có lẽ anh đang lo lắng không biết gia đình hai bên sẽ “trò chuyện” theo cách nào đây. Quyết tâm có một buổi tối thành công, Annabelle đóng khung nụ cười tự tin lên mặt, không nao núng ngay cả khi cô nghe thấy tiếng rì rầm trong nhà Hunt... giọng người lớn chói tai, trẻ con quấy khóc, và tiếng đồ gỗ lật nhào ồn ào.

“Lạy Chúa,” Philippa kêu lên. “Nghe giống như... như...”

“Một cuộc ẩu đả?” Simon thêm vào. “Có thể lắm. Trong gia đình con không phải lúc nào cũng dễ dàng phân biệt giữa tán gẫu trong phòng khách với trao đổi bằng nắm đấm.”

Khi họ vào phòng lớn, Annabelle cố điem qua hết những khuôn mặt... có chị gái Simon, Sally, mẹ của nửa tá con đang trấn giữa phòng như con bò trong rạp xiếc... chồng Sally và cha mẹ Simon cùng ba em trai, một em gái trên Meredith, người có vẻ ngoài điem tĩnh đối nghịch hẳn với khung cảnh náo loạn xung quanh. Từ những gì Simon đã kể, Annabelle biết anh đặc biệt thân thiết với Meredith, cô khá khác biệt với những anh chị thô lỗ, cô nhút nhát và mê đọc sách.

Đám trẻ vây lấy Simon, anh chơi đùa với chúng một cách khéo léo đến kinh ngạc, ném bóng đĩa này lên trời, kiểm tra răng sữa của đĩa kia và nhét khăn vào một cái mũi đang sụt sịt khác. Vài phút đầu tiên trôi qua trong sự lúng túng của đôi bên, và một tràng những tiếng la hét giới thiệu, và đám trẻ con chạy loạn xạ ngược xuôi, và tiếng mèo ré lên chói lói vì bị một con chó tọc mạch cắn phải. Annabelle những mong mọi chuyện sẽ lắng dịu, nhưng bầu không khí căng thẳng vẫn tiếp diễn suốt buổi tối. Cô nhìn lướt qua nụ cười gượng gạo của mẹ mình, vẻ hồn nhiên thích thú của Jeremy, và sự cáu giận buồn cười của Simon khi những nỗ lực dàn xếp cảnh tượng hỗn loạn ồn ào chỉ là công cốc.

Cha của Simon, ông Thomas, là một người đàn ông khổng lồ, bệ vệ, đường nét dáng dấp dễ khiến mọi người liên tưởng đến sự nghiêm khắc đầy dữ tợn. Thịnh thoảng khuôn mặt và đôi mắt ông dãn ra với một nụ cười tuy không quyền rũ bằng Simon nhưng cũng có sức hút riêng. Annabelle cố trò chuyện

được vài câu với ông khi hai người ngồi cạnh nhau trong bữa ăn. Rủi thay, xem ra hai bà mẹ lại không được vui vẻ cho lắm. Có vẻ như nguyên nhân không phải vì họ không thích nhau, mà vì họ chẳng tìm thấy một điểm chung nào. Cuộc sống của họ, kết quả tích lũy những kinh nghiệm đã tạo thành con người họ và định hình quan điểm của họ, khác nhau quá nhiều.

Bữa tối có những lát bò bíp tết dày cui ngon lành, đặt cạnh bánh pudding và những muống đầy rau trộn. Nén tiếng thở dài tiếc nuối những thú vui ẩm thực nước Pháp, Annabelle cắn mẫn cắt thịt bò.

Sau đó, Meredith bắt chuyện với cô bằng một câu nhận xét thân thiện, “Annabelle, chị phải kể cho mọi người nghe thêm về Paris đó. Em và mẹ sắp đi du lịch châu Âu rồi.”

“Tuyệt vậy sao,” Annabelle kêu lên. “Khi nào hai người khởi hành?”

“Tuần sau. Em và mẹ sẽ đi ít nhất một tháng rưỡi, bắt đầu ở Calais và kết thúc ở Rome...”

Những câu chuyện du lịch tiếp tục đến tận lúc bữa ăn kết thúc, và chị đầu bếp đi ra dọn đĩa trong lúc cả gia đình vào phòng khách uống trà và ăn đồ ngọt. Lũ trẻ rất thích thú khi Jeremy ngồi với chúng trên sàn gần lò sưởi, chơi rút bài và giúp giữ con chó con. Annabelle ngồi gần đó, vừa quan sát về huyền não của đám trẻ vừa trò chuyện với chị gái Simon. Cô không thể không nhận thấy Simon đã biến mất cùng mẹ anh, người mà cô đoán là có rất nhiều câu hỏi dành cho cậu con trai cả về đám cưới chớp nhoáng và tình trạng hiện tại của cuộc hôn nhân vội vã.

“Trời đất!” Jeremy hét toáng. “Con cún con bậy trên lò sưởi rồi.”

“Ai đó đi báo cho cô hầu gái đi,” Sally nói trong tiếng cười âm ỉ của bọn trẻ vì con chó con hư thân.

Vì Annabelle ngồi gần cửa ra vào nhất nên cô đi ngay tức thì. Vào phòng kế bên, Annabelle nhận thấy người giúp việc vẫn đang dọn bàn. Sau khi nghe thông báo về sự cố nho nhỏ, cô gái đó nhanh chóng đi vào phòng khách với một nụ giẻ rách. Lẽ ra Annabelle sẽ theo sau cô ta, nhưng cô nghe có tiếng nói chuyện vọng từ gian bếp, và thế là cô dừng lại nghe thấy giọng nói trầm trầm bất mãn của bà Bertha.

“... vậy cô ta có yêu con không, Simon?”

Annabelle chết lặng, chăm chú lắng nghe tiếng Simon đáp, “Người ta kết hôn vì rất nhiều lý do khác nữa.”

“Vậy là cô ta không yêu con phải không?” Bertha thẳng thừng tuyên bố. “Mẹ không ngạc nhiên đâu. Phụ nữ như cô ta không bao giờ...”

“Cẩn thận,” Simon lầm bầm. “Mẹ đang nói về vợ con đấy.”

“Cô ta giống một vật trang trí xinh đẹp trên tay con thôi,” Bertha vẫn cố chấp, “khi con đi giữa xã hội quý tộc. Nhưng liệu cô ta có lấy con không, nếu con không có tiền? Cô ta có ở bên cạnh con trong những lúc con buồn lo hoặc túng thiếu không? Phải chi con chịu liếc qua mấy cô gái mẹ đã cố giới thiệu cho con. Như Molly Havelock, hoặc Peg Larcher... những cô gái tốt, khỏe mạnh sẽ là trợ thủ thực thụ...”

Cố giữ bình tĩnh, cô quay lại phòng khách huyền ảo và sáng trưng. *Ồ, hậu quả của việc nghe trộm đấy*, cô buồn bã tự nhủ, bản khoản không biết ý kiến của bà Bertha về cô còn có thể tồi tệ hơn nữa không. Lời chỉ trích làm cô đau đớn... nhưng Annabelle buộc phải chấp nhận một điều, đó là chẳng có lý do nào đủ mạnh để gia đình Simon, hay mẹ anh, phải thích cô. Thật ra, Annabelle chợt nhận thấy trong tất cả những toan tính của cô về lợi ích từ việc kết hôn với Simon, chưa một lần cô nghĩ xem mình có thể cho anh cái gì.

Cô bối rối không biết có nên nói gì với Simon về những điều mình vừa vô tình nghe lỏm được hay không, nhưng rồi cô bác bỏ ý định này ngay lập tức. Đào xới vào chủ đề đó sẽ chỉ tạo ra sức ép khiến anh phải tìm ra cách trấn an cô, hoặc có lẽ là lời xin lỗi từ mẹ anh, mà cả hai việc đó đều không cần thiết. Cô biết sẽ cần rất nhiều thời gian để chứng minh giá trị của mình với Simon, và gia đình anh... và có lẽ với chính bản thân cô nữa.

Khuya hôm đó, khi Annabelle và Simon đã trở về Rutledge, anh choàng tay qua vai cô, khẽ cười. “Cảm ơn em,” anh nói.

“Tại sao?”

“Vì đã cố hòa hợp với gia đình anh.” Kéo cô lại gần, anh hôn lên trán cô.
“Và chọn cách bỏ qua sự thật là họ quá khác biệt với em.”

Annabelle đỏ mặt sung sướng vì được anh tặng bốc, đột nhiên cảm thấy khá hơn. “Em thích buổi tối hôm nay lắm,” cô nói dối, và Simon cười rử.

“Em không cần làm quá vậy đâu.”

“Ôi, cũng có đôi lúc em thích thật mà, như khi cha anh bàn về bộ ruột của thú vật... hoặc khi chị anh kể đứa bé làm gì trong bồn tắm... nhưng nhìn chung thì họ rất, rất...”

“Ồn ào?” Simon đỡ lời, mắt anh long lanh cười cợt.

“Em sắp nói là ‘tốt’.”

Simon trượt tay ra sau lưng cô, xoa xoa bờ vai gồng cứng của cô. “Em đóng vai vợ của một thương nhân bình dân khá đạt rồi đấy.”

“Thật tình, cũng không quá tệ,” Annabelle mơ màng. Cô rà bàn tay tán tỉnh khắp phần phía trước cơ thể anh rồi liếc mắt gợi tình, “Em có thể bỏ qua rất nhiều điều, để đổi lại cái này... ấn tượng... phong phú...”

“Tài khoản ngân hàng hả?”

Annabelle cười và luồn tay vào cạp quần anh. “Không phải tài khoản ngân hàng,” cô thì thầm, nhưng miệng anh đã khóa lấy miệng cô.

Ngày tiếp theo, Annabelle hỏi hớp vì được tái ngộ với Lillian và Daisy, hóa ra dây phòng của họ cùng mạn với dây của cô. Cả ba ôm nhau và cười đùa âm ỉ, ồn ào đến mức bà Bowman phải cho người hầu qua kêu họ im lặng.

“Tôi muốn gặp Evie,” Annabelle phàn nàn, móc ngón tay mình vào ngón tay Daisy khi họ đi vào phòng khách. “Cô ấy thế nào rồi?”

“Hai tuần trước Evie dính vào một rắc rối tồi tệ vì cố gặp mặt cha,” Daisy thở dài. “Bệnh tình của ông ấy ngày càng nặng, và giờ đã nằm liệt giường. Nhưng Evie bị bắt quả tang đang trốn khỏi nhà, và giờ thì bị dì Florence và cả gia đình nhốt lại rồi.”

“Trong bao lâu?”

“Không chắc nữa,” Daisy đáp nhát gừng.

“Những kẻ đáng ghét,” Annabelle càu nhàu. “Ước gì chúng ta có thể đi giải cứu Evie nhỉ.”

“Thế sẽ vui lắm ấy nhỉ?” Daisy suy tư, lập tức bị hấp dẫn bởi ý tưởng đó. “Ta nên bắt cóc cô ấy. Ta sẽ đem theo một cái thang và để nó bên dưới cửa sổ, và...”

“Dì Florence sẽ xua chó ra cắn chúng ta,” Lillian u ám nói. “Họ có hai con chó lớn chuyên giữ nhà vào ban đêm.”

“Chúng ta sẽ dụ chúng đi bằng vài miếng thịt.” Daisy phản biện. “Và trong lúc mọi người say ngủ...”

“Ôi trời, đẹp cái kế hoạch nông nổi của em giùm đi.” Lillian kêu lên. “Chỉ muốn nghe Annabelle kể chuyện trắng mặt.”

Hai cặp lông mày nâu quan sát Annabelle với vẻ chú tâm không được đoan chính lắm. “Sao?” Lillian hỏi. “Nó như thế nào? Có đau như người ta thường nói không?”

“Nói đi, Annabelle,” Daisy hồi thúc. “Nhớ là tụi mình đã hứa sẽ kể cho nhau nghe mọi chuyện!”

Annabelle toét miệng cười, khá thích thú với vị thế là một người hiểu biết về cái chuyện vẫn còn vô cùng bí ẩn với hai cô bạn. “À thì, cũng có vài thời điểm khá khó chịu,” cô thừa nhận. “Nhưng Simon rất tốt, và... ân cần... và mặc dù không có kinh nghiệm trước đây để so sánh nhưng tôi cũng không thể hình dung bất kỳ người đàn ông nào lại có thể tuyệt vời hơn anh ấy.”

“Ý cô là sao?” Lillian hỏi.

Một vệt hồng lượn lờ trên má Annabelle. Ngập ngừng, cô tìm từ ngữ để giải thích một điều gì đó đột nhiên thật khó diễn tả được bằng lời. Người ta có thể kể từng chi tiết một cách máy móc, nhưng rất khó truyền đạt sự dịu dàng

thầm kín đi cùng với nó. “Sự thân mật vượt xa những gì các cô có thể hình dung... Lúc đầu các cô muốn chết vì xấu hổ, nhưng rồi có vài khoảnh khắc chuyện đó tuyệt diệu đến nỗi các cô muốn quên đi bản thân, chỉ quan tâm đến chuyện làm sao để gần anh ấy hơn nữa.”

Hai chị em im lặng nghiền ngẫm câu nói của Annabelle.

“Chuyện đó kéo dài bao lâu?” Daisy đánh bạo hỏi.

Annabelle đỏ hết cả mặt. “Thỉnh thoảng chỉ vài phút... có khi là vài giờ.”

“*Vài giờ?*” cả hai thốt lên, nhìn nhau ngỡ ngàng.

Lillian chun mũi ghê tởm. “Chúa ơi, nghe kinh khủng quá.”

Annabelle cười nắc nẻ. “Không kinh khủng lắm đâu. Rất đáng yêu, thật đấy.”

Lillian lắc đầu. “Tôi sẽ tìm ra cách khiến chồng mình nhanh chóng kết thúc chuyện đó. Còn nhiều thứ để làm hơn là nằm trên giường nhiều giờ chỉ để làm chuyện đó.”

Annabelle khúc khích. “Nói với quý ông bí ẩn một ngày nào đó sẽ trở thành chồng cô ấy... chúng ta nên bắt đầu dự tính cho chiến dịch tiếp theo. Đến tận tháng Một mùa vũ hội mới bắt đầu, vậy là chúng ta có rất nhiều thời gian chuẩn bị.”

“Daisy và tôi cần một quý tộc bảo trợ,” Lillian thở dài. “Ấy là chưa nói đến những bài học giao tiếp. Và rủi thay, Annabelle à, vì cô kết hôn với một người bình thường, nên cô sẽ không có ảnh hưởng xã hội sâu rộng, vậy là bọn tôi khởi đầu hơi khó khăn rồi,” rồi cô vội vã nói thêm. “Không có ý châm chích đâu nha.”

“Không sao,” Annabelle ôn tồn đáp. “Nhưng mà Simon có vài người bạn trong giới quý tộc... chẳng hạn như Bá tước Westcliff.”

“Ôi, không,” Lillian nói thẳng. “Tôi không muốn dính líu gì với anh ta cả.”

“Tại sao không?”

Lillian nhướn mày như muốn nói “chuyện-này-mà-cũng-cần-giải-thích-nữa-sao”. “Vì anh ta là gã khó chịu nhất tôi từng đối đầu chẳng?”

“Nhưng Westcliff có địa vị rất cao,” Annabelle dỗ ngọt. “Và anh ta là bạn thân của Simon. Tôi cũng có thích anh ta đâu, nhưng anh ta có thể là một đồng minh hữu dụng. Người ta nói tước vị của Westcliff thuộc hàng cổ xưa nhất nước Anh. Không dòng dõi nào danh giá hơn anh ta đâu.”

“Và anh ta cũng thừa biết như thế,” Lillian chua chát nói. “Bất chấp mấy bài nói chuyện dân túy của anh ta, ai mà chả có thể thấy trong thâm tâm anh ta thích thú được làm quý tộc với rất nhiều kẻ bợ đỡ xung quanh chờ anh ta ra lệnh.”

“Em tự hỏi tại sao Westcliff vẫn chưa kết hôn,” Daisy thích thú. “Bỏ qua mấy thói xấu đó thì cũng phải thừa nhận anh ta đúng là một con cá voi.”

“Chị sẽ sướng run người nếu có ai đó câu được anh ta,” Lillian cau có lẩm bẩm, làm cả Annabelle và Daisy phì cười.

Mặc dù London vắng bóng “giai cấp ưu tú” vào những tháng nóng nhất mùa hè nhưng không có nghĩa là cuộc sống nơi đây bị đình trệ hoàn toàn. Từ giờ cho tới ngày mười hai tháng Tám, là ngày Nghị viện bắt đầu làm việc, cũng là ngày khai mạc mùa săn gà gô, thi thoảng các quý ông có tước hiệu vẫn phải có mặt tại những phiên họp chiều. Trong lúc họ đến Nghị viện hoặc vào câu lạc bộ, các bà vợ sẽ đi mua sắm, tán gẫu và viết thư. Buổi tối, họ tham dự các bữa tối, vũ hội và dạ tiệc kéo dài đến tận hai ba giờ sáng. Đó là lịch trình của một quý tộc, hoặc những người được xếp vào hàng có nghề nghiệp đáng kính trọng như giáo sĩ, sĩ quan hải quân, hoặc bác sĩ.

Annabelle hơi phiền lòng vì rõ ràng chồng cô không được xếp vào nhóm người có nghề nghiệp đáng kính, bất chấp sự giàu có và thành công không thể chối cãi của anh. Vì lẽ đó, thi thoảng họ bị cách ly khỏi những sự kiện của giới thượng lưu mà có một thời cô từng dự vào. Chỉ khi nào có một vị quý tộc bị buộc phải liên quan với Simon về mặt tài chính, hoặc là bạn thân của Bá tước Westcliff, thì anh ta mới mời Hunt đến nhà. Annabelle cũng nhận được rất ít lời mời của những phụ nữ có chồng trước kia từng là bạn cô, và mặc dù không lạnh nhạt mỗi khi cô đến nhưng bọn họ cũng không khuyến khích cô trở lại. Bước qua ranh giới của giai cấp và địa vị xã hội là

chuyện không thể. Ngay cả vợ một Tử tước nghèo túng vì thói cờ bạc và hoang phí của chồng, sống trong căn nhà tồi tàn với hai người giúp việc vẫn cứ tỏ vẻ vênh váo với Annabelle được. Nói cho cùng, dù có nhiều khiếm khuyết thì chồng cô ta vẫn là một quý tộc, và Simon Hunt vẫn là một nhà buôn đáng ghét.

Nỗi đóa vì thái độ đón tiếp lạnh nhạt của cô vợ Tử tước kia, Annabelle đến chỗ Lillian và Daisy để trút bớt sự bức dọc. Cả hai chị em đều tỏ ra thích thú và đồng cảm khi lắng nghe những lời than phiền đầy cảm xúc của cô. “Lẽ ra các cô phải thấy phòng khách nhà cô ta cơ!” Annabelle nói, đi qua đi lại trước mặt hai chị em đang ngồi trên trường kỷ trong phòng. “Mọi thứ đều bám bụi và xác xơ, thậm chí ố vàng vết rượu, và những gì cô ta có thể làm là khinh khỉnh thương hại tôi vì đã kết hôn với tầng lớp thấp kém. *Thấp kém*, cô ta nói vậy đấy, trong lúc ai cũng biết chồng cô ta là một kẻ nghiện rượu ngu đần ném cả gia tài lên bàn đờ đen! Anh ta có thể là Tử tước, nhưng còn không đáng liếm gót giày Simon, và tôi phải cố gắng nín nhịn hết sức mới không ném thẳng những điều ấy vào mặt cô ta.”

“Sao cô phải nhịn?” Lillian uể oải hỏi. “Tôi sẽ nói thẳng vào cái bản mặt sĩ diện hão của cô ta.”

“Vì cãi nhau với loại người đó chẳng có lợi gì,” Annabelle quắc mắt. “Nếu Simon có cứu một tá người khỏi cơn túng quẫn thì anh ấy cũng không được kính nể như một lão quý tộc già nua béo phệ chỉ ngồi đó mà không thèm nhắc tay giúp đỡ.”

Daisy khẽ nhưn mày. “Có phải cô tiếc vì không kết hôn với quý tộc không?”

“Không,” Annabelle nói ngay, và chọt gục đầu xấu hổ. “Nhưng tôi cho là... cho là có đôi lúc tôi đã ước Simon là quý tộc.”

Lillian nhìn cô đầy quan tâm. “Nếu có thể quay ngược thời gian và thay đổi mọi thứ, liệu cô có chọn ngài Kendall thay vì Hunt không?”

“Lạy Chúa, *không*.” Thờ dài, Annabelle ngồi ghé xuống tay ghế, phần váy xòe điểm hoa nhỏ xíu bông bành xung quanh cô. “Tôi không hối hận. Nhưng tôi thấy tiếc vì không được dự vũ hội ở Wymark. Hoặc dạ hội ở nhà Gilbreath. Hoặc những sự kiện của tầng lớp quý tộc. Thay vào đó, Hunt và

tôi thường đến những buổi tiệc của những kiều người rất khác.”

“Kiều người thế nào?” Daisy hỏi.

Thấy Annabella lưỡng lự, Lillian trả lời thay với giọng điệu khô hài giọng gao. “Chị có thể đoán Annabelle đang ám chỉ những kẻ trèo cao. Tất cả những kẻ chỉ biết có tiền, tầng lớp thấp, tính cách thì thô tục. Nói cách khác, những người giống chúng ta.”

“Không phải mà.” Annabelle đính chính ngay tức thì, và hai chị em bật cười.

“Phải đấy,” Lillian dịu dàng nói. “Cô đã kết hôn với người giống bọn tôi, cô bạn thân mến ạ, và cô không còn thuộc giới quý tộc nữa, nếu bọn tôi không kiếm được một anh chồng có tước hiệu thì cũng sẽ như vậy. Sự thật là, tôi không chịu nổi chuyện phải hòa nhập với mấy người ở Wymark hay Gilbreath, bọn họ ngu ngốc và chỉ biết có bản thân thôi.”

Annabelle trầm ngâm quan sát Lillian, đột nhiên nhìn nhận tình cảnh của mình với một ưu thế mới. “Tôi chưa từng thắc mắc là họ có ngốc hay không,” cô lầm bầm. “Tôi cho rằng trước giờ tôi vẫn luôn muốn trèo lên thật cao mà không thèm biết lên đó rồi mình có thích hay không. Nhưng bây giờ câu hỏi đó chỉ là thừa, tất nhiên rồi. Và tôi phải tìm ra cách thích ứng với một cuộc sống khác xa cái cuộc sống tôi cứ nghĩ là mình muốn.” Đặt khuỷu tay lên đầu gối, Annabelle chống cằm và nhăn nhó nói thêm. “Khi nào một mụ vợ Tử tước quá quắt nào đó khinh khỉnh với tôi mà tôi không cảm thấy đau thì tức là tôi thành công rồi đó.”

Trở trêu thay, trong tuần đó vợ chồng Hunt lại được mời đến vũ hội của ngài Hardcastle - người chịu ơn Simon vì đã nhận được lời khuyên từ anh về cách thức tái cấu trúc tỷ lệ giữa vốn đầu tư và tài sản đang mỗi lúc một sút giảm của gia đình ông ta. Đó là một sự kiện lớn, và dù kiên quyết không quan tâm đến những vũ hội được giai cấp quý tộc tổ chức nhưng Annabelle cũng không khỏi háo hức. Chọn bộ áo đầm màu vàng chanh bằng xa tanh, tóc uốn xoăn rồi cột lại bằng một dải lụa vàng tươi, Annabelle khoác tay Simon bước vào phòng khiêu vũ. Căn phòng với những cột trụ cẩm thạch rực rỡ huy hoàng trong ánh sáng rạng ngời từ tám ngọn đèn treo, không gian tràn ngập hương thơm toả ra từ những vô số hàng hoa hồng xen lẫn mẫu đơn. Đón lấy một ly sâm banh ướp lạnh, Annabelle hào hứng chào hỏi bạn bè và người quen, đắm mình trong bầu không khí sang trọng tao nhã. Đây là những người

cô quá hiểu và vẫn luôn cố gắng noi theo - lịch sự, kiêu cách, hiểu biết về âm nhạc, nghệ thuật và văn chương. Những quý ông không bao giờ nói chuyện chính trị hay kinh doanh trước mặt phụ nữ, và bất kỳ ai trong số họ cũng thà chọn bị bắn còn hơn phải thảo luận giá cả của những món hàng nào đó hoặc nghiên cứu công khai giá trị của một người nào đó.

Cô khiêu vũ liên tục, với Simon hoặc những người khác, cười đùa chuyện trò thoải mái và khéo léo đón nhận vô số lời khen ngợi dành cho mình. Đến giữa tối, cô liếc trộm Simon đang nói chuyện với bạn bên kia phòng, và trong lòng cô chợt muốn được đến bên anh ngay. Xoay xở để thoát khỏi hai chàng trai cứ dai dẳng cạnh mình, cô chậm rãi đi vòng qua rìa phòng, đằng sau những cây cột cẩm thạch có một lối đi hơi tối. Giữa những cây cột là trường kỷ và ghế nhỏ cho phép khách khứa ngồi trò chuyện thư giãn. Cô đi ngang một nhóm mệnh phụ... rồi một nhóm những cô gái không ai mời nhảy đang ngồi ủ ê, và cô mỉm cười cảm thông với họ. Tuy nhiên, khi Annabelle đi qua sau lưng hai phụ nữ nọ, có vài câu khiến cô ngừng lại, lòng bàn tay siết chặt.

“... không hiểu nổi sao tối nay lại phải mời họ chứ,” một trong hai người giận dữ nói. Annabelle nhận ra đó là giọng của một người bạn cũ, giờ là Phu nhân Wells-Troughton, mới mấy phút trước còn trò chuyện cùng cô với vẻ ăn ý nửa vờ. “Cô ta thật thiên cận quá đi, khoe khoang viên kim cương tầm thường trên ngón tay và người chồng vô giáo dục đó, thật không còn gì đáng xấu hổ hơn.”

“Cô ta sẽ không tự mãn được mãi đâu,” người kia đáp. “Có vẻ cô ta chưa nhận ra họ chỉ được mời đến những buổi tiệc mà chủ nhà có quan hệ tiền bạc với chồng cô ta. Hoặc những người là bạn của Westcliff.”

“Westcliff là một đồng minh quan trọng,” Phu nhân Wells-Troughton thừa nhận. “Thật tình, họ nên biết thân biết phận mà đừng chường mặt ở những nơi họ không thuộc về chứ. Cô ta đã kết hôn với một người bình dân, và vì vậy cô ta nên hòa nhập với bọn họ. Mặc dù tôi cho là cô ta còn nghĩ cô ta quá tốt so với họ...”

Ruột gan nhộn nhạo, Annabelle lùi lại tránh mặt hai người đàn bà kia và tiến về góc phòng. *Mình thật sự phải sửa cái thói quen nghe trộm thôi*, cô khổ sở tự giễu, nhớ lại buổi tối nghe lỏm được lời nhận xét của Bertha Hunt về mình. *Mình chỉ toàn nghe được những chuyện không tốt về mình.*

Cô chẳng ngạc nhiên gì trước những tin đồn về mình và Simon - điều làm cô ngỡ ngàng chính là giọng điệu cay nghiệt của hai người phụ nữ. Thật khó đo lường nguyên do gây ra mối ác cảm như vậy... ngoại trừ, có lẽ, là sự đố kỵ. Annabelle đã cưới được một người chồng đẹp trai, sung sức, giàu có, trong khi Phu nhân Wells-Troughton phải lấy một quý tộc già hơn cô ta ít nhất ba chục tuổi, người có đầy đủ phẩm chất của một cây kiềng trồng trong chậu. Điều đó khiến Phu nhân Wells-Troughton và đám người cùng hội cùng thuyền cương quyết bảo vệ cái đặc quyền duy nhất mà họ có được... ấy là tư cách thành viên của giai cấp quý tộc.

Annabelle nhớ lại lời nhận xét của bà Philippa, “*Một thương nhân sẽ không bao giờ có sức ảnh hưởng như một quý tộc...*” Nhưng với cô thì có vẻ như giới quý tộc đang e sợ sức mạnh mỗi lúc một tăng của giới công thương nghiệp như Simon. Rất ít người trong số đó thông minh được như Bá tước Westcliff để nhận ra rằng những gì họ phải làm không chỉ có mỗi việc bầu víu vào quyền sở hữu đất đai. Bẵng qua hai cây cột, Annabelle nhìn quanh đám đông quý tộc... quá tự mãn, quá sa đà trong lối suy nghĩ và hành xử truyền thống... quá kiên quyết phớt lờ thế giới đang đổi thay xung quanh. Cô vẫn thấy họ dễ chịu hơn những người bạn làm ăn thô lỗ, bộc trực của Simon. Tuy nhiên, cô không còn nhìn họ với con mắt ngưỡng mộ hoặc trầm trồ nữa. Mà thật ra...

Dòng suy nghĩ của cô bị cắt ngang khi một quý ông tiến đến gần, cầm theo hai ly sâm banh ướp lạnh. Ông ta hỏi đầu và béo tốt, ngấn thịt quanh cổ lồi ra khỏi cổ áo. Annabelle thảm than trời khi cô nhận ra ông ta - ngài Wells-Troughton, chồng của người phụ nữ vừa khinh miệt cô gay gắt. Từ ánh mắt thềm thuồng của ông ta trên bầu ngực nhô cao trong lớp vải xa tanh màu vàng nhạt của cô, có vẻ như ông ta không đồng ý kiến với vợ về chuyện Annabelle nên bị xua đuổi khỏi vũ hội.

Wells-Troughton, người nổi tiếng là có thiên hướng thích ngoại tình bẩm sinh, đã thử tiếp cận Annabelle một năm trước, lập lờ về việc ông ta sẵn sàng giúp đỡ cô vượt qua những khó khăn tài chính để đổi lấy sự bầu bạn của cô. Việc cô từ chối “*thiện ý*” của ông ta dường như không khiến ông ta cụt hứng chút nào. Ngay cả cái tin cô đã kết hôn cũng không. Với những quý tộc như Wells-Troughton, hôn nhân không phải là chướng ngại cho việc ngoại tình - có chăng thì chỉ khuyến khích thêm mà thôi. “*Không bao giờ ngủ với gái chưa chồng*” là một quan điểm thường gặp trong giới quý tộc... và những mối quan hệ ngoài luồng là đặc quyền mà các quý ông quý bà đã có gia đình

rất thích tận hưởng. Không gì hấp dẫn một quý tộc bằng cô vợ trẻ của một người đàn ông khác.

“Bà Hunt,” Wells-Troughton vui vẻ nói, đưa ly sâm banh tận tay cô. Annabelle cười nhạt nhẽo. “Tôi nay cô đẹp như hoa hồng mùa hè vậy.”

“Cảm ơn ngài,” Annabelle e dè nói.

“Tôi có được phép biết do đâu mà cô có vẻ mãi nguyện đó không?”

“Do đám cưới gần đây của tôi thưa ngài.”

Wells-Troughton tặc lưỡi. “À, tôi chợt nhớ lại những ngày đầu mới cưới. Hãy tận hưởng niềm vui trong lúc nó còn đó, vì nó chỉ là phù du mà thôi.”

“Có lẽ đối với ai đó thôi. Còn với những người khác có khi sẽ kéo dài đến suốt đời.”

“Cô gái yêu quý của tôi, cô thật ngây thơ.” Ông ta nhếch miệng cười khẩy, ánh mắt lại rơi xuống ngực cô lần nữa. “Nhưng tôi sẽ không phá hỏng những ý niệm lãng mạn của cô đâu, vì chúng sẽ biến mất theo thời gian thôi.”

“Tôi nghi ngờ chuyện đó đấy,” Annabelle đáp khiến ông ta cười khoái trá.

“Vậy Hunt chứng tỏ anh ta là một người chồng đáng hài lòng phải không?”

“Trên mọi phương diện,” cô cam đoan.

“Đến đây, tôi sẽ làm người bạn tâm tình của cô, và chúng ta sẽ tìm một góc nào đó thuận tiện để nói chuyện. Tôi biết nhiều chỗ lắm.”

“Tôi tin chắc ngài biết,” Annabelle nhẹ nhàng đáp. “Nhưng tôi không cần tìm một người bạn tâm tình thưa ngài.”

“Ta chỉ yêu cầu cô đi cùng ta một lúc thôi mà.” Wells-Troughton đặt bàn tay mập ú ra sau lưng cô. “Cô không ngốc đến mức làm rối tung mọi chuyện lên chứ hả?”

Biết rằng cách tự vệ duy nhất là phớt lờ sự dai dẳng của ông ta, Annabelle

mỉm cười và lùi bước, nhấp một ngụm sâm banh với vẻ vô tâm cố ý. “Tôi không dám đi với ngài đâu. Tôi e rằng chồng tôi là người hay ghen.”

Cô hơi giật mình khi nghe giọng Simon vang lên ngay bên cạnh. “Đường như tôi có lý do chính đáng để ghen thì phải.” Mặc dù anh nói rất điềm nhiên nhưng Annabelle vẫn nghe ra âm sắc cay nghiệt trong đó. Cô nhìn anh đăm đăm với vẻ van xin câm lặng, mong anh đừng gây chuyện không hay. Ngài Wells-Troughton khiến người ta bực bội nhưng ông ta vô hại, và Simon sẽ biến cả ba thành đề tài đàm tiếu nếu anh cư xử thái quá.

“Chào Hunt,” lão quý tộc béo phệ lăm bằm, cười cười vì xấu hổ. “Anh thật may mắn vì được sở hữu một giải thưởng quý giá như vậy.”

“Đúng thế,” ánh mắt của Simon lộ rõ tia sáng chết chóc. “Và nếu ông còn tiếp cận cô ấy một lần nữa...”

“Anh yêu,” Annabelle cắt ngang với nụ cười kỳ quái. “Em yêu tính khí thẳng thắn của anh. Nhưng hãy giải quyết chuyện này sau vũ hội được không?”

Simon không trả lời mà nhìn trừng trừng Wells-Troughton cho đến khi cơn giận tím tái của anh thu hút đám đông gần đó. “Tránh xa khỏi vợ tôi ra,” anh nói nhẹ nhàng nhưng đủ khiến lão quý tộc trắng bệch.

“Buổi tối tốt lành, thưa ngài.” Annabelle nói, uống cạn ly sâm banh và gượng cười. “Cảm ơn ly sâm banh của ngài.”

“Rất hân hạnh, bà Hunt,” Wells-Troughton cúi kính đáp và vội vã bỏ đi.

Đỏ mặt xấu hổ, Annabelle né tránh cái nhìn tọc mạch của những vị khách xung quanh và rời phòng với Simon theo sát gót. Ra ngoài ban công, cô đặt ly xuống và để gió làm dịu hai má nóng bừng.

“Hắn đã nói gì với em?” Simon cộc cằn hỏi, đứng lù lù bên cạnh cô.

“Không có gì quan trọng.”

“Hắn ta tán tỉnh em, ai cũng thấy vậy.”

“Chuyện đó chẳng có ý nghĩa gì với ông ta, hoặc bất kỳ người nào ở đây.

Bọn họ là như thế đó, anh cũng biết rõ là vấn đề này không bao giờ được xem trọng mà. Với họ chung thủy chỉ là... là quan điểm của tầng lớp trung lưu. Và nếu một người nào đó tiếp cận vợ người khác như Wells-Troughton đã làm, thì cũng chẳng có gì đáng nói...”

“Anh thấy nó đáng nói vì vợ anh là người bị tiếp cận.”

“Còn anh tỏ ra hiếu chiến như vậy sẽ biến chúng ta thành trò cười, ngoài ra, việc đó hầu như không thể hiện được một chút niềm tin nào vào lòng chung thủy của em.”

“Em vừa nói tầng lớp của em không tin vào sự chung thủy đấy thôi.”

“Họ không phải tầng lớp của em,” Annabelle gắt gỏng, bắt đầu tức giận. “Không còn là tầng lớp của em nữa từ khi em lấy anh. Em không biết mình thuộc về nơi nào - không phải với những người đó, cũng chẳng phải với những người của anh.”

Nét mặt anh không thay đổi, nhưng cô có cảm giác mình đã làm tổn thương anh. Lập tức hối hận, cô thở dài và xoa trán. “Simon, em không có ý ám chỉ...”

“Được rồi,” anh nói cộc lốc. “Vào trong thôi.”

“Nhưng em muốn giải thích...”

“Em không cần giải thích.”

“Simon...” Cô cau mày và không nói gì nữa khi anh đưa cô quay lại phòng khiêu vũ, trong lòng thầm ước ao có thể rút lại mấy câu nói bốc đồng vừa nãy.

Chương 24

Đúng như Annabelle lo sợ, lời cáo buộc bốc đồng của cô tại vũ hội nhà Hardcastle đã tạo ra một vách ngăn không thể chối bỏ giữa cô và chồng. Cô cố xin lỗi và giải thích rằng cô không đổ lỗi cho anh vì bất kỳ điều gì. Tuy nhiên, tất cả những nỗ lực để bày tỏ rằng cô không hối hận vì lấy anh đã bị cự tuyệt thẳng thừng. Simon vốn dĩ luôn sẵn lòng thảo luận về mọi chủ đề, nhưng giờ anh đã vẽ nên ranh giới cho riêng chuyện này. Một cách vô ý, cô đã đâm thẳng vào trái tim anh, và phản ứng của anh đã nói lên cảm giác tội lỗi mà anh luôn giữ trong lòng vì đã làm cho cô bị loại bỏ khỏi giới quý tộc mà cô hằng mơ ước.

Khi quan hệ của họ nhanh chóng trở lại bình thường, và họ lại dành cho nhau những cử chỉ, lời nói trêu đùa, thách thức và cả đam mê, Annabelle thấy nhẹ cả người. Nhưng cô vẫn có cảm giác bứt rứt rằng mọi chuyện không hoàn toàn giống lúc trước nữa. Có những lúc Simon tỏ ra hơi phòng thủ trước cô, vì giờ cả hai đều biết cô có khả năng làm anh bị tổn thương như thế nào. Có vẻ anh chỉ cho phép cô đến đủ gần mà thôi, anh tự bảo vệ bằng cách duy trì một khoảng cách nhất định giữa họ. Tuy nhiên, anh vẫn sẽ giúp đỡ và ủng hộ cô bất cứ lúc nào cô cần... và tối hôm đó, anh đã chứng minh rằng vấn đề có thể nảy sinh từ những thời điểm không ai ngờ tới.

Sau một ngày làm việc ở các xưởng máy của Consolidated Locomotive, Simon về muộn hơn thường lệ. Người ám mùi khói than, dầu nhớt và kim loại sau cả một ngày ở xưởng, anh trở về Rutledge trong bộ dạng không thể bản thủi xộc xệch hơn được nữa.

“Anh đã làm gì vậy?” Annabelle kêu lên, vừa thích thú vừa kinh hãi trước bộ dạng của anh.

“Đi khảo sát xưởng đúc,” Simon đáp, cởi áo khoác và áo sơ mi ngay khi vừa bước qua cánh cửa dẫn vào phòng ngủ.

Annabelle liếc mắt ngờ vực. “Anh làm nhiều hơn là chỉ ‘đi khảo sát’. Những vết đen trên quần áo anh là cái gì vậy? Trông anh như thể vừa cố tự chế tạo

đầu máy xe lửa vậy đó.”

“Cũng có lúc phải nhúng tay vào làm.” Những nhóm cơ căng phòng lộ rõ khi Simon quẳng áo ra sàn nhà. Có vẻ anh đang ở trong tâm trạng cực kỳ phấn chấn. Là một người được trời phú cho thể chất khỏe mạnh, Simon thích nỗ lực làm việc, đặc biệt là những việc có yếu tố mạo hiểm.

Annabelle nhăn mặt lấy một cái khăn cho anh trong phòng tắm gần đó, và trở lại thấy chồng quần băng khắp người. Có một vết bầm rất lớn trên chân anh, và một vết bỏng đỏ loét trên cổ tay khiến cô lo lắng la lên. “Anh bị thương! Có chuyện gì vậy?”

Simon có vẻ ngỡ ngàng trước sự quan tâm của cô, và cách cô bay đến bên anh nữa. “Không có gì,” anh đáp và ôm eo cô.

Đẩy tay anh ra, Annabelle quỳ xuống xem xét vết bầm. “Cái gì gây ra vết thương này?” cô hỏi, lướt đầu ngón tay qua vết thương. “Nó xảy ra trong xưởng đúc phải không? Simon Hunt, em muốn anh tránh xa chỗ đó ra! Những bếp lò, cần trục, bễ lò... lần sau anh có thể bị đè bẹp hoặc thiêu cháy hoặc té xuống mấy cái hồ...”

“Annabelle...” giọng Simon phảng phất thích thú. Anh khom người đỡ khuỷu tay cô và kéo cô đứng dậy. “Anh không thể nói chuyện với em khi em cứ quỳ trước mặt anh thế này. Không được rành mạch nhưng anh có thể giải thích chính xác chuyện gì...” Anh ngập ngừng, đôi mắt đen rạng rỡ kỳ lạ khi anh thấy nét mặt cô. “Em giận sao?”

“Người vợ nào thấy chồng về nhà trong tình trạng này mà không giận chứ hả?”

Simon trượt tay ra sau cổ cô và siết nhẹ. “Em phản ứng hơi quá với một vết bầm và một vết bỏng rồi đó.”

Annabelle quắc mắt. “Kể em nghe chuyện gì xảy ra đã, rồi em sẽ quyết định phải phản ứng ra sao.”

“Bốn người đàn ông cố dỡ một vĩ kim loại khỏi lò bằng cái kìm lưỡi dài. Họ phải đưa nó đến dây chuyền để lăn tròn và vào khuôn. Vĩ kim loại hóa ra lại nặng hơn bọn họ dự đoán, và khi họ sắp đánh rơi cái thứ chết tiệt đó thì anh

phải cầm một thanh kim đèn giúp đỡ.”

“Sao anh không để một công nhân khác làm việc đó?”

“Vì lúc đó anh tình cờ đứng gần lò luyện nhất,” Simon nhún vai hòng xoa dịu tình hình. “Anh bị bầm vì kê gối dưới bệ đỡ trước khi bọn anh cố gắng hạ thấp vì kim loại... còn vết bỏng là do ai đó lỡ tay quệt cái kim vào tay anh. Không đau gì hết. Anh lành nhanh lắm.”

“Ô, hết rồi hả?” cô hỏi. “Anh chỉ nâng tấm kim loại nóng đỏ nặng hàng trăm cân trong khi mặc mỗi cái áo sơ mi thôi hả? Em thật ngớ ngẩn lắm nên mới lo lắng.”

Simon cúi đầu chà môi lên má cô. “Em không phải lo lắng cho anh.”

“VẬY ĐỂ THIÊN HẠ LO CHẮC.” Annabelle cảm nhận rõ rệt sức mạnh và sự rắn chắc của cơ thể anh đang đứng sát cô. Khung xương to khỏe căng tràn sức mạnh và sự uyển chuyển đầy nam tính. Nhưng Simon không phải mình đồng da sắt. Anh chỉ là con người, và việc nhận ra sự an toàn của anh quan trọng với cô đến mức nào chỉ càng làm cô lo hơn mà thôi. Lùi khỏi tay anh, Annabelle đi vào kiểm tra nước tắm và nói với ra. “Anh bốc mùi như một toa tàu.”

“Nồng nặc mùi khói than,” anh đáp trả và theo chân cô vào phòng tắm.

Annabelle khịt mũi nhạo báng. “Nếu anh đang cố tỏ ra thích thú thì khỏi đi. Em đang điên tiết với anh đây.”

“Tại sao?” Simon thì thầm, choàng tay ôm cô từ phía sau. “Vì anh bị thương à? Tin anh đi, những phần em thích nhất vẫn hoạt động tốt.” Anh hôn cổ cô.

Annabelle rùng mình, kháng cự lại cái ôm ghì. “Em không thể bớt lo nếu anh cứ đâm đầu vào một lò toàn sắt nóng chảy, nếu anh quá ngốc để dám đi vào xưởng đúc mà không có đồ bảo hộ và...”

“Hell-broth.” Simon rúc đầu vào bím tóc cô trong lúc bàn tay mon man tìm kiếm bầu ngực.

“Cái gì?” Annabelle hỏi, thắc mắc không biết có phải anh vừa chế thêm một

từ tọc tũ nào mới hay không.

“Hell-broth... là từ người ta dùng để gọi sắt nóng chảy.” Ngón tay anh vẽ một đường cong quanh bầu ngực được đẩy lên cao và cứng một cách không tự nhiên trong khung áo ngực của cô. “Chúa ơi, em mặc cái gì dưới váy vậy?”

“Khung áo ngực loại mới.” Loại áo lót thời trang nhập khẩu từ New York, được hồ cứng và định hình bằng khung kim loại, giúp nó vững chắc hơn hẳn áo ngực thông thường.

“Anh không thích nó. Anh không thể cảm nhận được ngực em.”

“Ai cho anh cảm nhận chứ,” Annabelle đáp với sự kiên nhẫn vô bờ bên, đảo mắt khi anh đưa hai tay lên ngực cô và xoa bóp kiểm chứng. “Simon... nước tắm...”

“Thằng ngốc nào lại chế ra áo ngực này vậy hả?” anh gất gỏng hỏi và để cô đi.

“Tất nhiên là một người Anh.”

“Có lẽ vậy.” Anh theo sau khi cô đi tắt nước bồn tắm.

“Thọ may của em bảo áo ngực đã từng là váy dài và được xem như dấu hiệu của sự phục tùng.”

“Sao em lại sẵn lòng mặc một dấu hiệu của sự phục tùng?”

“Vì mọi người đều làm vậy, và nếu em không mặc thì eo của em sẽ trông giống con bò.”

“Phù phiếm, ấy là tên gọi của đàn bà,” anh vừa trích dẫn vừa tháo mấy dải băng thả xuống sàn gạch.

“Vậy em cho rằng đàn ông thất cà vạt vì chúng hết sức dễ chịu?” Annabelle ngọt ngào hỏi trong lúc chồng cô bước vào bồn tắm.

“Anh thất cà vạt vì nếu không thì người ta sẽ nghĩ anh không văn minh bằng

họ.” Khom lưng kiểm tra bồn tắm không được thiết kế cho khổ người như của anh, Simon rít lên thoải mái khi nước nóng cuộn lên giữa người.

Đứng bên cạnh anh, Annabelle luồn tay vào mái tóc dày của Simon và lẩm bẩm. “Họ không biết một nửa của sự văn minh. Đây... đừng cho tay vào nước. Em sẽ giúp anh tắm.”

Khi chà xát phòng cho anh, Annabelle vui thích thám hiểm cơ thể vạm vỡ của chồng. Tay cô chậm chậm ve vuốt các cơ bắp, một vài nơi cuộn cuộn và sắc cạnh, những nơi khác lại cứng như đá và trơn tuột. Là một con người của nhục cảm, Simon không buồn che giấu khoái cảm, lười nhác nhìn cô qua đôi mắt khép hờ. Hơi thở của anh hồi hả, dù vẫn rõ ràng, và cơ bắp anh đánh lại theo nhịp tay của cô.

Sự yên tĩnh của căn phòng lát đá chỉ bị phá vỡ bởi tiếng thoát nước và tiếng thở của họ. Annabelle mơ mộng lả lướt trên lớp lông trên ngực anh, nhớ lại cảm giác của nó trên ngực cô trong lúc cơ thể anh nằm bên trên. “Simon,” cô thì thầm.

Đôi mắt đen của anh hấp háy và nhìn cô đắm đắm. Anh đưa bàn tay to lớn cầm lấy tay cô, ấn nó vào ngực mình. “Sao em?”

“Nếu có chuyện gì xảy ra cho anh thì em...” Cô ngừng nói vì nghe có tiếng gõ cửa âm âm. Sự mơ màng của cô bị tiếng động inh tai đó phá vỡ. “Hừm... ai thế nhỉ?”

Simon hơi bực bội vì bị phá đám. “Em có yêu cầu gì không?”

Annabelle lắc đầu, đứng lên và vớ tay lấy khăn lau.

“Kệ nó đi.”

Annabelle nhăn nhó cười khi tiếng đập ngày càng dữ dội. “Em không nghĩ vị khách của chúng ta sẽ bỏ cuộc dễ dàng. Em nên ra xem đó là ai.” Cô rời phòng tắm và nhẹ nhàng đóng cửa, để Simon tự tắm một mình.

Sải bước dọc lối đi, Annabelle mở cửa. “Jeremy!” Niềm vui từ chuyến thăm bất ngờ của em trai tan biến nhanh chóng khi cô nhìn kỹ mặt cậu. Khuôn mặt non nớt đang tái nhợt và cứng đờ, miệng mím chặt. Không mũ không áo

choàng, và đầu tóc thì rối bù. “Jeremy, có chuyện gì à?” cô hỏi và kêu cậu vào trong.

“Nói thế cũng được.”

Đọc được sự kinh hoàng còn nguyên trong mắt Jeremy, cô nhìn em trai với vẻ lo lắng mỗi lúc một tăng. “Nói chị biết đã có chuyện gì.”

Jeremy vò đầu, ép những lọn tóc nâu vàng thẳng thớm lại. “Chuyện là...” cậu ngừng bật, nét mặt cứng đờ như thể không biết mình đang nói cái gì.

“Chuyện là làm sao?” Annabelle hỏi.

“Chuyện là... mẹ vừa đâm một người nào đó.”

Mặt Annabelle bối rối ngơ ngác. Cuối cùng cô chuyển sang giận dữ. “Jeremy,” cô sắc giọng. “Đây là trò đùa khó chịu nhất mà em từng...”

“Không phải đùa! Em ước gì nó là đùa.”

Annabelle không buồn che giấu vẻ nghi ngờ. “Vậy ai là người bị đâm?”

“Ngài Hodgeham. Một người bạn cũ của cha... chị có nhớ ông ta không?”

Mặt Annabelle trắng bệch, và nỗi kinh hãi chạy khắp người cô. “Có,” cô nghe tiếng mình lầm bầm. “Chị có nhớ.”

“Hình như tối nay ông ta đến nhà lúc em ra ngoài với bạn, rồi em về sớm, và khi bước qua bậc cửa, em thấy máu trên sàn sảnh ngoài.”

Annabelle khẽ lắc đầu, cố tiếp nhận những từ ngữ kia.

“Em lần theo vệt máu vào phòng khách,” Jeremy tiếp tục, “người hầu đang hoảng loạn, và quản gia đang cố chùi máu trên tấm thảm, trong khi mẹ đứng sững như tượng, không nói một lời. Có một cái kéo dính đầy máu trên bàn, cái dùng để may vá ấy. Theo như em khai thác được từ đám người hầu thì Hodgeham đã vào phòng khách với mẹ, có tiếng cãi nhau, rồi Hodgeham rời khỏi nhà hai tay ôm ngực.”

Đầu óc Annabelle bắt đầu hoạt động với công suất gấp hai lần bình thường, những luồng suy nghĩ chạy loạn xạ. Cô và bà Philippa luôn cố giấu không cho Jeremy biết sự thật vì cậu toàn đi học xa nhà khi lão Hodgeham đến. Jeremy hoàn toàn không biết gì về những đợt ghé thăm của lão Hodgeham vào ban đêm. Cậu sẽ suy sụp mất nếu nhận ra một phần trong số tiền trả học phí cho cậu là từ... không, em trai cô không được phép biết. Cô phải bịa ra một lời giải thích nào đó. Nhưng để sau. Việc quan trọng nhất hiện nay là bảo vệ mẹ.

“Hodgeham đang ở đâu?” Annabelle hỏi, “Ông ta có bị thương nặng không?”

“Em không biết. Có vẻ ông ta ra ngoài bằng cửa sau, chỗ xe ngựa của ông ta đứng đợi, rồi người hầu và tay xà ích của ông ta chở ông ta đi.” Jeremy điên cuồng lắc đầu. “Em không biết mẹ đâm ông ta chỗ nào, hay bao nhiêu nhát, hoặc lý do tại sao. Mẹ không nói... chỉ nhìn em như kiểu tên mẹ là gì mẹ còn không nhớ nữa.”

“Mẹ đang ở đâu? Đừng nói là em bỏ mẹ ở nhà một mình.”

“Em đã bảo người hầu trông chừng mẹ rồi, và không để mẹ...” Jeremy sững người nhìn ra sau vai Annabelle. “Chào anh Hunt. Em rất tiếc vì đã làm phiền buổi tối của anh, nhưng em đến là vì...”

“Anh nghe rồi. Giọng em vang sang phòng bên cạnh.” Simon bình tĩnh bỏ đuôi áo sơ mi vào quần và nhìn Jeremy chăm chú.

Annabelle quay đầu và lạnh toát cả người khi nhìn thấy chồng. Đôi khi cô quên mất Simon có thể đáng sợ ra sao, nhưng ngay lúc này, với đôi mắt lạnh lẽo vô cảm hoàn toàn, trông anh như một tay đâm thuê chém mướn.

“Tại sao Hodgeham lại đến vào giờ đó chứ?” Cậu bắn khoản hỏi. Giọng cậu tràn ngập nỗi lo âu. “Và thế quái nào mẹ lại cho ông ta vào? Và cái gì xui khiến mẹ làm vậy? Chắc ông ta đã lừa mẹ bằng cách nào đó. Chắc ông ta đã nói gì đó về cha... hoặc lợi dụng mẹ, đồ chó chết bản thủ.”

Sau những phỏng đoán thơ ngây của Jeremy là sự căng thẳng đến ngột ngạt, Annabelle toan mở miệng nói gì đó, nhưng Simon khẽ lắc đầu. Anh dồn sự chú ý vào Jeremy với giọng lạnh lùng nhẹ bẫng. “Jeremy, chạy ra chuồng

ngựa sau khách sạn kêu người đem ngựa của anh đến đây. Và nói họ thắng yên luôn. Sau đó, về nhà thu gom thảm và quần áo dính máu rồi mang chúng đến xưởng sản xuất đầu máy xe lửa, tòa nhà đầu tiên trong lô đất. Nói tên anh, ông quản lý sẽ không hỏi thêm gì. Có một cái lò nung...”

“Được,” Jeremy hiểu chuyện ngay tức thì. “Em sẽ đốt mọi thứ.”

Simon gật đầu cụt lủn rồi Jeremy rời khỏi không nói thêm tiếng nào.

Khi cậu đã đi khỏi dãy phòng, Annabelle quan sát chồng. “Simon, em... em muốn đến gặp mẹ...”

“Em có thể đi cùng Jeremy.”

“Em không biết chuyện gì xảy ra với Hodgeham...”

“Anh sẽ tìm hấn.” Simon nói dứt khoát. “Chỉ mong vết thương của hấn không nghiêm trọng. Nếu hấn chết thì việc giải quyết tàn cuộc sẽ khó hơn rất nhiều.”

Annabelle gật đầu, cắn môi rồi nói. “Em cứ tưởng cuối cùng bọn em cũng thoát khỏi Hodgeham. Em không thể ngờ được lão lại dám quấy mẹ em lần nữa, sau khi em đã lấy anh. Xem ra không gì có thể ngăn cản được lão.”

Anh đặt tay lên vai cô và nói dịu dàng khôn xiết, “Anh sẽ ngăn hấn lại. Em có thể yên tâm nhé.”

Cô sững người bắn khoả, “Anh định làm gì...”

“Chúng ta sẽ nói sau. Bây giờ đi lấy áo choàng của em ngay đi.”

“Được rồi, Simon,” cô thì thầm và chạy đến tủ áo.

Khi Annabelle và Jeremy về đến nhà thì bà Philippa đang ngồi trên cầu thang, tay cầm một ly rượu mạnh. Trông bà nhỏ bé thần thờ quá, và trái tim Annabelle thắt lại khi cô nhìn thấy đầu bà gục xuống. “Mẹ,” cô lẩm bẩm, ngồi xuống cạnh mẹ, choàng tay sau lưng bà. Trong lúc đó, Jeremy tập trung vào công việc, cậu cùng ông quản gia thu dọn thảm lót sàn mang ra xe ngựa. Vì quá lo lắng, Annabelle không hề nhận ra em trai mình đã giải quyết tình

huống đặc biệt tốt so với một cậu bé mười bốn tuổi.

Philippa ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm Annabelle bằng ánh mắt ma quái kỳ dị. “Mẹ xin lỗi.”

“Không, mẹ đừng...”

“Khi mẹ vừa mới nghĩ rằng mọi chuyện cuối cùng cũng tốt đẹp thì Hodgeham lại mò đến... lão nói muốn tiếp tục đến thăm mẹ, và nếu mẹ không đồng ý, lão sẽ kể mọi người nghe thỏa thuận trước đây. Lão nói sẽ hủy hoại tất cả chúng ta và biến mẹ thành đề tài nhạo báng của công chúng. Mẹ khóc và cầu xin lão, còn lão ta cười to... rồi, khi lão đặt tay lên người mẹ, mẹ cảm thấy điều gì đó trĩu nặng bên trong mẹ. Mẹ thấy cây kéo gần đó, và mẹ không thể ngăn mình cầm nó lên và... mẹ cố giết lão. Mẹ hy vọng là mẹ đã giết được lão. Mẹ không biết sao nữa...”

“Được rồi mà mẹ,” Annabelle thì thầm, đặt tay lên vai bà. “Không ai trách mẹ vì đã làm thế cả... Lão Hodgeham là một con quái vật, và...”

“Sao?” Philippa điếng người hỏi. “Vậy lão chết rồi à?”

“Con không biết. Nhưng chuyện sẽ ổn thôi, Jeremy và con đã ở đây, và Hunt sẽ không để chuyện gì xảy ra cho mẹ.”

“Mẹ,” Jeremy gọi, cầm một đầu tấm thảm cuộn tròn và cùng ông quản gia đi ra bằng cửa sau. “Mẹ có biết cây kéo để đâu không?” Câu hỏi bật ra dễ dàng đến mức ai đó sẽ nghĩ cậu cần nó để cắt dây thừng.

“Cô hầu đang giữ nó, mẹ nghĩ vậy,” bà Philippa đáp. “Cô ấy đang cố chùi sạch nó.”

“Được rồi, con sẽ đi lấy.” Cậu đi khỏi hành lang và gọi với ra sau. “Mẹ xem qua váy áo của mình đi nhé. Bất cứ cái gì dính một giọt máu thôi cũng phải hủy hết.”

“Được rồi, con yêu.”

Nghe hai người nói chuyện, Annabelle không thể không thắc mắc làm thế nào mà cô và gia đình lại đang nói việc tiêu hủy chứng cứ trong một vụ giết

người như nói chuyện phiếm thể này. Rồi cô nhớ lại đã từng có thời mình cảm thấy gia đình mình tốt đẹp hơn gia đình Hunt một chút... và cô rung mình.

Hai giờ sau, Philippa uống hết ly rượu rồi yên giấc trên giường, còn Simon và Jeremy đã về đến nơi. Họ trao đổi vài câu ở ngay sảnh vào. Khi Annabelle xuống cầu thang, cô dừng bước giữa chừng khi thấy Simon đang ôm chầm em trai mình và vò vò mái tóc vốn đã bù xù của cậu. Cử chỉ hiền từ như người cha đó có vẻ đã giúp Jeremy trấn tĩnh, và nụ cười tươi rói lại nở trên môi cậu. Annabelle đứng yên ngắm hai người.

Thật kỳ lạ biết bao khi Jeremy dễ dàng đón nhận Simon như thế, trong khi Annabelle thì lo rằng cậu sẽ xung đột với tính chuyên quyền của Simon. Chứng kiến mối liên hệ vừa được hình thành giữa hai người là một trải nghiệm lạ kỳ với Annabelle, nhất là khi cô biết có được lòng tin của Jeremy là chuyện không dễ. Cho đến tận trước giây phút này, cô chưa từng nghĩ đến việc em trai mình sẽ nhẹ nhõm đi bao nhiêu nếu có một chỗ dựa tinh thần vững chãi, một người nào đó có thể giúp cậu tìm ra giải pháp cho những vấn đề mà ở tuổi mười bốn, cậu không thể đảm đương nổi. Ánh sáng vàng tươi từ chiếc đèn ngoài hành lang phản chiếu trên tóc Simon và làm xương gò má của anh nổi cao.

Choáng ngợp giữa nhiều luồng cảm xúc, Annabelle tiếp tục đi xuống cầu thang và hỏi Simon, “Anh có tìm được Hodgeham không? Và nếu...”

“Có, anh tìm ra hần rồi.” Với tay lấy áo choàng mắc trên lan can, Simon vắt nó qua vai. “Đến đây, anh sẽ kể mọi chuyện trên đường về nhà.”

Annabelle quay sang em trai. “Jeremy, nếu chị đi em có ổn không?”

“Em sẽ kiểm soát tình hình tốt thôi,” cậu tự tin đáp.

Mắt Simon lóe lên tia nhìn thích thú khi anh đặt tay sau eo Annabelle. “Đi thôi.”

Vừa ngồi vào xe ngựa, Annabelle đã tuôn ra hàng loạt câu hỏi về phía Simon cho đến khi anh phải lấy tay che miệng cô và nói, “Anh sẽ kể cho em nếu em chịu im lặng trong một hai phút thôi.” Cô gật đầu sau tay anh, và anh vừa cười vừa nhoài người về phía trước thay miệng mình vào chỗ bàn tay đang

bị miệng cô. Sau một nụ hôn chớp nhoáng, anh trở lại chỗ ngồi, nét mặt chuyển sang nghiêm túc. “Anh tìm thấy Hodgeham ở nhà hấn, đang được bác sĩ gia đình chăm sóc. Và chuyện tốt đẹp là khi anh đến đó thì bọn họ đã gọi cảnh sát và đang chờ ông ta tới.”

“Làm thế nào anh thuyết phục được người hầu mở cửa cho anh vào?”

“Anh xông thẳng vào nhà hấn và yêu cầu được gặp Hodgeham ngay lập tức. Vì gia đình đó quá bối rối nên không ai dám cản anh. Anh bảo người hầu dẫn anh lên phòng ngủ trên lầu nơi bác sĩ đang chữa trị vết thương cho hấn.” Về hài hước lúng lờ trên mặt anh. “Tất nhiên là anh có thể tìm được căn phòng đó nhờ vào mấy tiếng tru tréo đau đớn của hấn.”

“Tốt,” Annabelle cảm thấy thỏa mãn ghê gớm. “Dù lão Hodgeham có đau cỡ nào thì cũng chưa đủ đâu. Tình trạng của lão ra sao, lão có nói gì lúc anh vào phòng không?”

Khóe miệng Simon cong lên vẻ kinh tởm. “Đó là một vết thương ở vai, nhỏ thôi. Và nói chung thì không nên nhắc lại ở đây phần lớn những gì hấn đã nói. Sau khi cho hấn vài phút huỳnh hoang, anh bảo bác sĩ sang đợi ở phòng kế bên trong khi anh nói chuyện riêng với hấn. Anh nói anh cảm thấy rất tiếc khi nghe tin về tình trạng rối loạn tiêu hóa nghiêm trọng của lão - và lão tỏ ra hết sức bối rối cho đến khi anh giải thích rằng vì lợi ích của mình, tốt hơn hết là lão nên mô tả tình trạng bệnh tật cho gia đình và bạn bè như là một cơn đau dạ dày thay một vết dao đâm.”

“Và nếu lão không chịu?” Annabelle cười yếu ớt.

“Nếu hấn không chịu thì anh nói rõ là anh sẽ xiên hấn như xiên thịt xông khói Yorkshire. Và nếu anh mà nghe một lời đồn nào làm nhơ nhuốc thanh danh của mẹ em, hoặc gia đình em, anh sẽ quy kết hết cho hấn, và đời hấn sẽ kết thúc với một tang lễ trọng thể. Anh chưa kịp nói xong thì Hodgeham đã chết khiếp đến hết thở nổi. Tin anh đi, hấn sẽ không bao giờ dám lại gần mẹ em nữa đâu. Còn ông bác sĩ, anh gửi tiền khám bệnh cho ông ta và yêu cầu hãy quên hết chuyện tối nay. Đáng ra anh về ngay, nhưng anh còn phải đợi cảnh sát.”

“Vậy anh nói gì với cảnh sát?”

“Anh bảo ông ta chuyện này chỉ là nhầm lẫn, và ông ta không cần ở đây nữa. Đền bù cho chuyến đi công cốc, anh bảo ông ta hãy đến quán rượu Gấu Nâu sau ca trực và ăn uống thỏa thuê, tất nhiên hóa đơn sẽ ghi cho anh.”

“Tạ ơn Chúa.” Nhẹ nhõm không nói nên lời, Annabelle xích lại gần anh. Cô thở dài dựa vào anh. “Còn Jeremy thì sao? Chúng ta sẽ nói gì với nó?”

“Không cần phải cho thằng bé biết sự thật, nói ra chỉ làm nó tổn thương và hoang mang thôi. Theo anh nghĩ thì mẹ em đã phản ứng thái quá với trò tán tỉnh của Hodgeham và nhất thời mất tự chủ.” Simon sờ một bên hàm. “Anh có một gợi ý cần em cân nhắc cẩn thận.”

Tự hỏi liệu từ “gợi ý” có phải là cách nói giảm nói tránh của mệnh lệnh hay không, Annabelle nhìn anh ngờ vực. “Vâng?”

“Anh nghĩ tốt nhất mẹ em nên rời xa London - và Hodgeham - cho đến khi mọi chuyện chìm vào quên lãng.”

“Xa bao nhiêu? Và mẹ sẽ đi đâu?”

“Bà có thể đi du lịch châu Âu với mẹ và em gái anh. Vài ngày nữa họ sẽ đi...”

“Ý tưởng tệ nhất em từng nghe,” Annabelle la lên. “Em muốn mẹ ở ngay đây để em và Jeremy chăm sóc. Thứ hai, em có thể bảo đảm mẹ và em gái anh sẽ không thích...”

“Chúng ta sẽ cho Jeremy đi cùng. Từ giờ tới học kỳ mới thằng bé có đủ thời gian để đi, và nó sẽ là một người bạn đường tuyệt vời cho cả ba người kia.”

“Jeremy đáng thương...” Annabelle thử tưởng tượng ra cảnh cậu tháp tùng ba phụ nữ đi khắp châu Âu. “Ngay cả với kẻ thù em còn không mong hẳn phải chịu cảnh ấy nữa là.”

Simon cười ranh mãnh, “Chắc cu cậu sẽ học được vô khối điều về phụ nữ.”

“Và chả điều nào dễ chịu,” cô vặn lại. “Tại sao anh nghĩ cần phải đưa mẹ em đi khỏi London? Hodgeham vẫn có thể gây nguy hiểm sao?”

“Không,” anh thì thầm, dịu dàng nâng mặt cô lên. “Anh nói rồi, hẳn ta sẽ không bao giờ dám bén mảng đến gần mẹ lần nữa. Tuy nhiên, nếu quả thực lão Hodgeham vẫn còn định lằng nhằng gì thì anh muốn giải quyết trong lúc bà ở xa. Hơn thế nữa, Jeremy có nói bà gần như không còn là mình nữa. Với tình hình lúc đó thì như thế cũng dễ hiểu thôi. Vài tuần đi du lịch sẽ giúp bà khá hơn.”

Khi cân nhắc ý kiến của anh, Annabelle phải thừa nhận rằng nó có lý. Đã quá lâu rồi bà Philippa chưa có một ngày nghỉ nào cho đúng nghĩa. Và nếu có Jeremy đi theo thì việc ở cùng gia đình Hunt cũng không khó khăn lắm. Bản thân bà bây giờ còn không thể biết mình muốn gì vì gần như đã bị tê liệt rồi. Vì thế bà sẽ đồng ý với mọi kế hoạch Annabelle và Jeremy đề xuất. “Simon...” cô từ tốn hỏi, “anh đang hỏi ý kiến em, hay chỉ thông báo cho em một việc đã được quyết định?”

Simon quét qua mặt cô như đánh giá. “Cái nào sẽ dễ khiến em đồng ý hơn vậy?” Rồi anh bật cười khi đọc được câu trả lời trên mặt cô. “Thôi được rồi... anh đang hỏi ý kiến em đấy.”

Annabelle gượng cười và dựa vai anh. “Vậy nếu Jeremy đồng ý... thì em cũng vậy.”

Chương 25

Annabelle không hỏi Simon xem Bertha và Meredith Hunt tiếp nhận cái tin chuyến du lịch của họ sẽ có thêm người như thế nào, và hiển nhiên cô cũng chẳng tha thiết nghe câu trả lời. Điều quan trọng là bà Philippa sẽ rời xa London và tất cả những gì có thể gợi nhớ tới lão Hodgeham. Annabelle hy vọng rằng khi trở về, mẹ cô sẽ tươi tắn dễ chịu và sẵn sàng cho một khởi đầu mới. Chuyến đi đem đến niềm vui cho Jeremy, người đang mong ngóng được nhìn thấy những nơi cậu vốn chỉ biết qua sách vở.

Gần một tuần trước khi họ khởi hành, Annabelle lăn vào giúp mẹ và em trai thu xếp hành lý, cô cố gắng dự tính tất cả những gì cần thiết cho chuyến du lịch sáu tuần. Không khỏi thích thú trước số lượng đồ đạc Annabelle đã mua, Simon tặc lưỡi nhận xét rằng dám có người nghĩ nhà cô chuẩn bị đi đây đến một vùng đất hoang vu chứ không phải trú chân trong những khách sạn đầy đủ tiện nghi.

“Du lịch nước ngoài đôi lúc cũng có bất tiện,” Annabelle đáp, bận rộn xếp hộp trà và bánh quy vào túi da. Một chồng buru kiện và hộp giấy đặt trên giường để cô phân chia theo danh sách. Rồi thuốc men, hai cái gối và vỏ gối, một thùng sách, và một hộp thực phẩm khô. Cầm lên một lọ thức ăn, cô kiểm tra tỉ mỉ, “Thức ăn châu Âu khác với...”

“Đúng,” Simon trang trọng nói. “Không giống thức ăn của chúng ta, nghe nói đồ ăn của họ thơm ngon hơn.”

“Và thời tiết có thể thất thường.”

“Trời trong xanh và rực nắng? Ồ, họ sẽ muốn tránh việc đó bằng mọi giá.”

Cô đáp trả câu mỉa mai của anh bằng một cái lườm, “Chắc chắn anh phải có chuyện khác cần làm hơn là ngồi nhìn em mở hộp chứ.”

“Khi mà em mở nó trong phòng ngủ sao?”

Annabelle đứng thẳng lên và khoanh tay trước ngực, ra vẻ nửa thách thức nửa tán tỉnh. “Tôi e là ngài sẽ phải kiểm soát những nhu cầu cơ bản hơn của mình, ngài Hunt ạ. Có lẽ ông không để ý, nhưng tuần trăng mật kết thúc lâu rồi.”

“Trăng mật chỉ kết thúc khi nào anh bảo nó kết thúc,” Simon vồ lấy cô trước khi cô kịp né được. Anh hôn cô quyết liệt và đẩy cô lên giường. “Nghĩa là không có hy vọng nào cho em đâu.”

Annabelle khúc khích cười, ngã vào đồng váy bùng nhùng với thân thể anh đang trườn lên trên. “Em còn nhiều thứ phải đóng gói lắm,” cô phản kháng lúc anh án ngữ giữa hai đùi cô. “Simon...”

“Anh đã từng đề cập đến khả năng cởi quần áo bằng răng của anh chưa?”

Một tràng cười hôn hên bật ra, và cô vắn vẹo khi đầu anh cúi thấp xuống. “Kỹ năng này không được nhuận nhuyển lắm thì phải?”

“Nó hữu ích trong một số tình huống nhất định. Để anh cho em xem...”

Suốt thời gian còn lại của ngày hôm đó, cô chỉ đóng gói thêm được rất ít đồ.

Cuối cùng cũng tới lúc Annabelle đứng trước cửa nhà bà Philippa, nhìn theo mẹ và em trai lên xe ngựa đi Dover, nơi họ sẽ gặp gia đình Hunt và cùng đi Calais.

Simon đứng cạnh cô, tay anh thả nhẹ trên lưng cô khi xe ngựa khuất bóng sau góc cua. Cô khờ sở vẫy tay tạm biệt, lòng tự hỏi họ sẽ ra sao nếu thiếu vắng mình.

Kéo cô quay vào nhà, Simon đóng cửa. “Nhu thế là tốt nhất,” anh vỗ về cô.

“Cho họ hay cho chúng ta?”

“Cho tất cả các bên liên quan.” Khẽ cười, anh quay mặt cô lại đối diện anh. “Anh đoán những tuần kế tiếp sẽ trôi qua rất nhanh. Trong lúc chờ đợi em sẽ rất bận rộn đấy bà Hunt. Bắt đầu là việc gặp kiến trúc sư sáng nay để thiết kế ngôi nhà, rồi em sẽ phải quyết định giữa hai miếng đất mà người đại diện của chúng ta tìm thấy ở Mayfair.”

Annabelle tựa đầu vào ngực anh. “Tạ ơn Chúa. Em đang tuyệt vọng tự hỏi chừng nào sẽ rời Rutledge. Không phải em không thích nơi đó, nhưng bất kỳ phụ nữ nào cũng muốn có một ngôi nhà của riêng mình, và...” Cô ngừng nói khi cảm nhận được tay anh đang bõn cọt tóc cô. “Simon,” cô cảnh cáo. “Đừng tháo kẹp tóc của em. Chải tóc lên rất mất thời gian, và...” Cô thờ dài nhìn anh khi cô cảm thấy kiểu tóc dày công chải chuốt của mình tuột xuống cùng với từng tiếng ting ting của mấy chiếc kẹp rơi trên sàn nhà.

“Anh không dừng được.” Những ngón tay anh tham lam vuốt ve mái tóc suôn thẳng của cô. “Tóc em đẹp quá.” Anh đưa từng lọn tóc óng mượt lên mặt và xoa xoa vào má. “Mềm quá. Và có hương hoa. Sao em làm được vậy?”

“Xà phòng.” Annabelle thờ ơ đáp, cố giấu nụ cười bằng cách rúc vào ngực anh. “Thật ra là xà phòng nhà Bowman chế tạo. Daisy cho em một ít... cha họ đã gửi từ New York.”

“Ừm. Chẳng trách ông ta lại thành triệu phú. Mọi phụ nữ nên có mùi hương này.” Anh dùng ngón tay chải tóc cô và cúi đầu hít hà cổ cô. “Em còn dùng nó ở đâu nữa vậy?” anh thì thầm.

“Em sẽ để anh tự tìm hiểu,” cô nói. “Nhưng chúng ta chuẩn bị gặp kiến trúc sư, nhớ chứ?”

“Anh ta có thể đợi.”

“Anh cũng có thể đợi.” Annabelle nói dứt khoát, mặc dù tiếng cười cứ chực chờ nơi cuống họng. “Lạy Chúa, Simon, em đã cố hết sức để thỏa mãn...”

Anh khóa miệng cô bằng một nụ hôn ấm áp và vờ về mọi ý nghĩ hợp lý nào đó còn sót lại trong tâm trí cô. Tay anh áp lấy tóc cô, anh đẩy cô dựa vào tường rồi dùng lưỡi thâm nhập miệng cô, nhàn nhã nhấp nháp cho đến khi Annabelle mê mẩn và choáng váng, ngón tay cô bấu vào tay áo anh. Miệng anh dần dần trượt xuống và cắn nhẹ lên làn da mong manh nơi cổ họng. Anh thì thầm những điều làm cô kinh ngạc, bộc lộ bản thân không phải bằng những lời cụm từ hoa mỹ, mà bằng bản năng của một người đàn ông si mê cô đến vô cùng. “Anh không tự chủ được nữa. Mỗi phút anh không ở bên em thì tất cả những gì anh có thể nghĩ là được ở bên trong em. Anh ghét mọi thứ

buộc em phải xa anh.”

Anh vớ tay ra sau và kéo mạnh phần lưng áo, cô thở hắt hên khi thấy một hàng nút đã bị giật đứt, vài mảnh ngà văng tứ tán khắp nơi. Âm ừ trong miệng, Simon kéo cái váy khỏi cánh tay cô và cố tình đập lên vạt áo. Phần trang phục lót rườm rà rơi xuống sàn nhà. Anh kéo cô ép sát vào người mình. Annabelle nuốt khan khi ngón tay cô lướt trên cơ thể, và mắt cô khép hờ. “Anh cần em chạm vào mọi nơi, bên trong lẫn bên ngoài, càng xa càng tốt...” Anh ngừng nói và giam cầm miệng cô với một áp lực đều đều, vừa liều lĩnh vừa đam mê, như thể chính mùi hương kỳ lạ của cô đã đánh thức bản năng và khiến anh điên đảo. Cô ngờ ngợ nhận ra anh đang sờ soạng trong túi áo choàng, và rồi một vật gì đó giật phăng khuy áo ngực... anh đã cắt chúng bằng con dao anh thường mang theo, những khoái cảm không còn bị giam hãm phút chốc tràn qua xương sườn và thắt lưng cô.

Nhận ra mình sắp bị cưỡng đoạt ngay cửa ra vào, Annabelle trượt chân lui lại, bật cười run rẩy. Ngay cả trong những khoảnh khắc bị kích thích nhất, Simon vẫn luôn tỏ vẻ kiềm chế, và đặt ra một vài giới hạn cho dục vọng của mình. Cô chưa từng sợ anh sẽ không dịu dàng với cô... cho đến lúc này. Trông anh gần như mất trí, mặt anh tối sầm lại với sắc đỏ kỳ dị. Tim cô bắt đầu đập thành thịch, và cô liếm môi. Lưỡi cô đưa đẩy trong căng thẳng càng thu hút sự chú ý của anh, và anh nhìn theo miệng cô với xúc cảm rợn người.

“Phòng ngủ của em...” cô nói khó nhọc, quay người lên cầu thang. Cô bắt đầu leo từng bậc một với đôi chân yếu ớt. Chỉ sau vài bước đầu tiên, cô cảm thấy Simon nhanh chóng bám theo, nhắc bóng cô trong đôi tay rắn chắc. Trước khi cô kịp nói gì, anh đã phăng phăng bế cô đi hết cầu thang.

Nhiều phút sau, khi Annabelle áp má vào vai anh, cô cố định nghĩa cảm giác hoang mang đang ngự trị. Cô chưa từng cảm thấy thỏa mãn như vậy, từng dây thần kinh chờ đợi vì sung sướng. Và cô lĩnh hội một cái gì đó rất mới trong chuyện làm tình của họ... một tầm cao chưa thể chạm tới thấp thoáng phía trước những gì họ đã trải qua... một khả năng mơ hồ cứ cuộn tròn ngoài tầm với. Một cảm giác... một ước nguyện... một cái gì đó không tên cứ trôi ngời. Nhắm mắt lại, Annabelle đắm mình trong sự gần gũi của hai cơ thể, trong lúc lời hứa khó nắm bắt cứ lửng lơ trong không khí như một linh hồn nhân từ.

Ngày càng tò mò về dự án đã thu hút quá nhiều sự chú ý của chồng,

Annabelle xin Simon cho cô đi thăm nhà máy đầu xe lửa nhưng toàn đụng phải những từ chối, thoái thác và đủ loại thông số cốt giữ cô không đến nhà máy. Nhận ra rằng vì một lý do nào đó nên Simon mới không muốn đưa cô đến nơi làm việc, cô càng quyết tâm hơn. “Chỉ tạt ngang thôi mà,” một tối nọ cô cố nài nỉ. “Những gì em muốn chỉ là nhìn thoáng qua nhà máy. Em sẽ không chạm vào bất kỳ cái gì. Vì Chúa, sau khi nghe anh nói mãi về nhà máy, em không được phép nhìn thấy nó sao?”

“Ồ đó quá nguy hiểm,” Simon thờ ơ đáp lại. “Phụ nữ không có việc gì để bén mảng tới một nơi đầy máy móc và những vĩ sắt nóng chảy nặng hàng ngàn cân...”

“Chẳng phải suốt mấy tuần liền anh cứ luôn miệng nói nó rất an toàn, và không có lý do gì để em lo lắng mỗi khi anh đến đó... vậy mà giờ anh nói ở đó nguy hiểm hả?”

Nhận ra sai lầm chiến thuật, Simon liền sừng cồ. “Nó an toàn với anh không có nghĩa nó cũng an toàn với em.”

“Tại sao không?”

“Vì em là phụ nữ.”

Nóng bừng bừng như vĩ sắt nóng chảy, Annabelle nheo mắt nhìn anh. “Em sẽ trả lời anh sau một phút nữa,” cô làm bằm, “nếu em có thể xoay xử chế ngự được thôi thúc muốn ném vật gì thật nặng gần nhất vào anh.”

Simon đi vòng vòng trong phòng khách, vẽ mệt mõi hần rõ trên từng đường nét căng thẳng của cơ thể anh. Anh ngừng lại trước trường kỷ cô đang ngồi. “Annabelle,” anh cộc cằn nói. “Ghé thăm xưởng đúc giống như là đi qua cửa địa ngục vậy đó. Bọn anh đã cố gắng để nơi đó được an toàn, nhưng ngay cả như thế thì nó vẫn ồn ào, thô tục, và dơ dáy. Và nguy hiểm luôn rình rập, và em...” Anh bỏ lửng câu nói và đưa tay vò đầu, nôn nóng nhìn quanh như thể anh bất thành linh gặp khó khăn trong việc nhìn thẳng vào mắt cô vậy. Rồi anh nỗ lực ép bản thân nói tiếp. “Em quá quan trọng với anh. Anh không thể để sự an toàn của em bị đe dọa dưới bất kỳ hình thức nào. Trách nhiệm của anh là bảo vệ em.”

Mắt Annabelle mở to. Cô cảm động, và ngạc nhiên một chút, trước việc anh

thú nhận rằng cô rất quan trọng với mình. Khi họ nhìn nhau, cô nhận ra một sự căng thẳng khác thường... không dễ chịu, nhưng cũng không làm cô lo lắng. Nghiêng nghiêng đầu, cô chú tâm thăm dò anh, “Em luôn luôn hạnh phúc khi có anh bảo vệ,” cô thì thầm. “Tuy nhiên, em không muốn bị khóa trong tháp ngà.” Đánh hơi được cuộc đấu tranh nội tâm của anh, cô tiếp tục giải thích. “Em muốn biết nhiều hơn về công việc anh làm trong suốt những giờ xa em. Em muốn thấy những nơi cũng rất quan trọng với anh. Làm ơn đi.”

Simon lặng lẽ suy tư một lúc lâu. Khi anh đáp lại, trong giọng nói cáu kỉnh của anh ẩn chứa mối đe dọa không thể nhầm lẫn được. “Được rồi. Vì rõ ràng em không chịu buông tha nên mai anh sẽ đưa em đến đó. Nhưng đừng có đổ lỗi cho anh nếu em thất vọng. Anh đã cảnh báo trước rồi đó.”

“Cảm ơn anh,” Annabelle vui vẻ nói, trao anh nụ cười bùng sáng trước khi nó héo đi một chút cùng câu nói tiếp theo của anh.

“May thay là Westcliff cũng sẽ đến xưởng đúc ngày mai. Đây là cơ hội tốt cho hai người kết thân.”

“Tốt thật,” Annabelle cố tỏ ra dễ chịu và không trừng mắt với cái tin vừa nhận. Cô vẫn chưa tha thứ cho ngài Bá tước vì những nhận xét thâm độc anh ta dành cho cô và lời dự đoán cuộc hôn nhân của họ sẽ hại đời Simon. Tuy nhiên, nếu Simon nghĩ việc phải đi chung với một gã ngốc vênh váo như Westcliff sẽ ngăn cản cô thì anh làm to rồi. Giữ nụ cười thường trực trên môi, cô dành cả buổi tối để suy nghĩ về chuyện thật quá đáng tiếc khi vợ không thể chọn bạn cho chồng.

Sáng hôm sau, Simon đưa Annabelle đến nhà máy chế tạo đầu máy xe lửa Consolidated rộng gần bốn héc ta. Tầng tầng lớp lớp các tòa nhà với vô số ống khói trời lên, phì phò thải bụi khói bay lơ lửng khắp lối đi. Khuôn viên nhà máy lớn hơn Annabelle nghĩ, cùng những trang thiết bị khổng lồ khiến cô gần như lạc giọng. Nơi đầu tiên họ đến tham quan là xưởng lắp ráp đặt chín động cơ đang ở trong các công đoạn khác nhau của quá trình sản xuất. Mục tiêu của công ty là sản xuất được mười lăm động cơ trong năm đầu tiên và gấp đôi trong những năm tiếp theo. Khi biết được số tiền mặt chi tiêu cho những nhà máy này trung bình là một triệu bảng một tuần, với tỷ lệ vốn hóa cao gấp hai lần con số đó, Annabelle kinh ngạc nhìn chồng. “Chúa ơi,” cô thảng thốt nói. “Anh giàu đến mức nào?”

Đôi mắt đen của Simon lấp lánh ánh cười vì câu hỏi không tế nhị chút nào của vợ, và anh cúi đầu thì thầm vào tai cô. “Đủ giàu để suốt đời bà không bao giờ thiếu bột đã ngoại, thưa bà.”

Kế đó họ đến phòng thiết kế, nơi những bức vẽ chi tiết sản phẩm được kiểm tra cẩn thận, rồi dựa trên các thông số, người ta sẽ chế tạo nguyên mẫu bằng gỗ. Sau đó, Simon giải thích thêm rằng những nguyên mẫu bằng gỗ này sẽ được dùng để làm khuôn, sắt nóng chảy sẽ được đổ vào đó và làm nguội. Bị mê hoặc, Annabelle tới tấp hỏi về quy trình đúc khuôn, rồi máy tán đinh thủy tinh và máy nén hoạt động ra sao, rồi tại sao sắt được làm nguội nhanh lại cứng hơn khi làm nguội chậm.

Bất chấp những nghi ngại lúc đầu, có vẻ như Simon rất thích thú trong suốt chuyến tham quan nhà máy của cô, thỉnh thoảng lại mỉm cười trước vẻ mặt mê mẩn của cô. Anh cẩn thận hướng dẫn cô đi vào xưởng đúc, ở đó cô phát hiện ra chuyện anh mô tả nó giống địa ngục trần gian cũng không phải là cường điệu quá mức. Không có gì phải phàn nàn về điều kiện làm việc của công nhân, họ có vẻ được đối đãi tốt, cũng không phải do tòa nhà, chúng được xây dựng tương đối ổn. Mà thật ra là ở bản chất công việc, nơi đây hỗn loạn như một cái bệnh viện tâm thần, sặc mùi khói thuốc và tiếng động đinh tai nhức óc, những lò nung đỏ rực luôn phả hơi ùng ục vào các công nhân trong trang phục nặng trĩu. Rõ ràng tay sai của quý cũng không vất vả như công nhân ở đây. Lách người qua mê trận của lửa và thép, một công nhân cúi người né cần trục và vỉ sắt nóng, rồi ngừng lại cho một tấm kim loại khổng lồ bằng ngang đường đi. Annabelle nhận thấy có vài người liếc nhanh qua cô, nhưng phần lớn công nhân đều tập trung vào công việc của mình.

Những chiếc cần trục chất đầy thanh sắt to nhỏ hoặc than cốc để đưa lên đỉnh lò cao sáu mét. Hỗn hợp sắt được rót đầy trên đỉnh lò, rồi nung chảy và đổ vào những cái muỗng khổng lồ, sau cùng được những cần trục khác rót ra khuôn. Mùi xăng dầu, kim loại và mồ hôi quyện vào nhau đặc sệt trong không khí. Khi Annabelle quan sát vỉ sắt nóng chảy được chuyển từ bể chứa sang cần trục, người cô tự động xích lại gần Simon.

Bị bủa vây bởi những tiếng gầm rú khi cần trục nâng kim loại, tiếng rít rợn người của một đầu máy hơi nước, và tiếng hợp lực nện búa của sáu người đàn ông, Annabelle cứ giật mình thon thót. Ngay lập tức tay Simon vòng ra sau lưng cô trong lúc vẫn mãi mê nói chuyện thân tình nhưng hơi to tiếng

với viên quản đốc xưởng tạo vành, ông Mawer.

“Ông có thấy ngài Westcliff đâu không?” Simon hỏi. “Anh ấy đã nói sẽ đến xưởng vào đầu giờ chiều, mà tôi thì chưa từng thấy anh ấy đi trễ.”

Người công nhân trung niên lau mồ hôi trên mặt bằng một cái khăn tay và đáp, “Tôi nghĩ Bá tước đang ở chỗ lắp ráp. Ngài ấy hơi lo ngại về kích cỡ của khuôn xi lanh mới, và muốn kiểm tra trước khi đưa vào sử dụng.”

Simon đưa mắt sang vợ và bảo, “Chúng ta ra ngoài thôi. Ở đây quá nóng bức ồn ào.”

Nhẹ cả người vì sắp được ra khỏi xưởng đúc âm ỉ, Annabelle tán thành ngay lập tức. Bây giờ cô đã nhìn toàn cảnh nhà máy, sự tò mò của cô đã được thỏa mãn, và cô sẵn sàng ra khỏi đây ngay - dù nó đồng nghĩa với việc cô sắp phải gặp Westcliff. Khi Simon đứng lại trao đổi vài câu với Mawer, cô nhìn theo một ống bễ cao áp được ném giữa trời vào giữa lò nung. Luồng hơi phả ra khiến khối kim loại nóng chảy từ từ đổ vào muống, mỗi cái chứa hàng ngàn cân chất lỏng.

Một tấm sắt động âm xuống sàn nhà... quá nóng, hình như vậy, nên viên quản đốc la hét vào mặt người vừa điều khiển trục đỡ. Annabelle nheo mắt quan sát. Một vài tiếng thét báo động từ những người trên nóc phòng báo có một ống bễ hơi nước bị nổ... và lần này là thảm họa thật sự. Sắt nung nhanh chóng tràn ra ngoài muống và sủi bọt trên mặt lò, một ít chảy ngược vào cần trục. Simon im bật, anh và người quản đốc đều ngược lên nhìn cùng một lúc.

“Chúa ơi,” Simon nói, và cô thoáng nhìn qua mặt anh trước khi anh đẩy cô xuống đất và che chắn cho cô. Cùng lúc đó hai tấm sắt nóng chảy cỡ trái bí rơi khỏi ống làm mát, và gây ra một loạt tiếng nổ vang trời.

Sự va chạm giáng đòn nặng vào toàn thân cô. Annabelle nức nở khi Simon phủ người trên cô, vai anh trở thành tấm khiên bảo vệ đầu cô. Và rồi...

Im lặng.

Lúc đầu có vẻ thế giới đột nhiên ngừng chuyển động. Annabelle lão đảo chớp mắt, và bị kích động vì ngọn lửa phùng phực, những hình thù lờ mờ của máy móc giống hết những con quái vật bước ra từ mấy quyển sách thời

Trung cổ. Những vụ nổ dây chuyền nóng rát như muốn cào xé da thịt cô. Những mảnh vụn kim loại đua nhau bắn tung tóe trong không khí. Cô bị bao vây trong sự hỗn loạn, tất cả đều được một sự yên tĩnh chết người bóp nghẹt. Bất thành linh có một tiếng tí tách bên tai cô, và một giọng run rẩy, cao vút vang lên.

Cô được kéo khỏi sàn. Simon túm lấy cánh tay vợ kéo dậy. Bất lực trước tình cảnh hiện tại, cô gục đầu vào ngực chồng. Anh nói gì đó với cô... cô nghe được loáng thoáng, và bắt đầu cảm nhận một vài tiếng nổ nhỏ hơn, ngọn lửa gầm gừ thềm khát tòa nhà. Nhìn đăm đăm vào Simon, cô cố diễn giải câu nói của anh, nhưng cô bị phân tâm vì một mẩu kim loại xì xèo trên mặt và cổ cô như những con côn trùng dơ bẩn.

Simon lôi cô đi xuyên qua chôn quỷ quái, che chắn cho cô bằng chính cơ thể anh. Một nôi hơi to kèn lặn tròn trước mặt họ, thông thả cuốn phăng mọi thứ trên đường đi. Simon chửi thề rồi kéo Annabelle trở lui trong khi vật kia lăn đến ầm ầm. Công nhân ở khắp mọi nơi, chống chọi, bám víu và la hét, mắt họ trắng dã ham muốn sống sót khi chạy bỏ về phía lối ra ở cuối tòa nhà. Một cơn chấn động mới làm rung chuyển nhà xưởng, đi cùng những tiếng nắc nù xì. Nóng đến không thở nổi, Annabelle sững sốt tự hỏi liệu họ có bị nướng sống trước khi ra đến cửa hay không. “Simon,” cô la lên, bầu vào thất lưng anh. “Em chợt nghĩ là... em cho rằng anh đã đúng.”

“Về cái gì?” anh hỏi, ánh mắt tập trung về phía lối ra.

“Nơi này quá nguy hiểm đối với em.”

Simon khom người vác cô lên vai, đi xuyên qua những cần trục ngã chổng gọng và thiết bị nát bét, cánh tay anh kẹp chặt đầu gối cô. Yếu ớt lắc lư, Annabelle thấy những chấm máu trên áo anh, và nhận ra vụ nổ đã ghim mặt cửa và mảnh vỡ vào lưng anh trong lúc che chắn cho cô. Băng qua hết chướng ngại này đến chướng ngại khác, cuối cùng Simon cũng đến cánh cửa cỡ đại và đặt Annabelle xuống. Anh làm cô kinh ngạc khi đẩy cô về phía một người nào đó, rồi thét lên kêu anh ta đưa cô đi. Annabelle vắn người và nhận ra Simon vừa quăng cô cho Mawer. “Đưa cô ấy ra ngoài,” Simon khản giọng ra lệnh. “Đừng ngừng lại cho đến khi cô ấy ra khỏi tòa nhà.”

“Vâng, thưa ngài!” Ông quản đốc túm lấy Annabelle lôi đi.

Annabelle buộc phải rời khỏi lối ra vào, nhưng cô quay đầu nhìn Simon đầy hoang mang, “Anh sẽ làm gì?”

“Anh phải đảm bảo mọi người đều ra ngoài hết.”

Toàn thân cô giật bắn. “Không! Simon, đi với em...”

“Năm phút nữa anh ra,” anh cộc cằn nói.

Khuôn mặt Annabelle nhăn nhúm, và cô thấy mắt nhòe nước. “Sau năm phút nữa cả tòa nhà này sẽ cháy rụi mất.”

“Đi đi,” anh nói với Mawer và quay đi.

“Simon!” cô kêu thất thanh, bóng anh mất hút trong xưởng đúc. Trần nhà bốc lửa xanh thẫm, trong lúc hệ thống máy móc trong xưởng kéo kẹt dưới sức nóng kinh người. Khói ngập ngụa dọc các lối đi, những đám mây trắng giờ đây chỉ còn một màu xám xịt. Annabelle không tài nào thoát khỏi đôi tay lực lưỡng của Mawer. Cô hít thở liên hồi, phổi cô hoạt động hết công suất để thải hết bụi khói. Mawer không ngừng nghỉ một giây cho đến khi ném cô xuống con đường rải sỏi, và đề nghị cô ở yên đấy.

“Ông ấy sẽ ra ngay thôi,” viên quản đốc nói ngắn gọn. “Bà nên ở đây và đợi ông nhà. Xin hãy hứa là đừng đi đâu cả, bà Hunt, tôi phải cố tìm hết công nhân của tôi, và tôi không muốn phải lo lắng thêm cho bà.”

“Tôi sẽ không đi đâu cả.” Annabelle máy móc nói, mắt dán chặt chỗ lối ra vào xưởng. “Đi đi.”

“Vâng thưa bà.”

Annabelle đứng bất động trên con đường rải sỏi, mắt nhìn đăm đăm vào cửa ra của xưởng đúc, trong lúc làn sóng hỗn loạn mỗi lúc một tăng xung quanh cô. Người thì chạy ra trời chết, người thì ôm ghì vết thương. Một số ít, giống cô, thì đứng sững như tượng, nhìn quanh quất vô hồn. Ngọn lửa gầm rú với một sức mạnh có thể khiến nền đất rung lên bần bật trong lúc nó nhấn chìm nhà xưởng. Một máy bơm nước được hai tá đàn ông khiêng đến, chắc hẳn nó được dùng trong tình huống khẩn cấp và không còn thời gian chờ cứu viện. Nhóm người kia điên cuồng tìm mỗi nối mạch nước ngầm. Cùng giữ ống

nước, họ phối hợp hành động, tạo ra đủ áp suất trong khoang khí động cơ để bắn những cột nước xa cả trăm mét vào không trung. Rủi thay, nỗ lực đó chẳng thấm vào đâu so với sự cố ngoài tầm kiểm soát này.

Mỗi phút chờ đợi của cô dường như dài bằng cả một năm. Môi cô mấp máy, tạo ra những âm thanh câm lặng... *Simon, ra đi... Simon, ra đi...*

Nửa tá người rầm rập chạy khỏi nhà xưởng, khuôn mặt và áo quần ám khói. Annabelle lướt mắt qua những người đàn ông. Và khi biết chồng mình không nằm trong số đó, cô quay sang chú ý vào máy bơm nước. Nhóm người kia đang chĩa vòi nước vào những khu vực kế cận nhà xưởng, nỗ lực ngăn chặn ngọn lửa không lan rộng thêm. Annabelle lắc đầu kinh hãi khi nhận ra bọn họ đã bỏ qua xưởng đúc. Họ chấp nhận mất nó... bao gồm cả những người có thể còn kẹt bên trong. Kích động tột cùng, cô chạy sang mặt kia nhà xưởng, tuyệt vọng kêu gào xem có ai thấy chồng cô không.

Bắt gặp một viên quản đốc đang sơ tán nhân công, Annabelle vồ lấy ông ta. “Ông Hunt đâu?” cô the thé, rồi lặp lại câu hỏi trước khi ông ta chú ý cô.

Người đàn ông sốt ruột trả lời, “Bên trong bị sập, ông Hunt cố giúp một công nhân bị gạch đè. Sau đó không ai thấy ông ấy cả.”

Bất chấp sức nóng khủng khiếp tỏa ra từ xưởng đúc, Annabelle cảm thấy lạnh buốt tận xương tủy. Miệng cô run lập cập. “Nếu anh ấy có thể ra ngoài,” cô nói, “thì bây giờ anh ấy phải ở đây rồi chứ. Anh ấy cần được giúp. Ai đó vào trong tìm anh ấy đi.”

“Vào đó? Là tự tử đó bà.” Rồi ông ta bỏ đi về phía một người bị ngất trên đất, và cúi người quần vãi quanh đầu anh ta. Khi ông ta liếc qua chỗ Annabelle thì thấy không còn ai cả.

Chương 26

Nếu có ai đó nhận thấy một phụ nữ lao đầu vào nhà xưởng thì họ cũng không cố ngăn cô lại. Lấy khăn che miệng và mũi, Annabelle xuyên qua khói lửa mịt mù làm mắt cô cay sè chảy nước. Ngọn lửa, bắt đầu phía bên kia xưởng đúc, đang ăn dần từng xà nhà với những cuộn lửa đủ màu sắc từ xanh đến trắng và vàng. Đáng sợ hơn hơi nóng là tiếng ồn, lửa khắp nơi, tiếng chói tai và gãy đổ của kim loại, tiếng kêu buốt óc của máy móc nặng nề gãy rãng rắc như đồ chơi trẻ con bị giẫm lên. Kim loại lỏng bắn tung tóe như đạn đại bác.

Vụng về tùm váy, Annabelle suýt vấp vào đồng gạch vụn cao ngang đầu gối, cô gào thét tên Simon, giọng cô mất hút trong cảnh hỗn độn. Vừa tuyệt vọng vì không biết anh ở đâu thì bỗng cô thấy đồng gạch vụn chuyển động.

La to, cô phóng tới dáng người dài ngoẵng đang ngã sòng soài. Là Simon, còn sống và chưa ngất, chân anh bị kẹt bên dưới một tấm thép nứt ra từ cần trục. Khi anh thấy cô, gương mặt lấm đầy bồ hóng của anh méo đi vì kinh hoàng, và anh vật lộn nghiêng người. “Annabelle,” anh khàn khàn rồi ngừng lại vì cơn ho. “Chết tiệt, không, ra khỏi đây đi! Em đang làm cái quỷ gì vậy?”

Cô lắc đầu, không rảnh để phí hơi tranh cãi. Cần trục quá nặng, không ai trong hai người có thể nhấc nó lên, cô phải tìm cách... cần một vật kê làm đòn bẩy. Quét đôi mắt bông rớt, cô tìm thấy một chồng khuôn, một tảng đá vỡ và một đồng vật nặng làm đôi trọng. Mọi thứ đều trơn tuột vì dầu còn bồ hóng thì làm cô trượt ngã trong lúc đi qua chỗ gạch vụn. Một hàng bánh lái dựa vào bức tường đang lắc lư, vài cái trong đó cao hơn cô. Cô đi về phía chúng và tìm thấy một số trục xe và mối nối dày bằng nắm tay cô. Chộp lấy một mối nối nặng trĩu, bám đầy dầu mỡ, cô kẹp nó vào trục xe kéo nó về phía chồng.

Chỉ cần liếc Simon một cái cũng đủ biết anh sẽ giết cô ngay lập tức nếu anh có thể chạm tay tới cô. “Annabelle,” anh gầm lên giữa những cơn ho thất vọng. “Ra khỏi đây ngay!”

“Chỉ ra khi có anh,” cô mò mẫm với khối gỗ được đặt cuối một cái bom thủy tĩnh.

Quần quai ôm bên chân bị kẹt, Simon ném cho cô một loạt câu đe dọa và chửi rủa trong khi cô kê khối gỗ vừa tìm được bên trên anh và bắt đầu đẩy cần trục.

“Nó nặng lắm,” anh hầm hè khi cô lui cui với cái mối nối. “Em không xê dịch nó được đâu! Ra khỏi đây. Chết tiệt, Annabelle...”

Cô càu nhàu trong lúc gắn mối nối vào khối gỗ và chêm khúc đuôi của nó bên dưới cần trục. Cô đẩy cật lực. Cần trục vẫn ở nguyên một chỗ, không suy suyển chút nào. Thở hổn hển kiệt sức, cô giằng co với thanh đòn bẩy cho đến khi mối nối kêu kễ kẹt phản đối. Không hiệu quả - cần trục vẫn không nhúc nhích.

Một tiếng gãy to vang lên, vài mảnh sắt vỡ bay tứ tán trong không khí, cô phải thụp xuống và che đầu lại. Cô thấy cánh tay nhói đau đủ để quật cô ra đất. Cẳng tay cô nhức buốt, và cô nhìn xuống thì biết một mảnh kim loại đã cắm vào thịt, máu đang chảy ròng ròng từ vết thương. Bò về phía Simon, anh vội ôm cô vào lòng, che chở cô cho đến khi cơn mưa bụi sắt giảm bớt. “Simon,” cô hổn hển, ngửa ra nhìn vào đôi mắt đỏ lừ của anh. “Anh luôn mang theo một con dao cơ mà. Nó đâu rồi?”

Simon sững người khi câu hỏi đập vào đầu anh. Trong nửa giây anh cân nhắc khả năng sự việc, rồi anh lắc đầu. “Không,” anh khò khè. “Nếu em có thể cắt rời chân anh thì em cũng không kéo anh ra khỏi đây được.” Rồi anh đẩy cô ra. “Không còn thời gian nữa rồi, em phải ra khỏi cái nhà xưởng chết tiệt này thôi.” Khi anh nhìn thấy nét mặt khước từ của cô, trong lòng anh quặn thắt một nỗi sợ ghê gớm, không phải cho anh mà là cho cô. “Lạy Chúa tôi, Annabelle,” anh nghiêng răng kèn kẹt, giọng anh chỉ còn là lời cầu xin. “Đừng làm thế này. Làm ơn. Nếu em quan tâm anh...” Một cơn ho dữ dội xé toạc cơ thể anh. “Đi. Đi.”

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi Annabelle muốn làm theo lời anh, khao khát được biến khỏi cơn ác mộng kinh hoàng ở trong một nhà xưởng bốc cháy gần như lán át cô. Nhưng khi cô nhắc chân lên, và nhìn xuống anh nằm đó, to lớn và bất lực, cô không thể bước tiếp. Thay vào đó cô nhặt mối nối

lên lần nữa, kẹp nó vào khối gỗ, trong lúc cơn đau chạy thấu bờ vai cô. Máu rỉ ra từ tai cô, khiến cô không thể phân biệt giữa tiếng gào rống thất thanh của Simon với âm thanh gãy vụn của tòa nhà nữa. Mà vậy cũng hay, vì coi anh có vẻ điên lên vì giận dữ. Cô đẩy đòn bẩy, hai lá phổi đáng thương của cô ra sức tìm không khí và co thắt chống chọi. Cô cảm thấy choáng váng, nhưng cô tiếp tục tập trung sức lực vào thanh sắt, cơ thể mỏng manh của cô gồng lên xô đẩy.

Bất thành linh cô nghe có tiếng thở hổn hển sau lưng. Nếu còn hơi thì cô đã hét toáng lên rồi. Quá kinh ngạc, Annabelle đứng chết trân sau khi bị kéo lùi lại, và tay cô bị cạy khỏi khối gỗ. Nghẹn ngào và thảm nã, cô nhìn đăm đăm đáng người rần rỏi qua đôi mắt mờ khói. Một giọng nói lãnh đạm vang vọng trong tai cô. “Tôi sẽ nâng cần trục. Khi nào tôi hô thì kéo chân anh ta ra.”

Ngay khi nhận ra giọng điệu độc đoán đó thì cô cũng kịp thấy mặt người nói. *Westcliff*, cô ngỡ ngàng. Đúng là Bá tước, với áo sơ mi trắng rách tươm và bản thủ, khắp người vẫn vện bở hóng. Dù vẻ ngoài nhếch nhác nhưng anh ta có vẻ bình tĩnh và khỏe mạnh khi chỉ đạo cô đến chỗ Simon. Nhắc thanh sắt dễ dàng, Westcliff khéo léo điều chỉnh đòn bẩy bên dưới. Mặc dù chỉ có chiều cao trung bình nhưng cơ thể anh rắn chắc và dẻo dai, kết quả của nhiều năm tập luyện chăm chỉ. Khi Westcliff ra sức đẩy, Annabelle nghe có tiếng rạn nứt của kim loại, và cần trục khổng lồ được nhắc lên vài phân. Bá tước hét vào mặt Annabelle, cô đang giữ chân Simon, phớt lờ tiếng rên đau đớn khi anh lăn dưới mảnh vỡ.

Hạ cần xuống âm âm, Westcliff đến giúp Simon, kê vai bên dưới cánh tay anh ở bên chân bị thương. Annabelle đỡ nửa người bên kia và nhắm mắt khi Simon bầu chặt vào cô. Khói và hơi nóng giăng kín mọi lối, khiến cô không thể thấy hay nghĩ gì cả. Những cơn ho rung chuyển cả khung xương mảnh mai của cô. Nếu tự đi thì chắc cô không bao giờ rời khỏi xưởng đúc được. Cô bị Simon kéo theo, thỉnh thoảng nhắc chân tránh mấy tầng gạch vụn, ống quyển, mắt cá chân và đầu gối va đập đau nhói. Chuyển hành trình tra tấn có vẻ kéo dài vô tận, kéo dài mãi, trong lúc nhà xưởng lão đảo và gập gù như một tên quái vật truy đuổi con mồi bị thương. Tâm trí Annabelle trở nên xa xăm. Cô cố tỉnh táo, trước mặt lấp lóa đốm sáng và màn đêm cứ lượn lờ phía xa xa.

Cô không nhớ được cái giây phút họ chạy khỏi xưởng đúc với quần áo đầy

khói, tóc tai cháy sém và mặt mũi nóng bừng... tất cả những gì cô có thể nhớ sau đó là có vô số bàn tay chạm vào người cô, hai chân đau đớn của cô bất ngờ được giải thoát khỏi sức nặng của phần thân bên trên. Ngã gục vào cánh tay một ai đó, cô cảm thấy như có người đã bế cô trong lúc phổi cô tìm kiếm oxy. Một mảnh vải ướt đắp trên mặt cô, và những bàn tay xa lạ luồn bên dưới váy để cởi áo ngực. Cô không có sức để quan tâm. Đờ đẫn kiệt quệ, cô chịu thua sự giúp đỡ thô lỗ và nuốt một ngụm nước ấm vào miệng mình.

Khi Annabelle tỉnh táo trở lại, cô nhấp nháy liên tục để quen dần ánh sáng. “Simon...?” cô lầm bầm, cố rướn người. Cô bị đẩy xuống dễ dàng.

“Nghỉ thêm chút đi,” một giọng trang nghiêm vang lên. “Chồng cô khỏe. Một vài vết thương và vết bỏng, nhưng tuyệt đối an toàn. Tôi còn nghĩ là cái chân chết tiệt của anh ta không bị gãy đâu.”

Ngay khi tỉnh táo hoàn toàn, cô kinh hãi nhận ra mình đang ngồi trên đùi ngài Westcliff, ở giữa bãi đất, một phần váy áo đã được cởi ra. Liếc nhìn khuôn mặt kín bưng của Bá tước, cô thấy nước da ngăm đen của anh ta lốm đốm đen, đầu tóc thì rối bù. Vị Bá tước hoàn hảo giờ thật đáng thương, nhếch nhác và ra dáng người thường đến mức cô không nhận ra nữa.

“Simon...” cô thì thầm.

“Anh ta đang ở trong xe ngựa của tôi. Không phải nói, hiện giờ anh ta đang nôn nóng muốn cô bên cạnh. Tôi sẽ đưa cả hai đến dinh thự Marsden, tôi đã gọi bác sĩ đến đó.” Westcliff nhắc người cô lên cao hơn một chút trong tay. “Tại sao cô lại vào tìm Simon? Suýt nữa cô đã có thể trở thành một quả phụ cực kỳ giàu có.” Câu hỏi không có chút gì mỉa mai, mà chỉ có sự quan tâm dị dạng đủ khiến cô bối rối.

Thay vì trả lời, Annabelle chuyển sự chú ý sang đốm máu trên vai Westcliff. “Ngồi yên,” cô thì thầm, dùng móng tay gầy khều một mẫu kim loại găm vào áo Westcliff. Cô nhanh chóng kéo nó ra, và mặt Bá tước nhăn lại vì đau.

Cô đưa mảnh vỡ lên cho Westcliff quan sát và Bá tước lắc đầu cau có. “Chúa ơi. Tôi không để ý.”

Săm soi mảnh vỡ trên tay, Annabelle thận trọng hỏi. “Thưa ngài, thế tại sao ngài lại vào trong đó?”

“Tôi được thông báo là cô đã đâm bổ vào nhà xưởng tìm chồng, và tôi nghĩ có lẽ mình có thể giúp gì đó... như mở cửa, dọn đường đi... đại loại vậy.”

“Ngài giúp nhiều đó chứ,” cô nói, cố tình bắt chước giọng điệu nhạt nhẽo của Westcliff, và Bá tước cười, hàm răng trắng tinh tương phản với khuôn mặt sạm đen vì khói.

Westcliff cẩn thận giúp cô ngồi lên. Vòng tay sau lưng cô, Bá tước khéo léo khép áo lại cho cô, đồng thời tự phủi bớt những tàn tích của nhà xưởng trên người. “Chỉ có hai người chết, và một mất tích,” Westcliff lầm bầm. “Đúng là kỳ tích với một thảm họa thế này.”

“Như vậy có nghĩa hoạt động sản xuất đầu máy xe lửa sẽ kết thúc sao?”

“Không, tôi hy vọng chúng tôi sẽ xây lại càng sớm càng tốt,” Bá tước điệu dàng quan sát gương mặt mệt mỏi của Annabelle. “Sau này cô có thể kể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra. Còn bây giờ, cho phép tôi được đưa cô ra xe.”

Annabelle phờ phạc đứng lên trong lúc Westcliff dang tay ra giúp. “Ồ, không cần đâu...”

“Đó là việc tối thiểu tôi có thể làm,” Westcliff nở nụ cười hiếm hoi khi nâng cô lên dễ dàng. “Tôi có vài chuyện cần xin lỗi, nếu cô bận tâm.”

“Ý ngài là bây giờ ngài đã tin tôi thật sự quan tâm Simon chứ không phải lấy anh ấy vì tiền?”

“Đại loại vậy. Có vẻ tôi đã hiểu lầm cô rồi. Xin cô vui lòng chấp nhận lời xin lỗi chân thành của tôi.”

Ngờ rằng Bá tước hiếm khi đưa ra lời xin lỗi trong bất kỳ tình huống nào, Annabelle choàng tay quanh cổ anh ta. “Tôi cho là tôi sẽ phải chấp nhận thôi,” cô miễn cưỡng nói. “Vì ngài đã cứu mạng chúng tôi mà.”

Westcliff nhích cô sang một tư thế thoải mái hơn. “Vậy là hòa nhé.”

“Hòa,” cô tán thành, và ho sù sụ vào vai Bá tước.

Trong lúc bác sĩ khám cho Simon trong phòng ngủ dành cho khách ở dinh thự Marsden, Westcliff kéo Annabelle qua một bên và tự tay chăm sóc vết thương trên cẳng tay cô. Sau khi rút mảnh kim loại đâm lút một nửa trong thịt cô, Bá tước rửa lại bằng cồn và Annabelle kêu rên đau đớn. Westcliff chấm thuốc lên vết cắt, băng bó tinh tươm, và đưa cô một ly brandy để làm dịu lại cơn đau. Không biết Westcliff có bỏ thêm gì vào rượu không, hay đơn giản là sự kiệt sức bây giờ mới phát huy sức mạnh, nhưng điều đó Annabelle sẽ không bao giờ biết chính xác. Sau khi uống chất lỏng đen quánh cao cỡ hai lóng tay, cô cảm thấy mụ mị và nhẹ tênh. Giọng cô líu nhíu khi bảo Westcliff rằng thế giới này đã gặp may vì anh ta không chọn nghề y, và anh ta trang trọng xác nhận rằng có lẽ đúng là như thế. Trong cơn say, cô lao đảo đi tìm Simon nhưng bị quản gia cùng hai cô hầu ngăn lại vì họ dự định sẽ tắm cho cô. Trước khi Annabelle nhận biết được chuyện gì đang diễn ra thì cô đã tắm xong và thay một bộ đầm mới từ tủ quần áo của mẹ ngài Westcliff, rồi nằm trên một chiếc giường êm ái, sạch sẽ. Vừa nhắm mắt, cô đã chìm ngay vào giấc ngủ phiêu bồng.

Trong tâm trạng chán nản, sáng hôm sau cô tỉnh dậy khá muộn và vật lộn với mớ thông tin rối rắm về chuyện cô đang ở đâu và chuyện gì đã xảy ra. Khoảnh khắc cô nhớ đến Simon, cô bay thẳng xuống giường, không thèm để tâm khung cảnh tươi đẹp xung quanh, và chân trần chạy khắp hành lang. Cô chần ngang lối đi một cô hầu rõ ràng đang thất kinh khi thấy một phụ nữ với mái tóc bù xù hoang dại, khuôn mặt đầy vết xước đỏ lôm, mặc váy ngủ rộng thùng thình... mặc dù đã được tắm rửa kỹ lưỡng tối qua nhưng vẫn còn nồng nặc mùi khói nhà máy.

“Anh ấy ở đâu?” Annabelle hỏi ngay.

Cô hầu nhanh ý hiểu ngay câu hỏi và chỉ Annabelle đến phòng ngủ dành cho khách ở cuối hành lang.

Đến chỗ cánh cửa mở, Annabelle nhìn thấy Bá tước Westcliff đang đứng cạnh giường, nơi Simon dựa người bên một chồng gối. Simon để ngực trần, vai và thân mình ngăm đen, chăn trắng kéo lên ngang ngực. Annabelle nhăn mặt khi thấy người anh chi chít vết băng, và cô có thể hình dung ra được nỗi đau đớn mà anh phải chịu đựng khi người ta phải lấy ra quá nhiều mảnh kim loại. Hai người đàn ông ngừng nói ngay khi nhận ra sự hiện diện của cô.

Ánh mắt của Simon khóa chặt khuôn mặt cô và tỏ ra khó chịu cực kỳ. Một

luồng xúc cảm cuộn trào khắp phòng, dim cả hai trong sự căng thẳng nhưc nhối. Khi Annabelle nhìn đăm đăm gương mặt sắt đá của chồng, cô không tìm được lời nào để nói. Nếu cô nói với anh ngay lúc này, nó chỉ là lời cường điệu trẻ con hoặc tuyên bố sáo rỗng. Cảm thấy biết ơn một cách vô lý vì sự hiện diện của Westcliff như một tấm nệm giảm xóc, Annabelle quyết định nói chuyện với anh ta.

“Thưa ngài,” cô nói, quan sát những vết rách và cháy xém trên mặt Bá tước. “Trông ngài giống kẻ thua cuộc trong một trận đấu vậy.”

Westcliff bước đến đón tay cô và cúi người lịch lãm đến hoàn hảo. Anh ta làm cô ngạc nhiên bằng một nụ hôn không chê vào đầu được lên mặt sau cườm tay cô. “Nếu tôi mà có tham gia một trận đấu nào đó, thưa bà, thì tôi có thể cam đoan với bà là tôi không thua.”

Annabelle cười khúc khích, cô không thể tin được là chỉ hai mươi bốn giờ trước cô còn khinh miệt sự tự tin ngạo nghễ của anh ta, thế mà bây giờ cô thấy tính cách đó quá ư là dễ mến. Westcliff thả tay cô sau cái siết nhẹ thân tình. “Nếu bà cho phép, bà Hunt, tôi xin được rút lui. Rõ ràng bà đang cần trao đổi vài câu với chồng.”

“Cảm ơn ngài.”

Khi Bá tước ra ngoài và đóng cửa lại, Annabelle đến gần giường. Simon ngoảnh mặt đi, thân hình rắn chắc của anh như được mạ vàng dưới ánh mặt trời.

“Chân anh có bị gãy không?” Annabelle khàn khàn hỏi.

Simon lắc đầu, tập trung nhìn những hoa văn trên giấy dán tường. Giọng anh vẫn còn mang âm hưởng của vụ ngạt khói. “Nó sẽ ổn thôi.”

Annabelle nhìn anh, nhìn khắp dọc cánh tay và ngực anh, những ngón tay thon dài, một lọn tóc đen rơi dưới lông mày. “Simon,” cô nhẹ nhàng hỏi. “Anh không định nhìn em sao?”

Mắt anh nheo nheo ném cho cô cái nhìn thù địch. “Anh muốn làm nhiều hơn là chỉ nhìn em. Anh muốn bóp cổ em.”

Sẽ thật ngây thơ nếu Annabelle hỏi lý do, vì cô đã biết nó rồi. Thay vào đó, cô kiên nhẫn chờ đợi, trong lúc vòm họng Simon hoạt động hết công suất. “Những gì em làm hôm qua là không thể tha thứ,” cuối cùng anh càu nhàu.

Cô đưa mắt kinh ngạc. “Cái gì?”

“Năm dưới cái đồng sắt quý quái đó, anh đã đưa ra một yêu cầu mà anh nghĩ đó là yêu cầu cuối cùng trong đời mình. Thế mà em lại từ chối.”

“Mà giờ hóa ra nó có phải là yêu cầu cuối cùng của anh đâu,” Annabelle nhăn nhó đáp. “Anh sống sót, và em cũng vậy, và giờ mọi thứ sẽ tốt đẹp...”

“Không tốt chút nào.” Simon cúi kính, mặt anh sạm đen trong sự giận dữ. “Từ giờ tới hết đời, anh sẽ nhớ mãi cái cảm giác nhìn em chết bên cạnh anh, trong lúc anh không thể làm gì để ngăn cản em.” Anh quay mặt đi khi hơi thở đã khản đặc với luồng xúc cảm không hề ngừng tới.

Annabelle sờ anh, rồi tự kiểm tra mình, tay cô ngán ngừ. “Làm thế nào anh có thể bảo em bỏ đi, trong khi anh nằm đó, đau đớn và cô độc? Em không thể.”

“Lẽ ra em phải làm những gì anh bảo.”

Annabelle không hề nao núng, hiểu rằng nỗi sợ ẩn bên dưới cơn giận của anh. “Anh sẽ không bỏ em mà đi nếu người nằm trên sàn là em...”

“Biết ngay là em sẽ nói thế mà,” anh phẫn nộ. “Tất nhiên là anh sẽ không bỏ em. Anh là đàn ông. Đàn ông phải bảo vệ vợ anh ta.”

“Còn vợ sẽ là người giúp đỡ.” Annabelle vặn lại.

“Em không giúp anh.” Simon đốp chát. “Em tra tấn anh. Chết tiệt, Annabelle, tại sao em không làm theo lời anh?”

Cô hít thật sâu trước khi đáp, “Bởi vì em yêu anh.”

Simon lại ngoảnh mặt đi, trong lúc câu nói êm ái kia khiến toàn thân anh choáng váng. Bàn tay to lớn bầu vào khăn trải giường khi lá chắn phòng vệ của anh đang vỡ tan từng mảnh. “Anh có chết hàng ngàn lần cũng được,”

anh nói, giọng run run. “Đề tránh cho em khỏi những tổn thương dù là nhỏ bé nhất. Vậy mà em lại sẵn sàng hy sinh mạng sống một cách vô nghĩa như thế, anh không thể chịu nổi.”

Mắt Annabelle nhòe nước khi cô nhìn anh đăm đăm, khi nhu cầu và sự dịu dàng vô tận khiến cơ thể cô đau nhói. “Em nhận ra một điều,” giọng cô khản đặc, “khi em đứng bên ngoài nhà xưởng, nhìn nó cháy còn anh thì ở bên trong.” Cô khó nhọc nuốt khan như có vật gì đó mắc trong cổ. “Em thà chết trong tay anh, Simon, còn hơn là sống một cuộc đời mà không có anh. Những năm tháng vô tận đó... tất cả mùa đông, mùa hè... hàng trăm mùa vũ hội em muốn có anh mà không bao giờ có được. Già đi trong lúc anh mãi trẻ trung trong ký ức của em.” Cô cắn môi và lắc đầu, nhạt nhòa nước mắt. “Em đã sai khi nói không biết mình thuộc về đâu. Em biết. Em thuộc về anh, Simon. Mọi thứ không là gì cả, chỉ cần được ở với anh. Anh bị kẹt với em mãi mãi, và em sẽ không bao giờ nghe lời khi anh bảo em bỏ anh đi.” Cô cố gắng nở một nụ cười ngập ngừng. “Vậy nên anh đừng than phiền nữa và chấp nhận sự thật đi nhé.”

Simon bất ngờ quay sang ôm lấy cô. Anh rúc mặt vào mái tóc rối như tơ vò của cô. Giọng anh lau bầu đau khổ.

“Chúa ơi, anh không thể chịu nổi! Mỗi ngày anh không thể để em ra ngoài, mỗi phút anh đều sợ có gì đó xảy đến với em, biết rằng toàn bộ tâm trí anh đều đặt vào em. Anh không thể cảm thấy thế này... quá mãnh liệt... ôi, chết tiệt. Anh sẽ trở thành một gã lụy tình. Anh sẽ không còn hữu ích với ai được nữa. Nếu anh có thể giảm bớt... chỉ yêu em một nửa thế này... thì có lẽ anh còn có thể sống với nó được.”

Niềm vui dâng trào trong cô. “Nhưng em muốn tất cả tình yêu của anh,” cô nói. Khi Simon ngửa đầu ra nhìn cô, nét mặt anh khiến cô không thở nổi nữa. Và phải mất nhiều phút sau cô mới có thể hồi phục được. “Cả con tim và trí óc anh,” cô tiếp tục với một nụ cười ma mãnh, giọng cô gợi tình. “Và cả cơ thể anh nữa.”

Simon rùng mình và nhìn đăm đăm khuôn mặt rạng ngời như thể anh không bao giờ còn đưa mắt nhìn đi bất cứ nơi nào khác nữa. “Chuyện đó chắc rồi. Mà hôm qua em hình như rất háo hức cắt chân anh với con dao bỏ túi thì phải.”

Miệng Annabelle cong lên chế nhạo, và ngón tay cô vuốt ve lớp lông ngực anh, chơi đùa với chúng. “Em dự định bảo toàn phần còn nguyên vẹn của anh và đưa anh ra khỏi cái chỗ đó.”

“Nếu anh nghĩ nó có hiệu quả thì anh cũng để em làm rồi.” Simon nắm tay cô, và ấn má vào lòng bàn tay trái trạ. “Em là một phụ nữ mạnh mẽ, Annabelle. Mạnh hơn anh từng tin tưởng nhiều.”

“Không, tình yêu em dành cho anh mới mạnh.” Ném cho anh cái liếc mắt láu lỉnh bên dưới hàng mi, Annabelle lằm bằm. “Anh biết đấy, em không thể cắt chân một người nào khác.”

“Nếu em còn dám mạo hiểm lần nữa, vì bất kỳ lý do gì, thì anh sẽ siết cổ em. Đến đây.” Tay vòng qua đầu cô, Simon kéo cô lên. Khi mũi họ gần như chạm nhau, anh hít thở thật sâu và nói. “Khỉ thật, anh yêu em.”

Cô áp nhẹ môi lên môi anh, “Đến mức nào?”

Anh phát ra một âm thanh nho nhỏ, như thể nụ hôn nhẹ nhàng đó có ảnh hưởng mãnh liệt đến mình. “Không giới hạn. Mãi mãi.”

“Em yêu anh nhiều hơn,” Annabelle nói, và đưa miệng lên miệng anh. Một luồng khoái cảm tuyệt diệu ập đến với cô, theo cùng là cảm giác trọn vẹn khó tả mà họ chưa từng biết trước đây. Thân thể cô đắm chìm trong hơi ấm, tâm hồn cô ngụp lặn trong ánh sáng. Lui lại, cô thấy tia nhìn kinh ngạc của Simon, anh cũng có cảm nhận giống cô.

Giọng anh ngân nga lạ kỳ. “Hôn anh lần nữa đi.”

“Không, anh sẽ đau mắt. Em đang ngồi lên chân anh này.”

“Có phải chân anh đâu,” anh tinh nghịch đáp, và cô phì cười.

“Anh hư hỏng quá.”

“Em rất đẹp,” Simon thì thầm. “Cả hình thức lẫn tâm hồn. Annabelle, vợ anh, tình yêu ngọt ngào của anh... hôn anh lần nữa đi. Và anh chưa kêu ngừng thì không được ngừng đấy.”

“Được rồi, Simon,” cô thì thầm và hạnh phúc vâng lời.

Phản kết

“... Không, đó chưa phải phần hay nhất,” Annabelle sôi nổi nói, vẩy vẩy một xấp giấy ra hiệu chị em Bowman im lặng. Ba người đang ngồi trong dãy phòng của Annabelle ở Rutledge, vừa uống rượu vừa đu đưa chân. “Để tôi đọc tiếp... *‘khi bọn em dừng chân ở Loire Valley để ghé thăm một lâu đài thế kỷ mười sáu đang được trùng tu, tiểu thư Hunt đã gặp một quý ông độc thân, ngài David Keir, đang cùng hai em họ đi du lịch vòng quanh thế giới. Có vẻ như anh ta là chuyên gia lịch sử hội họa, đang soạn một công trình học thuật về cái-gì-đó-không-rõ, rồi anh ta và tiểu thư Hunt đã tìm thấy rất nhiều thứ để thảo luận. Theo lời hai bà mẹ - tức là mẹ và bà Hunt vì giờ họ kè kè với nhau như hình với bóng và có vẻ như dùng một bộ não để nghĩ luôn cho cả hai’...*”

“Chúa lòng lành,” Lillian vừa cười ngặt nghẹo vừa la lên. “Sao em trai cậu cứ thích viết mấy câu dài lê thê vậy?”

“Im lặng,” Daisy rầy chị. “Jeremy sắp kể hai bà mẹ nghĩ gì về ông Keir! Tiếp đi, Annabelle.”

“... *họ có chung ý kiến rằng ông Keir là một quý ông dễ mến và duyên dáng...*” Annabelle đọc.

“Có nghĩa là đẹp trai hả?” Daisy hỏi.

Annabelle cười ranh mãnh. “Chắc vậy rồi. Và Jeremy còn nói rằng ông Keir đã xin phép được viết thư cho Meredith, và ông ta dự định tìm cô ấy ngay khi cô trở về London.”

“Đáng yêu làm sao!” Daisy kêu lên, chìa ly rượu cho Lillian. “Rót thêm cho em đi chị yêu, em muốn uống mừng cho hạnh phúc sắp đến của Meredith.”

Họ cùng uống mừng, và Annabelle đặt lá thư qua một bên với một tiếng thở dài khoan khoái. “Tôi ước gì có thể kể chuyện này cho Evie.”

“Tôi nhớ Evie,” Lillian buồn bã nói. “Chắc mấy tên cai ngục, nói lộn, gia đình cô ấy, sẽ sớm cho chúng ta đến thăm.”

“Em có ý này,” Daisy lên tiếng. “Tháng tới khi cha sẽ từ New York về, bọn mình sẽ phải đi cùng ông tới thăm Stony Cross. Hiển nhiên Annabelle và Hunt sẽ được mời vì họ là bạn của ngài Westcliff. Có lẽ ta có thể xin cho Evie và bà dì của cô ấy đi cùng. Rồi ta sẽ có một buổi gặp gỡ chính thức của hội gái ế ảm, chưa kể sẽ có thêm một trận Rounders nữa.”

Annabelle giả đò rên rỉ, nuốt một ngụm rượu to tướng. “Chúa phù hộ tôi.” Đặt ly rượu xuống chiếc bàn gần đó, cô thọc tay vào túi lấy ra một gói giấy nhỏ, bên trong có đựng một món gì đó. “À tôi nhớ ra cái này, Daisy, cô giúp tôi một chuyện được không?”

“Tất nhiên là được,” cô gái nhanh nhẩu đáp và mở gói giấy. Mặt cô nhăn lại vì tò mò khi thấy một mảnh kim loại như cây kim. “Cái quái gì đây?”

“Tôi lấy nó từ vai của ngài Westcliff vào hôm nhà xưởng bị cháy,” cô cười khúc khích trước vẻ mặt thất kinh của hai chị em khi nhìn mảnh sắt dài. “Nếu cô không phiền thì hãy mang nó đến Stony Cross và ném xuống cái giếng ước kia nhé.”

“Tôi sẽ ước gì?”

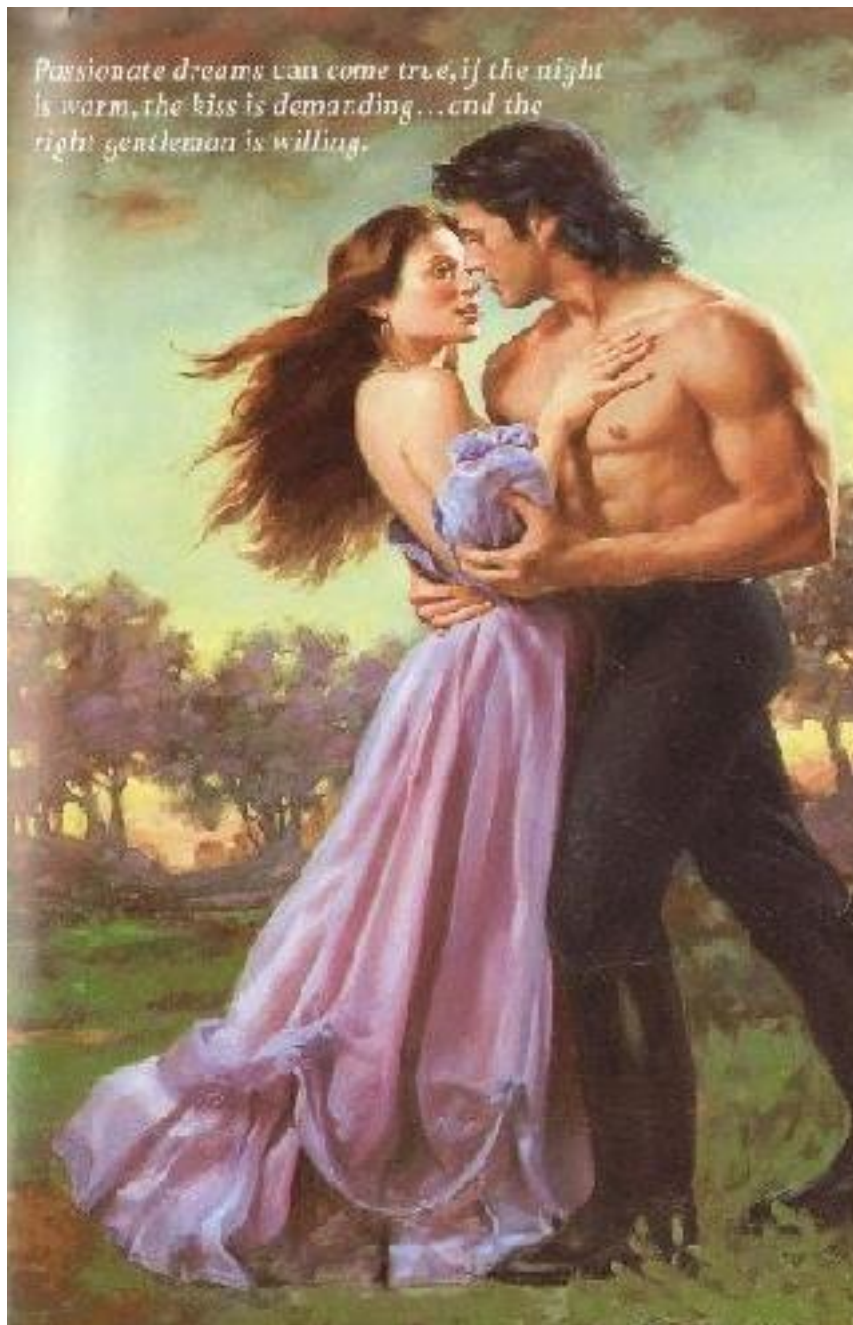
Annabelle cười khe khẽ. “Điều ước cô đã ước cho tôi ấy, nhưng lần này là cho Westcliff già cõi đáng thương.”

“Westcliff già cõi đáng thương?” Lillian khịt mũi, và nghi ngại nhìn hai người còn lại. “Mà em đã ước gì cho Annabelle?” cô hỏi em gái. “Em chưa hề nói với chị.”

“Em cũng có nói với Annabelle đâu,” Daisy lẩm bẩm, nở nụ cười tò mò với Annabelle. “Làm thế nào mà cô biết tôi đã ước gì?”

Annabelle cười đáp, “Tôi tự tìm ra.” Khoanh chân lại, cô nhào người về phía trước và thì thầm. “Còn bây giờ, về chuyện kiếm chồng cho Lillian... tôi có một ý tưởng khá thú vị...”

HẾT

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

[1] Tiếng Pháp: giàu xổi.

[2] Môn thể thao phổ biến tại Anh, gần giống với môn bóng chày của Mỹ.

[3] Nguyên văn: hypocritical.

[4] Nguyên văn của từ “quần chần gôi” là “knickers”, xuất phát từ từ “knickerbockers” - tiếng lóng chỉ người New York.

[5] Từ “drawer” vừa có nghĩa là “quần chần của phụ nữ” vừa có nghĩa là “ngăn kéo, hộc bàn”.

[6] Pied Piper: người thổi sáo dụ dỗ trẻ em trong một câu chuyện cổ do anh em nhà Grimm viết.

[7] Nguyên văn tiếng Pháp, nghĩa là nước tiểu của cừu.

[8] Conniption: tiếng lóng được sử dụng ở Mỹ, nghĩa là “con điên tiết, con nóng giận”. Annabelle ở Anh nên không biết từ này.